

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SICK AND TWISTED
BOOK TWO

ALL HALLOWS GAME

LEIGH KELSEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALL HALLOWS GAME

HASTA VE ÇARPIK KİTAP İKİNCİ

LEIGH KELSEY

Bu kitap İngiltere'de yazılmış, üretilmiş ve düzenlenmiştir, bu nedenle bazı yazım, dilbilgisi ve kelime kullanımı ABD İngilizcesinden farklı olacaktır.

All Hallows Game © Leigh Kelsey 2024

Amz

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Leigh Kelsey'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

YZ KISITLAMASI: Yazar, herhangi bir kuruluşun bu yayını, bu yayınla aynı tarzda veya türde eserler üretebilen teknolojiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, metin üretmek için yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanmasını açıkça yasaklamaktadır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

www.leighkelsey.co.uk

Posta listeme buradan katılın <https://bit.ly/LeighKelseyNL>

Ya da Facebook grubumda benimle sohbet edin: [Leigh Kelsey'nin](#)

✿ [Paranormal İni Vellum ile Oluşturuldu](#)

CONTENTS

Sonun Başlangıcı Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Leigh Kelsey Hakkında](#)

[Leigh Kelsey'in diğer psikopatlarını
bulun! Notlar](#)

THREE FREEBIES FOR YOU

Bedava bir şeyler ister misin? Bana katıldığınızda size üç tane
göndereceğim

Bülten! Size asla spam yapmayacağıma söz veriyorum ve e-postalarla
aşırı yüklenmemeniz için iki haftada bir defadan daha sık
göndermiyorum.

Buradan katılın: <http://bit.ly/LeighKelseyNL>

BLURB

Kabus kırılmamı istiyor ve beni kırmak için sevdiğim adamları kullanacak.

Ölüm. Sefalet. Azap. Bir tarikat tıp fakültemin Cadılar Bayramı partisini ele geçirdiğinde evlenmekle lanetlendiğim üç tanrı. Bu özelliklerin her birini geçtiğimiz hafta yaşadım: en iyi arkadaşımın ölümü, onu kurtaramamanın verdiği sefalet ve cinayetlerin henüz bitmediğini bilmenin verdiği azap.

Kabus kazandığını sanıyor. Ölüm, Miz ve Tor'un arasını kedi büyüklüğünde açtı ama o güç delisi psikopatın kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Ama Ford's End her zamankinden daha tehlikeli ve adadan çıkış yolu olmadığından, hayatta kalan arkadaşlarım ve benim Kabus'a itaat etmekten ve gizlice onun düşüşünü planlamaktan başka çaresi yoktu.

Ancak Kabus bu oyunu yüzlerce yıldır planlıyor ve benim için daha acımasız sürprizlerle birlikte birden fazla numarası var. Bize eziyet etmesine yardım eden tek kişi Byron değil.

Eğer hayatta kalacaksam, üç ölümcül kocama da ihtiyacım olacak. Tek sorun ne? İkisi benden nefret ediyor, diğeri de hislerinin gerçek olduğundan emin değil.

All Hallows Game, psikopat tanrılar, içindeki belahıyı bulan hırçın bir kadın kahraman, çarpık bir romantizm ve sadistlerden oluşan gizli bir topluluk içeren karanlık bir paranormal aşk romanı. Kıvrımlar, dönüşler ve kindle'inizi buharlaştırmaya yetecek kadar baharat bekleyin.

ALL HALLOWS GAME

SICK
AND
TWISTED
BOOK 2

LEIGH KELSEY

Yatak odasında sevdiği şeylerden dolayı kendini mahcup hisseden herkes için bu kitap hastalıklı, çarpık ve tamamen sizin için. Utanmayın, siz mükemmelsiniz, karanlık sapkınlıklar ve hepsi.

.....

Tabii utanç verici bir sapkınlığın yoksa, bu durumda çok utanmalısın, seni kötü, kötü kız...

NOT

BU SERİ AŞAĞIDAKILARI İÇERMEKTEDİR:

- Çok eşlilik (bu seride herkes herkesi sever!) Baskınlık
- ve boyun eğme
- Ddlg dinamik
- Esaret
- Orgazm kontrolü
- Rızaya dayalı rıza dışı
- Dacryphilia
- Teşhircilik
- Felching
- Dubcon
- Cinayet
- İşkence
- Sakatlama
- Tehditler
- Sırlar
- Keder
- Ve uğursuz kargaların cinayeti

SONUN BAŞLANGICI

H Zengin, kendini beğenmiş herif yumruğunu kızın karnına indirip onu bakımlı çimlerin üzerine düşürdüğünde neredeyse onu gizleyen ince gölge ağından dışarı fırlayacaktı.

Chelsea'de yaşadığı yüksek evin arkasında. Sadece kibirli yer israfının ölmek üzere olduğuna dair kesin kanı, gözcüyü gölgelerde tutuyordu.

Ölüm anına kadar izlemek, o son nefesten önce müdahale edememek onun göreviydi -ve bazı anlarda yüküydü. Ağır bir çizme önce kızın karnına, sonra da dizine indiğinde, gözetmen müdahale etmek için can attı. Bunun yerine gözlerini kızdan ayırmadı. On beş yaşında, zenginlik ve ayrıcalık içinde doğmuş ama korku ve paniğin altında ezilmişti. Adı dışında onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu ve bunu ancak son nefesini verdiğiğinde öğrenecekti. Ama buraya onun için gelmemişti.

Şu anda onu döven insan kılığındaki canavar için buradaydı. Kendisinden üç yaş küçük bir kıza şantaj yapmanın ve onu tehdit etmenin asil bir davranış olduğuna karar verecek kadar borçlu bir serseri.

"Sana söyledim," diye hırladı, dudaklarından tükürükler saçarak, "on bin dolar getirmeni yoksa Prada çantayı çaldığın videoyu sızdıracağımı söyledim."

"Ben sadece," diye nefes nefese kaldı kız, dudakları geriye kıvrılmıştı, "onu çalışıyordum- senin yüzünden." Keskin, sert acı nefesleri. Ama kehribar rengi gözlerinde sadece öfke ve nefret vardı. Gözcü başını eğdi, başka tarafa bakamıyordu.

"Evet, peki," dedi pislik, daha fazla övünmek ya da tehdit etmek için onun yanında diz çökerek. "Annenle babandan harçlık istemek yerine adi bir suçlu gibi hırsızlığa başvuracağını nereden bilebilirdim?"

Kız adamın ayaklarına tükürdü, kan pembeye boyanmıştı. Gözleri o kandan piçin yüzüne kayd ve gözlerinde karanlık bir şey titreşti. Gözlemcinin yakından tanıdığı bir şey. Şiddet.

Ağzını bir gülümseme kapladı. Nasıl beş parasız kalacağını, nasıl öleceğini bilmiyordu ama bunu kızın gözlerinde gördü. Kızın nefesindeki kesiklikte, çimenlerin arasında, yanına düştüğü kayalığa doğru ilerleyen soluk parmaklarında gördü. O parmaklar bir taşın etrafında kıvrıldı ve kız hiç tereddüt etmeden taşı havada savurdu, saldırganın kafasına defalarca saplarken gözleri karararak sıvı altın renginde bir öfkeye dönüştü.

O haykırdığında ya da yalvarıp yakardığında durmadı. Son nefesini verip hareketsiz kaldığında da durmadı. Şiddetli bir bulanıklık ve daha fazlasına susamışlıkla, Leopold Victorious Windlow'u posa, kan ve kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar sopaladı.

Çok güzeldi. Onun çırpınışını izlemek, güzel gözlerinin altında yaşayan karanlığı görmek, altın rengi gözlerinin içinde dönüp durmak. Çok güzeldi.

Karanlık perdelere bürünmüş bir halde bahçeyi geçip onun yanında diz çöktü ve elini eliyle kapattı. Onun öfkeli darbelerini durdurdu.

O öldü, bu kadar yeter. Karanlığın içinden bu sözleri fısıldadı ve kızın onu duyup duymadığını merak etti. Başını kaldırdı ve perdenin arkasından bakar gibi oldu, altın rengi gözleri onunkilere kilitlendi, ama sonra içindeki öfke boşaldı ve güçsüzlük onu bir solukla yere yığdı. Bu soluk bir hıçkırığa dönüştü, sonra bir başkası, ta ki titreyene kadar.

Her şey bitti, diye yatıştırdı, gözleri şantajcısının yarattığı karmaşadaydı. Sana bir daha zarar veremez.

Kız ona doğru yığıldı, tüm ağırlığını onun üzerine verdi, tamamen yabancı biriydi, ölümün vücut bulmuş haliydi ve adam ilk görüşte aşık olmanın mümkün olup olmadığını merak etti.

Stres ve acı onu bilincinden uzaklaştırdığında, onu karanlığa sardı ve güvenli bir şekilde yatağına taşıdı. Sonra onun altın gözlerini, kaynayan öfkesini unutamadan taşlığa ve bakımlı çimenliğe döndü, cesetten kurtuldu ve Leopold Victorious Windlow'un ruhunu dünyanın en kötü çukuruna taşıdı.

Ölülerin alanı. Ne üzücü bir göbek adı. Leopold'un Tor'un piranha dediği yaratıklar tarafından parçalara ayrılışını izledi. Bu güzel, vahşi kıza yaptıklarından dolayı daha azını hak etmiyordu.

Gözcü, tüm ölüm diyarlarına tepeden bakan şatosuna geri döndü ve üç yıl boyunca şantajcısını vahşice öldürdüğünü gördüğü kızı düşünmedi. Ta ki bir çekim ve önsezi onu at sırtında Ford's End'in tepesindeki kırlarda bir yola sürükleyene kadar.

Ve işte oradaydı, karanlığın ve güzelliğin kızı, ama altın yerine gri gözleri ve şiddet yerine paniği vardı. Ve ölüme yaklaştığı hissi her yanını sarmıştı.

BİRİNCİ BÖLÜM

KEDİ

W Sonunda herkes endişeli pervaneler gibi etrafımda uçuşmayı bıraktığında mezara döndüm. Güneş saatler önce yerini karanlığa bırakmıştı, bu yüzden beni sadece yıldızlar izliyordu.

Lanetlendiğim, takip edildiğim, tehdit edildiğim, terörize edildiğim, saldırıya uğradığım ve şimdi kapana kısıldığım Ford'un kampüsünü geçtim. Eğer Kâbus hastalıklı ve sapkın gücünü Ford's End'i kilitlemek için kullanmasaydı, kilometrelerce uzakta olacaktım. Ülkelerce uzakta.

Bir feribota atlayıp bu iğrenç yerden mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyordum. Belki de Virgil'in beni güvende tutacağı, sis ve uğursuz fırtınalar yerine güneşin ve kumsalların olduğu Avustralya'ya kaçabilirdim. Virgil'in Avustralya'da olmaması dışında; Kâbus'un var olmayan merhametiyle kilit altındaydı. Ona ne yaptığını, ona nasıl işkence ediyor olabileceğini düşünmeye dayanamıyordum ama bunu düşünmekten de kendimi *alamıyordum*.

Milton Hall'un arkasındaki mezarlığı geçerken etrafımdaki karanlığa sis çökmüştü, kulesi karanlıkta zar zor görünüyordu ve ay yağmur vaat eden bulutlar tarafından gizlenmişti. Sağanak yağmurun beni ıslatması umurumda değildi. Bugünlerde pek bir şey umurumda değildi.

Hala Ölüm'ü önemsiyor musun, Cat?

Evet de, yoksa Virgil ölür.

Ford'un kurucu ailesinin mau- soleum'larının yanından geçerken çimler çıtırdıyor, ayaklarımın altında zorlukla görülebiliyordu; havadaki nem ceketime yapışıyor, süeti mahvediyordu. Saçlarım yanaklarıma yapışmıştı, hala kar gibi beyazdı ve pembeye boyanmıştı, bu da Kabus'un yarattığı lanetin kalıcı bir hatırlatıcısıydı. Honey saçlarını çoktan normal altın rengine boyamıştı ama benim o kadar enerjim yoktu. Bu izi silmek ve her şey normale dönmüş gibi davranmak istemiyordum.

Byron ölmüştü. Misery ve Torment veba taşıyormuşum gibi benden kaçıyordu. Ölüm... daha kötüydü. Hassas ve kararsız ama mesafeliydi. Kendisiyle diğer adamların arasını açtığım için bana kızgın olduğunu bilmek için sormama gerek yoktu.

Peki Torment ve Misery'yi hâlâ önemsiyor musun?

Hayır de, yoksa Virgil'i yüz farklı parçaya böler ve her gün bulman için yeni bir tane bırakırım.

Kabus, sahip olduğum her ilişkiyi bir anda mahvetti. Seslerini duymaya her şeyden çok ihtiyacım olmasına rağmen annemle, babamla ya da Tannie'yle konuşacak cesaretim yoktu. Honey ile aramızdaki şeyler tuhaftı. İkimiz de yas tutuyorduk, ikimiz de kırılmıştık ama o gece yanımda değildi. Nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve ben bu konuda tek bir kelime bile konuşmayı reddettim. Ve Byron.

Kürek kemiklerimin arasındaki yanmayı görmezden gelerek mezarına ulaştığımda ıslak çimlerin üzerine diz çöktüm. Biri beni izliyordu. Dost mu düşman mı olduğunu umursama dürtüsünü kendimde toplamaya çalıştım ama başaramadım. Çoktan ölmediysem bile içten içe ölüyordum, o halde birinin zayıflığımdan yararlanıp beni öldürmesinin ne önemi vardı?

Derinlerde bir yerde ölmek istemiyordum; bunu biliyordum. Ama tüm uyuşmuşluğumun, kederimin, öfkem ve incinmişliğimin altında gömülüydü.

Seni ve Misery'yi sadece lanet yüzünden istedim ama Ölüm'le aramızdaki şey gerçek. Ölüm varken neden seni isteyeyim ki?

Kabus Miz'in kontrolünü ele geçirdikten sonra hiçbir şey gerçek değildi. Bana Ölüm'e karşı hislerimin gerçek olduğunu söyletmiş olabilirdi ama onu da kaybetmiştim. Beni gülümseten, güvende hissettiren o sıcak, tatlı, sevgi dolu adam gitmişti. Onun yerinde gariplik, parmak ucunda yürüyen ve yumurta kabuğu gibi bir ilişki vardı.

Byron'la konuşmak, ona bunu neden yaptığını, Ford'a girebilmek için satın almak zorunda kaldığını neden bana söylemediğini, Kâbus

ona Şantaj yaptığında bile neden bize güvenmediğini sormak için ağzımı açtım ama... söyleyecek söz bulamadım. Sadece bir törpü  ıktı. Ağzımı kapattım, oturdum.

Dizlerimi göğsüme çekerek soğuk mermer mezara yaslandım ve ağlamaya çalıştım.

Byron ölmüştü. Ford's End'in dört bir yanına gömülmüş daha pek çok kişi ölmüştü ve bunların hepsi Kâbus'un Ölüm'le kimsenin bana anlatmaya zahmet etmediği bir kan davası olduğu içindi.

Buna pişman olacaklar.

"Öyle olacak," diye kabul ettim, boğuk ve kısık bir sesle. Boş g ö z l e r l e karanlığa baktım, Milton Hall'dan gelen birkaç dağınık ışık hayalet gibi sisin içinde dağılıyordu. Neredeyse beni izleyen her kimse gölgelerden çıkıp benimle yüzleşmesini umuyordum. İçimdeki karanlık, kavga etmeye hevesli bir şekilde kabardı ve bir an için adanın etrafındaki okyanusun yumuşak ambiyansı ve ormandaki vahşi yaşam ve böcekler çınlayan çığlıklarla boğuldu.

Bu çığlıkları yıllardır duyuyordum. Aşağılık oğlunu öldürdüğüm annenin çığlıklarını. Şimdi Byron'ın annesinin çığlıklarını duyuyordum. Ben de annemin çığlıklarını duydum. Virgil hayatta mıydı? Kâbus basit bir tehditle bana istediği her şeyi yaptırabilirdi ve kardeşimin hayatta olduğunu bilmeme imkân yoktu.

"Bu senin hatan," dedim Byron'a, içime işleyen soğuğu hissetmeye çalışarak. Kemiklerim titriyor ve vücudum sarsılıyordu ama soğuğu hissedemiyordum.

Byron Erika'yı öldürdü. Dekan Fairchild onun yüzünden öldü. Bizi koruyacak, okulu koruyacak kadar cesur olan tek kişi. Byron'ın yalanları ve sırları yüzünden öldü. Elimi yüzüme sürdüm ve tekrar ağlayıp ağlamayacağımı merak ettim.

Uzun dakikalar bekledim ama gözyaşı gelmedi. Sadece hissizlik ve öfke.

Adanın öbür ucunda bir yerde bir yaratık uluyordu, acı ve keder dolu bir ağıt. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ama hareket etmedim, sisin içime işlemesine izin verdim, damlacıklar yanaklarımda soğudu.

Avlayın onları. Bundan sorumlu olan herkesi avlayın ve bunu onlara ödetin.

Onlara acı çektir.

"Evet," diye mırıldandım, başımı Byron'ın mezar taşına yaslayarak. "Sanırım yapacağım."

İKİNCİ BÖLÜM

MİSERY

I Yalnız ve nefes nefese uyandım, son üç haftadır her gece olduğu gibi terden sıırıslam olmuştum, tabii uyuyabildiysem. Titreyen ellerimi ipek yorganın üzerine bastırdım ve Tor

ve Ölüm yanımda olsaydı, Kabus beni ilk kez kontrol altına aldığıında yaptıkları gibi beni bir arada tutmak için burada olmalarını dilerdim.

"Kahretsin," diye soludum, nefesim kesilmişti ve titremeler ellerimden tüm vücuduma yayılıyordu.

Rüyamda oradaydı. *Kabusumda*. Bunun beni deliliğin sınırına sürüklemek için verdiği bir rüya mı yoksa kendi yeteneğim ve lanetimden doğan bir rüya mı olduğunu asla anlayamadım. Sefalet. Kesinlikle perişan haldeydim.

Çığlıklar beni kabustan uyanık hayatıma kadar takip ettiğinde ellerimi saçlarıma gömdüm. Cat'in çığlıkları. *Onunla savaşılabirsin. Lütfen. Lütfen bunu yapmayın.*

Onunla savaşamazdım. Sahip olduğum her türlü kontrol bir yanılsamaydı, tıpkı altı yüz yıl önce olduğu gibi. Rosalind'i evden ağaçların karanlığına doğru sürüklememi emrederken, Cat'in yalvarışları kız kardeşimin ölmekte olan çığlıklarına ve Kâbus'un dudaklarından çıkan alçak, tatmin edici kıkırdamaya karışıyordu.

Her anıyı yerinden oynatabilecekmişim gibi başımı tekrar salladım. Bu sadece çığlıkların kafatasıma daha sert saplanmasına neden olunca kendimi yataktan dışarı attım.

"Şeftali," diye mırıldandım, sesim sanki ben de çığlık atıyormuşum gibi kısıktı. Belki de bağırmıştım. "Geç olduğunu ve uyumaya ihtiyacın olduğunu biliyorum ama benim... sana ihtiyacım var."

Yaptığım şeyler için benden asla nefret etmeyecek, döktüğüm kanı ve neden olduğum acıyı asla bilmeyecek tek arkadaşım.

Miz, lütfen!

Beynim sarsılana ve oda dönene kadar başımı salladım. Eskiden bu odayı severdim, burada kendimi güvende hissederdim, sanki bu yaldızlı duvarlar arasında hiçbir şey bana dokunamazmış gibi, ama o bana her zaman ulaşabilmişti. Güvende olduğumu düşündüğümde, Kâbus zihnime ulaşmış, onu çarpıtmış ve sonra *bana unutturmuştu*.

Mide bulantısı mideme kramplar soktu.

"Şeftali," diye mırıldandım, meraklı bir sesle başını kaldırdığında rahatlama mideme bir yumruk gibi indi. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ama onları geri ittim ve kafese uzanıp Peach'i bir tılsım gibi göğsüme getirdim. Sanki tek bir çayır köpeği bir tanrıçanın yıkıcı, şeytani gücünü durdurabilirmiş gibi.

Titreyen bir nefes verdim ve başımı eğdim, beyaz saçlarım karmakarışık ve dağınıktı. Burnuma dolan şeftali, saman, lahana ve yonca kokusunu içime çektim. Bana sokuldu, şüphesiz ona sadece azar azar vermem gereken ikramları arıyordu.

"Yakında," diye söz verdim ona ve sesimdeki endişeyi duyup duymadığını merak ettim. Bazı günler adımın ve unvanımın üstesinden geldiğimi, sefaleti yendiğimi hissediyordum. Bunun gibi geceler gerçekliği geri getiriyordu. Cat benden nefret ediyordu. En iyi arkadaşı ölmüştü. Kabus istediği zaman beni kontrol edebiliyordu. Ölüm ve Tor bana nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı. Ben saatli bir bombaydım, yok edilmeme tek bir komut kalmıştı. Sefaleti yenememiştım; o bana hükmediyordu.

Onu geri çekmem, kontrolüm altına almam gerektiğini biliyordum, yoksa çok fazla sefalet yaşayan dünyaya sızacak, ölümlüleri hayatlarına zorlukla katlanana kadar etkileyecekti, ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Ondan güvende olmam gerekiyordu," diye mırıldandım ve Peach'in muhafazası netleşene kadar gözlerimi kırptım.

Kendimi Kâbus'tan korumam gerekiyordu, yoksa sevdiğim insanlar sürekli risk altında olacaktı. O beni öldürmeden önce ben onu öldürmeliydim.

başka birini öldürmek.

"Ama yaşayan bir kabusu nasıl öldürebilirim?" "Öldüremezsın."

Sıçradım, kapıya doğru döndüm ve ses tanıdık gelince, sivilceli görüşüm Tor'a odaklanınca nefes nefese kaldım. *Hay sikeyim*. Nefes almakta zorlandım.

"Başka bir kâbus mu?" diye sordu, odaya girdi ve sanki Ölüm onu takip edecekmiş gibi kapıyı açık bıraktı. Gelmeyecekti. Byron'ı öldürdüğüm için beni suçlamıyordu ama o ve Cat hâlâ geçici olarak birlikteydiler ve o ve ben... değildik.

"Hayır," diye cevap verdim, bakışlarımı ondan uzaklaştırarak. Tor'da beni güçsüz bırakan bir şey vardı, derisi ve keskinliği yok olmuştu. Yüzüne bakmak kalbimi acıtıyordu, yumuşak yüz hatları endişeli bir şekilde keskinleşmişti ve o açık kahverengi gözlere bakıp kendi korkumun yansıdığını görmek daha da çok acıtıyordu, daha iyi gizlenmişti ama sadece bu kadar.

"Yalan söyleme, Miz, bu hiç yakışık almıyor." Beni şeftali gibi kollarının arasına aldı ve kemikli çenesini omzuma dayadı.

"Ne zamandan beri yakışksız kelimesini kullanıyorsun?"

"Gözlerindeki o kızgın kıvılcımı geri getirdiği için."

Beni sıkıca tutarken boğazımdaki yumruyu yutarak kısık bir ses çıkardım. İçime bir sıcaklık yayıldı ve ne kadar üşüdüğümü fark ettim. "Sinirli bir kıvılcımım yok."

"Öyle ve çok şirin." Tor başımın yan tarafına sert bir öpücük kondurarak beni irkiltti. "Şimdi yalan söylemeyi bırak. Rüyanda ne gördün?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece kollarının beni sardığı hissini içime çektim, şimdi çok zor olan güvenlik, uzuvlarımdaki gerginliği kanıyor.

"O güzel saçlarını çektirme bana," diye mırıldandı beni daha sıkı sıkarak. "Bana rüyanda ne gördüğünü anlat."

"Kedi," diye zorla söyledim, boğazım düğümlendi. "Çılgılık atıyor. Yalvarıyor."

Tor onun adını duyunca ya da üç hafta önce olanları hatırlayınca irkildi. "Başka seçeneğin yoktu ve olan hiçbir şey senin suçun değil. Beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum," diye mırıldandım, onu duyarken aynı zamanda arkadaşını bağışlamam için yalvardığını da duydum.

"Dinliyor ama görmezden geliyorsun. Gerçeği sana anlatmam mı gerekiyor?"

Peach, Tor'u ısırarak ıstercesine öne atıldığında neredeyse gülümseyerek geri çekildim. "Bana dokunmaya nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum."

"Aramızda hiçbir şey değişmedi, Misery." Tor'un eli bir anda bileğime dolandı. Sanki saf, nazik ve iyiymiş gibi yanıyordu ve bu iyilik, Kabus'un bana bulaştırdığı kararmış kötülüğe karşı tıslıyordu.

"Ben uyumaya gidiyorum," diye mırıldandım. Bana suçsuz olduğumu söylemesine ihtiyacım yoktu; Byron'ı öldüren benim ellerimdi. Night- mare'in elleri temizdi. Tor beni eve getirdiğinde ellerindeki kanı yıkamak zorunda kalan bendim. Ölüm Cat'le birlikte Ford'a geri dönmüştü. Orada, anılarla, acılarla, ölümle kuşatılmış bir halde yaşamaya nasıl dayanabildiğini bilmiyordum.

Odasını değiştirdiğini, Night- mare'in bana kamera yerleştirttiği odadan uzaklaştığını biliyordum. Bunu düşününce tüylerim diken diken oldu. Kafamın içinde bir uğultu başladı. Tekrar Tor'un kollarına gömülmek istedim ama kötü adam benken teselli istemeye dayanamazdım. Sadece kurbanlar teselliye hak ederdi.

"İyi fikir," dedi Tor, bakışları yüzümün yan tarafını yakıyordu. "Uyu. Peach'i yerine koymak isteyebilirsin, ikimiz de biliyoruz ki huzursuz bir uykucusun. Bir Peach krebile uyanmak istemezsin."

Kendi şakasına güldü, hırıltılı ve tereddütlü ama yine de eğleniyordu. Ona ters ters baktım. "İşte bu yüzden Peach senden hoşlanmıyor."

"Zeki ve çekici olduğum için mi? Kıskançlık o zaman."

Tüylü başının üstünü öptüm ve onu kabaca uyandırmadan önce uyuduğu yatak yığınının geri götürdüm. Bana garip bir bakış attı ama kilidi kapatıp yatağa geri döndüğümde itiraz etmedi.

Tor'un sosyal işaretlere tamamen kayıtsız kalacağını tahmin etmeliydim. Benim yatağa girmem, onun gitmesi gerektiği anlamına geliyordu, yanıma tırmanıp beni içine çekmesi, sırtımı göğsüne dayaması değil.

"Gitmelisin, ben iyi olacağım," diye mırıldandım, onun sıcaklığı ve dokunuşu kalkanlarımın arasından geçip aşağıya, çok aşağıya ittiğim titreyen, çılgık atan parçama işlerken bile.

Daha sıkı tutmasını beklerdim. Eliyle ağzımı kapatması sürpriz oldu.

"Kapa çeneni ve sevildiğini, değerli olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi kabul et. Kabus seni tekrar ele geçirdi diye seni terk etmiyoruz. Bunu hak etmiyorsun,

ve ben buna katlanmayacağım. Bu yüzden bizden kaçmayı bırak, beni dışlamayı bırak ve her şey yolundaymış gibi davranmayı bırak. Her şey yolunda değil. Hiçbir şey yolunda değil, Miz. Senin için çok korkuyoruz. Bunu onun yerine yaparak işini kolaylaştırma. Sen savaş ve ona bu güzel acıyı yaşatmak için hayatta kal."

Sertçe yutkundum, boğazımda bir yumru oluştu. Gözlerimi kapattım.

Elini yüzümden çekerken başımın üstünden bir öpücük süzüldü. "Beni ısırmadığın için teşekkür ederim. Sanırım korktuğum kadar fer- al değilmişsin."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım derin bir iç çekerek. "Dick."

"Dick *şimdi mi?* Sabaha kadar bekleyip biraz uyumak istersin diye düşünmüştüm ama benden uzak olsun-"

Ona dirsek attım. Sertçe. Tor sadece güldü, rahatladığını gizleyemeyen kısık bir sesle. Beni kendine yaklaştırdı, nefesi ensemdeki ince tüyleri dalgalandırıyordu.

"İyi olacağız," diye söz verdi.

Ama Tor'un bunu bilmesine imkân yoktu ve Kâbus iğrenç planını uygulamaya daha yeni başlamıştı. İyi olmayacaktık. Planının ilk aşaması benim ve onun kalbini kırmıştı. Bundan sonra planladığı şeyden sağ çıkamayacağımızı biliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

M Adını öğrenecek kadar önemsemediğim biri Dior bileziğindeki O harfini kaybettiği için sızlanırken başım ağrıyordu. Lanetlenip lanetlenmediğini bilmiyordum, Ama neredeyse Kâbus'un onu lanetlemesini dileyecektim, sırf yüksek ve mızımız sesinin sinirlerimi bir garrotte gibi delip geçmesini engellemek için.

Üç haftadır ilk kez kahvaltı için aşağı iniyordum. Ölüm genellikle bana yemek getirir ya da en azından başka bir yerde olması gerekiyorsa bir şeyler bırakırdı. Sanırım bugün yapacak daha iyi işleri vardı. Bu iyiydi. Kendimi besleyebilirdim. Granolanın tadı hiçbir şeye benzemiyordu ve çırpılmış yumurta kül yemek gibiydi ama karnımı doyurabilirdim.

Pofuduk, kremalı yumurtaları ağzıma biraz daha attım ve bir daha ne zaman yemeklerin tadına bakmaya başlayacağımı merak ettim.

"Nasıl yemek yiyebiliyorsun anlamıyorum," dedi Honey, masada karşımdaki koltuğa çökmüş, benim kadar sert görünüyordu. Koyu halkalar, göz torbaları, solgun bir cilt, çökmüş bir duruş, boş gözler. Bu masada üç kişi olmalıydık ve Byron'ın yokluğu sürekli içimi kemiren bir acı gibiydi.

Byron çoğu gün bizimle oturmamış olsa bile. Kâbus'un bize eziyet etmesine, güç için öldürmesine yardım etmekle çok meşguldü. Metinler

ve tehdit mesajları durmuştu, bu da onları gönderenin gerçekten en iyi arkadaşım olduğunu kanıtlıyordu. Kalbimi kesen acıyı bastırdım ve uyuşukluğa daha da gömüldüm. Bu beni koruyan, öfke ve kederle çığlık atmak yerine burada, yemekhanede oturmamı mümkün kılan bir uyuşukluktu.

"Otomatik pilot," dedim, yaşayan tek en iyi arkadaşım Honey ile anlayışlı bir bakış paylaşarak. Darya'nın Ford's End'e musallat olduğu gibi Byron da bana musallat olacak mıydı? Öldürülmeden önceki dakikalarda gözlerindeki o suçlu, işkence görmüş bakışla onu tekrar görebilecek miydim? Misery tarafından. Artık sevdiğimin acı bir şekilde farkında olduğum ölüm tanrısı.

Hepsini seviyordum ama hayatlarında benim için bir gelecek yoktu. Kabus bunu görmüştü. Bu yüzden burada, sohbetin ve gürültünün ortasında oturdum ve yumurtalar bitene ve granola kasesi boşalana kadar otomatik pilotun bedenimi yönetmesine izin verdim. Birlikte yemek için garip bir kombinasyondur ama her şeyin tadı olmadıktan sonra ne önemi vardı ki?

"Birden ona kadar mı?" Honey kendine kahvaltı hazırlamak için hiçbir hareket yapmadan sordu. İki eliyle bir fincan nane çayına sarılmış, son üç haftadır takındığı aynı suçluluk, acı ve endişe karışımıyla beni izliyordu. Byron'ın ölüm haberinin yayılmasından birkaç saat sonra iyi misin diye sorulmak *can* sıkılmaya başlamıştı - herkesin bildiği kadarıyla Suikastçı tarafından öldürülmüştü - bu yüzden birbirimize iyi olup olmadığımızı sormak yerine birden ona kadar bir sayı veriyorduk. On, her şeyin mükemmel olduğu, güneş ışığı, gökkuşakları ve sonsuza dek mutlu olacağımız anlamına geliyordu. Bir, dünyadaki her şeyi öldürmek, boşluğa çığlık atmak ve bir tarlanın ortasına uzanıp gökyüzüne boş boş bakarak bir traktörün bizi ezmesini beklemek istediğimiz anlamına geliyordu.

"Üç," diye cevap verdim, ipek gibi kumral saçları olan sinir bozucu kadının masanın üstüne tırmanışını dalgınca izleyerek. Üç, dünyanın sonunun geldiği ve artık hiçbir şeyin mantıklı olmadığı anlamına geliyordu ama cinayet işlemeyi düşünmüyordum. Henüz. "Potansiyel olarak iki," diye ekledim, esmerin iki parmağını ağzına götürmesini izledim, kulak tırmalayan bir ıslık çaldığında irkildim.

"Herkes dinlesin, acil bir durum var."

"Eğer bu kayıp tılsımla ilgiliyse, yemin ederim," diye mırıldandı Honey, hafif, eğlenceli bir ton denedi ama Byron'ı kaybettiğimizden beri ikimizin de sahip olduğu aynı düz, boş sese ulaştı. Cenazenin yardımcı olması, bir kapanış sunması gerekiyordu ama acımı daha da arttırdı

Ta ki gerçeği inkar edemeyene kadar. Byron gerçekten gitmişti ve asla geri gelmeyecekti.

"Yardımaınıza ihtiyaım var. Dior bileziğimin O'su düştü ve-"

Gözlerimi devirerek onu duymazdan geldim. Sadece kendine güveni olmayan insanlar her cümlede bir tasarımcı markasının adını anma ihtiyaı hisseder. Bilezik bilezikti; o sadece fiyatıyla övünmek istiyordu. Birden fazla Bulgari bileziğin Christian Dior ve Gucci ile omuz omuza durduğu Honey'nin bileğine baktım. Esmer kızı acımasızca yargıladığımı biliyordum ama umurumda değildi. Herhangi bir şeyi umursamak zordu ve kederin beni acımasız yaptığını fark etmiştim.

"Mezarlığa gidiyorum," dedim Honey'ye, ayağa kalkıp bana doğru yönelen her bakışla karşılaştım, rahatsız olup başka tarafa bakmalarına y e t e c e k kadar uzun süre göz teması kurdum.

"Haber aldın mı-"

"Hayır," diye kestim, göğsüm daha da sıkışmıştı. Keder endişemi bile uyuşturmuştu ama böyle anlarda onun bir yankısını hissediyordum ve uyuşukluk ortadan kalktığında bunun acımasız olacağını biliyordum. Taç yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm ve kardeşlerimi düşününce aniden gelen safrayı yuttum. Virgil bana karşı bir koz olarak duruyordu ve Zoltan tamamen habersiz ama güvendeydi.

Telefonlarına cevap verecek cesareti kendimde bulamadım.

-Annem ve babam da endişeden deliye dönmüşlerdi. Üçüne de basit bir mesaj göndermiştim ama bu telefon ve mesaj telaşını durdurmamıştı. İçimi ısıtması gerekirdi ama içimde oluşan tek şey dehşet oldu. Onları yakınımda istemiyordum. Yakınımda olmak Kâbus'un dikkatini çekmek demekti.

Belki de artık çok geçti. Virgil'i aldıysa, annemi, babamı ve Tannie'yi de alabilirdi.

"Ben de seninle geleyim," diye teklif etti Honey, saçları normal altın rengine dönmüş ve bir şekilde solgunlaşmış bir halde ayağa kalkarak.

"İyi olacağım, sadece yalnız kalmak istiyorum," dedim sesim titreyerek. "Seni sonra bulurum, tamam mı?"

Omuzları çöktü. "Tamam. Yine bütün gün orada kalma, Cat."

"Yapmayacağım," diye yalan söyledim. "Seni seviyorum, tatlım."

Byron'la birlikte olmak bana huzur vermiyordu. Tam tersi. Bana hissizliğimin hemen altında kaynayan öfkeyi hatırlattı ve bu öfke son zamanlarda kavrayabildiğim tek duyguydı. Huzur için mezara gitmedim; *hissetmek* için gittim.

Honey gülümsemeye çalışarak, "Ben de seni seviyorum, Cat," dedi. Ben de ona karşılık vermeye çalıştım. Ona olanların sadece bir kısmını anlatabilmişim. Byron'ı öldürmeye zorlanan kişinin Miz olduğunu bilmiyordu. Virgil'in Nightmare'in elinde olduğunu bilmiyordu. Tanrıça, tek bir kişiye bile anlatırsam ne olacağını açıkça belirtmişti ve Honey'e anlatmaya çalıştığım tek seferde boğazımdan kan fokurdamıştı.

Koridorda çıkışa doğru ilerlerken gözler beni takip etti. Daha önce yaptığım gibi başımı eğip onları görmezden gelmek yerine, hemen arkalarından bakmakta acele ettim. İçlerinden sadece biri önce gözlerini kaçırmadı; Alastor Carmichael. Gözlerimiz birbirine kenetlenince tüylerim diken diken oldu ama içimdeki tedirginliği bastırdım ve kapıları iterek açtım, onu sıkıca arkamda bıraktım.

Byron öldüğünden beri Honey'nin kayası olmuştu. Arkadaş grubumuza tamamen entegre olmuştu. Kaçınılmaz ve kurtulması imkansızdı. Keşke Kabus onu da öldürseydi.

Milton Hall'un arkasından mezarlığa kadar beni takip etmesini, mozolelerden birine dayayıp beni tekrar tehdit etmesini bekliyordum ama sadece ayak seslerim patikadaki ölü yaprakları çıtırdattı. Bir hafta önce dallara tutunmuş olan son meydan okuyan yaşam kırıntısı da şimdi soğuktan kopup gitmişti. Bugün hava daha soğuktu, öyle ki paltomu kendime doğru çekip keşke bir atkı getirseydim diye düşündüm ve soğuğun ısıricı etkisine şaşırdım. Uyuşukluk düzensizdi, anlamlandırmak imkânsızdı. Ona hem ihtiyaç duyuyor hem de ondan nefret ediyordum.

Havada birkaç kabarık kar tanesi sürüklendiğinde yüzümü yukarı çevirdim ve yanaklarıma düşmelerine izin verdim. Sol tarafımdaki binanın kenarında toplanan gölgeleri kaçırmadım ama etrafımı sarana ve Ölüm'ün parmakları parmakları arasından geçene kadar onları görmezden geldim.

"Uyandığında yanında olmadığım için üzgünüm," dedi başparmağını soğuk eklemlerimin üzerinde gezdirerek.

"Sorun değil," diye cevap verdim, oysa ikimiz de aramızdaki şeylerin tanınmayacak kadar farklı olduğunu bildiğimiz halde neden gelmeye zahmet ettiğini sormak istiyordum.

Elimi sıktı, benimle birlikte Milton Hall'un yanından geçerek arkamızdaki mezarlığa doğru yürüdü, anıt mezarların blok halindeki şekilleri önümüzde sıralanmıştı. "Yalnız kalmandan hoşlanmıyorum."

Küçük gelin değil. Haftalardır bana öyle seslenmemişti. Bu iyiydi. Artık onun gelini değildim. Lanet çözüldüğüne göre, ben artık-

Onun için bir şey.

"Sen de benimle olmaktan hoşlanmıyorsun," diye belirttim, elimi onun elinden çekmeye çalıştım ve inatla tuttuğunda başarısız oldum. "Sadece git, Ölüm. Gerçekten olmak istediğin bir yerde ol."

"Burada olmak istiyorum," dedi usulca, gözleri yüzümün yan tarafındaydı. Ona bakmaya dayanamasam bile onları hissediyordum. Midem özlem ve kayıptan oluşan hastalıklı bir düğüme dönüştü.

"Dün gece seni öpmeye çalıştığım da fiziksel olarak irkildin," dedim, sesimdeki boşluğa minnettar olarak. Kalbimdeki keskin kırılmayı, Kâbus'un oluşturduğu ve her geçen gün genişleyen çatlağı gizliyordu.

"Cat," diye mırıldandı, Ford anıt mezarlarının önündeki patikada durana kadar beni çekiştirdi, kar dik çatılarına sürüklendi, paltomun omuzlarına, saçlarıma yerleşti, yanaklarımdan aşağı kayd. "Sen lanetlenmiştin."

"Yani bana hatırlatıp duruyorsun."

"Kabus duygularını manipüle etti ve lanet sadece haftalar önce kaldırıldı. Ayrıca, yas tutuyorsun-"

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdim. "Gerçekten mi? Fark etmemiştim." Ama midemi bulandıran keder değildi; reddedilme, incinme ve farklı türde bir kayıptı. "Dürüst ol, Ölüm." Yakışıklı yüzüne bakmak fiziksel olarak acı verse de, o fırtına grisi gözler bende ağlama isteği uyandırır da gözlerinin içine baktım. "Yas tuttuğum için benden kaçmıyorsun; artık beni istemiyorsun."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı hemen ama bu birkaç haftadır birden fazla kez yürüdüğümüz bir yoldu ve izleri tanıdık. Bugün o kadar dibe vurmuştum ki sonunda ikimizin de etrafında dans ettiği şeyi söyledim.

"Bu doğru. Haklısın, lanetlenmiştik, ben sadece senin gelinindim çünkü Kabus ikimizi de becerdi. Hiçbiri gerçek değildi, değil mi?"

Boğazı bir yükseldi bir düştü. Gözlerinde yıkım parlıyordu. Parmakları benimkilere sıkıca sarıldı. "Gerçekti."

"Laneti bırakana kadar," dedim acı bir şekilde, kendimi o duygulu gözlerde yaralamadan önce bakışlarımı başka yöne çektim. "Ve sen tüm duygularının onun yüzünden olduğunu yeniden anladın."

"Bu değil-"

"Seni tanıdığımı unutuyorsun," dedim çarpık bir kahkaha atarak. "İyi biri olduğunu, insanları şiddetle önemseydiğini ve her zaman doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyorum. Bu yüzden buradasın, değil mi? Bu yüzden

beni öpmeyeceksin. Beni hâlâ istediğın için burada değilsin; bunu görevin olarak gördüğün için buradasın."

"Bu benim görevim. Seni terk etmeyeceğim," diye başladı ama ihtiyacım olan tek onay buydu. Elimi onunkinden çektim ve göğsümde düğümlenen acıyı bastırdım. Bir şeyler hissetmek istemiştım; sanırım dileğim gerçekleşmişti.

"Senin için gerçek olmayabilir ama benim için gerçektı," diye tersleyerek uzaklaştım. "Benim duygularım gerçek."

Takip etmediğine sevindim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I Bir şeyler hissetmek istediğim için kendime lanet ederek gözyaşlarımı yanaklarımdan sildim. Şimdi tek hissedebildiğim göğsümdeki ezici ağırlıktı, kırılğan organımı parçalayan acı

göğüs kafesimin arkasında kamburlaştı. Üç hafta önce olan her şeyi geri almak istiyordum. Eğer Kâbus'un Ford's End'i kimsenin girip çıkamayacağı şekilde kilitleme gücü varsa, belki sihir de zamanı geri döndürebilirdi. Byron'ın geri döndüğü, Honey'yle didiştığı, kahve eksikliğinden ya da Sirkülasyon ve Nefes dersine gitmek için birkaç kat merdiven çıkmak zorunda kalmaktan huysuzca yakındığı düşüncesi boğazımı sıktı. Alışveriş yapmaktan ne kadar nefret ettiği konusunda sızlanmasını dinlemek için her şeyimi verirdim.

Honey ve ben Ford'a gelmeden önce onu alışverişe sürüklediğimizde suratının asıldığını hatırlamak, kafamı kaldırıp yolun Guinevere Ford'un özenle yapılmış anıt mezarının etrafından dolandığını ve beni Caishen Malevollus'un sade dinlenme yerine getirdiğini fark edene kadar bir anlığına gülümsememe neden oldu.

Sertçe yutkundum, kollarımı kendime doladım. Türbenin çatısına ince bir kar tabakası yerleşmiş, mühürlü taş kapının etrafına oyulmuş siyah yıldız çiçeklerine doğru sürükleniyordu. Gözlerimi

ama gözlerimle anıt mezarın köşeli şekillerini izledim, her zaman isme geri döndüm.

Cai, bıçağı al ve Byron'ı öldür.

Omurgamdan aşağı karla ilgisi olmayan bir ürperti indi. Kâbus yıllardır, *yüzlerce* yıldır Misery'yi kontrol ediyordu. Ellerimi kalçalarımın bastırdım ve içlerinde bir titreme hissettim. Caishen Malevollus'un mezarındaki tarih 1476'yı gösteriyordu; bu yüzlerce yıl demekti.

"Sensin, değil mi?" Fısıldadım, soğuk içime yayılıyordu.

Miz'e *dokunmuştum*. Bedenin bu mau-soleum'un içinde olmasına imkân yoktu ama yine de... Bir parçasının burada öldüğünden hiç şüphem yoktu. Belki de inkâr ediyordum ve bir ölüm tanrısı olmak ona şekil vermişti ama bedeni bu sağlam kapının ardında yatıyordu.

Yoksa Misery buraya ilk geldiğinde, Nightmare onu kontrol altına alıp bir parazit gibi sahiplendiğinde zaten ölmüş ve bir ölüm tanrısı mıydı?

Parazit o kaltak için iyi bir kelimeydi. İyi insanları istila eden ve onlara ağza alınmayacak eylemler yaptıran bir solucan.

İncindim, dehşetim. Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?

Sesi kafatasıma saplanırken başımı tutarak bir adım geriye sendeledim. Acımadı bile, ama onu duymanın şoku, boğucu sesinin zihnimdeki sud- den şiddeti, herhangi bir bıçak ağrısı kadar kötüydü.

Virgil nerede? Ben istedim. O iyi mi?

Mükemmel durumda, size söz veriyorum. Onu görmek ister misiniz?

Evet! Hemen kabul ettim, kafamdaki sese odaklanırken anıt mezarların çemberi kayboldu. Gerçeklik bir an sonra yüzüme vurdu ve kendimi daha sıkı tutarak sordum: "*Bunda ne var?*"

Sadece küçük bir görev, diye cevap verdi. Küçük eğlenceli görevlerimizi özlemedin mi?

Son eğlenceli küçük görev Darya'yı ölüme götürdü, beni bir katil yaptı ve Kabus'a üzerimde anlatılmamış bir güç verdi.

Senin için kimseyi öldürmeyeceğim, diye karşı çıktım ve parmak eklemlerime bir şey dokununca sıçradım. Gözlerim tekrar gerçek dünyaya odaklandı ve parmaklarımın arkasına değenin sadece kabarık kar taneleri olduğunu fark ettiğimde hırıltılı bir nefes çıkardım.

Cinayet yok, dedi Kâbus alaycı bir ciddiyetle. Senden tamamen masum bir şey istiyorum. Eski bir arkadaşına vermek istediğim bir hediye sepetim var, ama senin o korkunç ölüm tanrıların beni engellemeye devam ediyor.

Bu yüzden kendim teslim edemiyorum. Tek yapmanız gereken gelip Ford'un etrafındaki kalkanların kenarından almak, sonra da Everard Kulesi'ndeki dört-genç odasına götürmek.

Eski arkadaşın kim? diye sordum, ne kadar masum olduğunun farkındaydım.

görevleri şunlardı.¹

Honey ve bana göle bir torba saman attırdı, Dean Fairchild'ın cesedini taşıdığımızı fark etmememiz için akıl oyunları oynadı. Byron bunu biliyor muydu? Adamı öldürmesine yardım etmişti, bu yüzden onun *küçük görevi* hakkında her şeyi bildiğini varsaymak zorundaydım.

Elaina Jackson. Çok tatlı bir kadın, ailesinin sevgili tarikatımla olan bağlarından tamamen habersiz ama yine de faydalı.

Ford'un yöneticisi mi? O da Darya gibi, yıllardır Kâbus onlara ne kadar yükseğe zıplamalarını söylediğinde bunu soran bir aileye mi sahipti? Nesillerdir.

Takipçi toplamana yardım etmeyeceğim, diye tersledim, söylediği her kelimeyle daha da soğuklaştım.

Nasıl istersen, diye yanıtladı Kâbus dostça. Sanırım Virgil'i görmek için birkaç hafta bekleyebilirsiniz...

Kaltak. Dişlerimi sıktım, kollarımı kendime o kadar sıkı sardım ki titremeye başladılar. *İyi, diye tısladım* ve onun isteklerine boyun eğdiğim için pişman olacağımı biliyordum. Ama kardeşim kim bilir neredeydi ve ona kim bilir neler yapıyordu ve eğer bir hediye sepeti teslim etmek onu görebileceğim, ona sarılabileceğim, her şeyin yoluna gireceğini ve onu oradan çıkaracağımı söyleyebileceğim anlamına geliyorsa... buna değerdi.

Sonuçları ne olursa olsun. Başka kim ölürse ölsün.

Lanet sepet nerede?

Terbiye, terörüm. Tanrıçanla böyle konuşamazsın. Sen benim tanrıçam değilsin, şantajcısın. Nerede o?

Ford arazisinin kenarında. Mezarlığın ötesine Rosalind Ormanı'nın güney kenarına doğru yürüyün ve dereye ulaşana kadar devam edin.

Tam yerimi bilmesini kabul etmedim. Nerede olursam olayım beni bulabileceğini düşünmek istemiyordum. Lanetinden kurtulmuş olsam bile, kendimi izleniyor gibi hissediyordum. Lanetli.

Ona cevap vermedim. Zihnimin etrafına taştan bir duvar örüldüğünü hayal ettim ve mozole çemberinden çıkıp sık ağaçların gölgesine doğru yürüdüm. Kampüsün bu tarafındaki ormana hiç gitmemiştim ve ışığın uzun ağaçlar tarafından hemen boğulmasını, tüm seslerin boğulmasını, vahşi yaşamın bile kıpırdamamasını sevmedim.

Paranoya olabilirdi ama bu lanetli adaya ayak bastığımdan beri yaşadığım onca şeyden sonra paranoya sağduyu ile eşanlamlıydı. Yürürken ormanı tarıyor, kurt adam olarak lanetlenmiş bir yaratığın fırlayıp bana saldırmasını ya da Darya'nın hayaletinin ağaç gövdelerinin gölgeleri arasından süzülmesini bekliyordum.

On dakika geçti, sonra yirmi ve izlendiğim hissiyle tüylerim diken diken oldu. İki tanesi kalplerini kırdığım için benden nefret etse bile bunun ölüm tanrılarında biri olmasını ummam hem kendim hem de Virgil için ne kadar korktuğumu gösteriyordu.

Bana çok şey söylediklerinden değil. Pek bir şey söylemediler. Tor bunun benim suçum olmadığını, beni suçlamadığını söyledi ama gözlerindeki bakışı gördüm, onu o kadar kötü incitmişim ki bu hasarı asla onaramayacaktım. Miz bana bakmadı bile. Eminim Kabus çok heyecanlanmıştı.

On dakika sonra dereyi buldum, suyun yumuşak fısıltısı genellikle sinirlerime merhem olurdu ama şimdi sadece onları geriyordu. Yolumu kesiyor, hafifçe yokuş aşağı akıyor ve yaşlı bir ağacın sağlam kökleri etrafında dağılıyordu. Bir sepet, parlak bir pazen battaniye ya da parlak renkli cinayet reçelleri ve zehirli mantarlardan oluşan bir seçki bulmak için kıyıları taradım. Kâbus'un bir sepeti meyve, peynir ve parmak sandviçlerle doldurduğunu hayal edemiyordum. Tabii dolgu gerçek parmaklar değilse.

Olduğum yerde döndüm, loş ışıktaki gözlerimi kısarak uzun, yapraklı ağaçlara baktım, korkutucu yüksek dalları vardı, diplerindeki budaklı kökler yayılıyor, balçıklı toprağı ele geçiriyordu. Piknik sepeti yoktu, hiçbir şey yerli yerinde değildi.

"Bunu mu arıyorsun?"

Omurgamdan aşağı buz damladı. Donup kaldım. Neredeyse zihnimin etrafına ördüğüm sağlam duvara uzanıp Kâbus'tan bu sorunu halletmesini isteyecektim ama bunun bir bedeli olacaktı. Onun için her zaman bir bedel vardı.

Bunun yerine, ormandaki her küçük şeyi tarayacak kadar yavaşça döndüm ve piçin destek getirmediğinden emin oldum. Birkaç metre ötede, soğuk kış güneşi altında duruyordu; yüzündeki nefret ifadesi dışında, haki pantolon ve polo tişörtünün içinde altın sarısı, mükemmel ve tamamen zararsız görünüyordu.²

"Alastor," diye mırıldandım, korkumu bastırdım ve haftalardır sarmalandığım uyuşukluğa tutundum. Şimdi buna ihtiyacım vardı, Alastor Carmichael bana ne yapacaksa ona karşı bir kalkana ihtiyacım vardı, ormanın ortasında tek başımaydım ve yarım mil boyunca kimse yoktu.

"Bunu aradığımı düşündüm," dedi bana, gayet sıradan görünen hasır bir bazayı kaldırırken yüzünde kötü bir sırıtış vardı. İçinde ekmekler, bir parça peynir, gül şeklinde dizilmiş dilimlenmiş etler, üzüm ve şarap olduğunu tahmin ettiğim bir termos vardı. "Ama buraya kiminle buluşmaya geldin, Cat? Gizli bir randevu, değil mi? Profesörlerden birini mi beceriyorsun?" Güldü. "Senin gibi zırlayan bir kaltağın yaşlı, buruşuk bir sikle yetineceğine bahse girerim. Bir şekilde geçer not almalısın, değil mi?"

"Sepeti bana ver, Alastor," diye talep ettim, karanlık içimde kabarıyor, tıslıyor ve beni bir adım atmaya teşvik ediyordu. Lanet olası boğazını parçalamak için.

Homurdandı. "Ne olduğunu biliyorum-"

"*Bir bok bildiğin yok Alastor,*" diye çıkıştım, sabrım tükenmişti. "Tüm cevapların sende olduğunu sanıyorsun ama *hiçbir şey* bilmiyorsun, o yüzden siktir git."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudu, adımlarımı takip ediyordu, geniş omuzları beyaz ve nane rengi çizgili polosunun içinde gerilmiş, kare çenesi dışarıya doğru eğilmişti.

Kabaca iç çektim, balçıklı zeminde adımlarımı atarken bana çelme takmak isteyen köklerden dikkatle kaçtım. İçimden küçük bir ürperti geçti, bana saldıracağı korkusu ve ona zarar verme, herkes ne kadar çirkin olduğunu görene kadar o altın yüze zarar verme hevesi eşitti.

"Bunun için ne zamanım ne de enerjim var." Burada harcadığım her zaman Virgil acı çekiyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordum, ama hayal gücüm bana bir işkence büfesi sunmaktan mutluluk duyuyordu. "Ver şu lanet sepeti bana."

"Bu sepet mi?" Ağzının kıvrımından, yanaklarını kesen loşluktan hoşlanmamıştım. Yanıltıcıydı ve en az benim uyuşukluğum kadar zırlıydı. Aradaki fark, ben zırhımı çökmekte olduğum gerçeğini gizlemek için kullanıyordum, Alastor ise onunkini ruhunu çürüten zehri gizlemek için kullanıyordu.

Ben üç adım uzaktayken sepetten bir parça peynir kaptı ve neşeli bir memnuniyetle ısırıldı. Donup kaldım. Kahretsin. Bunu Everard Kulesi'ne teslim etmem gerekiyordu; Gece Kısrağı bir ahmağın ikramından bir ısırık aldığını öğrendiğinde ne yapacaktı?

"Neden bana eziyet etmeye bu kadar takıntılısın?" Ellerimi sıkı yumruklar halinde kıvrarak talep ettim. "Beni senin için çalışmakla suçluyorsun."

Kabus daha önce bir bahaneydi; sadece beni korkutmak istiyorsun. Beni korkutmak sana kendini büyük ve güçlü mü hissettiriyor?"

İçimdeki karanlık daha yüksek sesle fısıldadı. *O bir hiç, senin kudretli dişi aslanın yanında bir cadaloz. Kırılğan kemiklerini kır ve ruh dediği zehirli ışığı söndür.*

"Kendini böyle mi savunuyorsun?" Eğlence Alas- tor'un gözlerini parlattı. "Tüm yapabildiğin bu mu? Tanrım, çok zavallısın, Cat."

"*Ben mi zavallıyım?* Piknik sepetini çalmak için ormanda bir kızı takip eden ben değilim, seni lanet olası ezik."

Yaklaştım, öfke duruşumu daha da keskinleştiriyor, derimi kemiklerimin üzerine çekiyordu. *Bitir onu, bitir onu, dalağını sök ve kanında yıkan,* diye şarkı söylüyordu karanlık. "Ver şu lanet sepeti bana."

Alastor sanki sadece beni kızdırmak için varmış gibi gümüş termosun kapağını açtı ve derin bir yudum aldı. Çimlere kırmızı şarap püskürterek tükürdüğünde sırttan bendim.

"Bu çok alçakça."

"Senin ucuz zevklerin için fazla rafine," dedim tatlı bir zehirle. "Sepeti bana ver."

Çenesinin kenarında bir şarap damlası vardı, çizgili polosunu kıpkırmızı bir kan püskürmesi gibi lekeliyordu, ama bu bana acımasızca gülümsemesini engellemedi. "Yapmazsam ne yapacaksın?"

Ellerim titremeye başladı, nefes alışım hızlandı, keskinleşti. "Senin oyunun ne, pislik? Beni deliliğe mi sürükleyeceksin? Beni Ford'dan çıkmaya zorlamak mı? Beni Honey'den uzaklaştırıp onu tamamen kendine mi alacaksın?"

Sonuncusunda burun delikleri açıldı. Bingo.

"Demek mesele buymuş," diye düşündüm ve gözündeki bir kasın seğirmesini izledim. Bu gerçeği ele vermeyi planlamamıştı.

Alaycı bir tavırla sepeti ve termosu aramızda yere fırlattı; almak için çabaladım, kapakla yakalayabildiğim kadar şarap yakaladım ve sıkıca vidaladım. Sadece yarısı doluydu ama Kâbus'un fark etmemesi için dua ettim.

Her şeyi sepete geri koyup başımı kaldırdığımda Alastor o kadar yakınımdaydı ki keskin bir nefesle geriye düştüm.

"Zaten sizi neden sevdiğini de bilmiyorum," dedi tiksintiyle. "İkinize bakan herkes onu aşağı çektiğinizi görebilir. Honey güzel, akıllı ve özgür, siz ise onun tüm mutluluğunu emen bir kara delik gibisiniz."

Tırnaklarımın ucuyla öfkeme tutunarak yutkundum. Şimdiye kadar yaşadığım tüm kaygılar beni yutmaya hazır bir şekilde yükseldi. Honey'nin kendi başına kalmasını istediği için onu suçlayamazdım; Honey harikaydı ve söylediği her şeyi yapıyordu ama o benim arkadaşımды ve gizli bir psikopatın onu arkadaşlarından ayırmasına izin verecek değildim.

"En iyi arkadaşımız az önce öldü, seni kalpsiz pislik," diye tükürdüm, tükürük parçacıkları yüzüne çarptığında memnun oldum. Güzeldi. İğrençti ve o da bunu servis etmişti.

Alastor yüzünü omzuna silerken güldü, alaycılığı derinleşti. "O ibne olmadan daha iyi zaten-"

Niyetimi anlayamadan hareket ettim, elim savruldu, parmak eklemlerim kan fişkırana ve Alastor haykırana kadar kıkırdakları parçaladı. *Daha fazla*, diye fısıldadı karanlık. *Çok daha fazlasını hak ediyor. Bitir işini dişi aslan.*

Hak etti. Ölümü hak etmişti. Ama hızlı ve merhametli bir ölümü değil. Ne yazık ki bana çektirdiği acıyı ve benden önce başkalarına çektirdiği acıyı hak ediyordu. Onun gibi canavarların tek bir kurbanı bile olmazdı.

Ona tekrar tekrar vurduğumda elimde yıldırım çarpmış gibi bir acı oluştu. Kan sıçradı. Kaba çığlıkları karanlık, çarpık bir müzik gibi ormanda yankılandı. Bir zafer ve adalet korosu. Dirseğini karnıma saplayıp beni itmeseydi ona vurmaya devam edecektim.

Yere dirseğimdeki acıyı omzuma ve boynuma sıçratacak kadar sert düştüm, kendi çığlığım Alastor'un acı korosuna katıldı. Dizlerimin üzerine çöktüğümde bir tıslamaya karşı dişlerimi sıktım, karanlık şişiyordu, aç, daha fazlası için istekliydi - ama piç gitmişti.

Üst dudağım geriye kıvrıldı. Korkak. "Bitiremeyeceğin kavgalara girme, göt herif," diye mırıldandım, ayağa kalkıp hediye sepetini alırken omzumu garip bir şekilde yanımda tutuyordum.

Alastor sözümü kesmiş olabilirdi ama hâlâ yapmam gereken bir iş vardı ve kardeşim bana güveniyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KEDİ

W Karanlık çekildiğinde dizlerimde bir titreme başladı, ağaç gövdeleri arasındaki karanlık boşlukları dikkatle tarayarak kamelyaya doğru geri yürürken bacaklarım jöleye döndü. Alastor beni tekrar pusuya düşürmek için bekliyordu. Omzum zonkladı, al- ready sertleşti.

Everard Kulesi'ne doğru ilerlerken başımı öne eğdim, bu yoldan en son Noel galası gecesi geçtiğimin ve en iyi iki arkadaşımın da hayatta olduğunun acı bir şekilde farkındaydım. Miz'le el ele yürüdüğümüzü, bana nasıl baktığını hatırladım ve yanımda olmasını dileyerek parmaklarımı hediye sepetinin hasır sapına doladım. Eğer öğrenirse, eğer Kâbus'u alt edip Virgil'i güvenli bir yere götürmenin bir yolunu bulursam, eğer sonunda ölüm tanrılarına bana zorla söylediği tek bir kelimedeyi bile ciddi olmadığımı söyleyebilirim... beni affederler miydi?

Everard Kulesi'nin gölgesi üzerime çöktüğünde boğazımdaki düğümü yuttum, Ford'un personelinin barındıran üç katlı bina için yanlış bir isim. Bu kez çardak yoktu, ağaçların arasına dizilmiş, kulenin arkasındaki alanı mistik ve büyülü kılan peri ışıkları da yoktu. Bunun yerine, orman ürpererek izledi.

Hafif rüzgârda dalları karla tozlanmış, kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu.

Ford'dan önce, uzak bir bölge fikrini huzurlu ve tuhaf bulabilirdim. Şimdi ise ne kadar güzel olursa olsun yalnız olduğumu ve etrafımın tehlikelerle çevrili olduğunu biliyordum. Bir yerlerde Kâbus beni izliyordu. Orman onun büyüğü, yıkımı ve büyük olasılıkla takipçileriyle doluydu.

Yalnız olduğumdan emin oldum -kâbus tanrıçasının gözleri üzerimdeyken olabildiğince yalnızdım- ve mandalı test ettim. Kapı, vücudumdaki her hücrenin kaskatı kesilmesine neden olan tiz bir gıcırtyla açıldı. Ama kimse içeri kimin girdiğini görmek için koşturmadı ve sakinlerin gelip giden insanlara alışkın olması gereken yeterince öğretim üyesi vardı.

Gerçek bir kule merdiveninin olması gerektiği gibi dolambaçlı değil, düz ve sıradan merdivenleri tırmanıp sepeti on dört numaralı odanın önüne bırakmam ve oradan çıkmam iki dakikadan az sürdü. Kapının feryadı, titreyene, nefes nefese kalana ve ince bir ter tabakasıyla kaplanana kadar sinirlerimi soğukkanlılığın ince kalıntılarına kadar gıcırdattı. Ama bitmişti. Kâbus'un görevi tamamlanmıştı.

Şimdi kardeşimi görmek istiyorum. Dinlediğini biliyorum.

"Tabii ki dinliyorum, dehşetim," diye cevap verdi Kâbus, patikadan aşağıya doğru koşarken, öyle sert zıpladım ki Ford House'un yan tarafına çarptım. Binanın kampüsün geri kalanıyla aramızda durmasına sevinmişim, yoksa herkes nasıl bir hain olduğumu öğrenecekti. İğrenç eylemlerini gerçekleştirmesine yardım ediyordum. Artık onlardan biriyim, takipçilerinden.

"Beni kardeşime götür," diye talepte bulundum, hışımla yaklaştım ve dizlerimin titrediğini gizleyebilmeyi diledim.

"Seni ona götürmek mi?" Yumuşak kahkahası tüylerim diken diken olana kadar içime işledi. "Oh, Cat, böyle olacağını mı düşünüyordun?"

"Dedin ki-"

"Onu göreceğini söyledim," diye düzeltti Kâbus, yüzünü tırmalamak istememe neden olan bir nezaketle. Yalanlar. Her bir sempati ve duygu kırıntısı - hepsi yalan, hepsi sahte, hepsi gardımı düşürmem için bir tuzak. Bu canavarın kalbini biliyordum ve yumuşaklık saçmalıktı. Sevdiğim adama en iyi arkadaşımı öldürttü ve beni donmuş bir halde, durduramadan izlemeye zorladı. Kardeşimi kaçırdı ve onu kullanarak kocalarımla ve üçüyle de aramda şiddetli, kedi büyüklüğünde bir uçurum açtı.

"Beni hemen Virgil'e götür," diye bağırdım, öfke, hiddet ve boğazımı tıkayacak kadar nefretle dolup taşarak ileri atıldım. "Eğer beni ona götürmezsen-"

"Al hayatım," dedi o tereyağı gibi erimeyen sesiyle, güzel ve korkunç yüzünde endişeli bir sahte sempati vardı. Gözünden akan kan hâlâ yüzündeydi ve dış kanama onun gerçek doğasını yansıtıyordu. "Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

Bana yaklaştığında telefonu elinden almak için hamle yaptım ama ekrandaki görüntüye bir an gözüm takıldı ve nefesim ciğerlerimde dondu kaldı. Telefonu elinden kaptım, ekrana sanki oksijenmiş ve ben boğuluyormuşum gibi bakıyordum.

Virgil'in, benim nazık, çalışkan, çamura batmış ağabeyimin fotoğrafıydı. İnce bir şiltenin üzerinde kambur duruyordu, yatağın beyaz metal çerçevesi koyu tuğlalı duvarda hemen hemen görünüyordu, giydiği yelek lekeli ve yırtıktı, pantolonu da benzer bir durumdaydı. Ama dikkatimi çeken ve sürekli yüzünde tutan, midemin düğümlenmesine ve gözlerimin yaşarmasına neden olan şey yüzüydü. O kadar farklı görünüyordu ki, Kâbus'un onu ne kadar süredir kilit altında tuttuğunu sorgulamama neden olacak şekilde bitkin düşmüştü. Dört hafta mı? Beş mi? Altı mı?

Gözleri çökmüş, elmacık kemikleri her zamankinden daha keskin, kaşları çatıktı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum, kardeşime ait olamayacak kadar perili gözlere bakıyordum. Wallison'lardık; isteyebileceğimiz her şeye sahiptik, Tanrı'dan daha fazla paramız vardı ve o kadar çok fırsatımız ve açık kapımız vardı ki parmaklarımızı şıklatıp hayallerimizin bir gecede gerçekleşmesini sağlayabilirdik.

Wallisons'ın perili görünmesi için bir neden yoktu.¹

Sekiz yaşımdayken gösterişli bir bağış gecesinde yanımda duvara yaslanıp benimle konuşmaya çalışan herkesi korkuttuğunu hatırlıyorum; zaten gürültüden, insanlardan, gevezeliklerden, sahte gülümsemelerden ve çınlayan kahkahalardan bunalmıştım. Çılgılık atıp mekânı terk etmekten bir gülümseme, bir *ve bu sevimli küçük kız da kim* demek kadar uzaktaydım. Ama Virgil yanımdan hiç ayrılmadı ve herkes bir konuşmayla dikkatini dağıttığında, garsonlara rüşvet vererek bize gizli bir tabak ordövr getirdi ve ev sahibinin malikanesinin eski halı kaplı merdivenlerinde diz dize yedik.

"Sen ne yaptın-" Başımı kaldırıp Kâbus'a dik dik bakarak talep ettim. "Siktir." Dikkatim başka yerdeyken ortadan kaybolacağını tahmin etmeliydim. O ve Alastor Carmichael'ın pek çok ortak noktası vardı.

Virgil'in fotoğrafına bakarken dudağımın içini ısırdım ve keşke sahte olduğunu söyleyebilseydim ama ondan ne kadar nefret etsem de Kâbus'u *taniyordum*. Şantaj yapmayı, entrika çevirmeyi ve gerçeklerle can yakmayı severdi. *Ben asla yalan söylemem, dehşetim*. Ne pahasına olursa olsun Ölüm'ü alaşağı etmek istiyordu ve Virgil'i kaçırmak düşmanını yok etmek için sadece bir adımdı. Fotoğrafta Virgil'in yanağındaki keskin çıkıntının izini sürdüm ve bunun derin bir kurgu ya da fotoşop olduğuna inanmaya çalışmadım bile. Kâbus kardeşime bunu yapmıştı. Bundan sonra ona ne olacağını söylemek için tehditlere ya da sözlere ihtiyacı yoktu.

Ya ona itaat ederdim ya da o ölürdü.

ALTINCI BÖLÜM

KEDİ

N Bu sefer duşta ağladığımda kimse beni tutmaya gelmedi. Üç haftalık ıstırabım, zaptetme umudumun olmadığı bir dalgayla akıp gitti. Başımı soğuk fayanslara yasladım ve Göğsüm acıyana, boğazım düğümlenene ve gözlerim kuruyana kadar ağladım. Laneti o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu. Gece Kısrağı'nın emrine amade olmaktan nefret ediyordum ama değişen tek şey, acının beni ne zaman ezdiğini, ne zaman zar zor ayakta durduğumu kimsenin bilmemesiydi.

Onları geri istedim, kocalarımı istedim. Ama onlar asla benim olmadı. Bunu biliyordum, kendime defalarca söylemiştim, ama bilmekle felç edici kaybı yaşamak arasında bir fark vardı.

Suyu kapattım ve kendimi bir havluya sardım ve uyuşukluk beni ele geçirmeden önce endişe beni öldürecek olsa da, omzuma asılı çamaşır çantamla ve çıplaklıkla aramdaki tek koruma çürük pembe bir havlu çarşafıyla odama geri döndüm.

Neredeyse odama -Kâbus'un beni kameralarından izleyemeyeceğini bildiğim yeni, özenle boşaltılmış odama- varmak üzereydim.

bir kurt düdüğü koridoru yırtıp geçtiğinde.

"Gösteri mi yapıyorsun, Cactus?"

Omuzlarım gerildi, vücudumdan aşağıya doğru bir rahatsızlık dalgası yayıldı. Dönmeye zahmet etmedim ama Fashion Magazine'in sesini tanıdım. Adını öğrenmek için hiç zahmet etmemiştim; enerjime değmezdi.

"Kapa çeneni," diye bağırdı biri, o kadar sertti ki tereddüt ettim ve kimin konuştuğunu görmek için döndüm. "Daha yeni arkadaşını kaybetti, seni duyarsız pislik."

Beni savunmak için atlayan Duncan Ford'du. Hah. Lanetlendiğimiz gece onu Ford House'da yeniden hatırladım, yüzündeki dehşet ifadesini, yaşadığı şoku ve gerçek, ruhunun derinliklerindeki dehşeti hatırladım. Kabus'un takipçilerinden biri olmadığını bildiğim çok az sayıdaki insandan biriydi. Tatlım. Duncan. Lanet olası Alastor Carmichael.

"Boş ver onu, bok herifin teki," dedi gözüme takılarak.

Ondan Fashion Magazine'e baktım; altın sarısı, üstün güzelliği onu sevmem için Alastor'a çok yakındı. Ayrıca, onun nasıl biri olduğunu bilecek kadar çok konuşmasını dinlemiştim. Herkesten daha iyi, yargılayıcı, çabuk kınayan. Eğer iptal kültürü bir insan olsaydı, bu o olurdu. Belki de ona yeni bir isim vermeliyim.

"Bildiğim iyi oldu," dedim ve derim sürünerek karanlığımı cesaretlendirmeden ve başka birine zarar vermeden oradan uzaklaştım. Ne yazık ki Tor bunu hak etmişti, ama karanlığım kendini hak etmeyen birine yönelttiğinde ne olacaktı? Kapımın kilidini açıp kendimi içeri bıraktığımda ellerimi büktüm, parmak eklemlerim sızladı.

Odada olmak içimi rahatlatmadı. İki kez taşındıktan sonra benimmiş gibi hissetmiyordum. Kişiselleştirmeye zahmet etmemiştim; ilk aldığımdaki gibi bomboş beyaz bir tuvaldi ama verdiğim tek taviz, Miz'in bana aldığı, yatağımın karşısındaki çekmeceli dolabın üzerinde duran ördek peluşuydu. Zayıflık kalbimi ezdiğinde, onu yatağıma götürdüm ve kalbime yakın tuttum.

Uyuşukluğumu geri istiyordum. Ölüm'le tartıştığımda alçı acımı söküp atmıştı, basınç kaburgalarımı çatlatacakmış gibi hissedene kadar her şeyin göğsüme dolmasına izin vermiştim. Robot gibi giyindim, yumuşak tozluklar giydim ve bulduğum ilk gömleği başıma geçirdim. Bunun Byron'ın bana verdiği bir gömlek olduğunu fark ettiğimde, dudaklarımdan sessiz odayı dolduran bir hıçkırık koptu.

Bulanık gözlerle o aptal tişörtlü baktım ve Byron'a akıl sağlığını sorgulayan bir bakış attığımı hatırladım. Üzerinde dev bir çizgi film patlamış mısır kovanı ve SEN BENİM MISIRIMI PATLAT sloganı vardı. *Çünkü senden daha çok sevdiğim tek şey patlamış mısır*, diye açıkladı.

Yüzüm buruştu ve zonklayan omzumu görmezden gelerek yatağa kıvrıldım ve Virgil'le tek hayat bağı olan telefonu göğsüme bastırdım.

Telefon...

Nefesim kesildi ve hıçkırıklarımı kontrol altına almaya çalıştım. Night- mare bana bir telefon vermişti ve bir teknoloji dehası olmasam da burada onu takip etmek, fotoğrafın nerede çekildiğini bulmak ve kardeşime kadar takip etmek için kullanabileceğim bir şey olması gerektiğini biliyordum. Onun emirlerine uymak zorunda kalmayacaktım. Başka kimseye zarar vermek zorunda kalmayacaktım.

Ama böyle bir telefonu kullanabilen tanıdığım tek kişi Torment'ti. Beni arayan numaraları engellemiş, diğer uçtaki ürkütücü sessizliği kapatmış ve başka kimsenin de beni arayamamasını sağlamıştı. Eğer bunu yapabiliyorsa, Virgil'in fotoğrafının nerede çekildiğini de bulabilirdi.

Omzumun ağrımına, ellerimin titremesine ve parmak eklemlerimin kanamasına aldırmadan kendimi yataktan fırlatıp ceketimi kaptım. Tor'u tekrar görme düşüncesinin kalbimi nasıl hoplattığını fark etmedim.

Umudumu bastırmaya çalışıp başaramayınca Lawrence Hall'dan çıkıp Ölüm'ün alanına doğru ilerledim.

YEDİNCİ BÖLÜM

KEDİ

DÖlüm onun topraklarına istediğim yerden girebileceğimi söyledi ama alışkanlık olarak tepedeki Ford'dan dağa tutunmuş Ford's End köyüne giden bozkır yoluna geri döndüm.

Kendisi.

Yeni bir rüzgâr yüzüme kar fırlattığında titredim, paltomun yakasından aşağı inerek boğazımın hassas derisini üşüttü. Heyecan ve kararlılık beni odamdan dışarı itmişti ama ölüm tanrılarıyla ilk karşılaştığım yere yaklaştıkça, üçü de korkunç gölge atların sırtındaki hayaletler gibi sisin içinden çıktıkça, gerginlik baş gösterdi. Midem çamaşır makinesi gibi dönmeye başladı, o kadar kötüydü ki kontrol altında tutmak için elimi karnıma bastırdım.

Onu bulduğumda Tor'a ne diyecektim? Fotoğrafın kime ait olduğunu açıklayamazdım; Kâbus onlara söylersem ne olacağı konusunda netti. Ama telefonu ondan çaldığımı, fotoğrafı çekenin o olduğunu ve izinin ona kadar sürülebileceğini söyleyebilirdim. Tüm bunları yalan söylediğimi, onu özlediğimi ve kalbimin hiç olmadığı kadar acıdığını ağzımdan kaçırmadan nasıl söyleyebilirdim... Bilmiyordum.

"Oraya vardığında anlarsın," diye kendime telkinde bulundum, soğuk ve ısırın havayı derin bir nefesle içime çektim. Kar taneleri saçlarıma takılmış, pembe çizgileri bile beyaza çevirmişti, etrafımdaki kırlar bir kış harikalar diyarını andırıyordu. Kara manzarasında bir değişim ve parıltı bekledim, Ölüm'ün kalesinin kapılarını ya da kalenin dibindeki şehrin alçak yayılmasını görmeyi bekledim. Ama kırlar değişmeden kaldı.

Ya artık onun gelini olmadığım için kapıları arayamazsam?

Elimi karnıma daha sıkı bastırdım ve gözlerimi kapattım, Ölüm'ü hayal ettim, fırtına grisi gözleri her zaman şefkatle sıcağı ve tanışana kadar gerçek olduğuna inanmadığım bir merhamet seviyesiyle yumuşaktı. Kaleyi hayal ettim, heybetli ve yüksek, kuleleri, kuleleri ve onları birbirine bağlayan köprüleriyle katı siyah taştan yapılmış, ön kapılar beni daha yakına çağırıyordu. İçgüdülerimle bir adım attım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Isırın soğuk yumuşadığında, kar artık yüzüme çarpmadığında ve kırların toprak kokusu yerine karanfil, odun ve demir kokusu aldığım da umut nefesimi kesti. Boğazımda bir yumru oluştu. Buranın kokusunu unutmuştum, havadaki büyüün ürpertisini, sıcaklığı unutmuştum.

Neredeyse gözlerimi açmak istemiyordum. Tor, Miz ve Ölüm'ün beni sevdiği, Kabus'un bana asla dokunamadığı şatoda olma fantezimden vazgeçmek istemiyordum. Bunu benden almanın bir yolunu bulacağını bilmeliydim. Buraya adım atamasa bile, Miz aracılığıyla, kendi zihnim aracılığıyla içeri girmenin bir yolunu bulmuş ve bunu benden almıştı.

Gözlerimi zorla açtım, üstümde yükselen avluyu görünce hem rahatlardım hem de acı çektim, önümde şatonun her iki kanadına açılan geniş bir imparatorluk merdiveni vardı, hepsi koyu renkli taştan yontulmuştu ama yine de bir şekilde sıcağı. Misafirperver. Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Kalede sessizlik hakimdi; kulaklarımı sesler ve herhangi bir hareket belirtisi için zorladım. Hiçbir şey bulamayınca sola döndüm ve beni ilk getirdikleri oturma odasına giden tanıdık yolu takip ettim. Ölüm ve Tor'un ne kadar tatlı olduklarını hatırladığım da, Miz'in Kâbus'a bu kadar yaklaştığı için ne kadar korkmuş olabileceğini fark ettiğimde göğsüm ağrıdı. O gün bana karşı açık ve dürüst olan tek kişi oydu ve ben de bundan memnun olmuşum.

Bana ne söylediği umurumda değildi. Sadece onu özledim. Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Ama oturma odası boştu, kanepelerin ikisi de

kocalarımdan hiçbirini üzerlerine uzanmadan geliyor ve hoş karşılanmıyordu. *Artık kocalarım değiller*, diye hatırlattım kendime, acıya eşlik eden sancı artık tanıdıktı.

"Alo?" diye seslendim. Şöminenin üzerindeki tabloya çok fazla bakmamaya çalışarak seslendim, çok güzel bir şekilde doğruydu, benzerlikleri mükemmel bir şekilde yakalanmıştı. Ben lanetlenmeden çok önce de birlikte ve mutluydular, şimdi de benden kurtuldukları için birlikte ve mutlu olacaklardı. Ölüm sonunda beni gerçekten istemediğini itiraf ettiğinde, hiçbirinin benimle bir daha konuşmak için tek bir nedeni bile olmayacaktı.

Ama Tor'un yardımına ihtiyacım vardı. Kabus'un bana verdiği telefonu ceketimin cebinden çıkardım ve telefona cevap verip vermeyeceğini dinlemek için telefonu açtım.

Sessizlik.

Omuzlarım çöktü. Ama şatodaki her odayı arayana kadar pes etmedim, anıların hayaletleri her birinde beni takip ediyordu. Ölüm'ün bana elleriyle kahvaltı ısırıkları yedirmekte ısrar ettiği mutfak vardı. Miz'in beni Peach'le tanıştırdığı yatak odası v a r d ı . Tor'un beni kollarına çektiği ve her şeyin yoluna gireceğini söylediği yer vardı.

Ama öyle değildi. Kale boştu, tanrılar hiçbir yerde yoktu ve onlar burada olduğumu bildiklerine şüphe olmayan *tanrılardı*. Ölüm kesinlikle biliyordu; burası onun bölgesiydi ve büyüğü havayı doyuruyordu. Bu da benden kaçtıkları anlamına geliyordu.

Fuayede kapının yanında durakladım ve son çare olarak kendi telefonuma uzandım, Tor'un numarasını bulana kadar rehberimde gezindim. Midemdeki sinirler her çalışta daha da geriliyordu, ta ki midem bulanana kadar. Ama tek yaptığı buydu; çaldı, çaldı ve çaldı, ta ki şiddetli bir sonla kesilene kadar.

Çağırımı reddetti.

Titreyen alt dudağımı sakinleştirmek için ağzımı kapattım ve bir çılgılığı bastırdım. Bu iyiydi. Onun kalbini kırdım. Ben de benimle konuşmak istemezdim. Ama Tor'un benimle konuşmayı reddetmesi, başka birine güvenmem ve paramın onların sessizliğini korumaya yetmesini ummam gerektiği anlamına geliyordu.

Tek bir Google görsel aramasıyla fotoğraftaki adamın tam olarak kim olduğunu bileceklerdi. Ama bu Virgil'i bulmak için tek şansımdı. Bunu yapmak zorundaydım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÖLÜM

TÇürüme diyarın en ucunda, haftalarca fark edilmediği yerde başladı. Tek bir ölüm tanrısı bile bunu hissetmedi, sınır bölgelerinde yaşayan ve ruhları yakalayan Pain bile Gücümün yetmediği yerden kaçmaya çalışan.

"Ne zamandır böyle?" Alarmı başlatan Pifang'a sordum. Elli yaşlarında bir adamdı ve öleli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir önceki Ölüm onun ölümüyle ilgilenmişti; görünüşü ve giysileri 700. yüzyılın Zhou hanedanını yansıtıyordu.

"Çok uzun," diye cevap verdi ağırbaşlı bir şekilde ve biraz da hoşnutsuzlukla. Ciddiyet ve onaylamama Pifang'ı mükemmel bir şekilde özetliyordu; sert yüzü genellikle çatık kaşlıydı, ağzı keskin bıyığının altında ince bir şekilde bastırılmıştı. "Bunu fark edeli birkaç gün oldu. Birkaç gün," diye ekledi bana, Miz'e ve Tor'a keskin bir bakış atarak, "bu süre zarfında hiçbir yardım almadım."

"Başka bir yerde bize ihtiyaç vardı," dedim ve özür dilemek için adamın omuzlarını okşadım. Bu diyarla aynı adı paylaşmış olabilirim, hepsine hükmetmiş olabilirim ama Pifang gibi ölüleri kontrol altında tutan adamlar olmasaydı hükümdarlığım kaosa dönüşürdü. Geçmişte daha çok yoktum.

Her zamankinden daha az ay, Cat'le zaman geçirerek etki alanında düzeni sağlamak için kullanmalıydım.

Kabus'un laneti yırtıp çirkin gerçeği ortaya çıkardığı o günden beri Miz ve Tor'la daha da fazla zaman geçiriyordum. Cat'in duyguları hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Bizimkilerin de gerçek olmadığından endişeleniyordum.

"Ölüm'ün kendisini mi sorguluyorsun?" Pi-fang tekrar konuşmaya başladığında Tor talepte bulundu. "Bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu söylememe gerek var mı?"

"Azap," dedim nazikçe, göğsümde her zaman var olan bir ağrıyla. Bu kadar mutsuz olmasından ve acısını hafifletmek için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyordum.

Pifang bu yorumu akıllıca görmezden gelerek, bir grup tehlikeli ruhu denetlediği ve yolun sonunun kaybolduğu şehrin köşesine geri döndü. Tuğlalar ortadan ikiye ayrılmış, evlerin tamamı bir çocuğun öfke nöbeti yüzünden paramparça olmuş örnek bir ev gibi ortadan ikiye bölünmüştü. Sanki biri dev yumruklarını kaldırmış ve diyarımın bir parçasını varoluştan koparmıştı.

"Miz," diye uyardım, alemin kırıldığı kenara çok yaklaştığında, diğer tarafta sadece sis ve boş, beyaz bir alan vardı.

"Düşmanca hissettirmiyor," dedi, sesi o günden beri duyduğum aynı düz, boğuk sestti. Ve bu, konuşabildiği sürece böyleydi. Kendine güvenmiyordu, Kâbus'un aklından uzak duracağına güvenmiyordu ve bunun haklı olmadığını söyleyemezdim. Onu *burada*, güvende olması gereken yerde yakalamıştı. Bunca zamandır onun kafasını karıştırıyordu, tek bir kelimeyle onu kontrol edebilecekken özgür olduğunu düşünmemize izin veriyordu.

"Yıpranmış hissediyorum," diye ekledi, bana dönüp endişeli bir bakış attı, altın rengi gözleri o kadar içli ve derindi ki midem bulandı. "Sanki parçalanıyor ve onu bir arada tutacak hiçbir şey yokmuş gibi."

Tor, yıkılmış evlerden birinden yuvarlanan bir taşı tekmeleyerek, "Anlatılabilir," diye mırıldandı.

"Burada yaşayan insanlara ne oldu?" Pifang'a sordum, diyarın İngilizce konuştuğum kelimeleri alıp Pifang'ın ana diline göre yeniden düzenleyen ürkütücü büyüğü için minnettarım. Bu benim kontrolümde olan bir sihir değildi, ya bu diyarın doğasında vardı ya da önceki yöneticilerinin eseri.

"Gitti," diye yanıtladı Pifang, ağzı incelmış bir halde. "Yolun geri kalanıyla birlikte kayboldu."

Kahretsin. Tor ve ben birbirimize baktık. Çürüme diyarımızın bir parçasını yok ediyordu ve çapraz ateşe yakalanan herkes varoluştan siliniyordu.

"Misery, buraya gel," dedim, ses tonuma sertlik karışmıştı. Onun gediğe düşmesi -ya da atlaması- fikri tüm göğsümü acıttı. Ciğerlerimi bir mengene sıktı ve Miz kaşlarını çatarak dönüp yüzümü gördüğünde bile bırakmadı. Tek kelime etmeden tekrar bize döndü.

Omuzlarının çökmesine, ayaklarının yerde sürünmesine, sahip olduğu gurur ve gücün azalmasına neden olan şeyin sadece Kâbus olmadığını biliyordum. Cat'in onun için hiçbir şey hissetmediğini öğrenmekti. Hiçbirimiz için. Beni gerçekten önemseydiğini söylemesinin bir önemi yoktu; Tor ve Miz olmadan bu bir ihanet gibi geliyordu. Onlar acı çekerken sevmek duyarsızlıktı. Yanlış geliyordu.

"Kaleye geri dön, Miz," dedi Tor aniden, sesinde bir ısıklık vardı.

Miz'in yüzündeki mutsuzluğun yakıcı bir öfkeye dönüşmesini izledim. "Affedersiniz?" diye sordu, sesinde bir kakhaha titreşimi vardı. Bir uyarı.

Tor geniş omuzlarını dikleştirdi ve bir adım daha yaklaştı. "İ lanet kaleye geri dönün."

"Yoksa ne olur?" Misery sordu, kakhahası giderek acı ve tehlikeli bir hal alıyordu. Başka bir şey söylemeye başladı ama bir kar tanesi gökyüzünden süzülüp Tor'u itmek için kaldırdığı elinin üzerine konunca dondu kaldı. Onun tamamen hareketsiz kalışını izlemek acı vericiydi. Bir dehşet ve travma heykeli.

"Evine git, bunu biz hallederiz," dedim nazikçe, omuzlarını sıkarak ve irkilmesinden nefret ederek. "Döndüğümüzde seni her konuda bilgilendireceğiz."

"Kar yağıyor olamaz," dedi boş bir sesle. Gözleri bana dikildi, güzel yüzü panikten donuklaşmıştı. "Nasıl kar yağıyor?"

Tor, "Muhtemelen çürümeyle ilgili," diye belirtti. Daha önce sergilediği acı öfke, soğukkanlı bir güvenin ardına süpürüldü. "Bunu halledeceğiz. Muhtemelen geçen sefer olduğu gibi ölümlüler dünyasına kaçan bir öcüdür."

Miz'in solgun boğazı titredi. O buna inanmıyordu. Bu farklı hissettiriyordu, alemin çözülmesi kötü niyetli ruhlar kaçtığına yaşadığımız fırtınalardan çok daha büyüktü. Ölümler diyarına bunu yapabilecek güce sahip olan şey neydi?

Sadece başka bir tanrı bu seviyede güce sahipti, bu da içimizden birinin hain olduğu anlamına geliyordu.

Ya da büyük pozisyon için güç gösterisi yapıyorlardı. *Benim Pozisyon.*

"Kar yağıyor olamaz," diye tekrarladı Miz, kar taneleri omuzlarında toplanırken donakalmıştı. Kâbus'un ona kız kardeşini öldürttüğü gün kar yağıyordu. Mutsuzluğu artık o kadar belirgindi ki, bu benim yeteneğim, lanetim olmasa da bunu hissediyordum.

"Bir rapor yaz," dedim Pifang'a, panik havasını sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Aklına gelebilecek her şeyi. Üç saat içinde döneceğim."

Kaşlarını çatarak onu tekrar ekmemizi onaylamadığını ifade etti ama bu daha önemliydi. Miz daha önemliydi. Biri benim kılığımı çalmak istiyorsa, başımın üstünde yeri vardı. Ben asla Ölüm olmayı istemedim. Ama şimdi Miz'i korkutmuşlardı, acıyı içten ve dıştan bildiklerinden emin olurdum.

Bölgemizin kenarındaki enkazdan döndüğümüzde Tor telefonuna baktı, yüzündeki ifadeyi silmeden önce acı ya da öfkeyle gerildi. Tor'u bu kadar uzun süredir tanıyor olmama rağmen, bazen onu okumak zor oluyordu. Duygularını o kadar açık bir şekilde ifade ederdi ki herhangi bir şeyi gizlemesi beni şaşırtırdı.

"Ne oldu?" Elimi koluna dolayarak sordum.

"Soğuk arayan," dedi, yüzüne hayat ve eğlence geri dönmüşü. Bunu yuttuğumdan emin değildim. "Muhtemelen adamlarım çok ateşli olduğu için bana yangın söndürücü satmaya çalışıyordur." Kollarını benim ve Miz'in omuzlarına doladı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Buna kesinlikle inanmadım.

Hiçbirimiz Cat'ten bahsetmedik ama zihinlerimizin onu düşünmek konusunda senkronize olduğunu hissettim.

Çocuklar olmadan Cat'le birlikte olmak nasıl yanlış geliyorsa, onsuz burada olmak da öyle yanlış geliyordu. Ama bunların hiçbiri gerçek değildi. Hepsi Kâbus'un bizi manipüle etmesiydi. Bir kaçamak. Böyle düşünmek zorundaydık. Sadece bir kaçamak.

Ama bu bile yanlış geldi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDİ

T Ford'a giden tepeyi tırmanıp kapıdan içeri girdiğimde görmeyi beklediğim son şey, Duncan Ford'un mavi tişörtü ve sırlıklam kot pantolonuyla karlı zeminde oturup sallanmasıydı

ileri geri. Ondan korkunç, feryat figan bir ses geldi ve göğsüme saplandı. Donup kaldım. Byron, Kâbus ona *küçük bir görevi* tamamlaması için her şantaj yaptığında böyle mi görünüyordu?

Kaburgalarımın arkasında şiddetli bir ağrı hissederek yürümeye devam ettim.

"Bu özel bir parti mi yoksa herkes katılabilir mi?" Duncan'ın yanında karda otururken sordum, soğuk hemen giysilerime işliyordu. Yer altımıza doğru **a l ç a l ı y o r**, kampüse giden yol karla kaplı tepelerin etrafından dolanıyordu, böylece buradan tüm Ford'u görebiliyorduk. Okulu dikkatle izledim ve Kâbus'un nerede saklandığını merak ettim.

Duncan, "Git buradan," diye homurdandı, feryadı kesildi. Ani sessizlik bir şekilde daha da kötüydü.

Sanki dondurucu bir soğuk değil de ılık bir Haziran günüymüş gibi bacaklarımı karda uzattım. Tor'u bulma telaşıyla giydiğim koşu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarım buz sarkıtları gibi hissediyordu, lanet olası karı fark etmemiştim.

Duncan'a yan gözle bakarak, "Ciddiyim," dedim. "Bir çılgılık seansı benim de işime yarayabilir."

Dönemin başındaki o mükemmel zengin çocuktan çok uzak görünüyordu. Koyu renk saçları buruşuk ve gevşekti, teni sağlıksız bir solgunluk için bronz renginden uzaklaşmıştı, kıyafetleri mükemmel bir şekilde bir araya getirilmek yerine uyumsuzdu.

Duncan sustuğunda, ölü mavi gözleriyle Ford'a baktığında, "Bizi lanetlediği gece seni hatırlıyorum," dedim. "Benim kadar ayık ve korkmuş olan tek kişi sendin. Onun için çalışmadığını bildiğim hemen hemen tek kişi sensin. Diğer herkes... Onlara bakıyorum ve onu buraya çağıranın, tüm bu lanet şeyi başlatanın kendileri olup olmadığını merak ediyorum."

Sözlerim aramızda asılı kaldı, sessizlik sağır ediciydi. Kulaklarım parazitlerle uğuldadı. Bunu neden lanet olası bir yabancıya itiraf etmişim?

"Bitmiş olması gerekiyordu," dedi sonunda, sesi çılgılık atmaktan pürüzlüydü. Göz ucuyla bana baktı, kirpiklerine kar taneleri takılmıştı. "Ama bitmiş gibi hissetmiyorum."

"Hâlâ burada," diye kabul ettim.

Duncan kollarını dizlerine kavuşturmuş, alayla gülüyordu. "Hiç gideceğini sanmıyorum. Bugün bu Allah'ın belasını kayadan inmeye çalıştığımda ne oldu biliyor musun?"

Yutkundum, göğsümde korku çiçekleri açıyordu. "Ford's End'den ayrılmaya mı çalıştın?"

"Evet." P harfini patlattı, artık içine manik bir enerji girmişti. "Rıhtıma kadar gittim, iskeleden aşağı yürüdüm, hatta patetik küçük bir kayığa bile bindim. İki, belki de üç kulaç attım ve tekne parçalara ayrılıp beni suya düşürdü. Ama sürünerek çıktığımda okyanusta değildim." Tekrar güldü, daha yüksek sesle, keskin bir şekilde. "O gölün içindeydim." Parmağını göle doğru uzattı; orada en son ne zaman bulunduğumu düşünmek istemediğim için yüzeyindeki gümüş parıltıdan kaçındım.

"Burada mahsur kaldık," diye onayladım. "Tüm adayı bir büyüyle kapladı. Ya da bir lanetle. Kahretsin, bilmiyorum." Acıyan gözlerimi ovuşturdum. "Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Neydin sen?" Duncan sordu. Soruyu detaylandırmasına gerek yoktu.

"Ölümün gelini."

"Hm. O kadar da kötü değil."

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdim, konuşmaya karar vermeden önce kaba kelimeler ağzımdan çıktı.

"Beni üç ölüm tanrısıyla evlendirdi, *kelimenin tam anlamıyla* ölümün geliniydim. Onların *karısıydım* ve bu cehennem gibi bir hayat yerine, üç lanet yıl boyunca mutlu olduğumu hatırladığım tek zamandı. Ama o bunu yaşamama bile izin vermedi. Kocalarımdan birinin kontrolünü ele geçirdi, onu Byron'ı -en iyi arkadaşım- öldürmeye zorladı ve sonra üzerimizdeki laneti kaldırdı. Şimdi yalnızım, kocalarım yok, en iyi arkadaşım sonsuza dek gitti ve evim gibi hissetmeye başladığım erkekler yanıma bile yaklaşmıyor çünkü Kabus bana şantaj yaparak hissettiklerimin sahte olduğu yalanını söyledi."

Bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım, soluk soluğa kalmıştım. Kahretsin, bunu gerçekten itiraf etmek istememiştim. Duncan'a bakmaya cesaret edemedim, o kadar sıkı sarılmıştım ki koluma bir şey çarptığında sıçradım. Bunun bir şişe viski olduğunu görünce kaptım ve tadı beni yakalayamadan üç yudum aldım.

"Tanrım, bu korkunç."

"Korkunç ve *pahalı*," diye düzeltti, kendisi de bir yudum alarak. "Ben bir veba doktoruydum. Hâlâ öyleymişim gibi hissediyorum. Dokunuşum hastalık bulaştırabilir ve -Öldür."

Bu kelimedeki sıkı itirafı duydum. "Sana insanları incittirdi."

Sarsılarak başını salladı. "Beden dışı bir deneyim gibiydi. En kötü, çarpık türden bir sanal gerçeklik oyunu gibi."

"O duyguyu bilirim," diye mırıldandım. O bana baktı ama ben gözlerimi ileri dikmiş, Milton Hall'un kulesinden aşağıya saçılan karı izliyordum.

Elleri dizlerinin üzerinde büküldü. "İlk ben başlayacağım. Dean Fairchild."

Ona bakmak için arkamı döndüm. "Kahretsin. O seni-" Alçaldım. Bu o muydu? Duncan dekanımızı mı öldürdü?

Zorla "Darya Henderson" dedim.

Mavi gözleri büyüdü. "O öldü mü?"

"Ve bir hayalet," dedim ekşiyerek. "O *da onlardan biriydi*. Nightmare'in takipçilerinden biri. Beyni yıkanmış ve çarpıtılmış. Ve o kadar iyi bir yalancıydı ki gerçekte ne olduğunu asla göremedim."

"Kahretsin," dedi Duncan yüzünü ovuşturarak. "Kahretsin. Başka kim var biliyor musun...?"

Onun için başka kim çalışıyordu? Başımı salladım. "Sadece Darya ve -ve o da Byron'a gitti."

"Biliyorum."

Ona bakmaya cesaret edemedim, tüm bedenim gerginlikle ele geçirilmişti.

Çok dikkatli bir şekilde, "Dekan Fairchild'ı enfekte etmem için bana emir verdiğinde Byron oradaydı. O... onu bana teslim etti."

Kalbim daha da sıkıştı, ta ki acıya dayanmak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalana kadar.

Duncan hâlâ o ölçülü ses tonuyla, "Onu suçlamıyorum. By-ron. Lanetlenmenin, kafanın içinde o zehirli sürtüğün olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Başka seçeneği yoktu."

Ona Byron'ın bizim gibi lanetlenmediğini söylemedim. Duncan haklıydı; Kabus kancalarını sana taktığında, hiçbirimizin onun emrettiği her şeyi yapmaktan başka seçeneği yoktu.

"Öldüğü için üzgünüm," diye ekledi Duncan. "O bunu hak etmedi. Öldürdüğü insanların hiçbiri bunu hak etmedi. Tek istediğimiz tıp fakültesine gelmekti."

"Buranın bir tarikata, bir tanrıçaya ve bir lanete ev sahipliği yaptığını bilseydim asla gelmezdim," dedim kuru bir sesle.

"Bu ikimiz için de geçerli."

Aramıza sessizlik yerleşti, pek rahat değildi ama katlanılabilirdi. Ona Virgil'den en az iki kez bahsetme isteğimi bastırmak zorunda kaldım, başka birinin bilmesini, birinin bana yardım etmesini istiyordum.

"Hey," dedim aniden. "Bir fotoğrafın izini sürebilecek ve nerede çekildiğini bulabilecek birini tanıyor musun?"

Duncan bana garip bir bakış attı.

"Kabus'un saklandığı yeri bulmamıza yardımcı olabilir."

Yüzü kızardı. "Kesinlikle olmaz. Beni bu işin dışında tutun; onun gazabını tekrar riske atmak gibi bir niyetim yok. Onun radarından uzak kaldığım için mutluyum."

Duncan ayağa kalkıp benim giysilerim gibi sıırıslıklam olmamış kot pantolonundaki karı temizlerken, "Bazıları için şans," diye mırııldandım. Soğğun yeni farkına varmıştım ve bir titreme beni sarstı.

Hızlı adımlarla tepeden aşağı indi ama durup arkasına baktı. "Teşekkür ederim. Benimle oturup olanlar hakkında konuştuğunuz için. Başka hiç kimse onun hakkında tek bir kelime bile konuşmayacak. Yani... teşekkürler. Artık delirecekmişim gibi hissetmiyorum."

"Sorun değil," diye iç geçirdim, kızgınlığım hızla azalıyordu. Kâbus'tan olabildiğince uzak kalmak istediği için onu suçlamıyordum. Onu da öldürtmüştü, benim gibi onun da kafasını karıştırmıştı. Ve Miz'in.

"Merchant'ı bulun. Sana söylememiştim ama o bir hacker."
Kalbim yerinden fırladı. Fotoğrafın izini sürebilir, Virgil'i bulabilirdim. "Teşekkür ederim."

Duncan omuz silkti ve arkasını döndü ama bana o can simidini bıraktı.

Justin Merchant'ı bulmam gerekiyordu.

Islak tozluklarıma ve paltomun sırılsıklam olmuş eteklerine bakarak karlı tepeyi ittim ama daha bir adım atamadan telefonumdan tiz bir melodi yükseldi.

"Tor," diye nefes aldım ve telefonumu cebimden çıkardım. Ama ekrandaki Tor'un adı değildi. Beni yalnız bırakmayı reddeden Ford'un inatçı öğrenci danışmanıydı. Zaten dört aramasını da görmezden g e l m i ş t i m .

İç çekerek, hayal kırıklığımı yutarak aramayı cevapladım.

ONUNCU BÖLÜM

KEDİ

"S "Bazen yakın olmadığınız biriyle konuşmak daha kolaydır," dedi İkinci Caroline Beaumont, empati kurmaya alışık olan birinin aksine şaşırtıcı derecede içten bir sempatiyle.

Üç yıl önce olanlardan sonra gittiğim üç terapist.

Kimse ne olduğunu bilmiyordu. Sadece zihinsel bir çöküş yaşadığımı. İki kişi okul baskısı ve sınav stresi olduğuna karar verdi. Biri ise basında sürekli yer alan ünlü bir ailenin parçası olmanın getirdiği incelemeden kaynaklandığını söyledi ve pek de haksız sayılmazlardı. Basında yer almak, ailemin adının parlak dergilerde yer alması, hedef alınmamın ve şantaja uğramamın nedeniydi.

Ford'a giden yolda yavaşça yürürken Caroline'e, "En iyi arkadaşım yanımda," diye güvence verdim. "Honey ve ben kardeş kadar yakınınız ve ailem de harika insanlar." Bir yalan. Onlara ne olduğunu söylememiştim ve belli ki Byron'ın ailesi de bilmiyordu. Tabii biliyorlarsa. Kabus'un barikatı nihayet düştüğünde cesedini almaya gelecekler miydi? Tabii düşerse. Ailemin endişelenmesini istemedim. Hepimiz için yeterince korkmuştum.

Caroline onaylayarak, "Bu iyi," diye mırıldandı. "Böyle bir zamanda tüm ailene ve arkadaşlarına ihtiyacın var."

İnsanlar bunu söyleyip duruyordu. *Böyle bir zamanda*. Sanki gerçekte ne olduğunu söylemekten çok korkuyorlarmış gibi. Bunu yapamazdım, öldüğü gece olanlarla arama bir perde koyamazdım. O kadar keskin ayrıntılarla hatırlıyordum ki, kafamın içinde sürekli dalgalanmalar oluyordu. Şimdi bile, Ford'a doğru dolambaçlı yolda yürürken, Miz'in korkunç, donmuş ifadesini, hareketsiz bedenini gördüm. Byron'a doğru hamle yapıp bıçağı karnına saplarkenki robotik hareketlerini gördüm.

Yutkundum ve başımı sertçe sallayarak karlı yola odaklandım. "İyiyim," diye yalan söyledim. "Her şey göz önüne alındığında."

Olan biten her şeyi ağzımdan kaçırmak, yardım için yalvarmak ve çığlık atmak istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. İyi değildim. Kardeşim kayıptı ve kaçırılmıştı. En iyi arkadaşım ölmüştü. Diğer en iyi arkadaşım beni korkutmayı kendine görev edinmiş biriyle çıkıyordu. Sevdığım adamlar telefonlarıma çıkmaya bile tahammül edemiyordu. Terapi şu anda iyi olurdu. Beni hem tehditlerle hem de büyüyle susturan Kâbus'un canı cehenneme.

"Fikrinizi değiştirirseniz ve olanları konuşmak isterseniz, bazı insanlar bir deneyimi tekrar gözden geçirmeyi iyileştirici bulur."

Ne oldu? Resmi olarak, Noel galasına gelmediğinde Byron'ı arıyordum ve telefonumdaki Arkadaşlarımı Bul işlevini kullandım, onu kırlarda takip ettim ve en iyi arkadaşımı öldürülmüş olarak buldum. Üzerime atılabilecek her türlü suçlama, Byron'ın cesedini kucağımda tutarak çığlık atarken bulunmamla ortadan kalktı. Olayı zar zor hatırlıyordum: Aniden ortaya çıkan figürler ve gürültü, Profesör Poppy'nin nazik ellerinin Byron'ı kucağımdan indirmesi, beni ayağa kaldırması ve sarılması. Çığlık atmayı kesene kadar uzun, çok uzun dakikalar geçtiğini biliyordum. Belki Caroline da oradaydı; belki de kederden aklımı kaybettiğimi görmüştü ve bu yüzden yardım etmeye bu kadar kararlıydı.

Belki de sadece işinde iyiydi.

"Hazır olduğunuzda iyileşmenize yardımcı olabilir. Sohbet etmek istersen kampüsün merkezindeki parktayım. Baskı ya da beklenti yok, sadece ihtiyacın olursa rahat bir konuşma."

"Parkta mısın?" Onu görmek için boynumu uzattım ama yeşil alanı çevreleyen ağaçlar beni engelledi. "Bu karda mı?"

"Biliyorum," diye güldü Caroline, "Çok tartışmalı hayat seçimleri. Güzel ve Çirkin'de Belle'in kırmızı kürk pelerini giydiği o sahneden beri kara aşığım."

"O filmi geçen hafta izlemiştim," dedim, Honey'nin dizüstü bilgisayarında Disney filmi oynarken benimle birlikte yatağıma nasıl sıkıştığını hatırlayınca boğazım düğümlendi, hıçkırıkları omzumda titreşiyordu.

"Çocuklar için olduğunu biliyorum ama ben şuna inanıyorum-" O kadar ani kesti ki kaşlarımı çattım.

"Caroline?"

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, sesi zayıf ve gergindi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi -korku ya da kehanet. Daha hızlı yürüdüm, telefondan yüksek bir ses geldiğinde kalbim hızlandı. *Kahretsin*, bu kulak zarımı acıttı. Sinirlerim daha da gerildi. Telefonu düşürmüştü.

Kabus oradaydı, bunu biliyordum.

"İmdat!" diye bağırdı biri, uzaktan ama telefondan duyulabiliyordu. Caroline olmalıydı ama yüksek, nefes nefese sesi birkaç saniye önce konuştuğum kadına hiç benzemiyordu. Kaçıyor muydu? Sesi her saniye daha da kısılıyordu. "Bir mon- ster var! Yardım edin!"

Buz kanımı doldurdu. Koşmaya başladım. Canavar derken neyi kastediyordu? Gölde gizlenen Nessie gibi bir şey gölden sürünerek mi çıkmıştı? Kanla kayganlaşmış pullar, ön kolum kadar uzun kocaman iğne dişler, Drakula kırmızısı parlayan gözler hayal ettim.

Rüzgâr yüzüme bir kar perdesi savurarak kampüsü beyaz bir lekeye dönüştürdü. Kolumu gözlerimin önünde tuttum, paltomu örümcek ağları kadar dayanıksız hissettiren keskin soğuk dilimine karşı dişlerimi sıktım. Şimdiye kadar parka ulaşmış olmalıydım. Kampüsün görüldüğünden daha büyük olduğunu biliyordum ama dakikalardır koşuyordum. Soğuk tüm vücuduma yayılıp beni titretirken parmaklarım kulağımdaki telefona kilitlendi.

"Caroline?" Uzaktan gelen çığlıkları kesildiğinde umutsuzca nefesimi toplamaya çalışarak sordum. İstikrarlı bir şekilde sessizleşmediler, ulaşılamaz hale gelmediler - aniden sona erdiler, sessizlik ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Nefesim ciğerlerime girip çıkarken daha hızlı koştum ve ışık önümdeki kar tabakasından yansıyıp beni kör ettiğinde tısladım. Korku filmlerindeki her kadın kahraman gibi düşmeyi reddederek yavaşlamaktan ve gözlerimi kısarak yola bakmaktan başka çarem yoktu.

"Ben senin kurbanın değilim," diye fısıldadım Kâbus'a ve bir kıkırtı bana cevap verince sıçradım.

Döndüm, boğazımda bir nefes, kollarımda tüylerim diken diken oldu. Ama bu tüm korkunç güzelliğiyle Kâbus değildi; kütüphane binasının konik arduvaz çatısına tünemiş bir kargaydı. Sert bir nefes verdim ama korkunun buz gibi kirecini kovamadım. Gece kırsrağı buradaydı; onu hissedebiliyordum. Beni izliyordu.

Kargadan uzaklaştım ve koşmaya devam ettim, gözlerimi-

Kör edici güneş bir göz kırpıştan diğerine koyu yağmur bulutları tarafından boğuluyordu. Kar gitmişti. Paltomu kendime doğru çektim ve sonunda telefonu kulağımdan çektim, diğer uçtaki sessizlik sessiz arayanımı rahatlatamayacak kadar anımsatıyordu. Byron. Başından beri onu korkutan oydu.

"Lütfen iyi ol, lütfen iyi ol," diye nefes aldım daha hızlı koşarken, etrafımdaki tanıdık binaların şekilleri bulutların oluşturduğu karanlık tarafından tehditkâr hale getirildi. Bunun laboratuvar binası olduğunu biliyordum, ama genellikle bu kadar sessiz, bu kadar karanlık mıydı? Öğrenciler neredeydi? Havada bir yanlışıklık vardı, fırtına öncesi yüklü elektrik gibi. Caroline'ın çığlığını aklımdan çıkaramıyordum.

Bir canavar var! Yardım edin!

Gökyüzünün kararması, yağmurun ilk soğuk lekelerinin yüzüme, boynuma inmesi hoşuma gitmiyordu. Tüm kampüsü kaplayan sessizlikten hoşlanmıyordum, sanki dünya durmuştu, sanki Caroline'ın çığlığı tek bir kişi tarafından bile duyulmamıştı. Çığlığa doğru ya da en azından kaynağından uzağa doğru koşan insanlar olmalıydı. Canavar neredeydi?

Sonunda patikanın sonuna ulaştım, yağmur artık bakımlı çimenleri çevreleyen ağaçların yapraklarını kırbaçlıyor, iki fıskiye de suyu dans ettiriyordu. Ceketimin yakasının altından süzüldü, sırtımdan aşağı damladı, ta ki şiddetli bir ürperti beni sarana kadar.

Parkta canavar yoktu, budaklı bir ağaç dalında oturan başka bir kuzgun dışında hiçbir şey yoktu. Gagasını açtı ve içinden Kabus'un sesinin çıkmasını bekledim ama onun yerine yüksek sesli bir gaklamaydı. Yerdeki koyu leke gözüme çarptığında rahat bir nefes aldım ama bu nefesim dehşet dolu bir nefese dönüştü.

"Caroline?" Nefes alarak koşmaya başladım. Dolambaçlı yollardan birine düşmüş, kollarını iki yanına açmıştı. Kalbim panikle çırpındı, korku beni bir battaniye gibi sardı.

Buz. Danışmanın yanında dizlerimin üzerine çöküp acil servisi aramaya başladığımda yağmur omuzlarımı dövüyordu. 999'u değil, çünkü Ford's End Birleşik Krallık'tan ayrı bir adaydı ve kendi yasalarına bağlıydı. Bunun yerine köydeki küçük polis merkezine gittim, memurlar gönüllüler tarafından işletilen tek ambulansı çağıracaktı.

"Yardım edin," diye bağırdım telefon bağlandığında. "Biri vurulmuş, o-" Nabzını kontrol etmek için bileğine uzandım ve bir zamanlar bir kadına ait olan kan, posa ve kemik yığınıni nihayet fark ettiğimde çığlık atarak geriye doğru kaçtım. Havadaki bakır kokusunu almalıydım, çimlerin üzerindeki koyu lekenin yağmur olmadığını fark etmeliydim. Etrafındaki karlar temizlenmişti, ayak izi ya da saldırıya dair bir ipucu yoktu ama çığlığını unutamıyordum. *Canavar.*

"Ford kampüsünde," diye bitirdim kekeleyerek bir duraksamadan sonra. "Çok kötü yaralanmış."

Ciddi bir erkek sesi bana cevap verdi, adamın sesi ellili yaşlarda ya da daha yaşlı geliyordu. "Şimdi bir polis memuru ve ambulans gönderiyoruz. Yakınlarda size yardım edebilecek biri var mı?"

Memurun hoparlörünü açtım ve ellerimi Caroline'ın boğazındaki yaraya bastırdım. Çok geç kaldığıma ve onun çoktan gitmiş olduğuna dair içimde yükselen korkuyu görmezden geldim. Bana yardım etmek için nazik, samimi ve kararlı davranmıştı. Ve bir şey - insan ya da hayvan ya da tanrıça- onu pençelere benzeyen derin ve sivri kesiklerle parçalamıştı.

Tanrım, ya gerçekten pençe izleriyse? Canavar kelimesini söyledi. Ya lanet çökmüşse ama birileri Cadılar Bayramı'ndaki canavar formlarıyla kalmışsa? Kurtadamlar ve iblisler olduğunu biliyordum ama geçen ay işlenen cinayetlerin hiçbiri *bu kadar* korkunç değildi.

Panikle etrafıma bakındım ve parkta yaşayan başka bir canlı olup olmadığını araştırdım. Öğrenci yoktu. Öğretim üyesi yoktu. Sadece ben ve lanet karga. Hayır, şimdi üç kişi vardı, ağaçların arasında kümelenmiş, beni izliyorlardı. Çabucak başka tarafa baktım.

İyileşecek, diye kendimi temin ettim. Ambulans buraya gelecek ve o iyi olacak.

"Kimse yok," dedim boğazım düğümlenerek.

"Bir daha olmaz," diye fısıldadığını duydum memurun, duymamam gereken kadar alçak sesle.

"Ne?" Nefes aldım, korkum beni yutacak kadar büyümüştü. Ağaçları taramaya devam ettim, yardım aradım, canavarları aradım. Kar çoktan gitmişti, donmuş güzelliğin bir parçası yeniden yağın yağmur tarafından yok edilmişti, o kadar ağırdı ki kısa çimlere çarpıp geri sıçırıyordu.

Memur, sanki konuştuğunu duymamışım gibi, "Yoldalar," dedi. *Yine mi?* Byron'dan sonra Kâbus'un geçen ay dehşet saçarak öldürmeye zorladığı insanlar gibi bir ölüm daha olmayacağını kastettiğine inanmak istiyordum ama paranoyam canlı ve iyiydi.

"Son zamanlarda başka biri saldırıya uğradı mı?" Sesim tizleşerek talep ettim. Kanı içeride tutmak için Caroline'ın boğazına daha sert bastırdım ve kanının yavaşladığı gerçeğini görmezden gelemedim - ve tüm vücudu pençe izleriyle parçalanmıştı ve kolunda bir yer vardı... sanki bir şey ısırılmış ve derisinin bir parçasını koparmış gibi görünüyordu.

"Tabii ki hayır," dedi memur kendinden emin bir şekilde. Fazla kendinden emin. Bir örtbas duyduğumda anlıyordum. "Ford son zamanlarda çok fazla kayıp verdi, hepsi bu."

"Evet," dedim düz bir sesle, Byron'ın gözlerinde acı ve teslimiyetle geri çekildiğini gördüm, bıçak ona gömülmüştü ve Miz'in soluk eli hala bıçağa sarılıydı.

En kötüsü de Misery'nin burada olmasını diliyordum. Yaptıkları için Byron'a öfkeliydim, Ford'a girme yolunu satın aldığını ya da Kabus'un tehditlerini bana söylemediği için incinmişim ve bu öfke her geçen gün daha da artıyordu. Misery'ye de en az onun kadar öfkeli olmalıydım ama ben sadece onu geri istiyordum.

Bir siren sesi havayı böldüğünde hıçkırıklarımı bastırdım.

"Ortağım dekan vekilinizi aradı; yolda."

"Teşekkür ederim," diye bağırdım, bana yardım etmeye çalışan, bu lanetli yerdeki birkaç iyi insandan biri olan kadını bırakmayı reddederek. Kan, taç yüzüğümü kaplamıştı, olukların ve yüzeylerin o kadar derinlerine işlemişti ki çıkarmak neredeyse imkânsızdı. Biliyordum, geçen sefer tüm kanı çıkarmak için saplantılı bir şekilde temizlemek zorunda kalmıştım. Byron'ın kanı.

Gözlerimi kırptım ve yağmurun serinlettiği sıcak gözyaşları yüzümü terk etti. Kargalara temkinli bir bakış attım ve altı tane olduklarını görünce sıçradım. Altı, Wicca'ya göre büyü bir güç sayıydı - üçün herhangi bir katı öyleydi. Altı karga hizmetkârı olan karanlık, gotik bir lord hakkında bir kitap okumuştum. Altı çünkü altı karga görmek ölümün yakın olduğu anlamına geliyordu.

Siktirin gidin, diye bağırdım onlara. Ama Caroline parçalara ayrılmış ve kanlar içinde kalmıştı ve kabul etmek istemesem de bunu biliyordum. O ölmüştü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MİSERY

I sekiz yüz yıl önce başladı. O kadar uzun zamandır Misery'ydim ki yılların sayısını unutmuştum, karşılaştığım herkese kargaşa ve acı çektiriyordum, sadece tanrı dostlarım bundan muaftı. Şimdi, ben

Beni iki yüz yıl boyunca yutan halsizlik ve melankoli dönemi depresyon, herkesi etkileyebilecek bir durumdu ve utanılacak ya da suçluluk duyulacak bir şey değildi. Ama suçluluk ve utanç her zaman çok kolay çağrılabilirdi. O döneme "Keder" adını vermiştim.

Beni sevildiğim ve değer verildiğim ama depresyonda olduğum Ölüm'ün alanından Dünya'ya getiren Keder'di. Sefaletten başka bir şey ekebileceğimi kanıtlamak için.

Kader, evren, büyü -her şeyi gözeten yüce güce ne dersiniz deyin, hastalıklı bir mizah anlayışı vardı. Kalede bir soyluydum, bir tanrı kadar saygı görüyor ve korkuluyordum, ihtiyaç duyabileceğim her şey parmaklarımin ucundaydı. Meyveler, baharatlar ve en iyi çay yaprakları. Hatta ölüm bana o kadar narin ve pahalı bir gaiwan hediye etmişti ki, hayattayken ona sahip olmayı ancak hayal edebilirdim. Öldürülmeden önce, tek dostumun ihaneti beni sırtımdan bıçaklamadan önce, çok edebi bir şekilde, bana Misery'nin gücünü verdi.

Beni Misery yapan şey -nasıl baktığınıza bağlı olarak kötü ya da iyi- şanstı. İhanete uğradım, öldürüldüm, ruhum bir önceki Misery'nin öldüğü anda mutsuzluğa battı. Benden önce Misery olan tanrıçaya ne olduğunu asla öğrenemedim ama bir tanrının ölmesi neredeyse imkânsızdı. Onun da ihanete uğrayıp uğramadığını merak ediyordum.

Kaderin hastalıklı mizah anlayışı, ölümlüler diyarına arzulayabileceğim her türlü güzelliğe sahip bir tanrı olarak girmemin ve bir dilencinin kıyafetleriyle yıpranmış kaldırım taşlarına inmemin nedeniydi. Hissettiğim sürekli kederden, doğam gereği başkalarını hissetmeye zorladığım sefaletten daha fazlasını istedim ve kader bana daha fazlasını verdi. Bok gibi kokan sokaklar, üzerime oluk suyu sıçratan araba tekerlekleri ve sanki birdenbire ortaya çıkmamışım gibi beni küçümseyen insanlar. Böylesine prestijli bir köyde eski püskü kıyafetler içinde birini görmeye alışık değillerdi ya da belki de onları şok eden Çinli olmamdı. Daha sonra, nazık, mavi gözlü, siyah saçlı bir kadın beni o çukurdan çıkarıp Ölüm'ün topraklarında yaşadığımdan çok daha gösterişli, ihtişamlı ve ayrıcalıklı bir hayata çektiğinde, kesinlikle birkaç dilin çözülmesine neden oldu.

Bu bir uyuşturucuydu - zenginlik, balolar, elmaslar ve inciler,... En zengin şaraplar, herhangi bir kolyeye, herhangi bir taca yerleştirilebilecek kadar güzel mücevherlerle süslenmiş kadehlerde sunuluyordu. En güzel mücevher ise beni kabul eden, ailesiyle tanıştıran ve ona ablamdan başka bir şey diyemeyeceğim kadar güzel olan kadındı. Onun erkek kardeşleri de benim erkek kardeşlerim oldu. Onun ailesi, benim ailem.

Misery olmadan önceki zamanlara dair sadece puslu anılarım vardı, ama onaylamayan bakışları ve misafirler bakmıyorken bana yöneltilen beklentilerin ağırlığını hatırlıyordum. Asil değildik, zengin bile değildik ama annem Çin İmparatoriçesi Wu Zetian gibi davranırdı. Ford'lar öyle değildi. Kesinlikle yargılayıcı ve bütün bir adanın sahibi olan bir aileden bekleneceği gibi ayrıcalıklıydılar. Ama sıcak. Nazık. Guinevere Ford ellerini oğlu Theodore'un yüzünün iki yanına koyup onu sevdiğini söylerken hayretler içinde kaldım.

Bu benim ilk aşk deneyimim değildi. Ölüm ve Azap'la geçen yüzlerce yıl bana bir başkasını sevmenin zarafetini ve güzelliğini, sevilmenin sessiz neşesini ve coşkusunu öğretmişti. Çocukken, arkadaşlarımdan ebeveynlerinin onlarla şefkatli kucaklaşmalarını ve sevgi dolu sözlerini izlerdim, göğsümde bir kıskançlık hissi vardı. Ama yaşamak-

Ford'larla çalışmak, aile sevgisiyle ilk tanışmamdı. Çünkü ben de öyle oldum: aile. Rosalind, Percival ve Baldrick kadar sevildim. Hiç kimse küçük Joanna kadar sevelemese bile. Karanlık, sahip olduğum tüm mutluluğu boğduğunda sadece dört yaşındaydı. Keder geri döndüğünde.

şimdi hissediyordum, depresyonun ağır, bunaltıcı bulutu göğşümü ağırlaştırıyor, omuzlarımı aşağı itiyor, tüm enerjimi ve gücümü tüketiyordu. Neden bütün gün yatakta debelenmeyeyim ki? Kabus'un bir aracıyım. Sevdiiğim insanlar için ölümcül.

Beni son kez kontrol altına aldığında Ford ailesinin her bir üyesi öldü. Tor ve Death'i de benden almasına izin veremezdim. Cat'i zaten almıştı.

Zeki, sivri dilli ve güzel kalpli Cat. Her gün daha derine batan bir diken gibi çok özlediğim Cat. Acılarının ve saf, amansız sefaletinin her gün arttığını hissettiğim ve kendi kendime kurduğum hapishanemde durdurmak için hiçbir şey yapamadığım Cat. Benden nefret eden Kedi.

Yatağımda yuvarlandım ve pahalı muhafazasından vazgeçerek köşedeki bir giysi yığınının üzerinde oturan Peach'e baktım. O da bana ya endişe, ya şaşkınlık ya da beslenmeye duyduğu istekle bakıyordu. Muhtemelen ikincisiydi. Bana karşı duyduğu sevgi, kendimi inandırdığım şeydi.

"Benden nefret ettiğiniz için hiçbirinizi suçlayamam bile," dedim ona, kelimeler boğazımda düğümlenerek. "Kâbus bana her an ulaşabilecekken olmaz. Byron'ı öldürdüğümde değil."

Cat'e gitmek istedim, acısını dindirmek, ona huzur vermek istedim ama bunun için ona dokunmam gerekecekti ve uykusunda bile dokunuşumu asla hoş karşılamayacağını biliyordum. Bu eller arkadaşını bıakladığında değil.

Onunla savaşabilirsin. Lütfen. Lütfen bunu yapmayın.

Ellerimi kulaklarıma bastırdım ve gözlerimi kapattım. Ama bu sadece çığlıklarını daha da artırdı. Byron elimde ölmüştü. Rosalind de.

Sırada birinin olması an meselesiydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KEDİ

T Polis beni sorgulamaya devam edecekti, ancak Profesör Poppy ve Profesör Radclyffe yeterince uzun süre sorgulandığım ve üzerimdeki kanı temizlemem gerektiği konusunda ısrar ettiler.

Kendimi. Boş gözlerle bakıyordum, sesim kuru bir törpü gibiydi, nazik kadın ve genellikle ters ters bakan yaşlı adam beni uzaklaştırdığında karşı koymamıştım. Radclyffe, her zamanki ters ve hırçın haline kıyasla neredeyse daha yumuşaktı ama sanırım bir personel arkadaşı vahşice öldürüldüğünde böyle oluyordu. Ödevimi teslim etmeyi unutmuş ya da bir soruya yanlış cevap vermiş değildim; Caroline ölmüştü.

Öldürülmüş, parçalara ayrılmış *ve yenmiş*. Bunu yapanın ne olduğunu düşünmek istemediğim için ürperdim.

Uyuşuk bir şekilde duş aldım, yüzüğümden olabildiğince çok kan aldım, cildim protesto için kızarana kadar tırnaklarımın altını çılginca ovaladım. Ama hala oradaydı, bana ne olduğunu hatırlatan koyu kırmızı bir çizgi. Şimdi, yatağımın kenarında oturmuş karşımdaki boş duvara bakarken, bunun kötü bir fikir olduğuna kendimi ikna edemeyecek kadar boş, çok korkmuş ve uyuşmuştum.

Önce Tor'u aradım, çünkü asla açmayacağını biliyordum. Beklediğim gibi dört, beş, altı kez çaldı. Telefonu kulağımdan düşürdüm ama *tekrar bağlandığını* fark ettiğimde parmağım aramayı sonlandırma düğmesinin üzerinde donup kaldım.

"Tor?"

Sesim çok kısık, çok bozuk çıktı.

"Henüz seninle konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi, ses tonu gayet düzgündü ve hiçbir duygusunu belli etmiyordu. Ama üç hafta aradan sonra onun sesini duymak göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Her şey eski haline dönmüş gibi davranabilir miyiz? Sadece birkaç dakikalığına. *Lütfen.*"

"Kedi mi?" Sesi değişti, aynı anda hem yumuşadı hem de sertleşti. "Ağlıyor musun? Neyin var?"

Acınacak kadar küçük bir sesle, "Tırnaklarımdaki kanı çıkaramıyorum," dedim.

"Bana bir dakika ver."

Beni göremese de, neden bir dakikaya ihtiyacı olduğunu bilmesem de başımı salladım.

"Bir dakika, Cat. Tamam mı?"

"Tamam," diye yineledim ve hat kesilince sıçradım. Uyuşmuş parmaklarımla tutarak telefonu yere düşürdüm. Başım dönüyordu, düşünceler Caroline'ın parçalanmış bedenine tekrar tekrar dönüyordu, Byron'ın ölümünün olmadığı kadar netti.

Belli ki şok etkisini göstermişti çünkü odamın ortasında gölgeler dönmeye başladığında fark etmemiştim bile, tüm vücudum soğuk ve titriyordu. Giyinmemiştim bile; havlunun içinde oturuyordum, tırnaklarımdaki kan kaşınıyordu.

Nasırlı ellerim benimkilere dolandı, tırnaklarımı incelemek için ters çevirdi ve şaşkınlıkla nefes aldım, tüm vücudum sarsıldı. Boğazıma bir yumru oturdu. Tor önümdeki krem rengi halının üzerine diz çöktü, yumuşak yüzünde sert bir ifade vardı ve gözlerime bakmak için başını kaldırdığında tanıdık siyah deri ceketi gıcırdayordu.

"Yaralandın mı?"

Başımı sessizce salladım, onun burada olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordum, hatırladığım kadar yakışıklı ve tehlikeli görünüyordu ama çok daha gerçekti. Ayrıntıları unutmuştum; üst dudağındaki silik yara izini, sesindeki çakıl taşını, kahverengi gözlerinin ışık vurduğunda latte gibi görünmesini.

"Kimin kanı bu?" diye sordu kararsızca.

Caroline'ın kolundan kopan ısırtığı, karnındaki, göğsündeki ve boğazındaki derin pençe izlerini görünce yutkundum. "Yas danışmanımın."

"Kederin-" Tor nefesinin altından küfrederken parmakları benimkileri sıkıca kavradı. "Tabii ki bir danışmanınız var. Kahretsin, özür dilerim güzelim. Domuz kafalı bir piç oldum. Kendi acıma o kadar odaklanmışım ki, senin yas tuttuğunu unuttum."

Umursamazca omuz silktim, bir sonraki nefesimde onun sandal ağacı ve derisinin tadını aldım. Onu ne kadar özlediğimi bir kamyon gibi hissettim. "Seni incittim."

"Şu anda bir önemi yok. Dediğin gibi, normale dönmüşüz gibi davranalım." Tor bir şey arıyormuş gibi odama bir göz attı ve kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Onunla telefonda konuşuyordum." Dudaklarımı yaladım, ağzım kupkuruydu. "Onu duydum - çılgılık attı ve bir mon- ster hakkında bir şeyler söyledi. Onu bulduğumda... hayvan saldırısına uğramış gibiydi."

"Makul, son derece normal bir açıklama," diye belirtti Tor, sesi yatıştırıcıydı. Ellerimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü.

"*Onu* orada hissedebiliyordum. Beni izlediği zamanki gibi değil, ama... bu *Kabus*'tu. Öyle olduğunu biliyorum."

Parmaklarımı sıktı. "Miz gibi konuşuyorsun."

Göğsüm acıyla kesildi. Gözlerimdeki yaşları tutmak için hızlı hızlı gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım. "Kargalar vardı, beni izliyorlardı. Altı taneydiler."

Tor nefesini içine çekti, kaşlarını çatarak ağzını inceltti. "Doğru. Evet, bu bokun her yerinde *Kabus* yazıyor." Tekrar odanın etrafına bakındı.

"Ne?"

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum," diye mırıldandı, sesi o kadar tanıdık ve sinirliydi ki gülümsemekten kendimi alamadım. "Burada bekle. Ellerini temizlemek için biraz su getireyim."

Alnıma kondurduğu bir öpücükle beni olduğum yerde sersemletti, bu öpücük benim kadar onu da hazırlıksız yakalamış gibiydi. Ama her şey normalmiş gibi davranıyorduk, birlikteymişiz gibi davranıyorduk ve ben ona hissettiğim her şeyin yalan olduğunu söylememiştim.

Gözümü kırptım ve o gitmişti, ondan geriye kalan tek şey bir parça gölgeydi. Onu halüsinasyon gördüğümü düşünmeye başladım, ta ki karanlık odamın köşesinde toplanıp, giymeye zahmet etmediğim

kıyafetlerimi karıştırana kadar

Son birkaç gündür gardırobumdaki her şey değişti. Ölüm dışarı çıktı, kalbim bir an durdu ve Miz onu takip etti, berbat görünüyordu. İyi görünmüyordu.

Midem düğümlendi. Miz'in gözlerinin benden başka her yere bakmasından, gözlerinin altındaki solgun deriye oyulmuş koyu halkalardan ve kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi kambur hareket etmesinden nefret ediyordum.

"Burada olmamalıydım," dedi nefesinin altında.

Göğsüm acının ağırlığı altında ezildi. Bilmem gerekirdi. Biliyordum. Etrafımda olmak istemediklerini, artık benden nefret ettiklerini, Kabus'un eserinin etkili olmaktan çok daha fazla olduğunu biliyordum. Miz'in kalbini kırdım; tabii ki burada olmak istemeyecekti.

"Gitmeyi aklımdan bile geçirme," dedi Ölüm o nazik ama çelik gibi sesiyle. Miz'i yüklü bir bakışla kısırdı ve odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü, yatağın üzerine çökmüş ağırlığı beni onun yanına doğru itti. "Ne oldu, Cat?"

Hala Kedi. Küçük gelin yok. Bu iyiydi. Hâlâ birlikte olduğumuz ve onun hâlâ umursadığı yanılsamasına kapılmamıştım.

"Yas danışmanımı parçalanarak öldürülmüş halde buldum," diye cevap verdim, sesimdeki tüm canlılık gitmişti. Tor'un iyileştirmeye çalıştığı her ne varsa, ismim ve yumuşak bir itirafla bir anda yok olmuştu. *Burada olmamalıydım.*

O zaman git, diye bağırarak istedim ama tepkimi dile getiremeyecek kadar ona ihtiyacım vardı.

"Hırpalanmış mı?" Ölüm tekrarladı, güçlü kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. Onu her gördüğümde canım yanıyordu, mükemmel, muhteşem ve o kadar nazikti ki beni öldürüyordu. Ona ya da Misery'ye bakmak yerine kolunun kenarındaki işlemeye baktım.

"Ona bir şey saldırdı. Bir canavar. Çılgılık attığı şey buydu, *bir canavar*. Her tarafı pençe izleri ve ısırıklarla kaplıydı." Aniden ayağa kalktım, şifonyere doğru yürüdüm ve Miz'in köşede kaskatı kesildiğinin farkına vararak ona yaslandım. Kokusu etrafımı sardı, menekşeler ve kar gibi, huzur gibi ve omuzlarım tüm gerginliğini bıraktı, aynı zamanda boğazımda bir yumru oluştu.

Kapı gürültüyle açıldığında sıçradım, Tor yüzünde öfkeli bir ifade ve dövmele ellerinde bir tas sabunlu suyla fırtına gibi odaya girdi. Kapıyı kalçasıyla vurarak kapattı ve Death ile Miz'e aynı şekilde etkilenmemiş bakışlar attı.

"Siz ikinizin ortaya çıkma zamanı gelmişti. Kızımıza karşı nazik olsanız iyi olur." Donup kaldım. Yüzünü buruşturdu. "Alışkanlık işte," dedi özür dileyerek ve bana hançer gibi saplanan hızlı bir bakış fırlattı.

Bundan nefret ediyordum. Aramızdaki mesafeden nefret ediyordum, sanki odam hiçbirimizin geçemeyeceği bir uçurumla ikiye bölünmüş gibiydi.

"Sorun yok," dedim. Sesim kırık taşlar gibi boğazımı tırmaladı. Sanki biri göğsümde bir delik açmış ve Cadılar Bayramı'ndaki balkabağı gibi tüm içimi dışarı çıkarmış gibi hissediyordum. Ama bu bana Ford House'a Jack-O-Lantern kostümü giyerek gelen adamı hatırlattı. Evin önündeki bahçeye bırakılmış ve Night- mare'in laneti çökmeden *günler* önce çürümüş. Üç hafta önce biri onu bulmuş, güller ve çimenlerin arasında pörsümüş bir ceset.

"Gel, otur Cat," diye ikna etti Tor, benimle konuşurken yumuşayan sesi, kâseyi yere bırakıp Ölüm'ün omzuna vurduğunda sertleşti. "Sen, çekil. Onu sıkıştıracaksın."

"Sorun değil," diye itiraz ettim, Ölüm oturduğum anda ayağa kalkınca sanki benden tiksinişmiş gibi kamburumu çıkardım. Sadece Tor'un talimatına uyduğunu biliyordum ama reddetmeme engel olamıyordum. Onları geri istemiştım, burada, yine benimle aynı odada olmalarını istemiştım. Şimdi dileğim gerçekleşmişti ve tek yaptığı canımı acıtmaktı.

"Bir hayvan saldırısına benziyor," dedi Ölüm nazıkçe. "Her ölümü Kâbus'a bağlamanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum ama-

Başımı kaldırdım ve farkına vardım. "Caroline'ın ruhunu teslim almış olmalısın, değil mi? Tüm ruhlar senin bölgene gidiyor." Gözlerinin içine baktım ve fırtına grisi bakışlarının midemi kıpırdatmasını görmezden geldim. "Onun ruhunu bulabilir ve ona neler olduğunu, canavarın gerçekte ne olduğunu sorabilirsin." "Ve eğer sadece vahşi bir hayvansa, *onun... o* olduğu konusunda endişelenmemize gerek yok." diye eklemek için kendimi zorladım.

Onun adını söylemedim. Miz'in ürkmelerini izlemek istemedim.

Konuşmadı, bana bakmadı, nefes bile almadı. Tanrılar için nefes almak isteğe bağlı mıydı?

"Fena fikir değil," diye onayladı Tor, bir tırnak fırçasını ılık, sabunlu suya daldırıp sol elimi kaldırarak tırnaklarımın altını öyle bir ovdu ki irkildim.

"Parmak uçlarına zarar vereceksin," dedi Miz sıkıca, dakikalardır söylediği ilk sözlerdi bu.

Tor omzunun üzerinden baktı ve bir kaşını kaldırdı. "O zaman

sen yap, eğer daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyorsan, Ey Yüce ve Kudretli Olan."

Miz'in ifadesi daha da düzleştii, ama gözlerine bıkkınlık şeklinde biraz hayat geri döndü. Bir an önce ne kadar ölü ve boş olduklarını fark ettim. Kalbini kırdığım gerçeğinden kaçamayacağı bir yerde, burada olduğu için mi? Yoksa olanlar yüzünden mi? Çünkü Kâbus onu kontrol altına almıştı. Onu öldürttü.

"İyi," diye mırıldanarak odanın içinde ilerledi. Attığı her adımda siyah duman yere yayılıyordu, sanki gücü zar zor kontrol altındaydı ve ben ağlama dürtüsüne karşı dilimi ısırđım, omuzlarım içe doğru kıvrıldı, mideme kramplar girdi. Buna dayanamıyordum - mesafeye, söylenmemiş sözlere, en son birlikte olduğumuzda olan her şeyin anılarına. Bir sonraki nefes alışımında ürperdim.

"Hanımefendi," dedi Torment nazikçe.

"Biliyorum, lanet olsun," diye ısırđı Misery, Tor'la konuştuğunu hiç duymadığım kadar keskin bir sesle. Dersimden sonra beni bir kuytuda köşeye sıkıştıran zalim piç gibi konuşuyordu, yüzü tamamen farklıydı, gözleri altın yerine mavi, saçları gümüş beyazı yerine siyahtı.

Gözlerimi kırptım ve gözyaşlarım aktı ama Misery diz çöküp tırnak fırçasını aldı ve bir anda göğsümdeki baskı kalktı. Mideme kramp girmesi ve gözyaşlarımın akması durdu. "Anlamıyorum..."

Miz hiçbir şey söylemedi, sadece dikkatlice elimi tuttu ve tırnaklarımın altındaki kanı nazik, süpürme hareketleriyle temizledi. Her iz yok olana kadar durmadı, ölümcül bir şekilde görevine odaklanmıştı. Tor'un, Miz'i bana yaklaştırmak için bilerek boktan bir iş yaptığını söyleyen Ölüm'le bakışmasını görmedi. Ama neden? Benim yüzümden kalbi kırılmıştı. Hepsi öyleydi.

Dördümüzün de mükemmel bir şeyi vardı ve ben Kabus'un senaryosundan iyi yerleştirilmiş birkaç kelimeyle bunu mahvettim.

"Canın ne giymek istiyor, Cat?" Tor sordu. Gardırobumu açtığını fark etmemiştim, Miz'in nazik parmaklarının ellerimde bıraktığı his dışında pek bir şey fark etmemiştim. Başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sanki tek bir lekenin bile beni geriye götüreceğini anlamış gibi kanın son damlasına kadar gittiğinden emin oldu ve sonra bıraktı.

İtiraz sesimi durdurmak için dudaklarımı düz bir çizgi haline getirdim. Onu uzaklaştıran bendim ve ondan kalmasını isteyemezdim.

"Kedi," diye tekrarladı Tor, daha yumuşak bir sesle. "Havlu sana çok yakışmış ama sıcak tutamaz."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Ben iyiyim," diye reddettim.

"Şok yüzünden böyle konuşuyorsun," diye karşı çıktı Ölüm, sanki yaklaşmak istiyormuş gibi bir adım attı, sanki beni her şeyi yeniden yoluna koyan o sarılışlarından birinin içine çekecekmiş gibi.

"Ne giyersem giyerim," dedim ve bunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark ettim. "Teşekkür ederim."

Tor yün astarlı taytımı ve üzerinde dev bir sarı ördek olan en sevdiğim örgü kazağımı çıkardığında, gözyaşlarıma engel olmak için çenemi sıktım. Daha sonra iç çamaşırı çekmecemi karıştırdı ve havluyu açmam için bana işaret ettiğinde içime girmeme yardım edeceğini düşündüğü belliydi.

"Kendim giyinebilirim," diye itiraz ettim ama ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim.

"Rol yapıyoruz, unuttun mu?" diye fısıldadı, tüm göğsümün çökmesine neden olan bir göz kırpışıyla. Savaşığım gözyaşlarım serbest kaldı. "Miz," diye tısladı ve üzerimdeki kanı temizledikten sonra köşeye dönen sessiz adama döndü. "Oh," diye nefes aldı Tor.

"Evet," diye fısıldadı Misery. "Ben değilim."

"Ne?" diye sordum. Yanaklarımdaki gözyaşlarını silip Tor'un elindeki iç çamaşırını kaptım ve havluyu çıkarmadan külotumun içine girdim.

"Cat," dedi Ölüm nazikçe. "Sadece giyin tatlım, biz bakmayacağız."

Daha önce görmedikleri bir şey değildi. Hatırlatma karşısında yüzümün kızarmasını görmezden geldim, bana bir daha asla aynı şekilde bakamayacaklarını, beni bir daha asla istemeyeceklerini, bana dokunamayacaklarını düşündükçe gözyaşlarımın artmasını görmezden geldim.

Tor işi devralmadan önce sütyenimi giydim, beni büyük beden bir tişört ve kazağın içine soktu, yanaklarımdaki gözyaşlarını fırçaladı. Gözyaşlarımı ne kadar durdurmaya çalışsam da bu özen beni daha çok ağlattı. Tor beni kucağına çekip Ölüm sırtıma yaslandığında omuzlarım gözyaşlarımın gücüyle sarsıldı.

Gözlerimi kırıştırarak temizledim, kendime rağmen Misery'yi arıyordum, ona onu hiç umursamadığımı söylememe rağmen, elinin en iyi arkadaşımın göğsüne bıçak saplamasına rağmen. Beni izliyordu, bizi izliyordu, beklediğimden daha yakındı. Yüzünde tahmin ettiğim kıskançlık yoktu, beni o oyuğa ittiğinde gözlerini kaplayan nefret de yoktu. Korku gibi bir şey vardı, anlayış gibi bir şey. Gözleri bir anda

Beni ördek peluşuna, odadaki tek hayat parçasına, tek renge götürdü.

"Ne oldu Cat?" diye nefes aldı, beni korkutan parçaları bir araya getiriyordu.

"Sana söyledim-" Boğazım şişmiş ve acıyorken başladım.

"Bize ne oldu?" diye düzeltti, sesi yumuşaklık ve çeliğin garip bir karışımıydı.

Sertçe yutkundum, bakışlarımı kaçırdım. Hiçbirine bakamıyordum, bu yüzden gözlerimi kapattım ve daha fazla gözyaşının yüzümden aşağı akmasına izin verdim.

"O ne yaptı?"

Kaskatı kesildim, nefesim kesildi. "Ne yaptığını biliyorsun," dedim, beni hasta etse bile Tor'dan, Ölüm'den uzaklaşarak. Sonsuza dek orada, onların kollarında güvende kalmak istiyordum. Ama bu sadece rol yapmaktı. "Bizi lanetledi."

Bacaklarımın çıplak olmasını pek de umursamadan yatağıma uzandım. "Yorulдум. Geldiğiniz için teşekkür ederim." Kendimi onlara bakmaya zorlayarak başımı kaldırdım. "Ciddiyim. Teşekkür ederim. Her şeyden sonra, seni o şekilde incittikten sonra, muhtemelen seni aramamalıyım," dedim Tor'a. "Bana ihtiyacın olduğu her an arayabilirsin," diye karşı çıktı.

Sesinin yüksekliği beni zıplattı.

"Ama-"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Artık birlikte olmayabiliriz ve lanet duygularımızı karıştırmış olabilir ama ne olursa olsun, sen benim için önemlisin. Toplamda üç kişi umurumda ve hepsi de bu odada. Sen benim arkadaşımsın, bana ihtiyacın olduğunda beni ara. Zaten burayı özlemiştim." Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Ölümlüler alemindeki en iyi havyar."

Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyordum ama beni gülümsetmeye çalışıyordu, ben de mecbur kaldım. Zayıf ve sallantılıydı ama önemli olan düşünceydi.

"Tamam," diye kabul ettim, sözleri onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Haklı," dedi Ölüm o karamel sesiyle, sanki sarılıyormuş gibi. "Ne olursa olsun, sen de benim için önemlisin, Cat."

Dudaklarımı düzleştirdim, alt dudağım tehlikeli derecede zayıftı. "Sen de," diyebilirdim sadece.

Sonunda aramızdaki tek şeyin arkadaşlık olduğunu kabul ediyordu. Hayatlarına girmeme izin verdikleri için bile şanslıyım. Onların

Arkadaşlık bir hediye idi ve ben bunu küçümsemiştim. Ne kadar bencil, nankör bir aptalım.

"Hanımefendi, ben-" Başladım, kelimeler şişmiş boğazımı gıcırdatırken acı veriyordu.

"Sorun değil, anlıyorum," dedi hızla, solgun kollarını göğsünde kavuşturarak. Kıyafetlerinin ne kadar sade olduğunu fark ettim, nakış ya da ince detaylar yoktu ve kumaş sanki içinde uyumuş gibi kırışmıştı. "Benim durumumun farklı olduğunu biliyorum çünkü ben - benim yaptığım şey yüzünden."

Farklı olmalıydı. Sürekli buna geri dönüyordum - *farklı olmalıydı, ondan nefret etmeliydim, onu özlemeyi bırakmalıydım*. Olmalıydı, olmalıydı, olmalıydı. Ama yapmadım.

"Bunu sen yapmadın," dedim gergin bir aradan sonra, kollarımı kendime sararak, Byron'ın kaburgalarının altındaki bıçak açısını tekrar tekrar görerek. "Bunu o yaptı."

Misery'nin parmakları bıçağın etrafına sarılmıştı, vücudu ileri doğru hareket ederek bıçağı derinlere itiyordu ama *o* değildi. Byron'a zarar vermeyi Miz seçmedi. Acı ve öfke dolu olmalıydım ve belki Byron bana tehditlerle eziyet etmeseydi, belki Erika'yı öldürmeseydi, olurdu. Ama Byron'ın işlediği suçlar, kederden kör olmam gerekirken daha net görmemi sağladı. Bunun tek sorumlusu Kabus'tu. Cezasını çekmesi gereken oydu.

Misery başını salladığında "Ciddiyim," dedim. "O sen değildin, Miz."

"Öyleydi," dedi acı acı. "Ve başka birinin ölmesini istediği an yine ben olacağım, bu yüzden olabildiğince uzak durmam gerekiyor."
_"

"İşte bu yüzden etrafında bize ihtiyacın var," diye karşı çıktı Ölüm ve ses tonundaki bir şey bana bu anlaşmazlığı daha önce de defalarca yaşadıklarını düşündürdü. "İraden dışında bir şey yapmanı engelleyebiliriz."

Dizlerimi göğsüme çektim ve onlara sarıldım, boğazım çok gergindi. "O haklı. Beni kontrol altına almasın diye benimle kaldın, unutma. O yüzden bırak biz de seninle kalalım."

"Biz," diye yineledi Misery, elleri yumruk haline gelirken parmak eklemlerinin etrafında gölgeler dolanıyordu. "*Biz diye bir şey yok. Onlar var-*" Tor ve Ölüm'e öfkeyle işaret etti. "Ve sen."

Tırnaklarımı dizlerime bastırdım, derimi ısırdım ve göğsümü kavrayan acıyla nefes aldım. "Bu adil."

"Hayır, değil," diye tersledi Tor. "O lanetliydi, Miz. Duyguları olması için kandırılmış olması Cat'in suçu değil."

Bunun utancı, gizliliği, mutlak ıstırapı beni boğacakmış gibi hissedene kadar, beni öldürene kadar üzerime bastırdı. Ve bu sırrın bana verdiği ıstırap ve eziyetin her zerresini hissedebileceklerini biliyordum.

Bocaladım, kelimeler dilimin ucundaydı. *Yalan söyledim, her kelitem yalandı. Sana hiçbir şey hissetmediğimi söylediğim anda her şeyi hissettiğimi fark ettim. Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar, birini sevmenin mümkün olduğunu düşündüğümde daha çok seviyorum ve beni inciterek ya da benden nefret ederek geçirdiğin her gün göğsüme bir hançer daha saplanıyor. Kalbimde bu kadar çok bıçak varken hâlâ hayatta olmam bir mucize.*

Ama Virgil'in fotoğrafını, gözlerindeki boşluğu ve umutsuzluğu, sanki hayattan çoktan vazgeçmiş halini aklımdan çıkaramıyordum. Olanlarla ilgili tek bir kelime bile edersem ölürdü.

Kelimeleri yuttum ve dilimi ısırđım. Tekrar başımı kaldırdığımda Misery gözlerini dikmiş bana bakıyordu, derimin ve kemiklerimin arasından morarmış ruhuma bakıyordu. Sanki bu acımasız, sonsuz sefaleti hissetmiş ve benimle geçirdikleri her dakikada bunu neden daha fazla hissediyor olabileceğimi sormaya başlamıştı. Acıya o kadar aşına mıydı ki keder ile kalp ağrısı arasındaki farkı anlayabiliyordu?

Tırnaklarımı dizlerime daha derinden geçirdim. Esneme numarası yapmak zor olmadı. Ölüm, her zamanki gibi anlayışlı, yumuşak gözlerle beni izledi.

"Uyumanıza izin vereceğiz. Bize ihtiyacın olursa Tor'u ara ya da adımı söyle. Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, göğsümün derinliklerine bir diken daha saplandı. Bana söylediğı her şeyi, her nazik sözünü ve sevgi dolu vaatlerini yeniden hatırladım.

"Ellerini görelim," dedi Tor, tırnaklarımı incelemek için dizlerimden kaldırarak. "Daha iyi." Ellerimi sıktı ve gözlerime baktı. "Bana en çok ihtiyacın olduğu anda bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Artık buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum." Durakladı, gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Bu sözde canavarı gözleri cam gibi olana ve kafası gövdesinden ayrılanı kadar avlayacağım ama *mecazi* anlamda hiçbir yere gitmiyorum."

Benden bir gülümseme daha almayı başardı. "Dikkatli ol."

"Ben bir ölüm tanrısıyım, güzelim. Beni öldürmek için bir canavardan fazlası gerekir."

Yanağıma kondurduğu bir öpücükle beni hazırlıksız yakaladı ve gözlerim yine yaşlarla doldu. *Virgil*, kendimi zorladım, *Virgil'i* hatırla. *Kimseye söyleyemezsin, bu adamların tekrar yakınlaşmasına izin veremezsin yoksa gerçeği öğrenirler.*

Ama onları uzak tutacak gücüm yoktu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TOR

"**I** Çiçekler, ördek şeklinde çikolatalar ve büyük sevgi gösterileri düşünüyorum.

Ford'un kampüsü.

"Bu beyin fırtınası seansını kabul etmedim," diye mırıldandı Miz, bileğindeki tutuşumu birkaç dakika içinde üçüncü kez kaydırmak için cazip bir şekilde. Tek başına tehlikede olduğunu fark edemeyecek kadar inatçıydı. Kâbus ona ulaşabilir, karanlık, cılız tırnaklarını zihnine uzatabilir ve kuklasından başka bir şey olmayana kadar her şeyi yeniden düzenleyebilirdi. Bizden biri yanındayken korunuyordu.

"Zor iş," dedim, bileğini sıkıca kavrayarak elini dudaklarıma götürdüm ve duvarı yumruklayarak morarttığı parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Hoşuna gitse de gitmese de Cat'i geri kazanmama yardım edeceksin."

"Artık bizi umursamıyor," diye mırıldandı ama bu kez elini kurtarmaya çalışmadı.

"Saçmalık," diye homurdandım, sivri tepeli binanın arkasındaki anıt mezarların gölgelerine baktım. Canavar yok. Terapistin izi yok

ruhu da yoktu, bu da endişe vericiydi. "Umursuyor, sadece korkuyor ve yas tutuyor. Orada mısın?" Mezarlığa doğru çenemi salladım.

"Hayır, ben buradayım," diye kestirip attı.

"Bak sen şu işe," diye bağırdım ve yanımızdaki ağaçtan bir kuşu yere düşürdüm. "Senden duyduğum mizah bu muydu, Miz?"

Bana ters ters baktı ve yolundan çıkan bir dalı öyle bir tekmeledi ki, dal bir mezarın kenarına fırladı. "Kapa çeneni."

"Yoksa ne olur?" Meydan okudum. "Çenemi kapatmazsam ne yapacaksın? Kızımızı geri getirmenin yollarını düşünmeye devam edersem ne yapacaksın, çünkü *belli ki* o da bizi bizim onu özlediğimiz kadar özlüyor? O zaman ne olacak?"

"Beni zorlamak istemezsin, Torment," diye cevap verdi, her zamanki sağlam kontrolünden kaçmaya devam eden büyü titreşimleri kadar karanlık bir sesle.

Yüzümde yavaş bir gülümsemenin yayılmasına izin verdim.

"**O l d u k ç a** eminim,
Sefalet."

Hava yüzümden vınlayarak geçti ve vücudumu bir ağacın iri gövdesine, benden bir homurtu çıkaracak kadar sert bir şekilde çarptığında sırtışıma genişledi.

"Bizi umursamıyor," diye hırladı Miz, dişlerini göstererek. Nefes alış verişi hızlanmıştı ve inandırıcı bir öfke gösterisi yapsa da onu harekete geçirenin acı olduğunu biliyordum. "O gece onu duydun. Biz bir hiçiz. O *hiçbir şey* hissetmiyor."

"En iyi arkadaşının öldürülmesini izledi ve Kabus'un seni kontrol altına almasını izlemek zorunda kaldı. Duyguları çok yüksekti; tabii ki öfkelenildi." Yüzüne dokunmak için uzandım, başparmaklarımla yanaklarını okşadım ama bileklerimi acımasız elleriyle yakalayıp kopardı ve üzerimdeki ağaca sabitledi.

"Dokunma bana," diye homurdandı.

"İstediğin bu olabilir ama ihtiyacın olan bu değil." Kollarımı üstümde sabitleyen ellere karşı koymadım. "Neden bizi uzaklaştırmaya bu kadar kararlısın, Miz? Bize her zamankinden daha çok ihtiyacın var. Kâbus bunu *istiyor* -savaşmamızı *istiyor*, seni yalnız istiyor, böylece daha kolay bir av olacaksın. İtmeyi bırak ve beni içeri al."

Elleri bileklerimde sıkılaştı. Üst dudağı geriye kıvrıldı. "Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü seni de öldüreceğim!" diye bağırdı, o kadar yüksek sesle bağırdı ki orman onun sesini bastırdı ve bize geri yankıladı.

Kulaklarımda çınladı, kesildi

göğüs kafesimden yumuşak kalbime doğru.

Miz, ormanda sinsice ilerlerken tüm vücudunu saran gerginlikle kendini oradan uzaklaştırdı. İki adımda ona yetiştim ve sert omzunu yakaladım, aynı anda kollarımı ona dolayarak onu döndürdüm.

"Yapma," diye boğuldu, titremeye başlamıştı.

Daha sıkı tutundum, bir santim bile kımıldamasına izin vermedim.

"Seni de öldüreceğim," diye tersledi, tutuşuma karşı mücadele ediyordu. "Anlamıyor musun? Burada ne olduğunu biliyorsun, bana ne yaptırdığını biliyorsun ve şimdi hepsi *gitti*. Hepsi benim yüzümden öldü ve eğer kapanmana izin verirsem, o tekrar kontrolü ele alacak ve ben oradan çıkana kadar sen ve Ölüm ölmüş olacaksınız. Neden dinlemiyorsun? Benden uzak durmalısın."

"Öyle bir şey olmayacak. Seni seviyorum, seni inatçı, özverili piç ve eğer bir yere gideceğimi sanıyorsan, ne kadar inatçı olduğumu hafife alıyorsun demektir."

"Ölmeye mi çalışıyorsun?" diye mırıldandı ama vücudundaki gerginlik yavaş yavaş kayboldu, ta ki içimde eriyene, kolları beni kendine çekmek için yukarı kalkana kadar.

Alay ettim. "O yollardan geçtim ve beni tanırsın, Miz. Bir hatayı asla tekrarlamam."

"Yine de bu suçu her gün modaya uygun şekilde işliyorsun," diye ağır bir dille çıkıştı.

"Hey, siktir git, bu şey eski model. Şimdi bir servet değerinde."¹

"Kimin için bir servet değerinde? Danny Zuko'ya mı?"

Dağınık beyaz saçlarımdan bir tutam çektim. "Öncelikle, siktir git. İkincisi, ellili yıllardan kalma bir pompadour yaptırmalı mıyım?"

"Tanrım, hayır."

Güldüm, parmaklarım fare yuvasındaki düğümleri çözmekle meşguldü. Miz'in o kadar çok saçı vardı ki, düşük bir döneme girdiğinde feci bir karmaşa yaratıyordu. "Peruk bile mi yok? Yatak odasında takabilirim. Pink Ladies ceketini giyip bana damızlık diyebilirsin..."

"Sana damızlık diyebileceğim tek zaman, seni bir sığır pazarında satacak kadar çaresiz kaldığım zamandır."

Etrafımızdaki ormana bakarak sırtıttım ve "Oldukça iyi bir servet getirirdim," dedim. Bu ormanlar her zaman karanlık görünüyordu, Ölüm'ün alanındaki en kötü yerler kadar tedirgin ediciydi. Sanki Kabus'un varlığı buradaki toprağı lekelemişti. Şimdilik canavar yok,

Yine de. Vahşı bir hayvan ya da yarısı yenmiş bir leş bile yoktu. Cat'in terapistini öldüren her neyse, hiçbir yerde görünmüyordu.

"Hm." Miz'in sesi kuru ama günlerdir duymadığım kadar gerçekçiydi. "Sanırım senin de işine yarayacak şeyler var."

Kaburgalarını dürterek alnımı omzuna yasladım.² "Güzel olduğum için güzel bir servet kazanacağımı kabul etmen gerekiyor."

Miz gırtlaktan bir ses çıkardı. "Şimdi de iltifat bekliyorsun."

Ona dudak bükecek kadar geri çekildim, gözlerim kocaman ve acınacak haldeydi. "Yani... güzel *olmadığımı* mı söylüyorsun?"

Güzel altın gözleri düzleştirdi. "Sikine yumruk attırtma bana."

"Bir sikim olduğunu hatırlıyor musun? Beni kandırabilirdin."

"Gerçekten ölmek istiyorsun." Çekildi ve bu sefer gitmesine izin verdim ama elimi bileğinde tutmaya devam ettim, elimi kendi eline doğru çekip parmaklarımızı birleştirdiğinde çok sevindim. "Benim yanımda savunmasız olmanın ne kadar aptalca olacağı hakkında *bir fikrin* var mı? Tutkunun sancıları içinde seni boğabilirim. Seni yatağa yapıştırmışken boğazını parçalayabilirim."

"Meraklandım. Devam et."

Bana attığı kaşlar saf Sefalet'ti ve utanmazca sırtımama neden oldu.

Beni daha yakına çekmek için birbirine bağlı ellerimizi kullandı; eski bir köke takıldım ve denge için avuç içimi göğsüne yaymak zorunda kaldım. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyleyim. Beni öldüremezsin, Miz."

Gözlerinde bir gölge dolaşıyordu. "Bir ölüm tanrısı başka bir ölüm tanrısı tarafından öldürülebilir."

"Bu da Kabus'un senin zihnine tekrar dokunmaya fırsat bulamadan bizim tarafımızdan öldürülebileceği anlamına geliyor."

"Hayal görüyorsun."

"Delulu solulu," diye çok ciddi bir şekilde cevap verdim.

İstediği gibi inledi. "Bu lanet şeyleri nereden buluyorsun?"

Onu öpmek için eğildim, hafif bir dokunuşla onunla alay ettim. Daha fazlasını istiyorsa, kendisi başlatmak zorundaydı. "K-Pop TikTok'ta gördüm."

"Neden bir TikTok'un var ki? Sen bir ölüm tanrısısın."

Başımı eğdim, ağzımı bir gülümseme kapladı. "Ne demek istiyorsun?"

TikTok nedir, Bay Teknolojiye Alerjisi Olan?"

Kaşları çatıldı ama solgun yanakları pembeleşti. "Dünyanın farkındayım."

"Cat sana o çayır köpeklerini gösterdikten sonra sevimli hayvan videolarına bağımlı oldun, değil mi?"

"Hayır," diye alay etti, arkasını dönüp hızlı adımlarla yürüdü.

"Siktir git. Neden böyle bir şey önerdin ki? Ben *hiç* video izlemem."

"Bu çok fazla protesto, sevgilim."

Pembe yanakları kiraz kırmızısına döndü ve ilerlememden memnun bir şekilde sııttım. Artık sessiz ve somurtkan değildi, kafasına takılıp Kabus hakkında endişelenmiyordu. Ayrıca Miz utandığında çok sevimli oluyordu.

"Hadi, ormanın geri kalanını kontrol edelim ve sen de verdiğin tüm o sözleri yerine getir."

Bana boş boş baktı, gözleri anlayıncaya kadar kısıldı ve yuvarlandılar. Sertçe. "Bunlar uyarılardı, Tor."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunun bir satış konuşması olmadığından kesinlikle emin misin?"

Yüzde doksan emin olduğum düşük bir mırıltıyla cevap verdi, bir lanet ya da müdahale için tanrılara yakarış. İnatçı piç bana bunun ne anlama geldiğini söylemeyi reddettiğinden, yıllar içinde kendi anlamımı bulmuştum.

"Seks tanrısından bu bebek için fazladan birkaç santim daha mı istiyorsun?" Kalçalarımı vurgulamak için daire çizdim.

Ağaçlar seyrelemeye başlarken altın rengi gözleriyle ormanı tarayarak, "Şok edici büyüklükte bir ego için zaten yeterince santimin var," dedi. Nedenini bir an sonra, solan ışık gölün gümüş yüzeyini yakaladığında anladım.

"Burada kal," dedim sertçe, Miz yürümeyi bırakana kadar birleşen ellerimizi çektim. "Ben gölü temizleyeceğim."

"Ben iyiyim-"

Onu bir öpücükle susturdum.

"Cehennem kadar iyi mi? Katılıyorum. Burada kal, uzun sürmez."

"Tor," diye itiraz etti ama uzun bir ağaca yaslanıp beni takip etmemesi çok şey anlatıyordu. Ford'da yaşananların travmasıyla her gün mücadele ediyordu ama gölün yakınında olmak bunu bin kat daha kötü hale getiriyordu ve ben acının onu boğmasına izin verecek değildim.

onu. Adının bu olup olmaması umurumda değildi; elimden geldiğince onun mutsuzluğunu en aza indirecektim.

Gölün kıyısına ulaştığımda "Hey, pislik," dedim. Sanki gölün kendisi yanlış bir şey yapmış gibi ona orta parmağımı uzattım. Hayır, bunların hepsi Kâbus'tu. Kötü olan her şey onun etrafında dönüyordu.

Diğer tarafa ulaşmış ve çalılıkların arasından kaçışan bir tavşandan başka bir şey bulamamıştım ki alçak, kederli bir uluma kafamı kaldırdı. Bu kesinlikle bir tavşan değildi. Bir kurt olabilir mi? Ford's End'in bu boktan adasında kurtlar var mıydı ki?

Olduğum yerde donup kaldım, dinliyordum, tek ses yaprakların arasından geçen rüzgârın boğuk fısıltısı ve ters yönde koşan tavşanın panik içindeki telaşıydı.

Uluma tekrar, çok ama çok daha yakından geldiğinde midem altüst oldu. Bu her neyse, hayvan ya da canavar, gürültülüydü ve gölün diğer tarafına rahatsız edici derecede yakındı.

"Hanım," diye nefes aldım, öfkeli bir korumacılık dalgası göğsümü doldurdu, kalbimi kaburgalarımın doğru şişirdi. Boğazımın arkasından alçak, tehditkâr bir ses yükseldi.

Bir avuç sihir kaptım ve havayı kaplayan karanlığa atlayarak gölün diğer tarafına indim. Ormanda Miz'i bıraktığım yere doğru hızla ilerlerken arkamda gölgeler uçuşuyordu; Miz'in yaslandığı ağacı bulduğumda ölü kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama Miz'den hiçbir iz yoktu.

"Misery?" Sesimdeki paniği gizleyemeyerek bağırdım. Kulaklarım çınlamaya başladı.

Cat, yas danışmanını parçalara ayrılmış ve vücudundan *ısırtıklar* alınmış halde buldu. Kızın halini görmemiştim ama parkı hâlâ kaplayan kanın kokusunu alabiliyordum ve bunun ölümcül miktarda olduğunu biliyordum. Aynı yaratığın Miz'e saldırması fikri beni öfkeden kudurttu.

Çömelip bıraktığı ayak izlerini inceledim, ormanın derinliklerine doğru giden izleri araştırırken kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda çınılıyordu. Pençe izi yoktu ama bu canavarın Miz'i yakalamadığı anlamına gelmiyordu. Ölümüne parçalanmadığı anlamına da gelmiyordu. Savunmasızdı, Kâbus'un kafasını karıştırması yüzünden kendini koruma duygusu tüm zamanların en düşük seviyesindeydi.

Aceleyle ayağa kalktım, patıkaya doğru döndüm ve solgun bir figür bana çarpınca sendeledim. İkinci koku

leylak ve kar kokusu duyularıma çarptığında, kollarımı Miz'e doladım ve öyle sıkı tuttum ki kaburgaları kıvrılmış olmalıydı.

"Hangi cehennemdeydin?"

"Canavarın izini sürebileceğimi ve Cat'in sevdiği başka birine zarar vermeden önce onu öldürebileceğimi düşündüm."

Oh, Misery.

"Ama kaybolmadan önce bir an bile göremedim," diye ekledi ekşiyerek.

İçimi çektim, dağınık beyaz saç tellerini yüzünden fıraladım. "Telafi etmek zorunda değilsin ve bunu kesinlikle hayatını riske atarak yapmak zorunda değilsin. Cat'i duydun - seni suçlamıyor, hepsinin *onun* suçu olduğunu biliyor."

"Cat bunu kastetmiş olamaz."

"Söyledi. O boş laf etmez, bunu ikimiz de biliyoruz. Bana söz ver, artık tek başına çıkıp tehlikeli hayvanlarla yüzleşmek yok."

İ ekti. "Peki."

"Teşekkür ederim." Onu tekrar öptüm, bu sefer daha uzun süre öptüm. "Şimdi gidip o lanet hayvanı *birlikte* bulalım. Öldüğünde hayvan videoları izleriz ya da beni ölene kadar becerirsin, seçim senin."

Miz inledi, beni gölden uzağa kadar takip etti. "Senden neden hoşlanıyorum ki?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I Gece boyunca neredeyse üç kez pes ediyordum, parmağım her şeyi itiraf etmek için Tor'un numarasının üzerinde geziniyordu. Ama ne zaman inancım sarsılsa, diğer telefona baktım ve hatırladım-

neden gizli tutmam gerektiğini düşündüm. Uyandığımda, sersemlemiş ve saatler süren uykunun etkisiyle başım zonkluyordu, Virgil'in fotoğrafının hızlıca bir kopyasını çektim, böylece telefonumda olacaktı ve hızla giyindim.

Hangi odanın Justin Merchant'a ait olduğunu bilmiyordum ama sabah tam yedide double espresso ve ezilmiş avokado ekşi mayalı tost için kahvaltı salonunu ziyaret edeceğine güvenebileceğimi biliyordum. Titreyen ellerimin arasında bir fincan çayı minnetle tutarak saat altı kırk beşte orada olmaya özen gösterdim.

Justin Merchant, sürekli dağınık siyah saçları, dikkatli yeşil gözleri ve öyle görünmek için tasarlandıkları için bol ve ikinci el gibi görünen kıyafetleri olan, 1.80 boylarında beyaz bir adamdı. Anne ve babasının ünlü cerrahlar olduğu ve kız kardeşinin Dubai'de eczacı olduğu dışında hakkında pek bir şey bilmiyordum. Bunun en büyük nedeni, Dior bileziğini kaybeden kızın birkaç hafta önce onunla samimi olurken yüksek sesle *keşke kız kardeşim Dubai'de çalışsaydı* demesiydi. I

ailesinin izinden gitmesi için ne kadar baskı altında olduğunu tahmin edebiliyordu; Duncan'ın burnunu kırmasının ve Kabus'u çağırdığı söylentisini başlatmasının nedeni şüphesiz buydu.

Çayımı yudumladım ve yemek salonuna baktım, bu saatte sadece birkaç kişinin aşağıda olmasına sevindim, çoğu çılgınca dizüstü bilgisayarlarında yazıyordu. Tanrım, dersler ve kompozisyonlar binlerce kilometre uzakta gibi geliyordu. Honey de ben de derslere belirsiz bir süre ara vermiştik. Muhtemelen ölen diğer insanların arkadaşları da aynı muameleyi görmüşlerdir. Geri dönecektim. Eninde sonunda. Şu anda Caroline'ın benim için hazırladığı kolay çevrimiçi dersler için bile enerjim yoktu.

Caroline, ölmüş ve dilimlere ayrılmıştı. Biri odaya girdiğinde safralarımı yutarak başımı kaldırdım. Onun Justin olduğunu gördüğümde sinirlerim tepeme çıktı, büyük boy mavi bir tişört ve bol bir kot pantolonla her zamanki gibi dikkatsiz ve hımbıl görünüyordu. Taktığı mücevherli haç kolye tüm *umursamaz* havasını yok ediyordu. Bu kadar şatafatlı bir şey öylesine takılmış olamazdı.

"Justin," dedim, yerimden fırladım ve hedefime doğru ilerlerken diğerlerine baktım. Kimse dikkatini vermiyordu. Tam isabet. "Hey, bir iyiliğe ihtiyacım var. Ödeyebilirim."

"İlgilenmiyorum," diye mırıldandı, beni atlatarak.

Yoluna geri döndüm. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Yeşil bakışları düzleşti, göz kapakları ağırlaştı. "Senin paranı istemiyorum, Cactus."

Başımı eğdim, yırtıcı bir niyetle bu kelimelerin üzerine atıldım. "O zaman ne istiyorsun?"

"Tıbbi kayıtlarımın Ford'un sisteminden silinmesini istiyorum. Bunu yap, ben de sana küçük bir iyilik yapayım." Espresso makinesine doğru giderken gözleri kısıldı, ben de peşinden gittim. "Neymiş o?"

"Bana bir fotoğrafın nerede çekildiğini söylemeni istiyorum." Alay etti. "Bu kadar mı?"

"Tam yerini ve saatini istiyorum," diye ekledim düşüncesizce. Virgil'in hâlâ hayatta olduğuna dair elimde sadece Kâbus'un sözü vardı. Bu acı bir haptı ama çoktan ölmüş olabileceği ihtimalini kabul etmek zorundaydım.

Tanrım, anneme, babama ve Tannie'ye ne derdim? Ağabeyim olmadan ne yapardım? Bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyordu.

"Peki." Merchant omuz silkti. "Bana telefonunu ver. Kayıtlarımı silene kadar bende kalsın, sonra konuşuruz."

İnce gülümsemesi *beni rahat bırak* diyordu. Kâbus'un telefonunu elinde bıraktım ve kimsenin konuşmamızı fark etmediğini kontrol ederek onu kahvaltı salonunda bıraktım. Odadaki birkaç kişinin burnu kitaplara, dizüstü bilgisayarlara ya da kahvaltıya gömülmüş, gözleri kan çanağına dönmüş ya da zar zor açılmıştı. Biz temizdik.

Aceleyle odama döndüm, tüylerimi diken diken eden kollarımı ovuşturdum, kimsenin konuşmamızı fark etmediğini bilmeme rağmen izlendiğimi hissettim. Kendime bunun Kâbus'un koyduğu *kimseye söyleme* kuralını ihlal etmediğini söyledim. Bozmadı.

İzlendiğim hissi beni odama kadar takip etti ve yatağımın üzerinde tek bir siyah tüy bulduğumda daha da yoğunlaştı.

Odayı, burada birilerinin ya da bir şeylerin bulunduğu dair herhangi bir işaret olup olmadığına dair tararken omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayıldı. Canavar mıydı? Yoksa oturup Caroline Beaumont'un hayatını kurtarmaya çalışmamı boş yere izleyen kargalar mıydı?

Boğazımdaki korku düğümünü yutarak aceleyle açık bırakmadığımdan emin olduğum kapıya gittim ve kapıyı kapattım. Kalbim hızlandı, daha sert çarpmaya başladı. Bu, Kâbus'un bana izlediğini, sapkın oyunlarını oynadığını hatırlatmasıydı.

Siyah tüyü elime aldım ve kararlılığımı pekiştirdim. Night- mare oyun oynuyor olabilirdi ama Virgil'i takip etmenin bir yolunu bulmuştum. *Ben de oynuyorum, sürtüğ.*

Ve bu kaybetmeyi reddettiğim bir oyundu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Gökyüzünün kapkara olduğu, her yerin gölgelerle kaplı olduğu ve ışığın yokluğunun her türlü yarattığı gizleyebileceği gece dışarı çıkmaktan nefret ediyordum. Yolda donup kaldım. Milton Hall'un kenarındaydım, karanlık o kadar fazlaydı ki tepemdeki kuleleri bile göremiyordum, binanın içinde tek bir ışık bile yanmıyordu. El fenerimi kimsenin görmemesi için dikkatli olmalıydım.

"Ne halt ediyorum ben?" Kendi kendime fısıldayarak binaya yaklaştım, kulaklarım ayak sesleri ya da giysi hışırtıları için gerilmişti. İkisini de duymadım ama arkamda birinin olduğuna yemin edebilirdim, nefes alışları kulaklarımı yakalayacak kadar yüksekti. Yine de gölgelere baktığımda, ay ışığının sadece parseldeki ağaçları aydınlatan en zayıf şeridi vardı - hiçbir figür, hiçbir hareket yoktu.

Paranoyaklaşmıştım. Ve iyi bir nedenim vardı. Bir suç işlemek üzereydim. Aslında birkaç tane. Haneye tecavüz bir numaraydı. Hırsızlık ikincisiydi. Yoksa resmi dosyaları kurcalamak mıydı? Suçumun teknik terimlerini tam olarak bilmiyordum.

Virgil için, derslerin çoğunun yapıldığı ve zemin katta idari odaların bulunduğu binanın yan tarafına doğru kıvrılan yolu takip ederken kendime hatırlattım. I

Milton Hall'un bir yan girişi olduğunu biliyordum; mezarlığa ulaşmak için her gün oradan geçiyordum. Ayrıca kilitli olduğunu da biliyordum, bu yüzden bütün sabahımı maymuncuğu olan ve bana satmak isteyen birini arayarak geçirdim.¹ Sonra bütün günümü YouTube'da onları nasıl kullanacağımı öğrenerek geçirdim. Daha önce hiç bir mücevheri kilitlememiş ve kilidini açmamıştım. çok fazla kutu.

şimdi etrafıma bir göz atıyor, ağaaların arasındaki siyah lekelerde parlayan gözler ya da tetikte bekleyen kargalar arıyordum. Hiçbir şey bulamayınca, bunu eski bir vicdan azabı olarak yazmak zorunda kaldım.

Ancak kapının önünde çömelip iki kazmayı da kilide yerleştirdiğimde Justin'in neden sadece tıbbi kayıtlarını hackleyemediğini merak ettim. Midemde kötü bir his vardı ama kararlıydım; şimdi korkup vazgeçecek değildim.

Birkaç denemeden sonra kilit tıkladı ve ayağa fırlayıp dikkatlice kapıyı açtım, gözden uzak olduğum için rahatlamıştım. Kapıyı aralık bıraktım ve koridorun hemen içinde durdum, Kabus'un beni meydan okurken yakalamasını bekleyerek dinledim. Ya da Ford'un güvenlik ekibinden birinin beni izinsiz girerken bulmasını.

Ford'da hiç güvenlik görmediğimden değil.

Ayrıca, burası benim kampüsümdü. Kapıyı açık bulduğumu ve MacBook'umu falan almaya geldiğimi söyleyebilirim. Cebimde birkaç elli sterlinlik banknotla hazırlıklı gelmemiş değildim ama yakalanma korkusu, elimdekileri bir kenara bırakıp telefonumun fenerini açtığında daha da arttı. Işığı kısmak için parmağımı ışığın üzerine koydum ve eski taş koridoru, pencerelerden kimsenin göremeyeceğini umduğum dağınık turuncu renkte aydınlattım.

Ciğerlerime yavaş bir nefes çektim, buranın toz ve karanlık tarih kokusu duyularımı bastırıyordu. Haftalardır buraya gelmemiştim. Belki de aylardır. Tuhaf hissettiriyordu ve daha da tedirgin edici olan buraya döndüğüm için ne kadar mutlu olduğumdu. Miz gizli insan formunda bana eziyet etmişti, Alastor Carmichael hayatımı cehenneme çevirmişti ve dersler baş döndürücü bir bilgi yüklemesiydi ama burada güvende idim. Kabus bu binada bana hiç dokunmamıştı.

"Belki de buraya taşınmalıyım," diye mırıldandım, yüzyıllardır ayakların aşındırdığı taş koridorda yürürken. Dean Fairchild'ın bu binayı, onu öldürene kadar cam pus'u Kâbus'tan koruduğu gibi koruyup korumadığını merak ettim. Bizi nasıl güvende tuttuğunu bile bilmiyordum.

Onun ne kadar nazik olduğunu ve Kâbus beni Darya'yı öldürmeye zorladıktan sonra derslerden kaçtığımda bana nasıl yardım etmeye çalıştığını hatırladığımda göğsümde bir burkulma oluştu. Şimdi ölmüştü çünkü bizi güvende tutmaya çalışmıştı. Onu dışarıda tutmaya çalışmıştı.

İdari odalara ulaştığımda tatlı bir koku duyularıma çarptı ve nedense ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gül ve portakal çiçeği olduğuna yemin edebilirdim, bu kokuyu *tanıdığıma* yemin edebilirdim. Yavaşça döndüm, havayı kokladım. Aptal gibi göründüğümü biliyordum ama paranoya beni bırakmıyordu.

Artık kokusunu alamıyordum, sadece binanın misk kokulu eski havasını alabiliyordum. Artık resmileşmişti. Deliriyordum.

"Muhtemelen yöneticinin parfümlerinden biridir," dedim kendi kendime, ana ofisin kapısını test ettim ve açıldığında sevindim. Seçtiklerimi tekrar çıkarabiliyordum ama beni yavaşlatıyorlardı.

Beni yavaşlatmaktan bahsetmişken... karşımdaki masada duran devasa, parlak bilgisayar bariz bir gerçekle benimle alay ediyordu. Tüm bilgisayarlar şifreyle kilitlenmişti.

"Siktir," diye tısladım, kapıyı arkamdan kapattım ve sanki parola ilahi bir müdahale anında bana kendini gösterecekmiş gibi sessiz ışığımı odanın etrafında salladım.

"Bunu neden kendin yapamadın, Justin, beni aşıyor," diye homurdanarak bilgisayara yaklaştım ve etrafındaki kâğıt dağınıklığını, gelişigüzel bir şekilde çeşitli kaplara atılmış kalemli, her yerde yapışkan notları taradım.

Ekranın çerçevesine yapıştırılmış renkli notları taradığımda ve şifrenin tam orada, gözümün önünde olduğunu fark ettiğimde kısa bir kahkaha patlattım. Tanrım, bazı insanlar aptalmış.

"Aptal insanlar için şükürler olsun," diye mırıldandım. Kendi kendime konuşurken rahatlatıcıydı. Yalnız olduğum için mutluydum.² ama sessizlikten nefret ederdim.

Pelüş masa sandalyesine çöktüm ve takdirle mırıldandım. Babama doğum günü için bunlardan bir tane almalıydım. Cehennem kadar rahattı ve bel desteği alışılmışın dışındaydı. Ve şimdi bel desteğini düşünüyorsam resmen aklımı kaçırmıştım.

Dom1nantD0berm4n!ü böylesine korkunç bir şifre için yargılamamaya çalışarak şifreyi girdim. Rakamlar ve özel karakterler eklemek zorunda kalmadan önce daha akılda kalıcı olduğuna şüphe yok.

Hiçbir sorun olmadan hesaba girdiğimde sert bir nefes aldım ve hemen öğrenci tıbbi kayıtları için dağınık klasörleri ve dosyaları

taradım. Kayıtları bulana kadar gergin ve üzücü bir altı dakika geçirdim.

Bulundu -Dominant Doberman'ın kendini toparlaması gerekiyordu- ama Justin Merchant'ı öğrencilerin ve eski mezunların arasında bulmak yirmi saniyeden az sürdü.

"Şey," diye mırıldandım, dosyasına göz gezdirirken.³ İki hafta önce sınıfta ciddi bir burun kanaması geçirdiğinde hemşire tarafından tedavi edilmiş ve şiddetli direnişine rağmen (hemşirenin yorumu, benim değil) ondan kan testi almayı başarmıştı. Kanında burun kanamasına yol açacak miktarda kokain çıktı. Justin'in kayıtlarının silinmesini istemesine şaşmamalı.

Bir video kaydetmek için telefonumun kamerasını açtım ve dosyayı hızlıca sildim, yedekleri bulup onları da sildim. Neden onun yerine benim yapmamı istediği hâlâ cevaplanmamıştı ama en azından yapılmıştı. Şimdi Virgil'in yerini bulmama yardım edecekti. Sakin ol. Ish.

Oturumu kapatıp bilgisayardan uzaklaştığımda gözlerim dosya dolaplarının sırasına takıldı. *Acaba...*

Dominant Doberman fiziksel dosyalarını dijital dosyalarından daha iyi durumda tutuyordu. Her dolabın üzerinde süslü bir etiket vardı ve iki sıra halinde siyah zemin üzerine beyaz yazı tipiyle yazılmış ÖĞRENCİ KAYITLARI yazıyordu. Merchant'ın ikinci dolapta olduğunu tahmin ettim ve çekmecenin korkunç çığlığı karşısında irkilerek dikkatlice açtım. Dışarıdaki koridordan cevap niteliğinde bir itiş kakış sesi geldi.

Dondum kaldım, kalbim hızla çarpıyordu. Vücudum bir heykel gibiydi.

"*Kim var orada?*" diye seslenecek değildim ama birinin beni izlediğini biliyordum. Justin miydi, işimi yaptığımdan emin olmak isteyen? Yoksa kabuslar tanrıçasının kendisi miydi?

Başka bir itiş kakış için kulaklarımı zorladım. Hiçbir şey duymadım. Gitmişler miydi?

Buraya kadar geldim.

Çekmecedeki dosyaları elimden geldiğince hızlı bir şekilde karıştırdım, parmaklarım LINDGREN, MASON'da duraksadı, sonra dudağımı ısırdım ve kendimi ilerlemeye zorladım. Yine de onun ölümünü, omuzlarını kavrayan cüppeli figürü, sonra halının üzerine serilmiş Mason'ı, dehşet içinde gerilmiş yüzünü, kulaklarımda çınlayan delici bir çığlığı hatırlamadan edemedim.

Çığlığının kesilmesiyle oluşan ani sessizliği hatırladım, ölü ve solgun görüntüsünü yeniden hatırladım, yüzünde sonsuza dek bir çığlık vardı.

Kabus, sevgilim. Ben Kabus'um.

Başımı sertçe salladım ve onun yerine Justin'in dosyasını çıkardım, şüphelendiğim gibi tıbbi kayıtlarının bir kopyasını bulana kadar karıştırdım. Bir kare şeklinde katlayıp cebe attım, dosyayı yerine koydum ve çekmeceyi çok ama çok dikkatli bir şekilde dolabın içine geri ittim.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım kendi kendime, ama bu boktan bir moral konuşmasıydı. Kapının dışında beni izleyen biri olduğunu biliyordum. Neden beni tehdit etmek için içeri dalmamışlardı? Neyi bekliyorlardı?

Arkamdaki pencereden bir tıkırtı geldi ve bastıramadığım bir dehşet sesiyle döndüm. Koridordan irkilmiş bir soluk sesi geldiğine yemin edebilirdim, kadın olduğuna yemin edebilirdim. Tanrım, kokladığım parfüm. Delirmiyordum.

Ve şimdi pencerede biri vardı, Milton Hall'a girdiğimi bilen biri, bunu bana şantaj yapmak için kullanabilirdi, tıpkı Kabus'un Byron'a Erika'yı öldürmesi için şantaj yaptığı gibi ve-

Dallar. Mezarlığın kenarındaki ağaçlardan kopan dallar rüzgârın etkisiyle camı kırbaçlıyordu. Omuzlarım çöktü. Ama dışarıda hâlâ biri vardı. Beni takip ediyordu. Beni izliyordu.

İnsanların beni terörize etmesinden bıktım.

Cebimdeki maymuncuklara uzandım ve parmaklarımı Tor'un bana verdiği bıçağın etrafına kapattım. Başka birinin kurbanı olmayı reddediyordum.

"Silahlıyım," diye seslendim, sesim takipçime ulaşacak kadar yüksekti ama dikkatleri daha fazla üzerime çekecek kadar yüksek değildi. "Bıçağım var. Karnına saplamadan önce siktirip gitmen için üç saniye var."

Kapıya doğru bir adım attım ve botlarımın cilalı tahtaya sürtünmesine izin verdim, böylece dalga geçmediğimi anladılar. Uzaklaşan ayak sesleriyle dizlerimin bağı çözüldü, takipçim kaçarken kabaca nefes alıyordu.

Sadece dört saniye rahatladım. Boş olduğundan emin olmak için kapının arkasından koridora baktım. İdari ofisten dışarı bir adım atmıştım ki kulakları sağır eden bir zil sesi sessizliği bozdu.

Oh, Tanrım.

Yangın alarmı.

Çalıntı tıbbi kayıtlarla yakalanmadan önce buradan çıkmam gerekiyordu.

Bıçağımı elimden bırakmadım ve kapıya doğru koştum. Eğer karşıma çıkarsa bıçağı sapığıma saplamaktan çekinmeyecektim. Bir daha öldürmeyecektim, asla başka bir can almayacaktım ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

Ayak seslerim eski taş koridorda çarpık bir perküsyon gibi yankılanarak koşuyor, bilerek açık bıraktığım kapıya ulaşana kadar yavaşlamıyordu. Dışarıdan ışık gelmiyordu, sadece loş fenerim koridoru aydınlatıyordu. Kolu tutmadan önce ne bulacağımı biliyordum. Kapının yerinden oynamayacağını biliyordum.

Sapığım beni içeri kilitlemişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

ÖLÜM

A Fısıltı, ruhumu okşar gibi bilincimi okşadı ve aniden öyle bir sarsıldım ki, elimdeki pembeleştirme makası budamakta olduğum gülü kopardı. Kahretsin. Ağzım

Sevgili bahçemin çimenlerine yuvarlanışını izlerken gerildim, ama o fısıltı yine geldi, bu kez okşamaktan çok iç burkan bir çekiştirme gibiydi.

Ne olduğunu anladığım anda makası yere attım ve ayağa fırladım, karanlık etrafımdaki havayı kaplamaya başlamıştı bile. Tor ve Miz'e gideceğimi söylemem gerekiyordu, paniğe kapılmamaları için onlara söylemem gerekiyordu ama Cat'in adımı çağırdığını fark ettiğim anda sağduyu pencereden uçup gitti.

Adımı bilen herkesle aramda belli bir sihir vardı ve bu sihir doğrudan gücümle bağlantılıydı. Karanlık etrafımda aceleyle dönüyor, laleleri ve şakayıkları rüzgârında dans ettiriyordu. Cat beni öylesine çağırıyordu, korkuyordu. Bunu gücüm aracılığıyla hissettim, bağlantı ipine uzanıp onu sıkıca tuttuğumda sesinde duydum.

"Geliyorum küçük gelin," diye söz verdim ve beni duymasını umdum.

Gücüme doğru eğilen tek bir parmak beni karanlığın içine çekmeye yetti. Beni içine almasına izin verdim ve Cat'in sesini takip ederek beni bile tedirgin eden karanlık, önsezili bir koridora ulaştım. Tiz bir alarm kulak zarımı patlatırcasına havada çınlıyordu ama ben karanlığımı bir kubbe haline getirerek bu korkunç gürültüyü engelledim.

"Cat," diye mırıldandım, ona tek bir bakışım bile dehşete kapıldığını gösteriyordu. Tepeden tırnağa titriyordu, pembe dantelli beyaz saçları sırtından aşağı döküldüğü yerde titriyordu, vücudu siyah kot pantolonu ve kapüşonunun altında gergin bir çizgide kilitlenmişti. Elindeki bıçağı gözden kaçırmadım ama kandan temizlenmişti.

Sesimi duyunca döndü, boğazının gerisinden yürek parçalayıcı bir çığlık geliyordu, küçük ve iniltili. Telefonundan gelen donuk ışıktaki yüzü korkudan ağarmış, gözleri yaşlarla cam gibi olmuştu. Kendini bana doğru attığında kollarımı açmıştım bile, bana çarptığında elim başının arkasını kucaklamak için kalktı.

Sonunda, bedenimin ve ruhumun her parçası ağladı. Sonunda olması gereken yere döndü.

"Beni odama götürebilir misin?" diye sordu küçük bir sesle, kollarımda titreyerek.

Yüzünü omzuma bastırdım ve karanlık etrafımızı sararak bizi bir binadan diğerine sürükledi. Yeni odasından nefret ediyordum, içindeki boşluktan ve *kedisizlikten* nefret ediyordum. Boş ve davetkâr değildi ve iç karartıcı görüntüsünün Byron'ı kaybettikten sonraki ruh halini yansıttığından endişeleniyordum.

Gölgeler uzaklaştığında, gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarından bir tutamı yüzünden çekip gözlerinin içine baktım. "Ne oldu?"

Boğazı düğümlendi, yüzünde azımsanmayacak bir panikle birlikte isteksizlik belirdi ama geri çekilmedi. "Biri beni içeri kilitledi. Beni oraya kadar takip ettiler. Kim olduğunu bilmiyorum."

Öfke bir an için görüşümü kararttı ve kızımı korkutan her kimse onu avlama ve kafasını boynundan koparma isteğimi fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldım. Ölümle kişisel olarak ilgilenmemem, sadece ölenlerle ilgilenmem gerekiyordu ama sevdiğim insanlar söz konusu olduğunda bu beni daha önce durdurmamıştı.

Sevdim. Cat'i seviyor muydum? Cevabın kolay olmasını diledim, net olmasını diledim. Kırdaki o geceden önce duygularımı biliyordum ama lanet bizi değiştirmişti. Bu onu karım yaptı, bizi o zamanlar tam olarak fark etmediğim bir şekilde birbirimize bağladı. Lanetin yok olmasıyla, bu bağlantı

gitmişti. Cat, Tor ve Miz'i hiç önemsememişse, benim onu önemsemişimden nasıl emin olabilirdim?

"Gecenin bir yarısı neden binadaydın?" Kendimi düşüncelerimin karanlık bataklığından çekip çıkararak sordum. "Lanet kalkmış olsa bile güvenli değil."

Benden uzaklaşırken solgun boğazı titredi ve yatağının kenarına yığıldı. Ellerim büküldü, onun sıcaklığını özlüyordum. "Dizüstü bilgisayarımı amfide unutmuşum."

Elindeki tek şey telefonu ve bıçağıydı. Bir başka öfke dalgasına karşı koyarak iç çektim. "Ve onu alamadın çünkü takip ediliyordun. Bana nerede olduğunu söyle, küçük gelin, ben de senin için gidip alayım."

"Hayır," dedi çok hızlı bir şekilde, gözlerindeki panik parıltısı karnımı sıkarak cevap vermeme neden oldu. Önünde durduğumda, hatta önünde diz çöktüğümde bile gözlerime bakmadı.

"Neler oluyor?" Elimden geldiğince nazıkçe sordum, bir acı göğsümü sıkıştırıyordu. Cat neden karanlıkta bir kampüs binasına gizlice girsin ki?

"Lütfen sorma," diye nefes aldı.

Elimi yanağına götürdüm, dokunuşuma doğru eğildiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, gözleri acıdan kırışarak kapandı. Tor'un onun sevgisini geri kazanabileceğini düşünmekte haklı olması için dua ettim, çünkü o anda dokunuşuma açmış gibi eğilirken, gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Ama Misery ve Torment olmadan bana sahip olmak da mümkün değildi.

"Bana söylemen gerek Cat, yoksa sana yardım edemem."

"Zaten bana yardım edemezsin," dedi gözlerini açmadan. Etraflarında gölgeler vardı ve yorgunluk yüzünü kesiyor, vücudunun kamburunu kaplıyordu. "Kimse edemez. Ama sanırım ben yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Kedinin geceleri gizlice dolaşması, sır saklaması, bana ne yaptığını söyleyememesi... Kabus'un tüm özelliklerini taşıyordu.

Siktir et.

Yerden kalkıp yanına oturdum ve onu kucağıma çektim. Ne kadar mükemmel hissettirdiğine dair bir iniltiyi ısırmak zorunda kaldım, ama bu ne istediğimle ilgili değildi, bu açıkça sarsılmışken kızımı rahatlatmakla ilgiliydi.

Ona kızım demeyi bırakmalıydım. Ne olduğumuzu bile bilmiyordum. Birlikte değildik, olduğumuz gibi değildik. O benim gelinim değildi. Ama o benim arkadaşımdı ve arkadaşlarıma sarılabılırdim, değil mi?

"Kalmak zorunda değilsin, ben iyi olacağım," diye mırıldandı ama başını göğsüme yasladı ve sarıldığımda yumuşama şekli bana buna ihtiyacı olduğunu söyledi. Bana ihtiyacı vardı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Neden bu kadar geç çıktın? Yaralanabilirdin, küçük gelin. Ya terapistini öldüren hayvan seni takip ettiyse?"

Titredi ve onu daha fazla korkuttuğum için pişman oldum ama eğer Kâbus onu ele geçirdiyse, tanrıça geceleri kilitli binalara girmesine neden oluyorsa, canavarlardan daha büyük bir sorununuz vardı.

"Bir şey bulmam gerekiyordu," diye cevapladı uzun bir duraksamadan sonra, elleri kucağında birbirine kenetlenmişti. "Bir arkadaşım için."

"Dizüstü bilgisayarın değil."

"Hayır," diye fısıldadı. "Sana yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama bunun bir sır olması gerekiyor. Özür dilerim."

Derin bir iç çekerek kollarımı ona doladım ve bir sonraki nefesimde onun şeftali ve krema kokusunu ciğerlerime çektim. Onu o kadar çok özlemiştim ki. Kollarımdayken bile onu daha yakınımda istiyordum, *her şeyi* istiyordum. Bu bana ona olan hislerim hakkında yeterince şey anlatmalıydı ama şüphelerim devam ediyordu.

"Sırlardan hoşlanmam Cat," diye mırıldandım, yüzünü göğsüme bastırdığında kalbim pır pır etti, parmaklarının uçları bahçeye çıkarken giydiğim yırtık pırtık siyah tişörtün içinde kıvrılıyordu. Güzel bir kadınla -benim *güzel kadını*m, ruhum meydan okurcasına ağlıyordu- tanışmak için yırtık pırtık bir tişört ve siyah eşofman altından daha uygun bir şeyler giymeliydim ama doğru düzgün düşünemiyordum. Ve onun bana ihtiyacı vardı.

Başının tepesini öpmeye cüret ettim. "Lütfen söyle bana."

"Yapamam," diye ısrar etti, sesi kalın ve boğuktu. "İstiyorum ama söyleyemem. Söylemeyeceğim."

Geri çekildim. Doğru ya. Artık birlikte değildik, arkadaştan başka bir şey değildik ve belli ki ben onun tüm korkularını itiraf edeceği türden bir arkadaş değildim.

Beklediğimden daha fazla acıdı.

"Seni güvende tutmak için savaşlar başlatır ve bitirirdim," diye nefes aldım, gerçek benim iznim olmadan ortaya çıkmıştı. "Zihnini rahatlatmak için her şeyi yapardım."

Kedi bana baktı, gümüş rengi gözyaşlarını kırıştırdı. Çok güzel, çok üzgün, çok yalnızdı. Yalnız görünüyordu ve ben bunu sadece Miz'de bu ifadeyi çok sık gördüğüm için fark ettim. Sevdığım iki insan acı çekiyordu ve ikisi de beni içeri almayı reddediyordu. Kendi etraflarına tuğladan bir duvar örmüşken onlara nasıl yardım edebilirdim?

Bunu yapmamalıydım. Bunu yüzünü avuçladığım, başparmağımla yanağını okşadığım anda anlamıştım. Başımı eğdiğimde biliyordum, yüzünü bana doğru çevirdiğinde biliyordum, soluk gri gözlerinde bir yalvarış. Sonu felaket ve kalp kırıklığıyla bitecekti ama bu onu öpmeme engel olmadı.

Bu yeterli değildi. Tek bir dokunuş, dudaklarının basit bir fırçası, yumuşaklığı hem hoş hem de acı vericiydi.

Bu basit dokunuştan sonra geri çekilebilirdim ama Cat'in boğazından çıkan çaresiz ses beni kalmaya, ona daha fazlasını vermeye ikna etti. Kucağımda dönerek bana sarıldığı ve parmakları yıpranmış gömleğime dolandığı anda ona her şeyi vermeye karar verdim.

Beni kanımı tutuşturan bir vahşet ve ihtiyaçla öptü. Kalçasını sıktım, alt dudağımı dişlerinin arasına alırken onu kendime doğru çektim, daha fazlasını istemedi, hatta talep bile etmedi, ama kendisi için aldı. Tadı dilimin üzerinde patladığı anda, boğazımın arkasında derin bir inilti ve sikim bir anda sertleşti.

"Lütfen," diye soluk soluğa ağzıma girdi, beni sert ve derin öperken bedenime doğru eğildi. "Lütfen veremeyeceğim cevaplar isteme. Sadece bu. Lütfen."

Ona karşı koyacak gücüm yoktu. Buna ihtiyacım vardı ve kalbimde yarattığı kırılmalara daha sonra katlanacaktım. Ellerimi beline doladım ve Miz ile Tor'un da burada bizimle olmasını dileyerek içimdeki özlemi görmezden geldim.

"Sadece bu," diye söz verdim ama bunun tutamayacağım bir söz olduğunu biliyordum. Kâbus onu bir şekilde ele geçirmişti ve ne yaptığını öğrenene kadar rahat etmeyecektim. Ama şimdilik Cat'i yatağına yatırdım, kızarmış, muhtaç ve o kadar güzeldi ki Ölüm olmasaydım ölürdüm.

Acele etmeden ellerimi kalçalarında gezdirdim, tırnaklarımı kotun üzerinde gezdirdim ve kıvranışını izledim. Bunun hızlı bir birleşme olacağını biliyordum, acele etmeyecek kadar sabırsız, çaresiz olduğumuzu biliyordum, ama şimdi onunla alay etmekten, gözleriyle karşılaştığımda kalçalarındaki istemsiz sarsıntıdan zevk alıyordum.

Tor haklıydı. Daha önce aramızda geçenlerin lanetten mi yoksa gerçek mi olduğunun bir önemi yoktu. Bu andan itibaren her şey gerçektir ve onun sevgisini geri kazanacaktım. Dar kotu bacaklarından aşağı kaydırarak ve kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştirerek başladım, kapüşonunu başından çektim ama bileklerine dolayarak bıraktım.

"Ölüm," diye nefes aldı, içinden bir ürperti geçti, bağlı ellerini üstündeki yastığa sabitlediğimde bacaklarını bana doladı. İsterse kurtulabilirdi ama ikimiz de kurtulamayacağını biliyorduk. "Hm," dedim, çıplak bacaklarını aşağı yukarı okşarken yumuşak, sıcak teninin verdiği hissin tadını çıkarıyordum, amının sıcaklığı eşofmanımın içinden bile bana çarpıyordu. "Bu benim adım mı ufaklık?" Bakışlarıyla buluştum ve nefesi kesilinceye kadar göz temasını sürdürdüm.

benim baskınlık gösterimi.

"Hayır," diye fısıldadı, kapüşonunun altına giydiği yeleği yukarı itip onu da bağlarına eklediğimde gözleri dalgalandı. Sütyenini parmaklarımdaki gölgenin jilet gibi uçlarıyla tuttum, askılarını ve önündeki narin bağcığı parçaladım, ta ki düşüp onu bana gösterene kadar.

Gelinim, diye kükredi kalbim ama bu doğru değildi. *Benim*, diye düşündü ve evet, o benimdi.

Hepsi benim.

Göğsünün kabarmış görüntüsü beni göğüslerinden birini ağzıma almaya teşvik etti. Onun tadıyla inledim, dilimin yaptığı her çemberde meme ucunun sertleştiğini hissettim.

"Ölüm, lütfen," diye nefes nefese kaldı.

O hassas tepeyi ısırdım, onu zıplatacak kadar ama kan akıtacak kadar değil. "Tekrar dene ufaklık."

Diğer göğsüne geçerken bakışlarımı kızarmış yüzünde gezdirdim, dilim onun tadını ezberleyene kadar emdim ve yaladım, ta ki altımda kıvrana kadar. Elleri, bana dokunabilmesi için onları çıkarmamı isteyen açık bir yalvarışla bağlarını zorluyordu. Yapmadım, dişlerimi meme ucunun üzerinde gezdirdim, şu anda tamamen kontrolüm altında olmasından dolayı midemin çukurunda karanlık bir zevk belirdi.

"Baba, lütfen," diye sızlandı, kalçalarını benimkilere doğru yuvarladı, amının şiddetli sıcaklığını sikimin üzerine sürükledi.

Sikeyim. Daha fazla dayanamadım. Onu inkâr ederek kendimi de inkâr ediyordum ve çok uzun zamandır onsuzdum.

Bırakırken dişlerimi hassas areolasının üzerinde gezdirdim, kızarmış teninin görüntüsü o kadar tatmin ediciydi ki kısık bir ses çıkardım. Yüzüne baktığımda gözleri kocaman açılmıştı, göz bebekleri büyümüştü, ağzı ayrılmıştı. *Benimkini*.

Kıyafetlerimi çıkarmak için bir karanlık sürüsü çağırdım ve sikim serbest kalır kalmaz iç çamaşırını yana çektim, kalçalarını araladım ve içine daldım.

Sıcak. Cennet. Cehennem.

Kahretsin, onsuz nasıl bu kadar uzun zaman geçirmiştım? Göğsümden çıkan derin ses rahatlama ve eve dönüşten bahsediyordu, yapmaya hazır ya da istekli olmadığım bir itiraf. Hiç durmak istemedim, kokusunun ciğerlerimi terk etmesini hiç istemedim, ıslak, muhtaç amının sikimin etrafında çırpınmayı bırakmasını hiç istemedim.

"Benim küçüğüm," diye inledim, ona yavaş vuruşlar yapıyordum ama bu vuruşlar yerini hızla sert ve hızlı bir sikişe bırakıyordu. Kontrolüm paramparça olmuştu. "Benim lanet kızım."

"Senin," diye inledi, gözleri benden hiç ayrılmıyordu, göğüsleri her sahiplenici itişte zıplıyordu. Kalçalarını kavradım, onu daha yakına çektim ve gözlerinin kesiştiğini gördüm.

"Bu açı iyi mi, ufaklık?" Bu yeni zayıflığı kötüye kullanmak için hiç zaman kaybetmedim, horozumu tekrar tekrar içine sokarken iz bırakacak kadar sert tuttum ve her seferinde o noktaya çarptığımdan emin oldum. "Oh, evet, hoşuna gitti."

Sikimin üzerinde sıkılaştı, kasları daha hızlı ve daha hızlı dalgalandıkça, zonklamalar daha derin, daha güçlü hale geldikçe, sikişinin yumuşak sıcaklığı çıldırdı. Omuriliğimin dibinde bir karıncalanma başladı, saf bir mutluluk vaat ediyordu, ama henüz bunun bitmesine hazır değildim. Onu mahvetmek istiyordum, titremesini, dağılmasını ve beni arzuladığından hiç şüphe duymamasını istiyordum.

"Lütfen," diye mırıldandı, bağlı elleriyle bana doğru uzanırken. "Lütfen, lütfen-"

"Benim için gelmek mi istiyorsun? Bunu mu soruyorsun, gelinim?"

Benim gelinim değil. Artık değil. Ama amının etrafımdaki lezzetli emişi ve kalçalarımı kavrayan uyluklarının ürpertici hissiyle bunu hatırlamak zordu.

"Evet!" Cat'in bir sonraki sızlanışı neredeyse bir çığlıktı, o kadar yüksekti ki doğrudan egoma gitti. Açımın bir milim bile değişmesine izin vermedim.

limetre, orgazmını hissetmek için çılgınca, yüzünde görmek için açgözlü.

"Gelmek istiyorsan," dedim, başparmağımla klitorisini okşadım, yataktan kalktığında dudaklarımda bir gülümseme belirdi, "iyi bir kız olman *ve istemen* gerekiyor."

Gözleri geri yuvarlandı, sıkı bir ürperti tüm vücudunu sarstı. "Oh, lütfen-" Sözleri gergin, hızlı ve çaresizdi. "Lütfen gelebilir miyim?"

"Boşalabilirsin," diye izin verdim, sırtı tekrar yataktan kalktığında gülümsedim, amı sikimin etrafında tekrar tekrar kenetlenirken ağzı açık kaldı. Kendinden geçme dalgaları onu benden uzaklaştırdı. O kadar güzeldi ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Gürültülü bir inilti aramızda asılı kaldı, hışırtılı, derin ve çok seksiydi. Yatağa geri düşene kadar bekledim, sonra elimi boğazına doladım, kalçalarımı yatak başlığını duvara çarpacak kadar güçlü bir şekilde onunkilere doğru sürerken başını yastığa bastırdım.

Gözleri kapandı, amcığı hâlâ beni kavırıyordu, her hamlede içinden zevk fişkırıyordu. Güzeldi. Onun mahvolmasını, dağılmasını ve benim olmasını istiyordum.

"Lütfen, lütfen," diye mırıldandı, başı geriye atılmıştı, güzel boğazındaki tendonlar gerilmişti. Merhamet mi istiyordu yoksa tekrar boşalmak mı istiyordu emin değildim. İlk orgazmdan sonra boşalmayı bırakıp bırakmadığından da emin değildim.

Elleri aramızda sıkışmıştı, savunmasız boynu merhametime kalmıştı. Onu tam olarak istediğim gibi alırken, sikimin şeklini, vücudumu, öpücüklerimi bir daha asla unutmaması için üzerine basarken sadece inleyip yalvarabilirdi.

"Benim için çok iyi," diye inledim, dudaklarımı çenesinden şişmiş ağzına doğru sürükleyerek. "Çok iyi bir kızsın, *benim* iyi kızım."

Nefesi kesildi ve sonra tekrar boşalmaya başladı, iç kasları sikimi boğuyordu, salıverilmemi teşvik etmekten çok talep ediyordu, istesem de istemesem de onu benden çekiyordu. Buna bayılmışım. Onu sevmiştim.

Karşılıklı yıkıma ulaştığımızda ağzı benimkini buldu, dudakları dilimin etrafını sararak onu ağzına çekti, böylece onu orada da sahiplenebildim. Onun tamamen ve bütünüyle bana ait olmayan hiçbir parçası yoktu ve ben de her seferinde ona bu konuda güvence veriyordum.

Nefes alamayacak kadar sert boşalıırken kekeleyerek ittim. Kıvılcımlar, yıldızlar ve havai fişekler... Hepsini gözlerimin arkasında gördüm.

Tatlı bir öpücük değildi, sevgi dolu ve yavaş değildi, hayvani ve sahipleniciydi. Geri çekildiğimde, ölümlü bedeni hava istediğinde, bir tükürük çizgisi hâlâ bizi bağılıyordu. Tükürüğü dilinden yaladım, ağzının açık kalması ve dilinin daha fazlası için dışarı sarkması boğazımda derin bir onay sesi yarattı. Güzel, duyarlı ve muhtaçtı ama yeterince dağınık değildi. Ama bunun için bolca zaman vardı; hiçbir yere gitmiyordum.

Sevgilim döllerime bulanmış terli bir bez bebek olana kadar buradan ayrılmayacaktım. Çünkü o benimdi, bizi bir araya getiren ve ayıran lanet ne olursa olsun. Geleceğimde o varken geçmişin bir önemi yoktu.

"Ölüm," diye nefes aldı, gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

"Kalacak mısın?"

Ağzımı onunkine yapıştırdım, tüm öpücükleri için çıldırıyordum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Benim için çok mükemmeldin, çok güzel itaatkârdın, çok *iyiydin*. Ve iyi kızlar ödülleri hak eder, değil mi?"

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bir daha boşalabileceğimi sanmıyorum."

Gülümsemem derinleşti. "Bilincin yerinde olduğu sürece gelebilirsin."

Gözleri büyüdü.

Evet ufaklık, sen bayılana kadar durmayacağım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KEDİ

"O "Tanrım," diye nefes aldım ertesi sabah sıcak duştan paytak paytak çıktığımda, her yerim kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. Lanet bir kovboy gibi yürüyordum; böyle birine nasıl şantaj yapabilirdim ki?

Bu mu? Eğer söz verdiği şeyi yapar ve fotoğrafın izini sürerse Justin Merchant'ın tıbbi kayıtlarının basılı kopyasını açıklayacağımdan değil. Her şey yolunda giderse, bu küçük sırrı açıklamak zorunda kalmayacaktım.

Havlu almak için bir adım attım ve yüzümü buruşturdum. Kahretsin, ağrım vardı. Bu en iyi türden bir acıydı ve pişmanlık duymuyordum ama *yine* de. On orgazm bir kıza zarar verirdi ve Ölüm yatakta gerçek bir *tanrıydı*.

"Eğer soran olursa," dedim yansımama, her zaman var olan koyu halkaları görmezden gelerek ama hevesle Ölüm'ün vücudumda bıraktığı izlere bakarak, "merdivenlerde bileğini burktun."

Mümkündü. Ford'un tonlarca merdiveni vardı. Eski binalarda standart olarak asansör bulunmazdı. Eğer güçlü kuvvetli değilseniz, burada ayvayı yemiştiniz. Rampa yok, asansör yok. Markaydı; Ford herkese karşı düşmanca davranmazsa hiçbir şey yapmazdı.

Kurulandım, giyindim ve saçımı dağınık bir topuz yaptım. çok fazla rahatsızlık duymadan¹ ve kahvaltıya indiğimizde

Justin.

Geçerken Honey'nin kapısına baktım ve içeriden gelen yumuşak horlama sesini dinledim. Onu uyandırmak için uyanmadım; son zamanlarda onun da benim kadar iyi uyuduğunu ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Kapıdan geri geri çıktım, ayağımın altında bir şey çıtırdayınca irkildim.

"Yine bu," diye fısıldadım, kırmızı gülü ve ezilmiş sapını almak için eğildim. Gerçek ayakkabı giydiğim için şanslıydım; dikenler ayaklarımı parçalardı. O zaman kahvaltı salonuna kadar paytak paytak yürürdüm. "Bunları kim gönderiyor lan?"

Gülü yanıma aldım, Honey'nin her seferinde olduğu gibi üzülmesini istemiyordum. Alas- tor olmadığını biliyordum çünkü onu Honey'nin gizli reklamcısı yüzünden gerçekten sinirlenirken görmüştüm ama başka kim arkadaşına gül gönderirdi ki?

"Her kimsen, ilgilenmiyor," dedim ve çiçeği bir çöp kutusuna atarak yemek odasını geçtim, birçok masayı ve onların seyrek sakinlerini taradım. Bu prestij seviyesindeki üniversitelerden mükemmel puanlar almak için yapılan baskı göz önüne alındığında sabahın erken saatlerinin insanlarla dolu olmasını beklerdim ama cinayetler başladığından beri işler gevşemişti.

Kaç kişinin eve dönmeye çalıştığını ve Duncan gibi adadan çıkış yolu olmadığını fark ettiğini merak ettim. Lanetlenmiş olan herkes bunun nedenini tam olarak bilirdi ama diğerleri dev bir akvaryumda sıkışıp kaldığımızı fark ettiklerinde ne düşünmüşlerdi? Belki de mantıklı, tamamen sıradan bir açıklama bulmuşlardır. İnsan zihni bu konuda iyiydi. Cadılar Bayramı'ndan önce *ben* de bu konuda iyiydim.

Artık ne olduğumu bilmiyordum. Lanetlendikten, Ölüm, Sefalet ve Azap'ın karısı olduktan sonra insan mıydım?

Kahvaltı istasyonuna yaklaşırken dudağımı çiğnedim, bir bademli kruvasan ve duble karamelli bir latte aldım. Eğer bu saatte uyanık olacaksam, bundan en iyi şekilde faydalanabilirdim. Aklım Tor'un beni klitorisimde diliyle uyandırdığı, sıcak elleriyle vücudumu okşadığı sabahlara gitti ve anılardan kurtulmak için başımı sertçe sallamak zorunda kaldım.

Ölüm'le fiziksel olarak yakınlaşmış olmamız her şeyin normale döndüğü anlamına gelmiyordu. Kabus onlarla bir gelecek kurma şansımı mahvetmişti. Süslü topuklu çizmesini mutluluğuma doğru götürdü ve o kadar çok delik açtı ki kanamaya başladı.

Ölüm'ün beni istemesi Tor'un istediği anlamına gelmiyordu. Miz kesinlikle istemedi.

Kulağıma yakın bir ses duyunca sıçradım. "Bunu sen mi yaptın?"

Bir bakışla arkamı döndüm, gelenin Justin olduğunu görünce omuzlarım düştü, kıyafetleri her zamanki gibi buruşuk ve hımbıldı, kafasındaki şapka ters duruyordu. Kalbim mesajı almamıştı ve deli gibi atmaya devam ediyordu. "Evet. Tıbbi kayıtlarınız sistemlerinden silinmiş."

Yeşil gözleri keskinleşti, çizilmiş yüzünde çaresiz ve aç bir şey vardı. "Peki ya kağıt dosya?"

"Gitti," diye yalan söyledim. "Onu yaktım."

Sırtışı çok hızlıydı. Beni omzumdan alkışladı, her zamanki kambur haline dönene kadar tüm gerginliği onu terk etti. "Bunu yapabileceğini biliyordum, Kaktüs."

"Bana gerçek adımla seslenmeyi deneyebilirsin. Cat. Wallison da kabul edilebilir."

"Elbette Wallis," diye kabul etti, yanımdan geçip bir latte bardağını espresso makinesinden çıkardı ve tehlikeli sayıda shot ile doldurdu. "Tamam, benimle gel. Telefonu bilgisayarıma taktım; fotoğrafın izini sürerken beni izleyebilirsin. Uzun sürmez."

"Bu kadar kafeinin kalbini yerinden oynatabileceğinin farkında mısın?" Kahvaltı büfesiyle ilgilenmeden arkasını dönüp gittiğinde ben de bir şeyler söyledim.

"Eh." Omuz silkti. "Henüz beni öldürmedi."

Başımı salladım ve takip ettim ama Honey'ye hızlı bir mesaj göndermek için cebimden telefonumu çıkardım. Onu uyandırmaktan nefret ediyordum ama buna mecburdum. Biri nerede olduğumu bilmeden gerçek bir yabancıyı bilinmeyen bir odaya kadar takip edemezdim.

Justin Merchant derslerime geri dönmeme yardım ediyor.
Bir saat içinde mesaj atmazsam, onu benim için öldür.

Konuştuğumuz gibi baltamı
bileliyorum.

Gülümsedim ve telefonumu bir kenara koydum. Beni bulabilmesi için Arkadaşlarımı Bul özelliğini çoktan açmıştım. Eğer isterse Tor da bulabilirdi. Ona da mesaj atmayı düşündüm ama o da Ölüm'ün dün gece sorduğu soruların aynısını soracaktı ve yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama Virgil'in bana ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Elimi diğer cebime attığımda bıçağımın hazır olduğunu ve Justin'in sorun çıkarması halinde beni beklediğini fark ettim. Tıbbi kayıtlarının bir kopyası da öyle. Silahlı ve hazır gelmişim.

"Hemen şurada," dedi omzunun üzerinden. "Her zaman bu kadar sessiz misin?"

"Evet," diye onayladım. En azından yabancılarla. Tanımadığım birinin yakınında olmak bile zihnimi bir düzine farklı senaryoyla dolduruyordu, hepsi de utanç, sefalet, sakatlanma ya da ölümle sonuçlanıyordu. Kendimi aptal yerine koymayı her zaman cinayete tercih ederdim. Rahatlamak için kruvasanımı ısırdım, dişlerimin arasında kırılan bademlerin dokusuna odaklandığım için bir anlığına dikkatim dağıldı. Ya o bir psikopatsa ve beni küçük küçük parçalara ayırmak için götürüyorsa? Ya ben bakmıyorken latteye bir şey kattıysa? Ya odası neşter ve kaynak makinesiyle doluysa? Daha da kötüsü, ya odası İngiltere bayrakları ve gamalı haçlarla doluysa?

Bunun gibi elit okullar

aşırı sağcı pisliklerin üreme alanı. Eğer-

"Burası benim odam," dedi Justin, bir bok çukuruna açılan kapının kilidini açarak. Hah. Neşter yoktu, bayrak yoktu, bıçak yoktu, ama bu oraya girersem güvende olacağım anlamına gelmiyordu. "İstersen kapıyı açık bırak," diye ekledi omuz silkerek, beni çok net okuyordu.

Kapıyı kesinlikle açık bıraktım, ter ve kızarmış patates kokan odaya girerken içimden *Virgil için, Virgil için diye* bağırdım, burnumda oluşmak isteyen kırıksıklıkla savaştım. Her yerde kahve fincanları, yerde ezilmiş boş Monster kutuları, her yüzeyde yarısı yenmiş yiyeceklerle dolu tabaklar, pizza, Çin eriştesi ve bir burrito kalıntılarıyla dolu paket servis kapları vardı.

"Çok farklı bir dekorasyon tarzınız var," dedim, bir yığın giysiyi ayağımla kenara çekip Justin'i yatağının yanına kurulmuş olan bilgisayara kadar takip ettim. Odada gurur duyduğu tek şey buydu; garip bir şekilde tertemizdi.

"Evet, burası bir domuz ahır, ama eninde sonunda temizleyeceğim." Meşhur son sözler. Sık sık söylerim.

"Yargılamıyorum."

Justin omuz silkti ve bilgisayarının önündeki oyun koltuğuna gömüldü. Çoğul. Yoksa çoğul ekranlar ve tek bir bilgisayar mıydı? Neye baktığımı bilecek kadar teknik bilgim yoktu. "İşimi yapmak için temiz bir odaya ihtiyacım yok."

Yaklaştım, birkaç adım geride durdum ama ekranları görebilecek kadar yakındım. "Senin işin ders değil, öyle hissediyorum."

"Hayır, bu sadece ailemin çok yakından bakmasını engellemek için bir kılıf. Onlar benim ünlü tüccar plastik cerrahlar zincirinin bir sonraki halkası olmamı bekliyorlar."

"Anladığım kadarıyla senin planın değil?"

Justin omzunun üzerinden bana bir bakış attı, parlak yeşil gözlerinde bir eğlence vardı. "Hayatta olmaz. Parçaları kesmek, başka yerlere eklemek, insanların yüzlerini yeniden düzenleyerek o gün hangi ünlü moda ise ona benzetmek, hayır teşekkürler."

"Plastik cerrahi çok işe yarayabilir," diye belirttim. "Özellikle rekonstrüktif-"

"Evet, evet, son beş yıldır katıldığım tüm aile toplantıları gibi konuşuyorsun. Bu fotoğrafı takip etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet," diye hızla kabul ettim ve kapıya bir bakış attım. Belki de kapatmalıydım. Ya biri geçerken Virgil'in fotoğrafını görürse? Ya Honey gördüyse ve annemle babama söylediyse, sonra da Kâbus onu kurtarmaya çalıştığım için benden intikam alıp hepsini öldürdüyse ve-

"Sanırım bu telefondaki tek fotoğraf bu. Ne bu, çıplak mı?" Justin fotoğrafa çift tıkladı ve süper ekranlarından birinde korkunç ayrıntılarla açtı. Göt herif. "*Kahretsin*. Kim o?"

"Seni ilgilendirmez, sadece izini sür."

Kaşlarını kaldırdı, garip bir şekilde etkilenmiş görünüyordu ama ekrana döndü ve dediğimi yaptı. Ne izlediğimi bilmiyordum, açılan tek bir kutuyu ya da tek bir kod satırını bile anlamıyordum ama Justin'e işini yapması için güvenmek zorundaydım. Benim çıplak halim olduğunu düşündüğü şeyi neşeyle açan ve parmaklarımın bıçağımı kapmak için kaşınmasına neden olan bir pislik olsa bile.

Vücutunuzu görebileceğini düşünme cüretini gösterdiği için kafasının arkasına saplayın. Beyni dışarı sızana ve bir daha asla tek bir kadına bakamayana kadar kafatasını kırın.

Yavaşça nefes alıp verdim, bakışlarımı Justin'den ve ekrandaki Virgil'in fotoğrafından ayırıp pencereden dışarı baktım. Bugün yağmur yağıyordu, bulutlar kapkaraydı. Caroline'ın parçalandığı günkü ani yağmuru hatırlayarak yutkundum.

Kimseyi öldürmeyeceğim, dedim içimdeki karanlığa. Bir daha asla.

"Bu fotoğrafı buraya kim koyduysa şifrelemiş," dedi Justin, sesi hayal kırıklığıyla gerilmişti. Beyzbol şapkasını çıkardı ve

başını kaşıdı. "Bu tür bir şifrelemeyi daha önce hiç görmemiştim. Şifreyi çözmek çok zor olacak."

"Ama yapabilirsin, değil mi?" Midemde bir korku hissiyle bastırdım. *Lütfen yapabileceğini söyle. Lütfen beni kardeşime götürebileceğini söyle ki onu oradan çıkarabileyim ve Kabus'un ikimiz için yaptığı travmatik planı durdurabileyim.*

"Yapabilirim," diye kabul etti Justin, ağzını yana çevirerek. "Ama daha uzun sürecek."

"Ne kadar sürdüğü umurumda değil." Beni et suyuma ulaştırdığı sürece, bütün gün beklerdim. Bütün hafta. Ama Virgil'in bir haftası kaldı mı? Perili gözleri resimden bana bakıyordu, aynı anda h e m umutsuz hem de yalvaran.

Seni oradan çıkaracağım, söz verdim.

"Bu senin için çok sıkıcı olacak ama istersen kalıp izleyebilirsin," diye teklif etti Justin, espressosundan uzun bir yudum alarak.

"Kalacağım," diye onayladım, benim için bir yer belirleyene kadar yerinden kıpırdamadım. Onun sözünü dinledim ve kendi kahvemi içtim, o çalışırken ben de kris- santimi bitirdim, dakikalarca arkadan aydınlatmalı kırmızı klavyesinde yazdım. Uzun, çok uzun dakikalar. Ya bu odanın kokusuna alışıyordum ya da eski yemek ve ter kokusu kalıcı olarak yanmıştı.

koku alma duyumu yok etti.

"Bunu kim şifrelediyse ne yaptığını biliyordu," dedi yirmi dakika sonra, inleyerek kollarını gerdi. Eğer her gün saatlerce klavyesinin başında kambur duruyorsa kıyafetlerinin nasıl bu kadar kırıştığını çok iyi anlıyordum. Derslere girecek zamanı ne zaman buluyordu ki?

"Var mısın?"²

"Çok, çok az kaldı," dedi, parmaklarını eklemleri çatlayana kadar büküp, çıkan ses sinirlerime iğneler batırdı. "Sadece birkaç satır daha ve *ben-ne oluyor lan?*"

"Ne?" Acil ses tonuyla ileri atılarak, gördüğü her neyse ekranları tarayarak talep ettim. Siyah kutulardan birinde metin kendi kendine yazılıyor ve hızlı bir şekilde kayıyordu. "Bu hiç iyi görünmüyor."

"Bu... kendini siliyor. Kahretsin!" Justin'in parmakları tuş tahtasına vuruyordu. "Lanet olası bir kendini imha mekanizması var. Son satırdaki kodla bir şeyi tetiklemiş olmalıyım."

Nefesim ciğerlerimde buz tuttu. "Kendini imha *edemez*, sahip olduğum tek şey bu. Sen lanet olası bir bilgisayar dâhisisin, yok olmasını engelle.

Şimdi."

"Ne yaptığımı sanıyorsun Wallis?" diye ısırdı, çılgınca yazıyordu. Ancak en büyük ekrandaki hareket gözümü kod kutularından uzaklaştırdı ve Virgil'in fotoğrafında küçük karelerin kaybolduğunu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Telefonumda bir kopyası vardı ama orijinaliyle aynı değildi ve pikseller teker teker kaybolurken Virgil'i bulma şansımın yok oluşunu izlediğimi biliyordum.

Neden fotoğrafın fotoğrafını çekmek yerine fotoğrafı Bluetooth ya da dosya transferi yoluyla göndermeyi düşünmemiştim? Çok aptaldım, çok aptal.

"Gitmiş." Justin hiddetle küfrederek kapalı yumruğunu masasına vurdu. "Hiçbir şey kalmamış. Orospu çocuğu!"

"Gitmiş olamaz. Yazmaya devam et!"

"Bitti," diye iç geçirdi, başını kaşdı, üzerinde bir yenilgi havası vardı. "Lanet olsun. Şuna bakın; kendi kendini yiyip bitiriyor."

Ne demek istediğini anladım; satır satır kodun kara kutularından kendini hızla siliyordu, tüm çalışması geri alınmıştı.

"Yapabileceğim bir şey yok," dedi yüzünü buruşturarak. "Özür dilerim."

Son pikseller kaybolup ekranda BU MEDYA GÖSTERİLEMİYOR mesajı belirlediğinde kulaklarıma kan hücum etti.

Bu başarısızlığın bedelini ödet ona. Bir daha asla size yanlış yapmaması için herkese bir ders olarak çığlık atmasını sağlayın. Bu kelimeyi göğsüne kazıyın ve onu tüm başarısızlıklara karşı bir uyarı olarak bırakın.

Dişlerimi sıktım. "Bir şeyler olmalı. Meta veri ya da bir kod izi ya da...." Dijital fotoğraflar hakkında bildiklerimi araştırdım.

Justin acı acı güldü, bir fotoğrafla alt edildiği için kızgın olduğu belliydi. "Hepsi gitti Wallis, son megabaytına kadar, veri ve her şey. Üzgünüm ama artık o fotoğrafın izini sürmenin bir yolu yok."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

M Kanım daha yüksek sesle çarpıyor, zihnimdeki karanlık dışında her şeyi bastırıyordu. Döndüm ve başka bir şey söylemeden Justin'in odasından çıktım, koridoru hışımla geçtim.

Alastor ve Honey'i bile konuşmadan, zar zor görerek. Görüşüm bir nokta kadar küçüldü, öfke her duyumu bulandırdı, ta ki siyah ve kırmızının tonlarında görene kadar.

Lawrence Hall'dan koşarak çıktım, Honey beni durdurmaya çalıştığında onu silkeledim. Duramadım. İçimde çok fazla öfke vardı ve bunun en iyi arkadaşımın yüzünde patlamasına izin veremezdim. Elimde kalan tek en iyi arkadaşımın o olduğunu yeniden fark edecek kadar aklım başımdaydı.

"İyi olacağım," dedim. Kelimeleri fısıldadım mı yoksa bağırdım mı bilmiyordum. "İyi olacağım."

Alastor bir şeyler söyledi ama ben onun sesini öfkemin karanlık suları arasından duydum. Bal geri çekildi, ama ben kanımdaki şiddetle, saf, sulandırılmamış öfke tarafından uzak tutulan dehşetle yönsüz bir şekilde yürümeye devam ettim.

Nereye sürüldüğümü ancak yolumu kesen iri ve gotik bir anıt mezarla fark ettim. Dahlias bana baktı

kapının etrafında. Kapının üzerinde CAISHEN MALEVOLLUS yazıyordu. Kanım kulaklarımda daha yüksek sesle ve daha hızlı aktı.

Caishen. *Cai*.

Mezar kazmanın pek de iyi bir fikir olmadığını fark edemeyecek kadar ileri gitmiştim. Düşünemiyordum, zar zor nefes alabiliyordum. Kulaklarımdaki kan sesinden kendi düşüncelerimi duyamıyordum.

Yukarıda bulutlar açıldı, üzerime soğuk bir yağmur nehri bıraktı ama umurumda değildi. Palto giymemiş olmamın, tişört ve kot pantolonla donuyor olmamın bir önemi yoktu. Üzerinde Miz'in adı yazan bir mezar vardı ve onun içeride olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Kırın, çöpe atın, size yaşattığı her acının bedelini ödetin, karanlık onu cesaretlendirsin. Ona ihtiyacın varken seni haftalarca görmezden geldiği için pişman olmasını sağla. En iyi arkadaşını öldürerek ve ona en çok ihtiyaç duyduğun anda seni dışlayarak seni nasıl incittiğini ona göster.

Evet, kabul ettim, nefesim hızlanmıştı, kollarımda tüylerim diken diken olmuştu. Kapıyı açmak için etrafta bir şeyler aradım, masif ahşabın kırılmasının kolay olmayacağını biliyordum. Yıllar boyunca düzinelerce hırsızlık girişimi olmuş olmalıydı, özellikle de alkol ve uyuşturucuyla çarpışan lanetler ve büyüyle. Yine de her bir anıt mezar kırılmadan, hasar görmeden duruyordu. Açılmamış.

Bu beni durdurmayacaktı. Cevaplara ihtiyacım vardı, bir şeye ihtiyacım vardı, herhangi bir şeye.

Virgil Kâbus'un esiriydi, yetersiz beslenmişti, umutsuzdu ve dehşet içindeydi ve onu bulmamın hiçbir yolu yoktu. Onun her kaprisine ve emrine itaat etmekten başka hiçbir şeyim yoktu ve bu bende başımı geriye atıp çığlık atma isteği uyandırdı.

Binanın çığlığını dışarı atmak yerine Milton Hall'un yanından dolaşarak, bekçinin aletlerini sakladığı küçük taş kulübeye doğru ilerledim. Asma kilit beni engellemeden önce kapı sadece bir santim kırırdayınca boğazımdan bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseldi.

"Şerefsiz," diye hırladım küçük gümüş kilide. Nefes alışım hızlandı, sığlaştı. Evren bana görevi iptal etmem için ne kadar işaret verirse versin, o lanet olası mezara girecektim.

Kilidi parçalayacak kadar büyük bir taş bulmam üç öfkeli dakikamı aldı. Boktan metal parçası parçalanana kadar taşı defalarca kilidin üzerine indirmek tatmin ediciydi. İyi hissettirdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, kulübenin geri kalanını yok etmeye ihtiyacım vardı, çığlık atmaya ve öfkemi boşaltmaya ihtiyacım vardı, ama burada olma sebebim bu değildi. I

Bir levye kaptım, taşı çimlere bıraktım ve yanaklarımda bir gülümsemeyle mezarlığa doğru geri döndüm.

Bir an için öfkemin kontrolü ele geçirmesine izin verdiğimde, bedenime hükmeden keder ve dehşet sonunda yok oldu. Levye de elimde iyi hissettiriyor, ağırlığı güven veriyordu. Kimse beni takip edemez, köşeye sıkıştırılmaz, bana saldıramaz ya da öldürmeye zorlayamazdı. Elimde bir silah varken olmazdı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Bunun ben olmadığımı, bir şeylerin yanlış gittiğini uzaktan da olsa biliyordum ama kederin yokluğu vazgeçemeyeceğim kadar çekiciydi. Levyenin ucunu Caishen'in mezarının kapısına doğru eğdim ve tüm ağırlığımı kapının üzerine verdim. Sıkıştığım dişlerimin arasında bir çığlık boğuldu.

Kollarımdaki kaslar çekildi ve sırtımdan bir sancı geçti.¹ Ama levyeye tekrar tekrar vurdum, kapı çerçeveden kurtulmaya başladığında kalp atışlarımda bir heyecan hissettim.

Etrafıma bakıp bir mezara girdiğime şahit olan var mı diye bakmaya zahmet etmedim. Şu anda öfke ve karanlık dışında hiçbir şey umurumda değildi, **b u** yüzden kapı inleyip bükülene ve *sonunda* kazıyarak açılana kadar levveyi çekmeye devam ettim. Levveyi bıraktığımda kollarım gevşekti. Kendimi açtığım boşluğa sıkıştırmak ve kalçamı kullanarak kapıyı içeri girebileceğim kadar itmek zorunda kaldım ama sonra içerideydim.

Misery'nin mezarının içinde.

Karanlık, Miz'in öleceği düşüncesiyle bir an kekeleydi ama bir kükremeye yeniden canlandı.

Ona dokunmayı aklından geçiren herkes çığlık atarak ölür.

"Evet," diye kabul ettim ve soğuk, donmuş alana doğru adım attım. Buradaki hava farklıydı, eski ve kutsaldı, tıpkı zaman içinde kaybolmuş bir kilise gibi. İçeride olup olmadığını bilmem gerekiyordu, her gün Miz'in cesedinin yanından geçip geçmediğimi bilmem *gerekiyordu*.

Caishen'in mezarının blok şeklindeki dikdörtgenine doğru düz taş zemini geçerken -diğer anıt mezarlarda gördüğümün aksine burada ayrıntılı karolar, renkler, ayrıntılar yoktu- kanım kulaklarımda daha yüksek sesle çarpıyordu. Hiçbir süsleme yoktu, tabanına kazınmış bir isim dışında hiçbir işaret yoktu. O isme bakarken yutkundum, Cai'ye Byron'ı öldürmesini söylediğinde Kâbus'un sesindeki tatlı zehri yeniden hatırladım.

Karanlık bana *gerçek, inatçı acıyı tadacağını* söyledi. *Onunla işimiz bittiğinde, hiç çağrılmamış olmayı dileyecek.*

Bu sözü rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafıma sardım.
Kabus yaptığı her şeyin bedelini ödeyecekti.

Ama kardeşimi öldürmeden önce mi yoksa öldürdükten sonra mı ödeyecekti? Gala gecesi kırdaki tehdit ettiği gibi *Miz'e* onu öldürtmeden önce.

Yutkundum, mezara yaklaşırken karanlığa tutunmaya çalıştım, kapağa uzandım, onu itmek için zayıf kollarımı harap etmeye hazırlandım. Ama kapak çoktan açılmıştı, altındaki boş mezar görünüyordu. Keskin bir nefes verdim.

Arkamdan gelen yumuşak bir ses, "Burada hiç ceset yoktu," diyerek beni şaşırttı.

Levyenin hâlâ elimde olmasını dileyerek döndüm. Ama beni mezara kadar takip eden Kâbus'un tarikatından biri değildi.

Miz'di.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDİ

"Y O zaman yine benimle konuşuyorsun," dedim, karanlık beni daha önce olduğumdan daha cesur yapıyordu, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Miz'in cesedi burada değildi, çürümüştü ve

Yüzlerce yıllıktı ama adamın kendisi önümde duruyordu. İkimiz, elimi tutup beni kayıtsız bir kurban gibi Kabus'a götürdüğünden beri ilk kez yalnızdık.

"Mezar sadece göstermelik," dedi, sözümü kabul etmedi, altın rengi gözleri küçük alanda geziniyordu. "Buraya gelmeden çok önce ölmüştüm, yani gömülecek bir şey yoktu."

"Neden burada bir mezarınız var ki?" Aramızdaki mesafenin, binaya bir adımdan fazla yaklaşmamış olmasının farkında olarak sordum. "Sen kim oluyorsun da Ford oluyorsun?"

İçini çekti ve ben de sorudan kaçmasını bekledim, kaçıp gitmesini ve yine yokmuşum gibi davranmasını bekledim. Göz ucuyla onu izlerken, ona hiç benzemeyen solgun saçları ve koyu renk giysileriyle mezarın etrafında dolaştım. Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirirken taş, parmak uçlarıma sertçe vuruyordu.

"Burası bir üniversite olmadan önce burada yaşayan aile benim ailemdi. Doğuştan değil ama seçimle. Beni aralarına aldılar, sosyal konumumuzdaki farklılıklara rağmen bana kendilerinden biri gibi baktılar. Evdeyken bir tanrıydım, saygı ve hürmet görürdüm ama burada hiçbir şeydim." Sesi kısıldı, hırıltılı bir hal aldı. "Bu Ford'lar için hiçbir zaman önemli olmadı. Olmalıydı ama olmadı."

Gözlerimi kırıştırdım, bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. Burada yaşayan, adayı ve her gün yürüdüğüm binaları inşa eden, uyuduğum odayı yapan aile... onları tanıyordu, onlarla birlikte yaşamış, onları sevmişti.

"Ben kim oluyorum da Ford'u suçluyorum?" diye tekrarladı, gözleri yerdeydi ve yüzünün narin çizgileri acıyla kesilmişti. "Kurucularından biriyim. Bu yüzden burada bir mezarım var. Bu yüzden hepsinin var. Bunlar kurucuların mezarları."

Kanımda, kafamda şiddetle kükreyen karanlık, o anda sakinleşti, dinliyordu, tetikteydi.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve taç yüzüğümü parmağımın etrafında döndürdüm. "Bu delilik, Miz. Gittiğim okulu sen kurdun. Sen kaç yaşındasın?"

Gülüştü kuru ve boğuktu. "Yaşlı."

Mezarı yok etmek için duyduğum şiddetli dürtü, sağlıklı düşünebildiğim ve yaptığım şeyden irkildiğim ana kadar azaldı. Bekçinin kulübesine girip bir mezarı yağmalayarak ne halt ettiğimi sanıyordum? Ürperdim, ne kadar üşüdüğümün farkına vardım, tüm giysilerim yağmurdan sıırılsıklam olmuştu.

"Tüm..." Mezarın karşısından onu izleyerek başladım. "Tarihlerin hepsi aynı yıla ait."

Byron'ın mezarıyla geçirdiğim onca gün sayesinde fark ettiğim bir şeydi bu. Her anıt mezarda taşın kazınmış bir tarih vardı-1385.

"Evet," diye onayladı, sesi daha derin, daha sertti. Kendimi tutmadan önce bir adım ileri atıldım. Miz yaklaşmamı istemiyordu, yoksa mesafeyi kendisi kapatacaktı.

"Bu ilk seferdi, değil mi?" Yutkundum, Kâbus'un insanları öldüren büyüünün zonklayan kalp atışlarını hatırladım, lanetin içimde yarattığı parçalanma hissini hatırladım, sanki parçalara ayrılmış ve yanlış bir şekilde tekrar bir araya getirilmiştim. "Buraya ilk geldiğinde."

"Evet."

Sesi o tek hecede kesildi. Daha fazla dayanamadım. Küçük mezara doğru öyle hızlı koştum ki kaçma umudu kalmadı ve kollarımı ona doladım.

"Acına dayanamıyorum. Bu beni öldürüyor," diye itiraf ettim, sesim gergin ve duygularla tıkanmıştı. Onun kokusu etrafımı sarmış, tüm duyularım canlanmıştı.

"Bana sarılmamalısın," diye homurdandı, göğsü tırtıklı bir nefesle zıplıyordu.

İlk incinmişliği yuttum, dün odamdayken kaçırdığım bir şeyi duydum: kendinden nefret. Nefret. "Bırakmamı ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Gözlerim acıdı. "İyi, çünkü ben değilim."

Vücudu çökmüş gibiydi, nefes alış verişti titrerken başı omzuma düştü. Kollarına uzandım ve onları kendime çektim, o da her yerimiz aynı hizaya gelene kadar kollarını daha sıkı sıktı.

"Çok-çok üzgünüm," diye boğuk bir sesle konuştu. "Eğer geri dönüp yaptıklarımı geri alma gücüm olsaydı-"

"Biliyorum," diye temin ettim onu, sesim yumuşaktı. "Sana söyledim, o sen değildin. Byron'ı benden kimin aldığını biliyorum Miz ve o sen değildin."

Başını salladı, sıcaklık lekeleri omzuma battı. Gözyaşı olduğunu anlamam bir anımı aldı ve kalbim daha da derine saplandı. "O benim elimdi-"

"Ama senin seçimin değil."

"Sözümü kesmeye devam mı edeceksin?" diye homurdandı, sesinde yarım bir kahkaha vardı.

"Evet," diye kararlılıkla kabul ettim. "Bunu kabul edene kadar seni suçlamıyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Hepsini ben öldürdüm, biliyor musun? Her anıt mezar benim yüzümden, Ford ailesinin her üyesi benim yüzümden öldü."

"Onun yüzünden," diye ısrar ettim. "Olan biten her şeyi bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Bu senin seçimin değildi ve senin hatan da değildi."

Nefes alış verişti hızlandı, elleri sırtıma yapıştı, gömleğimin kumaşı soğuktu ve yağmurdan sıırılsıklam olmuştu ama umurunda değil gibiydi. "Benden öğreniyor olmalısın."

Bunu biliyordum. Ona bakıp Byron'ı bıçakladığı gibi onu da bıçaklamak istemem gerektiğini biliyordum ama-

"Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimi unutuyorsun." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ona daha sıkı sarıldım. "Eğer ben senden iğreniyorsam, sen de benden iğrenmelisin. Ben de öldürdüm. Darya'yı öldürdüm. Onu Kâbus'a götürdüm ve hançeri ona saplamamı emretti, ben de yaptım. Ve o öldü. Onu öldüren benim elimdi."

Misery sesi titreyerek, "İki olay arasında bağlantı kuramadım," diye itiraf etti. "Ama yaptığım şey farklıydı-"

"Tamamen aynıydı," diye karşı çıktım, gözyaşlarım gözlerimi perdelerken mezar bulanıklaşıyordu. Yağmur daha da şiddetlendi, tüm anıt mezar bu sesle dolana kadar çatıya vurdu.

"Darya benim en iyi arkadaşım değildi."

"O *birinin* en iyi arkadaşıydı ve ben onu öldürdüm. Yani evet, iğrenmeyi ve nefreti hak ediyorsan, ben de hak ediyorum. Ben hak etmiyorsam, sen de hak etmiyorsun."

İç çekişi boynumdan vücudumun geri kalanına kadar ürperti gönderdi. "Ne kadar zeki ve inatçı olduğunu anladım."

"Nasıl? Bu benim kişiliğimin çoğu."

Kahkahası bu kez beni ürpertti, nefesinin sıcaklığı tenimde içgüdüsel bir etki yarattı. Karanlığım tamamen dağıldı, ağırlığı gitti, şiddetli fısıltıları sustu. "Seni özledim," diye itiraf etti, sesinde bir ağırlık vardı.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdim, sesim kısık çıkıyordu. Onun bu kadar yakınımda olması, kokusunun ciğerlerime dolması, sıcaklığının bedenime işlemesi bana onsuz olmanın ne kadar acı verdiğini hatırlattı. "Sana ihtiyacım vardı."

"Siktir," diye fısıldadı, aramızda tek bir milimetre bile kalmayana kadar beni kendine çekti. "Çok özür dilerim."

Başımı salladım, gözlerimi sıkarak kapattım. "Seni incittim. Uzak durduğun için seni suçlamıyorum. Ben-" Söylediklerimde *ciddi olmadığımı* söylemeye çalıştım ama acı boğazımda parladı ve dilimde kan tadı aldım. Oh, Tanrım. Darya'yı öldürdükten sonra Kabus'un konuşmamı yasakladığı zamanki gibiydi. "Seni incitmek istemedim," diye boğulmayı başardım, kelimeleri özenle seçmiştim.

Kardeşim onun elinde, çaresizce ağzımdan kaçırmak istiyordum. Bana söylediklerini aynen yapmazsam onu öldürecek ve bana bunları söylememi o söyledi. Bunlar onun sözleriydi, benim değil.

Ama bunların hiçbirini söyleyemedim. Ağzımdaki kanı yuttum ve Miz'e daha sıkı sarıldım, gözlerimi yakan yaşlar serbest kaldı.

Miz derin bir iç çekti, omuzları düştü. "Lanetlenmiş olman senin suçun değil, Cat." Şakağıma bir öpücük kondurdu ve ben donup kaldım. Onu geri istiyordum, ona ihtiyacım vardı. "Ve geçmişte ne olduğunun bir önemi yok. Değiştiremeyiz. Ama gelecekte ne olacağına biz karar veririz."

Kendisine sık sık söylenen sözleri tekrarladığını hissettim ve bunların Tor'un mu yoksa Ölüm'ün mü olduğunu merak ettim. Duygu rahatlatıcıydı ama Miz ya da benim için doğru değildi. Ne olacağına biz karar vermedik. Kabus verdi.

Bana bakana kadar geri çekildim, altın rengi gözlerini kaplayan yaşları ve yanaklarındaki kırmızı lekeleri görünce göğsümdeki ağrı daha da arttı. O da en az benim kadar, belki de daha fazla harap olmuş görünüyordu.

"Haklısın," dedim usulca, parmaklarımı tişörtünün yumuşak pamuğuna dolayarak. "Her şey yoluna girecek."

"Kedi..." diye nefes aldı, gözleri o kadar çok duyguyla doluydu ki tek bir tanesini bile çözemedim.

Midem alt üst oldu ama sinirlerime aldırmadım ve Miz'in yüzüne uzanarak onu kendime doğru çektim. Onu özenle öpmek istiyordum - tamamen, yumuşakça, ama çok uzun zaman olmuştu ve kalbim ne kadar ayrı kaldığımız için *acıyordu*. Tüm o ihtiyaç ve çılgınca çaresizlik, talepkâr baskılar halinde içimden döküldü.

Onun menekşeleri ve kar kokusu buranın eski, tozlu kokusunun yerini aldı ve yağmurun mau-soleum çatısına vuruşunu duymayı bıraktım, giysilerimin soğuşunu hissetmeyi bıraktım - hissettiğim tek şey sıcaklık, özlem ve ellerinin tekrar bedenimde olmasının verdiği rahatlamaydı.

"Tanrılar," diye dudaklarıma doğru nefes verdi, benimkini yansıtan bir çaresizlikle bana dokunuyordu.

Mezara doğru bastırıldım ve oraya nasıl geldiğimi ya da ellerimin Miz'in gömleğinin altına nasıl girdiğini bilmiyordum. Pozisyonlarından faydalandım, gömleği kafasının üzerinden çekip nereye gittiğini umursamadan attım ve kendi sırlıslıkam gömleğimi de benzer bir yöne gönderdim.

Tenimin tene değmesi inlememe ve ona doğru eğilmeme yetti ve Miz'in sıcak nefesi dudaklarımı okşarken nefes alış verişini düzensizleştirdi.

"Sen her şeyimsin," diye soludu, elleri benimkilerin onunkileri çılgınca kapladığı gibi aynı hevesle bedenimi hatırlıyordu

Dokunuşlar. "Yıldızlar, güneş, ay, tüm evren. Benim evrenim."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı, dudaklarımı tuzla kapladı ve ben onu tekrar, daha sert, nefessiz öptüm. Öpücüğü derinleştirdi ve tadı eve dönmek gibiydi, haftalarca süren yağmurdan sonra gelen güneş ışığı gibiydi.

"Seni çok özledim," dedim öpücükler arasında, ona öyle sıkı sarılmışım ki parmaklarım tenini çukurlaştırmıştı. "Bir daha gitme."

"Gitsem bile," diye fısıldadı, "her zaman geri geleceğim. Ve Cat, kahretsin, bunu yapamayız."

O geri çekilirken kalbim ortadan ikiye bölündü, alt dudağım tehlikeli bir şekilde zayıfladı. Elleri bedenimi terk etti, geri çekilirken dokunduğumuz yerlere soğuk hücum etti ama parmak eklemine çeneme hafifçe vurarak reddedilmenin acısını dindirdi.

"Güvenli değil," dedi, acı ve nefret gözlerine geri dönmüş, güzel altın rengini bulanıklaştırmıştı. "Kabus her an zihnimi ele geçirebilir ve ben kendime güvenemiyorum."

Sanki bu itiraf ona pahalıya mal olmuş gibi son kısmı fısıldadı.

Bırakmak istemeyerek yanağına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım. Teselli edecek, güven verecek hiçbir sözüm yoktu. Ağzımı açtım ve hiçbir şey çıkmadı.

"Seni öldürebilirim," dedi sefilce, aramıza biraz daha mesafe koyarak, geriye doğru, açtığım kapıya doğru yürüdü. Sesler, kokular ve hisler geri döndü ve çatıdaki yağmurun öfkeli çıtırtısı, şimdi kemiklerime işleyen soğuk, leylakların ve solan karın kokusuyla sıçradım.

"Gitme," diye fısıldadım, gözlerimle yalvardım. Anlayışını biliyordum, yüzündeki suçluluk ve özrü gördüm.

"Eğer kalırsam, seni öldürürüm." Ağzı hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Re- member ne dediysem o. Eğer gitmek zorunda kalırsam, her zaman geri dönerim. Beni istediğin sürece seninim."

Kapıdan içeri süzüldüğünde öne doğru atıldım, midem sıkışmış, göğsüm ağrıyordu. Açıklıktan hızla geçmemle Miz'in gitmesi bir oldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KEDİ

T Ertesi sabah uyandığımda, Honey ile dün gece içtiğimiz bir şişe tekila yüzünden başım zonkluyordu, yüzüm kurumuş salyalarla kaplıydı ve gömleğim

Anıt mezarda kalan miz vücuduma yapıştı. Gece terlemeleri berbattı.

İnleyerek yataktan kalktım ve temiz kıyafetlerimi topladım, aklımda bir duş vardı ve bir anlığına en iyi arkadaşımın öldüğünü ve kardeşimin Kabus'un esiri olduğunu unuttum. Bir an için tek düşündüğüm Ölüm'ün bedenimi kendi bedeniyle nasıl sardığı, bana sanki dünyadaki tek insanmışım gibi nasıl baktığı ve Misery'nin bana her şeyim, evrenim derken sesinin nasıl tizleştiği.

Honey'nin dün gece televizyonumun üzerine yapıştırdığı yapışkan notları görünce "Ah," diye inledim, aceleyle onları aşağı çektim ve tanrılardan hiçbirinin habersiz gelmeye karar vermediğine sevindim. Koyu renk kalıcı kalemle yazılmış fuşya notlar bana göz kırpıyordu.

HOT GOD GUYS (ilk nota)

KEDİ SİZİN (ikinci nota) BÜYÜK

DİNGDONLARINIZI İSTİYOR (üçüncü nota.)

İlk notu üç kez yazmak zorunda kalmıştı çünkü sürekli HOTDOG GUYS yazıyordu ve ben de tekila çekmeye devam ediyordum.

"Oh," diye mırıldandım, "demek burnum bu yüzden yanıyor."

Yerdeki yarısı yenmiş patlamış mısır paketini görene kadar yanaklarımda bir gülümseme belirdi ve her şey bir fırtına şiddetiyle geri geldi. Patlamış mısır Byron'ın en sevdiğiydi.

Gözlerim yaşlarla doldu, patlamış mısır paketine bakarken yaşadığım tüm eğlenceler soldu. By burada olsaydı asla yarısı yenmiş olmazdı. Honey ya da ben tek bir parça bile alamadan o onu yiyip bitirirdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözyaşlarım sonunda serbest kalırken çantayı göğsüme bastırdım.

"Burada olmalıydın," diye boğuldum. "Burada olmalısın By."

Ne yapmış olursa olsun, o benim en iyi arkadaşımdı. Onu affettiğimden emin değildim ve bunun beni ikiyüzlü yaptığını biliyordum ama o n u özlüyordum. Onu her geçen gün daha çok özlüyordum, ta ki göğsümde bir diken yumağına dönüşene, güneş onsuz bir gün daha doğduğunda kalbimi daha derinden oyana kadar.

En çok da beni terk ettiği için ona kızgındım.

Onu görmek, ona sarılmak, o aptal, sevimli suratını yumruklamak ve bize en çok ihtiyacı olduğu anda bizi dışladığı için ona bağışlamak istedim.

Aklıma bunu yapabileceğim geldi. Eğer Darya bir hayalet olarak etrafta dolaşıyorsa, o zaman belki... belki Byron'ı bulabilirdim. Belki de Ölüm'ün alanındaıydı.

Duş aldım ve hızlıca giyindim, Miz'in gömleğini katladım ve sevgiyle gardırobuma yerleştirdim. Muhtemelen bu gece de onunla uyuyacağımı itiraf etmekten gurur duymuyordum.

Zemin kata ulaştığımda saat sabahın dokuzuydu ve yemek salonu tüm hızıyla çalışıyordu. Odadan yüksek sesli bir uğultu geliyordu, ben de yürümeye devam ettim. İnsanların yanında olmak için uygun bir ruh halinde değildim ve bana sadece neden ağladığımı ya da iyi olup olmadığımı soracaklardı.

En iyi arkadaşım öldü ve hayır, iyi değilim.

Yine de Honey'i görmediğime pişman oldum. Dün gecedен sonra onu kontrol etmek istedim. Başı benimki kadar şiddetli çarpıyor muydu? Şişenin üçte ikisini içmiş ve ardından tanımlayamadığım kırmızı bir alkolden shot'lar içmişti. Bir nefes çektim, burnumdaki kılları yaktım ve geçtim.

Parmağım telefonumun arama tuşunun üzerinde tereddüt ettim. Aklımdan geçen zehirden nefret ediyordum ama elimde değildi.

İkinize bakan herkes onu aşağı çektiğinizi görebilir. Honey güzel, akıllı ve özgür ve siz onun tüm mutluluğunu emen bir kara delik gibisiniz.

Onun haklı olduğunu kabul etmek istemedim. Honey güneş ışığıydı, bense ay ışığıydım - dönüşümlü olarak karanlık ama her zaman soğuk. Parmağımı arama düğmesinden çektim ve biraz daha uyumasına izin vermeye karar verdim. Akşamdan kalmaysa zaten uykuya ihtiyacı olacaktı. Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmayan ve grup sohbetimizi günde en az bir kez beni kontrol eden mesajlarla bombalayan Phil ve Wilfred'i aramayı düşündüm ama yakında derse gireceklerdi.

Okulun devam etmesi, benim dünyam durmuşken diğer herkesin dünyasının dönmeye devam etmesi, Dekan Fairchild ve Profesör Lancashire'in öldürülmüş olmasına ve herkesin bunun bizden biri tarafından yapıldığını bilmesine rağmen derslerin devam etmesi bana gerçeküstü geliyordu. Öğrencilerin yarısı lanetlenmiş olsa da dünya normale dönmüştü. Akli dengesi yerinde olmayan, güce aç bir tanrıça tarafından cinayet işlemeye zorlanmış olsak da.

Duncan'ın karda otururken kendini zor tuttuğunu, dekanı öldürdüğü için duyduğu suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini düşündüm. Başarısız kaçış girişimini düşündüm ve onun ve diğer herkesin nasıl her şey normalmiş gibi davrandığını merak ettim.

Sanırım dersler, yapı ve rutin olmasaydı, hepimiz karda oturup saçlarımızı yoluyor olurduk. Belki de... Bu fikir bende çılgılık atma isteği uyandırır da en azından her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmalıydım. Profesör Poppy dersine on dakika kala kaçmak zorunda kalsam anlayışla karşılardı; güvendiğim birkaç profesörden biriydi. Dersine katılmayı deneyebilirdim.

"Belki," diye mırıldandım çimenli tepeyi aşp garajı gördüğümde, henüz bu fikre tam olarak karar vermiş değildim. Ayrıca, bugün beni dersler olmadan da yeterince zorlayacaktı.

Bozkır yolunda bozulduğundan beri arabama binmemiştim ve Gece kısrakı benim için geldi, beni Ölüm, Miz ve Tor'un kollarına itti. Bizi sığır gibi güttü ve biz de habersizce sıraya girdik.

Garaja ulaştığımda sert bir nefes aldım, mor krom bir Audi'nin yanında konuşan iki kişiyi gördüğümde omuzlarım sertleşti. Adımlarımı sessizleştirdim ve arabama güvenli bir şekilde binene kadar beni fark etmemeleri için dua ettim. İnsanların bir alışkanlığı vardı.

Manzaranın içine karışmak istediğimde konuşmak istemiyordum ve en iyi arkadaşımın hayaletini bulmak için Ölüm'ün bölgesine giderken yüzüme bir gülümseme yapıştırarak enerjim yoktu.

Nefesim daralana kadar göğsümü sıkan sadece endişem değildi. Kâbus'un laneti sona ermişti ve kurt adamlar şekil değiştirmeyi, vampirler insanları ısırmayı bırakmış olabilirdi ve Where's Wally? kılığına giren adam aylarca ortadan kaybolduktan sonra nihayet yeniden ortaya çıkmış olabilirdi ama bu, birinin onu *çağırdığı* gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

O gece bozkırda cüppelilerin çoğunun hayalet olduğunu söylemişti, ama biri canlıydı - ayın için canlı bir insan gerekiyordu. Ford'dan biri, Lawrence House'da yaşayan, her gün derslere katılan, arkadaş canlısı, normal ve güvenilir davranan biri, onu buraya getirmiş ve Dünya'ya cehennemi salmıştı. Kâbus'un bize gerçek kâbuslar yaşatacağını bilen biri bunu bilerek yapmıştı ve bu *herhangi biri* olabilirdi.

Pelerin giymemiş olarak gördüğümü hatırladığım yüzler Honey, Duncan, Alastor ve isimlerini hala bilmediğim iki kişiydi.

-Rahip ve palyaço. Ve Darya, ama Darya ölmüştü. Başka *herkes* Kâbus'u çağırmış olabilirdi. Kimseye güvenemezdin.

Başımı eğdim ve garaja girdim, kireç yeşili Lamborghini Urus'uma ulaşana kadar bölmeler arasında dolandım. Kilidi açmadan önce sesler yükselince durakladım ve kadın olanı tanıdım-Honey.

Omuzlarım yuvarlandı, sırtım dikleşti ve *tüm sosyal durumlardan kaçış* modundan saldırı moduna geçtim. Hangi aptal küçük taşak kankamla yatmanın sorun olmayacağını düşünüyordu?

Diğer ses için kulaklarımı dört açarak arabaların etrafında dolandım. Her kimse, Honey'nin sesini yükseltmesine neden olduğu için az önce gazabımı hak etmişti. O asla bağırmasdı. Asla bağırmasdı.

Garajda dolaşırken gözlerimi onlardan ayırmadım. Kelimeleri seçemiyordum ama vücut dilleri çok şey anlatıyordu. Tartıştığı adam döndüğünde Justin Merchant'ı tanıdım ve kaşlarımı çattım. Justin neden Honey ile uğraşıyordu?

Tanrım, ya ona izlemesini istediğim fotoğraftan bahsederse? Ya Kabus öğrenirse? Her yerde gözleri ve kulakları vardı ve Justin'den yardım istemek için her *şeyi* riske atmıştım, ama eğer

Şimdi insanlara anlatıyordum... Gece kırsığının öğrenirse ne yapacağını düşünmek istemiyordum.

Midem bulandı ama gözlerimi Justin'e dikerek yürümeye devam ettim. Honey bir fotoğrafı izlediğimi öğrenirse ne yapardı? Kabus'u izlediğimi mi? Hayır, ne yapacağını biliyordum. Kâbus Byron'ı öldürdükten sonra kendimi bu şekilde riske atarak çok aptalca davrandığımı söylerdi. Kızardı, korkardı ve ben bunu ona yapmak istemezdim.

Justin omuz silkti, ellerini ceplerine sokarken tam olarak anlayamadığım bir şeyler söyledi. Cezalandırmak mı? Yayınlamak mı?

Bu her ne haltsa artık yeter. Honey'nin omuzları çöktü, parmakları önünde düğümlendi ve bu pisliğin arkadaşımın gözünü korkutmasından bıkmıştım.

"Hey," diye seslendim, adımlarımı hızlandırarak. "İyi misin tatlım?"

Başını kaldırdı, güneş ışığıyla parlayan sarı saçları yüzüne döküldü ve ikimizin de inanmadığı bir gülümseme takındı. "Evet, iyiyim. Sadece Solunum ve Dolaşım ödevinden bahsediyordum."

Ama Justin o ders için benim dersime giriyordu, Honey'nin değil. Bunu belirtmedim, ama aramızdaki mesafeyi kapattım ve birleşik bir cephe sunmak için kolumu Honey'ye doladım. Justin'in gözleriyle karşılaştığımda midem kısır bir düğüme dönüştü.

"O ödev için benim de yardıma ihtiyacım var," dedim, ses tonumun bu kadar normal çıkmasından gurur duyarak. "Bildiğiniz gibi o zamandan beri çok fazla ders kaçırdım."

Duncan Ford'un Cadılar Bayramı partisinde oradaydı.

"Evet," diye kabul etti, gözlerinde bir gölge dolaşıyordu. "Beni bilirsin, yardım etmekten mutluluk duyarım."

Geçmiş görevler için Ford'un sistemini hacklemekten memnun olduğuna şüphe yok. Virgil'in fotoğrafının izini sürmeme yardım ettiğine dair bir ima mı duydum, yoksa abartıyor muydum?

Bırakın konuşmayı, nefes alamaz hale gelene kadar kafasını duvara vurun.

Yutkundum, ellerim karıncalanmasına ve Justin'in başının avucuma yaptığı baskıyı *hissetmeme* rağmen karanlık dürtüyü görmezden geldim.

Justin bir adım geri çekilerek, "Boş zamanım olduğunda sana haber veririm," diye teklif etti. "Arabamı bakıma götürmem gerekiyor."

Bu bir bahane gibi geldi ama onu Honey'den uzaklaştırdığım için o kadar mutluydum ki umursamadım. Eğer Virgil'i öğrenirse

Kabus kardeşimi öldürecek miydi? Yoksa Honey'i de işin içine sokup, beni manipüle ettiği gibi onu da mı manipüle edecekti?

"Bu da neydi şimdi?" Justin kambur görünümünün tam tersi olan kıpkırmızı bir Porsche'ye doğru ilerlediğinde fısıldadım. "Sakın bana bunun bir ödevle ilgili olduğunu söyleme."

Ciddi olduğumu anlaması için gözlerine baktım ve o da iç çekti.

"Önemli değil," diye mırıldandı gözlerini devirerek. "Sadece onun yerine park ettiğim için saçmalıyor."

Bir kaşımı kaldırdım ve onu yanıma sıkıştırdım. "Bana gerçekten neyin yanlış olduğunu söyleyebilirsin. Onu korkutup senden uzaklaştırmak için burnunu kırmak umurumda değil."

"Kedi!" Honey güldü, gözleri kırıştı ve yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Etrafta dolaşıp insanların burunlarını kıramazsın."

"Pekâlâ." Omuz silktim, ona iyice baktım, dün geceki koyu halkalarının aynısını fark ettim, alt dudağı ısırılmış ve kırılmıştı, saçları bu adaya gelmeden önce onu hiç görmediğim dağınık bir topuz haline getirilmişti. "O zaman sikine diz atarım. Ya da espressosuna tuz koyarım. Sadece bana ne yaptığını söyle ve bu işi halletmiş say."

Bana attığı bakış ancak sevgi dolu bir kızgınlık olarak tanımlanabilirdi. "Ciddiyim, bir park yeri için sinir krizi geçiriyor."

Bu sefer ona inandım ve açıkçası şaşırmamam gerekirdi. İnsanlar en ufak bir şeyi bile çok sahipleniyordu. Bir keresinde Saint Laurent kahve fincanı yüzünden kavga çıkmıştı. Kan döküldü. Saçlar koptu. Birisi dişini kaybetti. Sanki bir düzine başka kahve fincanı yokmuş gibi.

Ellerimi Honey'nin omuzlarına koydum ve gözleriyle buluştum. "İyi misin?"

"Peki." Gözlerini devirerek hafifçe güldü. "Cepheleşmenin beni bu kadar rahatsız etmesine izin vermemeliyim, bundan nefret ediyorum."

"Bu yüzden kötü adamlarınızı dövmem için beni tuttunuz."

Omzunu benim omzuma çarptı, üzerindeki gerginlik hafifledi. "Sen kimsin ve benim içine kapanık arkadaşıma ne yaptın?"

Omuz silktim. "Kimsenin lafını dinlememek denen şeyi deniyorum." Beni taşaklarından yakalayan Kabus hariç. Ve artık umursayacak enerjim ya da isteğim kalmadığı için hiçbir bok almıyordum ama Honey'e bu kısmı söylemedim. Endişelenmesine gerek yoktu.

Benim hakkımda.

"Hoşuma gitti," dedi başını omzuma yaslayarak. "Bir ara

deneyebilirim."

"Sana yardım edeceğim. Hiçbir boka bulaşmamak bir ekip işidir."

Homurdandı ve bana kızgın olduğumu söyleyen bir bakış atmak için geri çekildi. Byron'ın esprili bir yorum yapmasını beklerken yüzündeki gülümsemenin düşüşünü izledim ve yapmadığında kendi gülümsememin de düştüğünü hissettim.

"Eğer gelmek istersen ben köye gidiyorum," diye teklif ettim beceriksizce. Eğer Honey'nin bana ihtiyacı varsa Ölüm'ün bölgesine gitmeyi erteleyebilirdim. Elbette, gecenin ilerleyen saatlerine kadar içmiştik - o kadar çok içmiştik ki kafam bhangra davulu gibi olmuştu - ama bana ihtiyacı varsa onu şimdi bırakamazdım. Başka kimseyi kaybedemezdim.

"Arabayla gezmeye çıkacaktım," dedi bronzlaşmış boğazı titreyerek, "ama sanırım By'ı görmeye gideceğim."

Onu sıkıca kucaklayıp kendime çektim, sanki yeterince sıkı sarılırsam ikimizin de acısını dindirebilirmişim gibi. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Arayacağım," diye söz verdi ve başını omzuma yaslayarak bir süre daha dinlendikten sonra geri çekildi. "Sen de beni ara. Ya da ateşli kocalarından birini ara."

"Onlar artık benim kocalarım değil," dedim hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Dün gece Three Tequila Shots Cat bana öyle demedi," diye karşılık verdi, kederinin bataklığından kaşlarını oynatacak kadar eğlence çıkararak.

İnledim ve arkamı döndüm. "Sana hiçbir şey söylemedim."

Garajdan arabama doğru ilerlerken, "Bana çok fazla şey anlattın," diye karşı çıktı. "Çok fazla detay verdin."

Hayal meyal ona Ölüm'ün ölümüne vuruş oyununu anlattığımı hatırladım ve yüzümü buruşturdum. Tekila benimle aynı fikirde değildi. Hem de hiç.

Sürücü koltuğuna yerleşirken başımı kendime salladım ama içinde bulunduğum durumun ciddiyeti tekrar yüzüme çarptı. Ford's End'e kitap ve kahve terapisi için gitmiyordum. Byron'ın hayaletini görmek için Death's do- main'e gidiyordum.

BÖLÜM YİRMİ BİR

MİSERY

I O gece Ford'ların hayalini kurdu, ısıltılı meşaleler ve günümüzde yıkılmış, yerine pratik bir ahşap panel yerleştirilmiş yaldızlı bir tavan altında cömert bir ziyafet. Geniş yemek salonu

Ailem köyün güçlü oyuncularını için akşam yemeğine ev sahipliği yaparken, masa yemek tabaklarıyla kaplıydı, bütün bir domuz kızartması en önemli parçaydı.

Ford'a geldi çünkü burada yaşam ve ölüm arasındaki perde inceydi ama ben bunu ancak çok geç olduğunda anladım. İşte bu yüzden Ölüm'ün alanı beni bu adadan kovdu, bu yüzden ürkütücü şeyler oluyor gibiydi, bu yüzden tepeleri ve evleri sis kapladı ve Arnavut kaldırım sokaklarda dolaşan ruhlar gördüm.

Herhangi bir yere gidebilirdim, anakaraya giden bir tekneye binip Ford's End'den ayrılabilirdim ama beni orada tutan Rosalind ve Ford'lardı. Daha önce hiç sahip olmadığım aile, dünyayı keşfetmek için bile terk edilemeyecek kadar değerliydi. Sonunda, Ford's End'den mümkün olduğunca uzağa gitmiş olmayı diledim.

Nefret etmeye başladığım bir isimdi, bana olan her şeyi hatırlatan bir isimdi - Ford'ların sonlarının geldiği lanetli ada.

Rüyamda yine bir ziyafet vardı ve Baldric yanımda oturmuş ormanda avladığı geyiklerle övünüyor, diğer tarafımdaki Theodore şarabını bitirip kadehini doldurmak için sürahiye uzanırken gözlerini deviriyordu. Karşımda Rosalind, elinde küçük, deri ciltli kırmızı bir kitap tutarken gizli bir gülümseme takındı.

"Beowulf okurken nasıl gülümseyebiliyorsun anlamıyorum," dedim, ailem, arkadaşlarım ve tanıdık yüzlerle dolu masayı taradıktan sonra tekrar kız kardeşime döndüm.

Hepimiz en iyi kıyafetlerimizi giymiştik; kadınlar en iyi ithal malzemelerden yapılmış, detayları özenle işlenmiş elbiseler, erkekler ise Kral Edward'ın sarayına uygun tunikler giymişti. Etkileyici bir zenginlik gösterisiydi ama çorabımı yerinde tutan kumaş şeridi deli gibi kaşınıyordu ve tuniğim o kadar ağırdı ki kolluklarım tekrar geriye atmadan önce sürekli düşüyordu. Odama dönmek ve tüm bu kıyafetleri yere atmak için sabırsızlanıyordum.

"Beowulf'u okurken gülümseyemiyorsan," dedi Rosalind, kitabının üzerinden bana eğlenen bir bakış fırlatarak, mavi gözleri ışıldayarak, "yanlış okuyorsun."

O kitabın konusunu hatırlayınca kaşlarım çatıldı. "Elinizde yanlış kapakla ciltlenmiş bir kitap tutmadığınıza emin misiniz?"

"Komik," diye mırıldandı ve okumaya geri döndü.

Ziyafet salonu kızarmış domuz ve sebze kokuyordu ama bir an için karanfil ve bakır kokusu yemek kokularını bastırdı ve kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. Gözlerim yerel din adamının yanında oturan bir kadına takıldı, koyu kırmızı elbisesi son derece düşük kesilmişti ve yüz hatları Ford's End'deki hiç kimseye benzemiyordu. Tıpkı benim yüz hatlarımın kimseye benzemediği gibi. Dikkatimi çektiğini hissederek başını kaldırdı ve gülümsedi. Midem düğümlendi ama ben de gülümsedim, bir arkadaşlığın başlangıcıydı bu.

Dört hafta içinde, ölümlüler aleminde sevdiğim herkes ölmüştü.

Ter içinde, nefes nefese ve titreyerek uyandım. Kâbus'un görüntüsü o kadar net, anısı o kadar acımasızca keskindi ki, bu rüyaları zihnime onun yerleştirip yerleştirmediğini merak etmek zorunda kaldım. En büyük hatamla, onunla tanışmakla bana işkence ediyordu.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve kendimi gerçeğe yüzleşmeye zorladım. Ben onun kuklasıydım ve birazcık bile güvenilmezdim. Eğer rüyalarım girdiyse, her yerdeydi.

Ailemin ağzından akan kan ve köpüğü hatırladım, Rosalind'in gölde boğulurken attığı sessiz çığlığı hatırladım ve kendimi yataktan dışarı attım.

Ay ışığının aydınlattığı odadan Peach'in muhafazasının durduğu dolaba doğru geçerken bacaklarım güçsüzdü. Bu plandan kimseye bahsetmemiştim çünkü Tor ve Ölüm beni vazgeçirmeye çalışacaktı ama bu şekilde devam edemezdim. Kendimi kontrol edemiyordum; *onun* kontrolündeydim ve Kabus artı yaşayan her varlığa acı çekirme gücü tehlikeli bir kombinasyondur.

Kaydığım ve gücüm ona çarptığında Cat'in nasıl kambur durduğunu, kollarını ortasına nasıl doladığını ve gözlerindeki gerçek acıyı düşündüm. Bunu ona bir daha yapmayacaktım. Yeterince yapmıştım. Ağır çekmeceyi açtım, eski ahşabın çıkardığı iniltiyle irkildim ve küçük deri bir kutu çıkardım. Bu her zaman son çare olmuştu, Kâbus'un geri gelmesi ihtimaline karşı bir acil durum planı.

Artık geri dönmüştü ve kafamın içindeydi. O *hep* kafamın içindeydi. Hiç özgür olmamıştım, sadece saatli bir bomba gibiydim.

"Beni öldürmez," dedim yüksek sesle ve bu sözleri gerçeğe dönüştürdüm. Kalbim küt küt atıyor, alnımda daha fazla ter birikiyordu ama deri kutuyu hafifçe açtım ve içindeki ampülü çıkardım.

Şeftali beni görmek için dışarı çıktı, elimde ne olduğunu, şişenin içinde hangi sıvının gümüş renginde parladığını biliyormuş gibi parlak gözlerini bana kırıştırdı.

"Yapmak zorundayım Peach," diye mırıldandım, boğazımdaki yumruyu yutarak. Güçsüz olacaktım ve kalıcı hasar riskini göze almıştım ama sevdiğim insanları hayatta tutacaksam, bu ödeyeceğim bir bedeldi. "İyi olacağım," diye mırıldandım, kendimi ikna ederek.

Ağrı beni öldürmeyeceğini söyledi. Muhtemelen. Ama Pain'in yalan söylediği biliniyordu ve ampülü nereden aldığı konusunda açık sözlü değildi.

"Artık bunun için endişelenmek için çok geç."

Telkari metal tıpayı hafifçe yukarı kaldırdım ve başımı geriye eğerek içindekileri ağzıma boşalttım. Gümüş sıvının tadı hendek suyu, kan ve çürük elmalardan oluşan hoş kokulu bir kokteyl gibiydi ama yuttum. İki yudum aldım ve bitti.

Uzun dakikalar boyunca hiçbir şey olmadı. Orada durmuş, ellerimi dolaba dayamış, Peach'in beni izlemesini seyrediyordum ve Pain'in beni kandırmış olması gerektiğine karar verdim. Bu tam ona göre bir şeydi; çaresizce ihtiyacım olan şeyi almak ve maksimum zararı vermek için beni ondan mahrum bırakmak. Ne de olsa bu onun doğasında vardı.

Ama daha iyi bilmeliydim. Sadist tanrı bu iksiri içerken çekeceğim acıyı, beni ondan mahrum bırakmaktan daha çok sevecekti.

Acı bir şimşek hızıyla ve vahşiliğiyle çarptı ve dizlerim bükülerek beni yere düşürdü. Çarpmanın etkisiyle homurdandım ama göğsümdeki, ruhumu kesen acı çok daha kötüydü. Hayati bir parçam ruhumdan koparken göğsümü tuttum, nefes nefese kaldım, hırıldadım. Nefes almak için çırpınarak yanıma düştüğümde halının lifleri yanağımı çizdi.

Şatonun bir yerinde bir kapı çarptı, ama sesler kulaklarımda bulanık bir karmaşaya dönüştü, sadece Peach'in alarm sesleri bağımlı zihnime bir anlam ifade ediyordu. Etrafımda kokular uçuşuyordu: odamın tanıdık yasemin ve odun talaşı kokusu, Kâbus'un kan ve karanfil kokusu, kehribar ve sandal ağacı ya da Tor ve Ölüm'ün yanmış şekeri. Herhangi birinin gerçek olup olmadığını bilmiyordum, herhangi birinin burada olup olmadığını bilmiyordum ve en çok Cat'in şeftali ve kremasını bir hayal olarak bile koklayamamak canımı yakıyordu.

Rüya tekrar etrafımı sardı, ziyafetin görüntüsüyle odamı bulanıklaştırdı, Rosalind'in yüzündeki gülümseme, kardeşlerimin iyi niyeti ve alayları, ilk kez karşılaştığımızda Gece Kısrağı'nın yüzündeki dikkatli eğlence. Bu ailemle geçirdiğim son ziyafetti ve hepsi benim hatamdı.

Hepsi senin suçun, hepsi senin suçun.

Bir şey beni sarstı ve başım döndü, rüya görüntüleri odama bulanıklaşırken dudaklarımdan bir inilti koptu, başımın üzerindeki altın ışık, fantastik hikayelerini dinleyerek büyüdüğüm uzun ejderha gibi kıvrıldı ve kıvrıldı. Keşke ejderhalar hayatımda yarattığım karmaşaya ulaşabilseler ve her şeyi düzeltmek için hava durumu üzerindeki güçlerini kullanabilselerdi. Ben, önemli olan her şeyi silip süpürecek feci bir seldim.

"Artık değil," diye mırıldandım, gözlerim yarı kapalı. Yanık şeker kokusu yoğunlaştı ve Ölüm'ün kucağında olduğumu fark ettim, güzel yüzü benimkinin üzerinde duruyordu, çılgın gözleri yüz hatlarımda geziniyordu.

"Ne yaptın sen, seni aptal piç?" Tor yanımda dizlerinin üzerine çökerek talepte bulundu, altın rengi teni panik ve korkudan solmuştu.

"Büyüm bağlandı," diye homurdandım, ona ulaşmaya çalışıyordum ama çok güçsüzdüm. "Benden uzakta güvendesin."

"Seni aptal sikik-"

Tor'un konuşmasının sonunu duyamadan bayılmışım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

KEDİ

"E Her şey yolunda ve kötü bir şey olmayacak," dedim bir ilahi gibi, ellerim Lamborghini Urus'unun direksiyonunu sıkıca kavrarken, bozkır yolunu yavaşça

Arkamda kalana kadar ne kadar çok hız yapmak istesem de.

Radyoyu açmadım. Bu yoldan en son geçtiğimde radyonun arızalanmasının unutulmaz anısı çok tazeydi. Etrafımdaki tarlaları taradım, sisi, cüppeli tarikat üyelerini, Kâbus'un kendisini bekledim.

Gökyüzünde yağmur bulutları toplanmaya başlamıştı ama bu bir alamet olduğu anlamına gelmiyordu. Ford's End'de her zaman yağmur yağardı. Bir dönemeci dönerken gördüğüm yerde deniz şiddetle dalgalanıyordu, köy altımda yayılıyordu ama bu da normaldi. Britanya ile İrlanda arasındaki yolun yarısındaydık; sert hava ve dalgalı denizler beklenen şeylerdi. Bu bir alamet değil.

"Her şey yolunda ve kötü bir şey olmayacak."

Yeterince söylesem inanır mıydım? Güç almak için taç yüzüğümü parmağımın etrafında döndürmek için bir elimin boşta olması gerekiyordu ama direksiyondan tek bir parmak ucumu bile kaldırmaya cesaret edemiyordum.

Kafamı dolduran dolambaçlı yolun kenarından geçerken. Korkunç bir zaman geçiriyor olabilirdim ama kaygım mutlu ve geliyordu. Ve beni deliliğe sürüklemeye niyetliydi.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve ellerim direksiyon simidinde sarsılarak başımı çevirdim.

"Kahretsin!" Okyanusa çakılmadan önce dikkatimi tekrar dar yola vermeye zorlayarak çılgılık attım. "İyisin, iyisin," diye bağırdım. "İyisin, iyisin."

Ancak sağ tarafımdaki bir ağaçta koyu renkli kanatların çırpınışı ve boncuk gözlerin ışıldaması dışında, alametlerle ilgili paniğimi yok edemiyordum. Başka bir karga.

Kötü şans için bir karga.

Soğuk bir titreme kollarımdan aşağı inerek tüylerimi diken diken etti ve el yordamıyla telefonumu bulup doğrudan hızlı aramaya gönderdim.

"Hadi, hadi, lütfen," diye fısıldadım, büyük bir çabayla gözlerimi yoldan ayırmadım, bir sonraki virajı özenle aldım. Yol kıvrılırken iki karganın daha beni izlediğini fark ettim. Ama bu sadece benim paranoyamdı. Onlar beni *izlemiyordu*. Onlar kargaydı.

İki karga iyi şans için, üç karga sağlık için.

"Bunlar alamet falan değil," diye homurdandım nefesimin altında, ama ürperti vücudumu terk etmedi ve Tor'a gelen telefon çaldı, çaldı ve çaldı. Çok dikkatli bir şekilde aramayı sonlandırdım ve Zoltan'ı denedim, aynı sonuçla karşılaştım. Sonra Honey, annem, babam ve hatta Wil ve Phil. Çaresizlik içinde Virgil'in telefonunu aradım ve sanrılı bir an için cevap vereceğine ve Kâbus'un tüm tehditlerinin sadece tehdit olarak kalacağına ikna oldum. Daha önce de akıl oyunları oynamıştı; bu ilk kez olmayacaktı.

Ama Virgil cevap vermedi ve telefon sadece çaldı, çaldı ve-

"Merhaba, sevgili terör. Korkarım Virgil şu anda telefona gelemiyor, bu yüzden sesli mesaja ulaştınız. Mesajınızı bırakın, biraz daha az meşgul olduğumuzda tekrar arayacağım."

Oh, Tanrım.

"Biz," diye yineledim, telefonu kapatırken her tarafım buz kesmişti. Midem şiddetle sarsıldı. Frene bastım ve kusmuk boğazımı yakarken kapıyı açtım. Çimenlere sıçrarken acınası bir şekilde inledim, midemdeki kramp yiyecek eksikliğinden dolayı daha da kötüydü.

Torpido gözünü karıştırıp arabamda sakladığım Stanley kupasını buldum ve suyu yudumlayarak ekşimiş tadını tükürdüm. Ve hâlâ o kelime tekrarlanıyordu.

Biz.

Biraz daha az meşgul olduğumuzda.

Kardeşime ne yapıyordu? Bir başka mide bulandırıcı hastalık krampı beni yolun kenarında öğürttü ama midem boştu. Boğulurcasına su içtim ve sürücü koltuğuna yığılıp kapıyı zayıf kollarımla kapattım.

Yol boyunca uzanan duvarın üzerinde üç karga daha oturuyordu. Altı oldu. Tekrar.

Dört karga zenginlik için, beş karga hastalık için, altı karga ölüm için.

Direksiyona tekrar uzanırken ellerim titredi ama arabayı ileri hareket ettirmeye gücüm yetmedi. Onlar beni izlediler, ben de onları izledim ve onların Night-mare'in yaratıkları olduklarından hiç kuşku yoktu. Caroline'ı parçalanmış halde bulduğum gün oradaydılar ve şimdi de buradalar...

Kardeşime ne yapıyordu? Ve neden telefonumun herkesle bağlantısı kesilmişti? Her ne planladıysa, yardım çağıramazdım, Honey'i uyaramazdım, Tor'a diğer tanrıları getirmesini söyleyemezdim ya da-

Yolun altından karanlık bir gölge geçti, bir köpek olamayacak kadar büyüktü. Bir ayı mı? Lanet olsun, Ford's End'de ayı mı vardı? Tüylerim ürperene kadar ürperti hissi yoğunlaştı ve kuşların gerçekten de bir alamet olduğunu inkar edemezdim. Çünkü kırlardan köye doğru endişe verici bir hızla ilerlediğini gördüğüm devasa yaratık siyah kürkle kaplıydı ama bir ayının aksine mürekkep rengi koç boynuzları ve ön kolum büyüklüğünde pençeleri vardı. Onu tanımlamak için kullanabileceğim tek bir kelime vardı: canavar.

Başımı bir gürültü seli doldurdu, göğsümde karanlık bir dürtü kabardı. Şiddetin tanıdık baştan çıkarıcı sıcaklığı etrafımı sardı.

Başka birine zarar vermeden önce onu katledin.

Gözlerimi kırptıştırarak o yaratığın kırlardan köye doğru ilerleyişini izledim ve kalp atışlarım durdu. Sırtım dikleşti; yüzgeçlerim açıldı.

Evet. Onu avlar ve öldürürdüm, arkadaşlarım ve ailem de güvende olurdu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KEDİ

Wkoşarken saçlarımı yüzümden savurdum, adrenalın damarlarımda dalgalanıyordu ve karanlık bana bunun beni öldürmek üzere olan korkunç bir fikir olmadığını garanti ediyordu-

tered. Şeritlere ayrılmayı düşünmek için durmadım; deliliğin öfkesi beni ele geçirmişti, bu yüzden uzaktaki devasa karanlık şekil dışında hiçbir şeyi fark etmedim.

Alçak bir duvarın üzerinden tırmandım, ayaklarım diğer taraftaki sert çimenlere çarpıp bileğim titrediğinde homurdandım.

Kaçmasına izin verme, diye ısrar etti karanlık, sevecen bir kedi gibi bana sürtünerek. O canavar Caroline'ı öldürdü ve karşısına çıkan herkesi öldürecek. Tatlım. Wil. Miz. Herhangi birini.

Dişlerimi sıktım ve bileğimdeki ağrıya rağmen ilerlemeye devam ettim, duvarları aşip yolun dibine inerken canavarı görüş alanımda tuttum. Köye o kadar yakındı ki, kırmızı gül ve mor lale stoklarını tazeleyen çiçekçi arkasını dönse onu görecekti. Saldırıya uğradığı düşüncesiyle midem düğümlendi ve bir uyarıda bulunmak için ağzımı açtım ama ani bir acı göğsümü tırpanladı. Bacaklarım altımdan kayıp düştü.

Çimenlerin üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, keskin acı kalbimi kesip daha da derinlere inerken gözlerim yaşardı. Kâbus -Canavarını durdurmamam için beni sabote ediyor olmalıydı. Başka ne olabilir ki?

"Kaçın!" Çiçekçiye mırıldandım ama sesim rüzgârın ve denizin gürültüsünü bastıracak kadar yüksek çıkmadı.

Dişlerimi sıktım, ellerimi yumruk yaptım ve ayaklarımı tekrar yere basmak için kullandım. İçim parçalanıyormuş, zalim eller ruhumda çürükler bırakıyormuş gibi hissediyordum ama Kâbus'un kazanmasına izin vermeyi reddettim.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp beni dik tutacak bir şey bulmak için duvara doğru tökezlediğimde karanlık dikkat çekici bir şekilde sessizdi. Gözlerim bulanıklaştı, şiddetli dalgalar halinde gelen acı etrafımdaki adayı karartmakla tehdit ediyordu ama canavarın karanlık, ayıya benzer şeklini görene kadar gözlerimi kısıtım. Ford'un Çiçekleri'ne o kadar yakındı ki midem bulandı.

"Kaçın!" Sesim titreyerek bağırdım.

Kadın döndü, gökyüzünün gri ışığı yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin gümüş renginde parlamasına neden oldu, kendisine doğru hızla gelen yaratığı görmeden önce sıcak kahverengi yüzünde bir an için sadece merak vardı. Elindeki lale demeti yere düştü ve dönmeye başladı, sevimli çiçekli önlüğü can havliyle koşarken bir daire çiziyordu.

Ford's End köyüyle aramdaki son duvarı tırmanırken göğsüme saplanan acıyı görmezden geldim, dişlerim bileğimde zonklayan ağrıya karşı da gıcırdıyordu. Kadın pitoresk köy sokağında koşarken, avazı çıktığı kadar bağırarak uyarılarda bulunurken nefes alamıyordum.

Kahve dükkânının dışındaki küçük masalardan birinde oturan bir kadın yaratığı görünce elindeki kitabı sayfasını bile işaretlemeden yere fırlattı ve kapıyı çarparak içeri girdi. Diğer müşteriler cama yaklaştılar ama akıllıca içeride kaldılar. Yolun aşağısında bir gazete bayii metal bir tabela asarken dondu kaldı, altmış yaşlarındaki adam köye doğru hızla gelen siyah, boynuzlu hayvana bakarken kasketini çıkardı.

"Kaçın!" Çığlık attım, sesim kısıktı ve yeterince uzağa ulaşmıyordu. Arnavut kaldırımlarında tökezlerken bileğim büküldü, artık kana susamışlık ve intikam duygusuyla değil, bu canavarın daha fazla insanı parçaladığını görmemenin çaresizliğiyle hareket ediyordum. Bu da nereden çıktı? Kargalar ve sesli mesaj yüzünden Kabus'un suçlu olduğunu düşünmüştüm ama

canavarın vahşı bir hayvan olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Tanıdığım bir hayvan değildi ama gerçektir - et ve kan, duman ve büyü değil. Bir alamet değil. Bir lanet değildi.

Bir sonraki adımım bacağımda bir acı patlamasına neden oldu ve sertçe yere çarptım, göğsümdeki parçalayıcı acı göğsümü tutarak inleyene kadar alevlendi. Oh, Tanrım. Kalp krizi gibi hissediyordum, ya da her zaman kalp krizinin nasıl hissettireceğini paniklemiştim, ama acı parçalarının göğsümün geri kalanına da yayıldığına, burada diz çöktüğüm her an daha da uzandığına yemin edebilirim. Tıpkı lanetin yaptığı gibi ruhuma saplandı ve bunun Kâbus'un beni Ölüm'ün gelini olmam için lanetlemesinin bir yan etkisi olduğu düşüncesiyle zar zor işlevimi yerine getirebildim.

Bir kırbaç şaklaması gibi, camın kırılması ya da kayanın ortadan yarılması gibi ruhumdan bir çatırtı geçti ve bir an için kulaklarımı bir çığlık doldurdu. Sefaletin çığlığı.

İçgüdü ve koruyucu öfke beni yerden kaldırdı, ayak bileğim sıcaktı ve zonkluyordu ama şimdilik dayanıyordu. Miz'in çığlık sesini kafamdan uzaklaştırmak için başımı salladım ve birinin çığlık *attığını* fark ettiğimde nefesim ciğerlerimde kristalleşerek donakaldım. Çiçekçi değil, dükkânı postanenin yanında olan kasap çığlık atıyordu, tıknaz kocası onu sokaktan çekip çıkarırken yüzü solgun ve dehşet içindeydi, umutsuzca dükkânlarının güvenliğini arıyordu.

Çığlık atıyordu çünkü -çünkü çiçekçi koçanlı sokakta yatıyordu, kollarını iki yanına açmış sanki bir silah, hayatını kurtaracak bir şey arıyordu. Ve bir kâbus gibi üzerine çöken hayvan, ışığı iten bir gölge gibi vücudunun görüntüsünü kararttı. Bağları ve kasları yırtarken kafasının sarsılma hareketini, onu *yerken...* ıslak çıtırtıyı yanlış anlamak mümkün değildi.

Sırtım tahta bir telefon direğine çarpma kadar geri çekildim, nefes alış verişim kontrolden çıkmıştı. Beni parçalayabilecek ve içimi tarçınlı rulonun yapışkan merkezi gibi oyabilecek ölümcül bir hayvanın peşinden koşarak ne halt *ediyordum*?

Gölgeler ve hareketler beni ürküttü, başım direğe çarptı ve kargalar Ford End'in ana caddesinin çatılarında kanat çırpıp katliamı izlerken içimi bir ürperti kapladı. Polisi aramalıyım, yardım çağırmalıyım, bir ambulansa ihtiyacım vardı ama burası Ford'du ve her şey çok uzun sürdü ve çiçekçi çoktan parçalanmıştı ve-

"Ölüm," diye fısıldadım, güzel çiçekçinin üzerine eğilmiş yaratığa bakarken titriyordum. *Ölü* çiçekçiye. Kargalar, onun ruhunu almaya gelen orakçılar gibi cinayeti denetlemek için yerleşirken tüylerini karıştırdılar.

Kafam o kadar bulanıktı ki ona seslendiğimde benim için geleceğini fark edemedim. Tek bildiğim içimdeki her şeyin acı çektiği idi, bir kadın öldürülmüş ve yenmişti ve ona ihtiyacım vardı. Kaçmam gerekiyordu, onun bölgesine gitmeliydim, orada güvende olacaktım.

Telefon direğinin etrafından duvara doğru tökezledim, kalbim daha hızlı atıyordu, acı azalmaya başlamıştı. Kâbus bana her ne yaptıysa, göğsümdeki o kesik kesik acı - bitmiş miydi? Acı azalıyorsa bu iyi bir şeydi, değil mi? Belki de lanetin bir yan etkisi değildi. Belki de iyiydim.

Bir adım daha geri çekildim ve yaratığın karanlık kafası yukarı kalktığı anda donakaldım. Gözlerini göremiyordum ama gözlerini bana diktiğinden hiç şüphem yoktu.

Kıpırdama, kıpırdama, diye bağırdım kendi kendime, kaçma dürtüsü nefesimi kesse bile. Yaratık, adını asla öğrenemediğim çiçekçinin parçaladığı yerden kalkarken omurgamdan aşağı bir uyarı süzüldü ve bir adım daha yaklaştığında midemin dibi düştü.

Olmaz. Siktir et onu.

Sağlam olan tek b i l e ğ i m i n üzerinde döndüm ve arkamdaki duvara doğru koştum, o kadar beceriksizce tırmandım ki taşlar karnıma çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Tırnaklarımı taş parçalarının arasındaki harca batırırken hırıldadım ve kendimi duvara doğru çektim.

Kendimi çimlerin üzerinde ellerim ve dizlerim üzerinde yakaladım ve ayaklarımın üzerine sıçradım, hassas ayak bileğim alevlendiğinde bir iniltiyi ısırarak geri çektim. En azından sakatlayıcı acı göğsümü terk etmişti; en azından vücudumun yapabildiği kadar hızlı koşarken beni tekrar yere düşürme tehdidinde bulunmuyordu.

Gürültülü bir kanat çırpışı beni takip etti ama kargaların neden beni kovaladığını görmek için omzumun üzerinden bakmadım. Kâbus en sevdiği kozunu ve silahını kaybetmeye dayanamadığı için müdahale etmek için mi? Yoksa Caroline'ın ve çiçekçinin cinayetlerini izledikleri gibi benim cinayetimi de izlemek için mi? Omurgamdan aşağı inen soğuk damlalar tüm vücuduma yayıldı, ta ki kendimi buzla kaplanmış hissedene kadar. Bir hayvanın sert ve gürültülü soluması kulaklarıma ulaştı, beklediğimden daha yakındı.

Tanrım, ölene kadar parçalanacaktım.

Byron'ın ilk düşüncem olduğunu görebiliyordum.

Ama Virgil'in bana ihtiyacı var.

Ve annemi, babamı, Tannie'yi, Honey'i ve tanrılarımı bırakmak istemiyorum. Onlar benim miydi? Lanet ve gerçeklik arasındaki çizgiler bulanıklaşmıştı ve ne olduğumuzu bilmiyordum, ama haftalardır ilk kez yeniden ilişkimiz için umudum vardı ve bundan da vazgeçmek istemiyordum.

Bu yüzden fiziksel olarak koşabildiğim kadar hızlı koştum, kollarımı iki yanımda çırparak, birçok kulesi, kulesi ve köprüsü olan gotik kalenin zihnimdeki görüntüsüne ulaşmaya çalıştım.

Lütfen, diye yalvardım, orada geçirdiğim onca zamanı düşünerek. Ama yaratığın sert nefes alışları o kadar yüksekti ki dikkatim dağılıyordu ve hızlı pençelerin çimleri ezerken çıkardığı çıtırtılar odaklanmamı imkânsız hale getiriyordu.

Ayakkabılarım kaydı, ama kollarımı açtım, diğer ayakkabımı giydim ve düşmeyi reddettim. Bir çığlık boğazımı yaktı ve ağzımdan patladı, ayak bileğimdeki acı gözlerimi yaşarttı. Ama düşersen ölürdüm.

Yaratık hiç hırlamadı ya da kükremedi ama ağır nefes alış veriş neredeyse daha kötüydü. Ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti ve dizlerimi jöle gibi yaptı. Arkama bakamıyordum ama içimdeki dürtü o kadar güçlenmişti ki tekrar çığlık atmak istedim.

Karanlık koridorların görüntüsüne, şöminenin sıcaklığına, sevdiğim adamların kollarına sarılmanın güvenliğine tutunmak için mücadele ederek, "Beni Ölüm'ün alanına götür," diye soludum.

Ya onlara onları sevdiğimi hiç söyleyemezsem?

Çenelerim arkamda kırıldı ve çığlık attım, saf dehşet bana bir hız patlaması verdi. *Sakın düşme, sakın düşeyim deme.*

Anılarımın içine daldım, canavarın nefesinin kokusunu ve sırtımdaki sıcaklığını engellemek için savaştım. Ölüm'ün beni ve Miz'i koyduğu, Miz'in siki ve sihirli değneğiyle beynimi erittiği yatak odasını hatırladım. Odanın detaylarına takıldım - pelüş yatak, pahalı çarşaflar, dört direkli karyola çerçevesi ve duvarlardaki zengin renkler.

Canavarın çenesi tekrar kapandı, o kadar yakındı ki dişleri ceketimin arkasına takıldı ve kumaşı parçaladı. *Oh Tanrım, oh Tanrım-*

Yaratığın nefesinin kötü kokusu kayboldu, yerini toz, kağıt ve bal aldı ve çimenlerden asfalta tökezlediğimde içimden bir hıçkırık koptu, kırlar iki yanıma yayıldı.

Ve birkaç santim ötemde uzun demir kapılar yükseliyordu, hem davetkâr hem de ürkütücüydüler.

Kâbus'u dışarıda tutmuşlardı; bu canavarı da dışarıda tutmaları gerekiyordu.

Soğuk demiri kavradım, kendimi kapının etrafına savurdum -güç kalkanından geçerken bir hıçkırık daha beni terk etti- ve kapıyı yaratığın yüzüne kapattım.

Bir çığlık atarak parmaklarımı kapıdan geri çektim, tam da devasa dişler demir bir kıvrımın etrafından dolanırken. Metalin bükülmesini, buruşmasını beklerken panik göğsümde zonkluyordu ama inleyerek uzaklaşan yaratıktı. Kehribar rengi gözlerini görebileceğim, tüylü kafatasından geriye doğru kıvrılan siyah koç boynuzlarının üzerindeki her oyuğu seçebileceğim kadar yakındı.

Bana baktı ve bakışlarımı ayıramadım. Asla hırlamadı, asla hırlamadı ama bu zararsız olduğu anlamına gelmiyordu - bir kadının göğsünü parçalayıp organlarını yemesini izlemiştim.

Kafamı çevirirsem kapılardan fırlayacağından korkarak yavaşça geri çekildim, ama kalenin merdivenlerine ulaştığımda yaratık döndü ve bozkır yolunda ilerleyerek uzaklaştı.

Kesik kesik nefes alarak en alt basamağa çöktüm ve ellerimi gözyaşı dolu yüzümde gezdirdim. Bir canavarın kocaman köpek dişleri arasına sıkışmış kıyma olmaya çok yakındım. Ölmeye çok yakındım.

Nefes almak, gözyaşlarımı silmek ve cesaretimi toplamak için kendime bir dakika daha izin verdim ve ölüm tanrılarını aramak için içeri girdim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I Buranın Ölüm'ün kasası olmadığını anlamam bir dakikadan az sürdü. Kalenin içi siyah ve sade değil, kan kırmızısı ve canlı pembeydi, baktığım her yerde bir renk patlaması vardı

-Perdeler, ayaklarımın altında yuvarlanan halı, floklu duvar kâğıdı, vazolar, avizeler ve hatta ileride gördüğüm kapı.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Hangi cehennemdeydim?

Başımı arkaya doğru eğdim, dört katlı asma katların ötesine, sulu güneş ışınlarını içeri alan cam çatıya baktım. Ölüm'ün sarayının tanıdık görüntüsü ve hissi yerine burası daha parlak, daha canlı, eski kitaplar ve bal kokuyordu.

Her nereye gittiysem, belli ki planladığım yerde değildim ve sahipleri eve gelir diye başka birinin kalesinde dolaşmak istemiyordum. Bu bölgeyi ölüm yönetiyor olabilirdi ama gücü olan başkalarının da olduğunu biliyordum. Diğer ölüm tanrıları. İsteyeceğim son şey, bir canavar şeklindeki ölümden kaçmak ve onu bir tanrıda bulmaktı.

Şatonun etrafına son bir kez baktım ve kapıdan aceleyle çıktım, tanımadığım bir kasaba önüme serilince içimde bir huzursuzluk dalgası-

önümde bozkır yolu yerine. Dünya bir adımdan diğerine etrafımda yer değiştirmişti, tıpkı bir zamanlar tanrılarımı ziyaret ettiğimde olduğu gibi. Buranın o zaman gördüğüm kasaba olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Tor, Miz ya da Ölüm olmadan kalelerine nasıl gideceğimden emin değildim.

Belki Ölüm'ün evini kasabanın diğer tarafından görebilirim. Zaten başka seçeneğim yoktu.

"Lütfen bunun beni öldürmesine izin verme," diye fısıldadım beni dinleyenlere, kapının kilidini açtım ve kasabaya inen Arnavut kaldırımlı yola adım attım. Kale hafif bir eğimle sazdan çatıları ve yüksek kilise kulelerini izliyordu, tüm binalar Ölüm'ün kalesiyle aynı koyu renkli taştan yapılmıştı. Arkamdaki daha küçük ama daha az korkutucu olmayan kale gibi.

Paranoya, yürürken gökyüzünü kargalar için taramama neden oldu, ancak gökyüzü kuşlardan arınmıştı, bunun yerine kırmızı ile sınırlanmış kabarık gri bulutlarla doluydu. Bu iyimser ışık ölümlü dünyada olmadığının tek işaretiydi ve eğer kararlı olsaydım bunun güneş ışığının bir oyunu olduğuna kendimi ikna edebilirdim.

Dik yokuşun dibine ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Arnavut kaldırımlarının bir barın yanından aktığı yol¹ ve bir cadde boyunca bir kasaba meydanına doğru devam etti.

Birden fazla ses bir gök gürültüsü gibi havaya karıştığında ensemdeki ince tüyler diken diken oldu, o kadar yüksek ve şiddetli bir tezahürattı ki hemen geri çekildim ve sazdan çatılı şirin evlerle kaplı daha küçük, daha sessiz bir sokak buldum. Kasaba meydanında her ne oluyorsa, öğrenmeme gerek yoktu. Bugün tanışmak istediğim tek ölüm, kucaklaşmak için yaratılmış kaslı bir vücuda ve zengin karamel gibi bir sese sahip, 1.80 boyunda biriydi.

Keşke bıçağımı da yanımda getirseydim; avucumun içindeyken kendimi daha güvende hissederdim. Yürüdüğüm küçük arka sokak boştu, ama izlendiğim hissinden kurtulamıyordum ve endişem bana, yüzde yüz kesinlikle, Alastor Carmichael'ın beni öldürmeye geldiğini ve böylece Bal'ı kendisine alabileceğini söylüyordu.

Ölümler diyarında olmama rağmen. Alastor'un benim aksime buraya ulaşma imkânı olmamasına rağmen, üç çocuklu eski karısı Ölüm tanrıları.²

"Sadece endişe," diye fısıldadım kendi kendime, ama göğsümün etrafını saran ve bilmediğim kasabaya doğru yürüdükçe nefesimi kesen korkudan kurtulamıyordum. Kimseye rastlamadığıma sevinmişim ama yol kıvrıldığında ve nedenini anladığımda daha az sevindim. Her

Kasabanın tek ruhu, Camelot şövalyelerinden beklediğim kıyafet ve zırhı giymiş, kısa saçlı, çarpıcı bir adamın uzun heykelinin **b a k t ı ğ ı** meydana doluşmuştu. Heykelin attığı barış işareti dikkat çekiciydi ve yüzüme puz- zled bir gülümseme getirdi.

Ruhların tekrar tekrar ne söylediğini, seslerinin yüz ölü insan için şaşırtıcı derecede yüksek olduğunu fark ettiğimde gülümsemem düştü.

İşkence! İşkence! İşkence!

Midem sinirden çalkalanırken ayaklarım beni daha da yaklaştırdı. Adı karşı koyamadığım bir siren çağrısı gibiydi ama kalabalığın kenarında durdum. Ne halt ediyordum ben? Ölü insanlardan oluşan bir kalabalığa katılamazdım, ben yaşıyordum. Ya korku filmlerinde hayaletlerin yaptığı gibi yaşam gücümü çalmışlarsa? Ya pörsümüş bir insan kuru üzümüne dönüşene kadar içimdeki tüm suyu emerlerse? Tedirginlik omuzlarımı sıktı ve biri arkamdan yanıma yaklaştığında sertçe sıçradım.

Basınç başımın tepesiyle buluştuğunda nefesim tamamen kesildi, bir öpücük hızla atan kalbimi sakinleştirecek, beni rahatlatacak kadar uzun sürdü. Ölüm buradaydı-

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi döndüm ama yalnızdım.

"Hayır," dedim başımı tekrar tekrar sallayarak. Hayır, bunu *hissettim*. Gerçektir. Biri bana dokundu, başımı öptü. *Gerçektir*.

Ama orada kimse yoktu.

Agresif hareketlerle yüzümü ovuşturdum. "Delireceğim."

Azap! Ruhların kalabalığı bağırdı. *Azap!*

Tedirginliğimi üzerimden attım ve tekrar meydana döndüm, her şekil, boyut, etnik köken ve moda tarzına *sahip* hayaletlerin *arasından*, ellerini önlerine kaldırmış iki adamın birbirlerinin etrafında döndüğü yere baktım. Kavga mı?

Tanrım, Tor dövüşüyordu. Bu yüzden onun adını zikrediyorlardı. Tek bir ruh bile rakibinin adını söylemedi, her ne olursa olsun. Bunun iyiye işaret olduğuna, Tor'un kazanacağına ve zarar görmeyeceğine inanmak istedim ama kalbim kötümserdi.

Ruhların yanından geçerken ürperdim, onlara dokunduğum her yerden soğuk akıyordu, ama bana bir bakış bile atmadılar. Sanki yaşayan bir kız sıradan bir olaymış ya da aralarından geçmem umurlarında değilmiş gibi. Tor'un yumruk attığını gördüğümde durdum, parmak eklemleri kan lekeli beyaz bandajlarla sarılmıştı,

Altın kolları güçlü hareketlerle şişiyordu. Yüzündeki ifade ancak öfke olarak tanımlanabilirdi ve omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçti. Tor'u daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Sana kızgın değil, diye kendimi temin ettim ama bu pek doğru gelmedi. Onu reddettim. Aramızdaki her şeyin lanetten kaynaklanan bir yanılsama olduğunu söyledim. Aramız iyi görünüyordu çünkü rol yapıyorduk.

Bu, onu dövüşürken izlerken kalbimin ne kadar acıdığını ya da bir darbeden kaçınmak için sola doğru daldığında midemin nasıl simit gibi döndüğünü değiştirmede.

savaştığı uzun boylu, geniş omuzlu hayaletten bir darbe aldı.³ Ruhun yumruğu Tor'un yüzünün yan tarafına çarptığında, onu doğrudan delip geçmesi gereken bir dokunuş için şok edici derecede acımasız olduğunda, alçak bir şaşkınlık sesini tutamadım. Deri kırılırken kan elmacık kemiğini parçaladı, ama o bunu görmezden geldi, korsan hayaleti görmezden geldi ve başı dönerken toplanan kalabalığı görmezden geldi.

Gözlerimiz birleşince midem bulandı. Tor'un çıplak göğsü kavgadan dolayı kabarmış, koyu renkli, detaylı dövmeler ve silik yara izleriyle kaplanmış, onu daha erkeksi ve çekici kılan terle parlıyor, elleri yumruklarından ayrılıyordu.

Aman Tanrım, aman Tanrım. Göz temasını kestim ve koşarak uzaklaştım, kalbim kaburgalarımın çılginca bir mors alfabesiyle vuruyordu. Burada olmamam gerekiyordu. Tam olarak davet edilmemiştim ve artık onun alanına girmek için Ölüm'ün iznine bile sahip değildim. Tor'un dövüşünü kesinlikle izlememeliydim, sanki onun için herhangi biriymişim gibi. Artık onun için bir hiçtim, ne gelini, ne kız arkadaşı ne de sevgilisiydim. Bu alanda hiçbir hakkım yoktu ve Arnavut kaldırımlı sokaktan geri kaçarken kanım kulaklarımda uğulduyordu.

"Aptal, aptal," diye tısladım nefesimin altında, Tor konuşmamış olsa bile, bana sadece bakmış olsa ve reddedilme tamamen kendi kendine gerçekleşmiş olsa bile reddedilme midemde asit gibi hissediliyordu. Aşırı aktif hayal gücümün ve sakat özgüvenimin bir ürünü.

Bir parçam zamanda geriye gidip Ford'a hiç gelmemek istese de Tor, Miz ve Ölüm'ü tanımaktan asla vazgeçemezdim. Onları kaybetmek her geçen gün daha da acı veriyordu, yeniden yakınlaşmaya başladığımızdan beri bu acı daha da keskinleşmişti. Saklamaktan başka çarem olmayan sırrın sivri uçları ve dikenleri vardı ve kırılğan ruhumda derin oyuklar açmaktan çekinmiyorlardı.

Bir köşeyi döndüm, sazdan evler bulanıklaşarak geçiyordu, güneş

batmaya başladıkça gökyüzü daha da kızarıyordu, çiçek açan bir
çürük gibi

bulutların arasında ve-

Çığlık attım ve önümde iki metre boyunda, devasa, gölgeler ve dumanlar saçan karanlık bir şekil belirlediğinde geriye sıçradım.

Ellerimi havaya kaldırdım, karanlığımın bu tehdidi parçalara ayırmak, bedenlerine ulaşip kalplerini sökmek için cesaret vermesini bekledim, ama ses çıkmadan önce panik içindeki geniş gözlerim karanlık şeklin ne olduğunu anladı.

Bir at. Toynaklarından gölgeler süzülen ve burun deliklerinden sinirli sinirli homurdanan devasa siyah bir at. Lanai.

"Siktir," diye tısladım, elim kalbimin üzerinde sendeleyerek geri çekildim.

Lanai'ye binmiş, elleri dizginleri kavramış, yüzü sönmekte olan ışıkla kan ve kızıl tonlarında aydınlanmış, dik sırtlı figüre baktığımda ilk rahatlamam yerini dikenli sinirlere bıraktı.

"Eğer gitmeye kararlıysan," dedi Tor, yumuşak sesi şok ediciydi, "en azından seni eve götürmeme izin ver."

"Sen... beni eve götürmek mi istiyorsun?" Aptal aptal ona bakarak söyledim. Lanai burnuyla omzumu dürttü, sıcak nefesini koluma üfledi ve beni zıplattı. Kalp atış hızım düştüğünde ona istediği ilgiyi gösterdim, burnunu okşadım ve saçlarının kadifemsi dokusu karşısında şaşırdım.

"Hadi, benim küçük tatlı etim. Kalkmana yardım edeyim."

Yere atlayıp ellerini belime koyduğunda o kadar şaşırmıştım ki itiraz etmedim. Avuçlarının sıcaklığı kıyafetlerimin arasından tenimi kavuruyor, tüm bedenimi canlandırıyor, ani bir nabız atışıyla klitorisime çarpıyor ve beni soluk soluğa bırakıyordu. Lanai'nin sırtına oturduğumda elleri kalçalarımın birleşti, sıcak vücudu onun canlı bir yaratık olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Gerçi benim ölüm tanrılarım da sıcaktı ve onlar da ölüydü.

Benim değil. Benim tanrılarım değil. Onlara Tor ve Miz'i hiç umursamadığımı söylediğimde bu şansı mahvettim.

Yine de onlara ihtiyacım olduğunda gelirlerdi. Ve Tor şimdi buradaydı, atın sırtına doğru sallanıyordu, sol kolu atın dizginlerini kavrarken sağ kolu zahmetsizce belime dolanmıştı. Sanki doğaldı. Sanki oraya aitmiş gibi. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Elimi onun koluna yerleştirmek ve orada tutmak için çaresiz bir dürtüyle savaştım.

"Bana kızgın değil misin?" Soruyu hapsedemeden sordum.

"Hayır. Neden olayım ki?" Lanai'nin aniden koşmaya başlamasıyla sıçradığımda eli karnımın kıvrımında gezindi; iç çekerek doğruldum.

At kaldırım taşlarının üzerinden uçarken evler bulanık bir şekilde yanımızdan geçip gitti, toynakları bizi kasabanın dışına taşıırken gürültülü bir ses çıkardı. Nasıl hissettiğimi itiraf etmek için cesaretimi toplamam bir dakika sürdü. Sesimin aptalca, küçük ve güvensiz çıktığını biliyordum ama bir soru sordu ve cevaptan kaçış yoktu.

"Artık burada hoş karşılandığımı sanmıyorum. Byron'ın gecesinde söylediklerimden sonra-" Göğsümü parçalamakla tehdit eden kederimi bastırdım, duygularımdan iğneler gözlerime battı. "Lanet ortadan kalktı, artık senin gelinin değilim, bu yüzden burada olmamalıyım. Burası senin dünya, benim değil ve rahatsız ettiğim için ve seni dövüşürken izlediğim için özür dilerim-"

"Ve izlerken ağzının suyu aktığı için mi?" Tor araya girdi, sesinde panik balonumu patlatan bir alay notası vardı. Kızgın değildi. Tabii ki değildi; o Tor'du, arkadaş canlısı, sevimli ve nazik. Hataya karşı sadık.

"Ağzımın suyu akmadı," diye mırıldandım ve onu güldürdüm. "Sadece yara olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Ellerinizi de kontrol etmek isterseniz, bana haber verin."

Şimdi beni güldürdü, yanaklarımda bir gülümseme belirdi. "Birazcık bile kızgın değil misin?"

"Hayır. Seni tekrar burada görmek güzel, Cat. İstedığın zaman beni dövüşürken izlemekten çekinme."

İnledim. "Sen iflah olmazsın."

Ve bana kızgın değil. Azıcık bile değil. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve onun sarılığıyla rahatlardım, vücuduma sızan sıcaklığını, beni yakın tutuşunu, güçlü göğsünü sırtıma yaslayışını hatırladım. Bunu bir daha ne zaman hissedebileceğimi bilmiyordum. Asla, eğer Kâbus'un istediği olursa.

Başparmağı karnımın üzerinde daireler çizdi. "Nasıl oldu da buraya geldin?"

Her şey geri geldiğinde sarsıldım; gölgenin yol boyunca yarışını, yarattığı Ford's End'e kadar takip edişini ve çiçekçiye saldırışını izledim. Onu öldürdü. Onu yuttu.

"Tanrım," diye nefes aldım, midem bulanıyordu. "Bir canavar vardı, onu gördüm. Boynuzları ve kocaman pençeleri olan bir ayıya benziyordu ve neredeyse beni yakalıyordu."

Tor'un kolu etrafımda sıkılaştı, göğsü o kadar alçak bir hırıltıyla titriyordu ki sadece hissettim, duymadım. "Bana yerini söyle, ben de o lanet şeyi öldüreyim."

"Ben iyiyim," diye söz verdim, titreyerek de olsa. Hızla geçtiğimiz tepeleri taradım, kasabayı benim ulaştığımdan farklı bir yönde terk ederken etraflarında dolanan küçük yolu. "Burayı düşündüm ve kaçmayı başardım ama kendimi yanlış kaledede buldum. Bu yüzden meydandaydım. Senin kaleni bulmaya çalışıyordum. Seni bulmaya çalışıyordum."

Omzuma konan bir öpücük kalbimi sıkıştırdı ve bana Ölüm'den geldiğine çok emin olduğum başıma konan öpücüğü hatırlattı. Rahatlık beni sardı ama Tor'un kollarında olmanın verdiği rahatlama daha güçlüydü.

"Beni buldun. Artık güvendesin," diye söz verdi, sesinde klitorisimde ani bir nabız atışına neden olan çakıllı bir rum- ble vardı. Korkuma rağmen sesinin ve dokunuşunun beni ne kadar tahrik ettiğini göstermemeye çalışarak kaskatı kesildim. "Ve o yarattığı avlayacağım ve seni bir daha asla korkutamayacağından emin olacağım."

"Onu tek başına avlayamazsın Tor, çok büyük-"

"Yapabilirim ve yapacağım. Kızımı tehdit ettiği için o lanet şeyi ikiye böleceğim."

Bu sözler kulaklarımda çınladı, kalbimdeki küçük umut kıvılcımını büyümeye, yanmaya, tüm göğsümü yerle bir etmeye teşvik etti. "İlişkimizin bittiğini sanıyordum."

"Güvende hissetmek istediğinde bana koştuğun sürece, hiçbir zaman bitmeyeceğiz güzelim. Aramızdaki lanet yüzünden daha önce gerçek bir şansımız olmadı. Şimdi lanet kalktı ve bu gerçek ve ben seni istiyorum. Sana kur yapmam için bana bir şans verir misin?"

Ağzımı bir gülümseme kapladı. "Woo me?"

"Çiçekler, penis ve çikolata, tüm bu saçmalıklar," diye detaylandırdı. "Seni geri kazanmak istiyorum Cat, sana aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olabileceğini göstermek istiyorum. Gelinim olup olmaman umurunda değil, sen benimsin. Bir kez ve sonsuza dek."

Bir kez ve sonsuza dek onun. Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı ve duygularımı bastırmak zorunda kaldım. "Sanırım sana bir şans verebilirim. Beni eve götürürken çok yardımcı oldun."

Kahkahası ensemdeki tüyleri kabarttı.

"Ama Ölüm ve Misy olmadan birlikte olabileceğimizi sanmıyorum ve Miz ve ben..."

"Ona zaman ver," diye yanıtladı Tor, omzumu tekrar öperek ve kolunu bana dolayarak. "Miz şu anda çok şey yaşıyor."

"Kabus yüzünden."

Kabul ettiğinde Tor'un sesine o hırıltı geri döndü. "Daha önce, o- kahretsin, sana bu yükü yüklememeliyim. Sana kur yapıyor olmam gerekiyordu, seni endişelendiriyor değil."

Bu beni daha da endişelendirdi. Tor'un gölgeli kahverengi gözlerine bakmak için Lanai'nin sırtında döndüm. "Ne oldu? O iyi mi?"

Attan atlayıp Misery'ye koşma ihtiyacı kemiklerimde bir titreme yarattı, acil ihtiyaç frizleri beni onu bulmaya, ona sarılmaya ve iyi olduğundan emin olmaya itti. Darya'yı öldürdükten sonra suçluluk duygum ve kederim boyunca bana sarıldığını hatırladım. Şimdi o cehennemi yaşıyordu ve ben onun yanında değildim. Desteğinin karşılığını ödemenin kötü bir yoluydu bu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun güzelim?" Tor sordu, gözlerinde ağır ve hüznü bir şey vardı. Pi- rate hayaletiyle savaşırken onu harekete geçiren öfke artık yoktu.

"Söyle bana," diye şiddetle kabul ettim, kalbim daha sert atıyordu. Tor'un bakışlarını çelik gibi bir bakışla tuttum.

"Onu tekrar ele geçirmesinden ve bizden birine zarar vermesinden korkuyor. Ölüm, ben ve sen. Bu yüzden o-" Tor'un altın rengi boğazı titriyor, dövmeleeri yer değiştiriyordu. Elini kendi elimle kapattım, nefeslerim daha zayıf, daha keskin gelene kadar göğsümde korku toplandı. "Bize karşı kullanamam diye büyüsünü bağladı. Bu çok aptalca bir şey ve son derece tehlikeli bir süreç ve Kâbus'un sihrini kontrol ettiğinin bile garantisi yok. Onu yerde kanlar içinde, ciddi acılar içinde bulduk-"

Hissetmişim. Kırlarda, canavarı kovalarken. Nasıl olduğunu bilmiyordum ve hiçbir anlamı yoktu ama Misery'nin acısını hissettim, ruhumu parçalara ayırdığını hissettim.

"Beni ona götür," diye emrettim, artık olmadığım Ölüm Gelini'nin tüm buyurganlığıyla. "Ciddiyim, Tor. Beni ona götür."

Tor elini Lanai'nin boynunda gezdirdi ve anlamadığım bir dilde fısıldadı.

"Bekle güzelim," dedi Lanai daha hızlı bir galop yaparken, bu isim ışıktan yoksun ruhuma güneş ışığı gibi geldi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KEDİ

I Ellerimi koyu renkli ahşap kapıya çarpıp Misery'nin yatak odasına daldım, soluk ipek örtülerin üzerine yayılmış halini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, seni neredeyse

çarşafklar kadar beyazdı. Onun kokusu -taze çarşafklar, leylaklar ve kar- beni duygusallaştırdı ve dağınık odada ona bakarak durdum. Herhangi bir yerde dağınıklık bırakmak Miz'e göre değildi ve bu kadar dağınık görünmek de ona göre değildi.

Bilinci yerindeydi ama zar zor, gözleri kısılmıştı, altın rengi zar zor görülebiliyordu. Her iki gözünün altında derin gölgeler vardı ve yüzü incelmışti. Onu son gördüğümde hasta göründüğünü düşünmüştüm ama şimdi neredeyse bilinci yerinde değildi ve derinden hasta olduğunu görmezden gelmek mümkün değildi. Göğsüm sıkıştı ve bir adım daha attım, kendimi yatağına çekip yanına otururken kalbime cesaret geldi.

"Miz?"

Cevap vermeyince bakışlarımı pencerenin önündeki sert sırtlı gölgeye çevirdim. Ölüm kollarını kendine dolamış, çenesini sıkmış bir halde duruyordu ve gözleri o kadar dalgındı ki içeri girdiğimi gördüğünden emin değildim. Tor kapı aralığında durakladı, dikkatle tarafsız bir

Yüzündeki baskı, hissettiğini bildiğim duygu girdabını saklıyormuş gibiydi.

Miz'in uzun beyaz saçlarından bir tutamı yüzünden çektim, ne kadar soğuk ve nemli olduğunu görünce midem bulandı. Ölüm tanrılarıyla çok fazla zaman geçirdiğim için mi bilmiyorum ama... Miz'in yakınında ölümü hissedebiliyordum, bir kefen gibi etrafında toplanıyor, onu boğmaya hazırlanıyordu. Ciğerlerime derin bir nefes çektim ve omuzlarımı dikleştirdim. Bunu Kâbus yapmıştı. Bunu o emretmemiş olabilirdi ama Miz'in kafasını sikmesinin doğrudan bir sonucuydu ve intikam ihtiyacı o kadar ani ve şiddetli bir şekilde alev aldı ki sanki ciğerlerim tutuştu.

"Ben buradayım," diye söz verdim Miz'e, sesim yumuşak ama tereddütsüzdü. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bir saattir bilinci yerinde değil," dedi Ölüm içi boş bir sesle, kalbimin sıkışmasına neden oldu, acı ve sempati öfke dolu intikam ihtiyacıma katıldı. Eğer Kâbus Virgil'e sahip olmasaydı, hayatı tehlikede olmasaydı, ne pahasına olursa olsun onu bulur ve öldürürdüm. Ama kardeşimin hayatını riske atamazdım. Onun solgun ve zayıf fotoğrafı gözlerimin arkasını yakıyor ve öfkemi kontrol altında tutuyordu.

"Güçlü biri," dedim nazıkçe, parmağımın tersiyle Miz'in fazla solgun yanağını okşayarak. "Ve inatçı. Bu onu yıkmayacak."

Aramızda ne olduğu önemli değildi, yalan söylediğim önemli değildi, onları hiç sevmediğime inandıkları önemli değildi. En iyi arkadaşımın ölümünün sebebinin Miz olması önemli değildi. Şu anda önemli olan tek şey Misery'nin burada ölüme yakın bir şekilde yatıyor olmasıydı ve hepsinin bana ihtiyacı vardı.

Byron, affet beni, sessizce yalvardım. Senin ölümün için onlardan nefret etmem gerektiğini biliyorum ama yapamam. Onları çok seviyorum.

Miz, Ölüm ve Tor'a zarar vermek pahasına onun için adaleti sağlayamazdım. Bedelini ödeyecek olan Kabus'tu ama henüz değil, Virgil güvende olana kadar değil.

Yakında, en iyi arkadaşıma yemin ettim. Yakında, söz veriyorum.

Miz'in elini tuttum, ne kadar soğuk olduğuna dair korkumu bastırdım ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm.

"Al," diye mırıldandım. "Şu anda buna benden daha çok ihtiyacın var." Taç yüzüğümü çıkardım ve onun parmağına taktım. Yüzüğün uyduğu tek parmağın onun alyans parmağı olduğu gerçeği üzerinde durmadım ve artık onun gelini değildi.¹

Miz'in elini sıktım, herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmek için yüzünü izledim ve hiçbir şey olmayınca yataktan

kayarak Ölüm'ün yanına gittim.

Dow. Ne söyleyeceğimi bilemedim, güven verici ve apaçık bir yalan olmayan bir şey düşünemedim, bu yüzden sadece kolumu ona doladım ve başımı omzuna yasladım.

"Çoktan ölmüş gibi davranma," diye tersledi Tor, odanın içinde yürürken vücudu enerji ve öfkeyle sarılmıştı.

Eğer ben ölümün yakınlığını hissedebiliyorsam, onların da hissedebileceğini biliyordum. Ama bu sözleri yuttum ve dedim ki, "Ölmeyeceğini biliyorum. Size söyledim, o inatçıdır."

Tor'un omuzları çöktü ama yataktaki Miz'e bakarken çenesi sıkıştı, çenesinde bir kas kıpırdandı. Karşı koyduğu şeyin öfkeden fazlası olduğunu biliyordum. Ayrıca ona sarılırsam kırılacağı hissine kapıldım, bu yüzden kendimi tuttum.

"Ne yapabiliriz?" Tor ile Ölüm'ün arasına baktım, göğsüm sıkışmıştı. "Bir şey olmalı; iksir, büyü ya da lanet olsun, bir ayın. Her ne ise, hadi yapalım."

Ölüm tanrıları ölebilir mi diye sormadım. Gerçekten, gerçekten ölebilirler mi? Vücut dilleri yeterli bir cevaptı.

"Ona aklıma gelen her iksiri ve toniği verdim zaten," diye homurdandı Ölüm, bana doğru eğilerek. Bu uzun boylu, güçlü ve cesur adamın korkudan titrer hale geldiğini görmek canımı yakıyordu. "Ölüm tanrıları için yapabileceğimiz pek bir şey yok çünkü çok nadiren inciniyoruz."

"Bir şeyler olmalı," diye nazikçe karşı çıktım, belini sıktım ve Tor'un bakışlarını tuttum. "Sadece onu bulmamız gerekiyor. Büyüsünü bağlayan ilk tanrı o olamaz. Hem bunu nasıl yaptı ki?"

Tor'un yüzü nefretle çarpıldı. "İşaretlenmemiş bir sıvı ampulü buldum. İşçiliğini tanıyorum."

Ölüm yanımda sarsıldı. "Kim?" diye sordu, sesi bir oktav düşmüştü, karanlık siyah sis dalları gibi etrafımızda dalgalanıyordu. Sırtını aşağı yukarı okşadım, Miz Ölüm'ün soğukkanlılığının sınırına ne kadar yaklaştığını duyacak ve uyanacakmış gibi umutla yatağa baktım. Ama gözleri hâlâ kısıktı, zar zor açılıyordu, yüzü değişmemişti, bedeni kıpırdamıyordu.

"Acı," dedi Tor yüzünü buruşturarak, çıplak göğsündeki bir noktayı ovuşturarak -kalbini, fark ettim. "Her yerinde onun imzası var."

Ölüm elimi nazikçe kavradı, parmaklarımın ucunu öpmek için dudaklarına götürdü ve geri çekildi. Karanlık etrafını o kadar hızlı sardı ki sıçradım ve savaş ya da kaç içgüdülerimi bunun *Ölüm* olduğuna ve güvende olduğuma ikna etmeyi başardığımda, o gitmişti.

"Kendine zarar verecek," diye endişelendim, göğsümde bir korku oluştu.

Tor, "Pain'e işkence edecek ama merak etme, ikisi de muhtemelen bundan zevk alacak," diye mırıldandı. "O şekilde değil," diye ekledi yüzümdeki ifadeyi görünce. "Acı, ıstırabın vücut bulmuş hali; o hasta bir alçak. Ama Ölüm ondan gerçeği öğrenecek."

"Endişelenmiyorsun," diye fark ettim, bir adım daha yaklaştım, ona sarılmak istiyordum ama soğukkanlılığının kırılğan olduğunun farkındaydım.

"Ölüm hakkında mı? Hayır. Miz hakkında mı?" Sert bir nefes verdi, öfkesi bir anda boşalırken yatağın üzerine tünedi. "Ona yüzüğünü verdin," dedi Miz'in parmağındaki metal ışıltısını fark ederek.

Omuz silktim, Ölüm'ün yokluğu dikkatimi dağıtmıştı. Birimizin onunla gitmesi gerekmez miydi? Bu kadar üzgünken yalnız kalması fikri hoşuma gitmiyordu. Ve başka bir tanrıyla yüzleşmek için ayrılmasına rağmen hiçbir desteği yoktu. *Kabus* gibi bir tanrı.

"O Ölüm, güzelim," dedi Tor, sesine yorgunluk karışmıştı. Yatağa yığıldığı yerde omuzları yuvarlanmıştı, kucağında gevşek duran ellerinde çaresiz bir şeyler vardı. "O hepimizin en güçlüsü ve Pain bir piç ama aptal değil."

Yutkundum ve yatağa yaklaştım. Tor bir kolunu belime dolayarak beni yanına çektiğinde ciğerlerimden sert bir iç çekiş çıktı. "Eğer canı yanarsa, sikini yumruklarım."

"Daha azını beklemezdim," diye karşılık verdi şefkatle, yanağımı öpmek için yaklaştı. "Gel buraya, en iyi kızımın bana sarılmasına ihtiyacım var."

"Ben senin tek kızınım," diye homurdandım ama Tor'un beni yanına çekmesine izin vererek onun sıcaklığına yaslandım. K o l l a r ı m ı ona sıkıca sardım ve başını omzuma bırakıp yüzünü gizlediğinde kalbim duracak gibi oldu.

"Uyanmalısın, Miz," diye mırıldandım, elimi Tor'un sırtında aşağı yukarı gezdirip boynunun dibini okşayarak. "Uyanmak zorundasın."

Ölümün etrafımızda görünmez bir bulut gibi asılı kalmasından nefret ediyordum, dilime yapışan tatlı, iğrenç tadından, burnuma dolan kokusundan nefret ediyordum. Midem bulanana kadar midemi kaplıyordu. Sefalet ölüyordu. Ya Ölüm Acı'yı sorguladıysa ve hiçbir şey bulamadıysa? Ya Miz'i son gördüğümde onu hiç önemsemediğime inanmışsa? Ya ona yalan söylediğimi asla söyleyemediysem ve lanet düştüğünde bile duygularımda en ufak bir değişiklik olmadıysa?

Bilinci yerinde olmasa ve beni gerçekten duymasa bile ona söylemek için ağzımı açtım, kelimeler dilimin ucundaydı ama ani bir öksürükle boğuldum. Bakır dilimi kapladı, soluk çarşafı lekeledi. Korku beni bir buz banyosu gibi ıslattı.

"Cat?" diye sordu Tor, beni sıkıca kavradı, çılgınca elleriyle yüzümü ona çevirdi. Panik içinde olduğunu belli eden bir acelecilikle beni inceledi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye homurdandım, kan yutuyordum. Virgil'in gözlerindeki donuk bakışı hatırladım ve aynı ifadeyi benim de takınıp takınmadığımı merak ettim. "Ben iyiyim, sadece boğazım ağrıyor."

Ama Kâbus'un kancalarını bana takmış olduğunu hatırlayınca sarsıldım. Lanet olsun ya da olmasın, onun kontrolü altındaydım. Miz'in onun kuklası olmak için lanete ihtiyacı yoktu, benim de yoktu.

Korkumu bastırmaya çalışarak kan sıçramış yatağın üzerinden Miz'in solgun eline uzandım ve sıkıca tuttum. "Uyanmalısın, Miz. Uyanmak zorundasın."

Etrafımızda dolaşan ölüm miksine orta parmağımı uzattığımı hayal ettim, Misery'mi serbest bırakıp onu bana geri verene kadar şeffaf suratına yumruk attığımı hayal ettim. *O senin değil, benim ve onu alamazsın. Ne şimdi, ne de başka zaman.*

Tor ve ben birbirimize o kadar yakındık, o kadar sıkı sarılmıştık ki zıpladığımızda omuzlarımız birbirine çarptı. Miz'in gözleri sonuna kadar açıldı, irislerinin altın rengi çok canlı bir şekilde yanıyor, neredeyse parlıyordu, elleri çarşafı pençelerken ağzı açık kaldı. Birini yakaladım; Tor diğerine saldırdı, o kadar sıkı tutuyordu ki Miz bir daha bizden kaçamadı.

"Kedi...?" diye mırıldandı, ellerinden karanlık akıyordu, bırakmamdan korkuyormuş gibi parmak eklemlerime dolanıyordu. Özenle yapılmış yatak başlığına yaslanana kadar yukarı doğru itti, kalbimin sıkışmasına neden olacak şekilde kırılgan ve zayıf görünüyordu.

Tor, "Ah, büyüleyici," diye mırıldandı ama omuzlarını zayıflatan kederin farkına varmamıştı.

"Tor," diye hıçkırdı Miz, dikkati ona yönelmişti. Gözyaşları yüzüne dökülmeden önce gözlerinde sıvı altın gibi toplandı ve Tor ve ben aynı anda hareket ederek Miz'e sıkıca sarılmak için kendimizi yatağa attık.

"Ben-" Misery'nin nefesi kesildi, nefes alış veriş kontrolünden çıktı. "Onu ben mi öldürdüm?"

Gözünden bir tutam saçı çektim. "Kimi öldüreceksin, tatlım?"

"Ölüm," diye cevap vermeyi başardı, ancak çılgınca aldığı nefesler konuşmasını zorlaştırıyordu.

"Elbette yapmadın," dedi Tor kararlılıkla. "O iyi, sadece gücünü bağlamak için kullandığın şeyi sana verdiği için Pain'in peşinde."

Misery'nin yüzü buruştu. Omuzları titreyerek iki eliyle yüzünü kapattı ve Tor ile ben hızlıca bakıştık.

"Neden onu öldürdüğünü düşünüyorsun, Miz?" Çok nazıkçe sordum, o kadar nadir kullandığım bir sesteki ki tanımakta zorlandım. Ellerimi yavaş hareketlerle saçlarında gezdirdim.

"Rüyamda seni öldürdüğümü gördüm. Hepinizi. Ve o burada değil."

Tor aynı derecede yumuşak bir sesle, "Yakında dönecek," diye söz verdi. Sırtını yatak başlığına dayayarak yatakta doğruldu ve Miz'i bacaklarının arasına çekerek titreyen adama sarıldı. "Hiçbirimize zarar vermedin. Hepimiz iyiyiz. Sen de iyisin."

Misery gözlerini sıkıca kapattı. Ölüm'ü bulup geri getirmek istiyordum ama Acı'nın nerede yaşadığını bilmiyordum. Aramaya nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ve içgüdülerim bana Miz'in yanında kalmamı söylüyordu. Ayrıca, bencilce, *Acı* denen birinin yakınında olmak istemiyordum. Miz bana sadece bir kez acı çektirmişti ve o da yanlışlıkla olmuştu, ama her tanrının kocam kadar dikkatli olmayacağını biliyordum - bu adamlar gibi.

Miz için Ölüm'ü bulamadım. Bunun yerine yataktan kaydım ve özenle dekore edilmiş odayı geçerek uzak duvarda fark ettiğim devasa altın kafese gittim, *kafes* çok küçük bir kelime olsa da. Devasaydı, tüm duvarı kaplıyordu ve o kadar çok farklı odası ve bölümü vardı ki mini bir saray gibiydi.

"Hey, sen," diye fısıldadım, Peach'i yüksek bölümlerden birinde gördüğümde, kapıyı açmadan önce mandalla oynamamı izlerken boncuk gibi gözleri kararmıştı. "Beni hatırladın mı? Koklaması için yumruğumu uzattım, çayır köpeklerinin sosyal görgü kurallarını pek bilmiyordum. Parmaklarımı uzatmanın herhangi bir yaratık tarafından ısırılmak için kesin bir yol olduğunu biliyordum, bu yüzden yumruk.

Sürünerek yaklaştı, beni kuşkuyla izliyordu ama Ölüm'ün bölgesinde yaşayan sıradan bir hayvan olmasına imkân yoktu, yani akıllı bir kızdı.

"Miz'in sana ihtiyacı var," diye fısıldadım, meraklı bakışlarını karşılayarak. "Küçük bir ısırık almanın sakıncası yok, ama seni ona götürebilmem için elimi koparmaktan kaçınabilir misin?"

Arkamda Tor, alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla Misery'ye mırıldandı ve tam olarak ne dediğini duyamasam da paniğimi bastırdı. Cığerlerimi doldurmak, Miz'i sonsuza dek kaybettiğime, o gün kırlarda gerçekte neler olduğunu ona asla anlatamayacağıma dair korkumun kalıntılarından kurtulmak için bir an durdum.

İnançlı bir adım attım ve Peach'in üzerine tırmanması için elimi uzattım, o da tırmanmadı ve sonra elimi hafifçe ortasına kapattığımda dudağımı ısırdım, ne kadar hafif olduğuna, kürkünün ne kadar yumuşak olduğuna şaşırdım.

Kapıyı açık bıraktım; ortalık kan gölüne dönerse onu ne kadar çabuk geri götürmek zorunda kalacağımı kim bilebilirdi ki? Ama ben onu taşıırken odanın etrafına baktı ve Misery'yi gördüğünde yumuşak bir ses çıkardı.

"Şeftali?" Miz hıçkırarak başını Tor'un göğsüne yasladığı yerden kaldırdı.

"Ona ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye açıkladım, başını salladığında yüzünün çöktüğünü görene kadar ensem yanıyordu. Doğru bir şey yapmıştım; çuvallamamıştım. "İşte," diye mırıldandım, onu ellerine bıraktım ve delici bir *vahao* çıkardığında irkildim! Miz aniden güldü, ya Peach'e ya da benim ifademe güldü ve kıpırdayan yaratığı göğsüne yakın tuttu.

"Teşekkür ederim. Peach'i aldığınız ve kaldığınız için."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ve tekrar yatağa tırmanıp yakınıma sokuldum, kalçamı Tor'unkine bastırdım, başımı Miz'in omzuna yasladım.

Gözüme bir hareket ilişti ve Ölüm'ün ellerinden, yüzünden, kıyafetlerinden kan damlayarak odanın içinde ilerlediğini görünce irkildim. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı; ileri atıldım.

"Benim değil," diyerek hızla aramızdaki mesafeyi kapattı. "O benim değil. Çarşaflarınızı da değiştireceğim, Miz, ama şu anda sadece-"

İşini bitirmek yerine bizimle birlikte yatağa süründü, tüm vücudu titriyordu ve kanla kaplanmıştı. Kanın metalik kokusu burnuma doldu ve kalan ölüm kokusunu yaktı. Yine de... Miz uyandığında bu miasma solmaya başlamıştı. Bunun iyileştiği anlamına gelmesi için dua ettim.

Ölüm'ün başı Miz'in kalbinin üzerinde duruyordu, ellerinden biri benimkine dolanmış, diğeri Tor'un bileğini kavramıştı. "Sadece buna ihtiyacım var," diye homurdandı.

Hiçbirine bakmadığım için fısıldayacak kadar cesurdum, "Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum."

Tor irkildi. "Ama ben-"

Başımı salladım, gözlerim yanıyordu. "Daha önce söylediklerimi açıklamamı isteme benden. Sadece şimdi ciddi olduğumu bil. Seni seviyorum."

Bunu söylemek, kardeşimi esir tutan bir psikopatın önüne koyduğu senaryoyu takip etmek yerine hepsine gerçekten nasıl hissettiğimi söylemek beni çok rahatlatmıştı. Gözyaşlarım yüzümden sıcak sıcak aktı. Ölüm'ün elini sıkıca tuttum, diğer elimi Misery'nin koluna doladım, Tor başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda nefesim hıçkırıkların habercisi olan tehlikeli bir şekilde kesildi.

"Ben de seni seviyorum," dedi sessizce, sesinde bir sertlik vardı. "Siz piçler bu kadar ölüme meydan okuyarak ödümü koparsanız bile."

Miz, "Bir cümlede iki kere sıçtın," diye söylendi. "Yaratıcı dokunuşunu kaybediyorsun."

Ölüm önce yanağıma, sonra dudaklarıma kondurduğu öpücükle kalbimi yerinden oynattı ve beni yavaş, derin bir öpücükle yakalayarak gözyaşlarımın daha da sıcak akmasına neden oldu. Ölüm beni bıraktığında yüzümü Miz'in omzuna gömdüm, Miz'i en az onun kadar sevgi dolu bir öpücüğün içine çektim ve sonra Tor'un ağzını aynı tutkuyla aldım.

"Aşkларım," diye mırıldandı hepimize bakarak. "Sizi sevmek ve sizin tarafınızdan sevilmeğin varlığımın en büyük onuru. Tor'un dediği gibi, ölüme meydan okuyan şeylerle ödümü patlatsanız bile."

"Ölüme meydan okuyan *saçmalıklar*," diye değiştirdi Tor havalı bir şekilde. "Yaratıcı olabilirim." "İçinde hâlâ bok var," diyerek dişlerimi gösterdim. kulağımda beni sadece gülümsetti.

Miz uzanıp Tor'un omzunu sıvazladı. "Daha iyisini yapabilirsin."

Tor yüksek sesle güldü, Peach'in de aynı gürültüyle itiraz etmesine neden olan irkiltici bir sesle. Miz haklıydı; Azap'tan gerçekten hoşlanmıyordu. Miz'in omzunun kıvrımına bir gülümseme yerleştirdim ve ruhumdan bir ağırlık kalktığını hissettim. Onlara Kâbus'un tehdidinden ya da Virgil'i esir tuttuğundan bahsedemezdim ama bu bana karanlıktan çıkıp onların sevgisinin ışıltısına geri dönmek için bir adım gibi geldi.

"Uyuyun aşklarım," dedi Ölüm nazikçe, her birimizi öperek. "Miz'in iyileşmek için uykuya ihtiyacı var."

"Gidebilirim," dedim küçük, isteksiz bir sesle.

"Orada kalacaksın," diye homurdandı Tor, eli kalçanı buldu ve beni kendisine ve Miz'e doğru bastırdı. "Gitmek yok lan."

Hiçbir yere gitmemek kulağa mükemmel geliyordu.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

KEDİ

N İyi olan hiçbir şey kalıcı olamazdı. Geceyi ölüm tanrılarım ile geçirdim, yavaş yavaş yerimin onların arasında olduğunu, ailelerine zorla girmediğimi kabul ettim. Beni istediler. ve beni sevdiler. Beni seviyorlardı. Lawrence Hall'un merdivenlerini tırmanırken gözlerim yandı ve ağzımda küçük bir gülümseme belirdi.

Gitmeme izin vermekte isteksiz davrandılar ama derslere geri dönmem gerektiği bahanesini öne sürdüm. Onlara Virgil'i bulabilmek için Ford'a dönmem gerektiğini söyleyemedim; denediğimde dilimi kan kaplamıştı. Virgil'i tek başıma kurtarmak zorundaydım ve bunu Ölüm'ün bölgesinden yapamazdım.

Odama çıkan son merdiveni de yuvarlanarak çıktım ve Barbie pembesi bir spor kıyafetinin bana çarpmasıyla irkildim.

"Kahretsin, çok ama *çok* üzgünüm-Cat!" Phil ağzından kaçırdı, elleri omuzlarımdaydı ve az önce tırmandığım merdivenlerden düşmemi engelledi. Ayaklarımın üzerinde sabit durana kadar bekledi ve sonra beni sakız ve matcha latte gibi kokan bir kucaklamanın içine çekti. Geri çekilip yüzüme baktığında kahverengi at kuyruğu sallanıyordu. "Grup sohbetindeki milyonlarca mesaja cevap vermediğini fark etmeden edemedim."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Gülümsemesi hem nazik hem de anlayışlıydı. Omzumu sıktı ve bana bir santimlik kişisel alan verdi. Phyllis Yang hakkında öğrendiğim bir şey de buydu; sizin kişisel alanınız onun da kişisel alanıydı. "Özür dilemene gerek yok. Sadece kahve içmek için buluşmak istediğinde bize haber ver. Söz veriyorum bu her şeyi çözer. Ve her neyse, Wil paylaştığınız derslerde sizin için notlar alıyor. Yardımseverliğini takdir etmeni ve daha fazla ilgi çekmek için *yapmadığı* bu nazik ve cömert jest karşısında yaltaklanmanı istiyor."

Hikâye anlatma tarzı ve parlak, coşkulu kişiliği beni gülümsetti. "Wil, ilgi mi istiyor? Bu onun yapacağı bir şey değil."

Yüksek sesle ve iddiasızca homurdandı, Phil'in sevdiğim bir başka özelliği. "Peki ya yarın? Saat 12'de?"

"Pekala," diye yumuşadım, hem hayal kırıklığına uğramıştım hem de münzevi olduğumda, günlerce sohbeti görmezden geldiğimde ve iki kelimelik cevaplarla sohbetlere katkıda bulunduğumda bile beni desteklemeye bu kadar kararlı olan arkadaşlarım olduğu için minnettardım. "Yarın saat on iki."

"Honey'i getir," dedi bana, kendisine yakışmayan bir kaş çatmayla. "Bu kız Ralph Lauren ya da adı her neyse onunla çok fazla vakit geçiriyor."

İçimden bir kahkaha patladı. Alastor Carmichael hakkında daha önce hiç güldüğümü sanmıyordum.

"Yarın," dedi Phil, altımdaki basamağa zıplayarak. "Sakın unutma yoksa gelip seni kaçıırız."

Onu ve Wil'i tanıdığım için bunda ciddi idi. "Unutmayacağım."

Merdivenlerden hızla indiğinde kendimi daha hafiflemiş hissettim. Tanrılarımınla geçirdiğim bir gecenin ve yarın dostlarımla buluşma ihtimalinin ardından içime yeni bir umut yerleşti. Virgil'i bulacak, onu bu adadan uzaklaştıracak ve Night-mare'in sevdiği her şeyi yakıp yıkacaktım.

Bu iyimserliğim kapıma vardığım ve kapıya iliştirilmiş kâğıt parçasını gördüğüm anda kayboldu. Bir tehdit ya da üstü kapalı bir açıklama değildi: Ford'un etkinlik komitesi tarafından Byron için düzenlenen bir anma törenine davetiye. Boğazımdaki ani düğümü yuttum ve diğerlerinin de benimkinin yanındaki kapılara tutturulduğunu fark ederek kapıdaki ilanı söktüm. Bütün üniversite orada olacaktı.

ve iki kelime bile konuşmadıkları en iyi arkadaşımın ölümünün yasını tutuyorlar.

Neden? Öldürülen diğerlerinin yasını tutmaya zahmet etmemişken neden Byron'ın yasını tutuyorlardı? Lanet olası dekanımızın bile ofisinin önüne sadece çiçekler ve kartlar konuldu, bir anma töreni yapılmadı.

Odama girdim, elimdeki kâğıdı masama fırlattım ve yatağıma uzandım.

"Kâbus," diye tükürdüm ve sonra onun adını kendi zihnimin sillece içinde tekrarlardım, orada güvende olmalıydım ama her yönden izleniyordum, varlığı suyun üzerindeki yağ gibi gizleniyordu.

Evet, dehşetim? Alçak sesi memnun olmuş gibi geldi.

Kardeşimi görmek istiyorum, yüz yüze. Henüz değil.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Odamdan dışarı çıktım ve pencereden Lawrence Hall'un önündeki parka baktım. Bir kadının katledildiği parka.

Onu görmek istiyorum, ısırardım ve bu sefer numara yok.

Size daha önce kaydedilmemiş, canlı bir video görüşmesi sunabilirim.

Benden alabileceğiniz en iyi teklif bu.

Virgil'i görebiliyor, onunla konuşabiliyordum. Kalbim yerinden fırladı. *Karşılığında ne istiyorsun?*

Her şeyi yapmaya hazırdım. Ama görevimi detaylandırduğında midem bulandı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

KEDİ

MFord House'un yanındaki ağaçların arasında gezinirken eldivenli ellerim uzun zamandır dokunuşumla ısınan soğuk metalin üzerinde kaydı, kalbim yakınlığı nedeniyle daha hızlı atıyordu. Bu en yakın olduğum andı.

Cadılar Bayramı'ndan beri gelmeye cesaret edemiyordum. Ve şimdi *içeri girmem* gerekiyordu.

Jillian Pendleton, nefes alma profesörümüz Profesör Lan- cashire ile aynı zamanda kaybolmuştu. Tek bildiğim cesedinin Byron'ın ölümüyle şu an arasındaki bulanık zaman diliminde bulunduğuydu. Hangi gün olduğunu söyleyemedim, kimin söylediğini bile söyleyemedim. Tek bildiğim, kafatasına gömülü bir okla ortaya çıktığı.

Ellerim eldivenlerimin içinde ter içindeyken, elimde tuttuğum yaydan bir ok.

Karanlıkta saklandığım süre uzadıkça kalbim daha hızlı çarpıyor, sinirlerim bozuluyordu.

"Virgil için," diye fısıldadım, midem bulanıyor olsa da sırtımı dikleştirdim. Bunun Byron'ın benim için tehdit notları bırakmasından ne farkı vardı? Ona o kadar kızgındım ki, şimdi onun yerine geçiyordum. Bir dostu ihanet ediyordum.

"Virgil için."

Bunu bir sırrı korumak için yapmıyordum. Bunu kardeşimi hayatta tutmak için yapıyordum.

Ford House'un ön kapısının nihayet açılmasını izlemek hiç de kolay olmadı. Duncan kendisine çok büyük gelen kapüşonlu bir tişörtle cüceleşmiş bir halde yola yığılmıştı; klasik, mankenlere özgü tarzından eser yoktu. Gölgeler gözlerini çevreliyordu ve kahverengi saçları yoktu, sanki bir çılgınlık ve stres anında tıraş etmiş gibiydi. Kalbim sıkıştı, midem bulandı.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Duncan'ı anlıyordum, hatta seviyordum. Ford'daki çoğu insana güvenmediğim bir şekilde ona güveniyordum. Bundan nefret ediyordum. Ama Virgil yalnızdı, Kâbus'un ellerinde acı çekiyordu ve bunu yaparsam onu görebilir, onunla konuşabilir ve ağabeyime her şeyin yoluna gireceğine dair söz verebilirdim.

Duncan'ın parkın etrafından Milton Hall'a doğru yürüyüşünü izledim, Cos- ta Coffee, balonlu çay dükkânı ve Japon ramen mekânının bulunduğu doğu kanadındaki pencereler parlak ışıklarla aydınlanıyordu. Kâbus bana Duncan'ın her akşam saat sekizde yemeğe gittiğini söylemişti. O gözden kaybolunca ben de gölgelere saklandım ve patikadan kapıya doğru süzüldüm.

Ensem yandı ve etrafımda dönerek karşıdaki parkı, uzun yolu taradım. Orada kimse yoktu. Etrafımdaki pencerelerde de kimse yoktu.

"İyisin, iyisin," diye fısıldadım, otomatik olarak parmağımı taç yüzüğüme uzattım ve ait olduğu yerdeki girintiyi bulduğumda sarsıldım, yüzük kayıptı. Miz'deydi. Şu anda ona benden daha çok ihtiyacı vardı.

Kapı zahmetsizce açıldığında ensemden omurgamın dibine kadar bir ürperti yayıldı. Duncan kapıyı kilitlemeden bırakacak biri değildi. Stresli ve travma geçirmişti ve bu da genellikle paranoyaya yol açardı. Kapıyı açık bırakmak buna uymuyordu. Bana bir tuzak mı kurmuştu? Kâbus onu da yakalamış ve bana tuzak mı kurmuştu? Duncan parkta saklanıp yaylı tüfekle evine girmemi mi izliyordu?

"Burada yaşayan tek kişi o değil," diye hatırlattım kendime. Üçüncü sınıf öğrencileri de burada yaşıyordu. Belki de onlar için kapıyı kilitlemeden bırakması gerekiyordu. Ama yine ürperdim, kendimi karanlık koridora bırakırken kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. Cadılar Bayramı partisindeki gürültü ve renk cümbüşünün evin her köşesine yayıldığı günlere kıyasla ürkütücü bir sessizlik vardı.

Duncan'ın bundan sonra nasıl hâlâ burada yaşadığını bilmiyordum. Eğer ayin ve çağırma Lawrence Hall'da gerçekleşseydi, anılardan uzaklaşmak için lanet ormanda uyurdum. Bakmamam için kendime ne kadar bağırırsam bağırayım, gözlerimin oturma odasına gitmesine engel olamıyordum.

Halı gitmişti. Mason Lindgren'in kanıyla ıslanmış olan halı. Diğer her şey aynıydı; sehpa, Rone'un durduğu şömine, Kâbus odaya süzülürken Hon- ey'e sarıldığım yer.

Onu burada görebiliyordum, korkunç gülümsemesini, uyumsuz gözlerindeki ışıltıyı, gücünü ve varlığının bir odayı nasıl doldurduğunu hissedebiliyordum.

"Kes şunu," diye tısladım. Bakışlarımı kaçırdım ve kendimi merdivenlere doğru ilerlemeye zorladım. Ayaklarımı dikkatlice yerleştirdim, bir merdiven gıcırdamaya başladığında ağırlığımı değiştirdim, kalp atışlarım çılgına döndü.

Burada kimlerin yaşadığını bilmiyordum, burada arkadaşlarım ya da düşmanlarım olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, buranın Kâbus'un takipçileriyle dolu olduğu ve hepsinin beni yakaladıklarında öldürme iznine sahip olduğuydu. Kâbus berbat oyunları severdi. Beni korkunç bir ölümle karşılaşmam için buraya gönderdiğini hayal edebiliyordum.

Yalnız gelmemeliydim. Birine söylemeliydim. Çok aptalca. Tekrar söylüyorum.

Honey'i yanımda istedim, ölüm tanrılarımı istedim, ama Kâbus'un üzerimde sahip olduklarından tek bir kelime bile birine bahsedersen Virgil'i öldüreceğini biliyordum. Blöf yapmıyordu. *Ben asla yalan söylemem, dehşetim.*

Bu yüzden nefesimi tuttum ve Kâbus'un arbaleti bırakmamı söylediği ikinci kattaki odaya doğru merdivenleri sürünerek çıktım ve midemdeki, arkadaşşıma tuzak kurduğumu, Kâbus'un onun üzerine bir cinayet kanıtı yerleştirmekten çok daha büyük planları olduğunu söyleyen hastalıklı kıvrımı görmezden geldim.

Jillian Pendleton'ı Duncan öldürmedi. Öldürmüş olsaydı, karlı tepede Dean Fairchild'ı öldürdüğünü itiraf ettiğinde bana söylerdi. Neden bana bir cinayeti anlatıp diğerini sır olarak saklasın? Bunu o yapmadı.

Virgil için.

Bir odanın kapısının altından müzik sesi gelirken, bir diğerinin arkasındaki video oyunundan silah sesleri geliyordu. Doğal görünmek ve şüphe çekmemek istiyorsam hareketlerimin akıcı olması gerektiğini kitaplardan bildiğim halde koridorda sert

adımlarla ilerledim. Kaçışlar gerçek hayatta kitaplarda olduğundan çok daha zordu.

Duncan'ın odasını bulduğumda ter üst dudağımı ıslattı, ama yayımı sıkıca kavradım ve rotama sadık kaldım. Kapıyı açtığımda gıcırdamadı bile, bu kapı da açık bırakılmıştı, sanki Duncan onu bulması için ölüme meydan okuyordu. Ya da Kâbus'a meydan okuyordu. Sanki onu öldürmeyi en az benim kadar çok istiyordu.

Bir gün, söz verdim. Yakında bir gün.

Yapmak üzere olduğum şey de dahil olmak üzere ona her şeyi ödetecektim. Byron'a, Duncan'a ve onun incittiği herkese bu sözü verdim. Odasına girdiğimde, koridorda kimin yürüdüğünü görmek için dışarı çıkan tek bir oda arkadaşı bile yoktu. Tatar yayını bana söylendiği gibi Duncan'ın dolabına yerleştirdim.

Dışarı çıkmak içeri girmekten daha zordu. Alt kata indiğimde mutfakta bir ışık yanıyordu ve kahve makinesinin belirgin sesi o yönden geliyordu. En alt basamakta donup kaldım, suç mahalli ile kaçışım arasında felç olmuşum. Ya Duncan şimdi içeri girip beni burada dururken görürse? Tatar yayını dolabına koyanın ben olduğumu bilirdi.

Ceketimin kapüşonuna uzandım ve yüzüme çektim. Eğer daha akıllı olsaydım, dar bir elbiseyle gelir ve utanç yürüyüşü yapmak için,¹ Ama işte mavi İspanyol paça kot pantolon ve kapüşonlu tişörtümle merdivenlerden inerken şüpheli görünüyordum.

Kahve makinesi daha yüksek sesle bağırdı ve ben irkilerek kapıya doğru koştum. Arkamdan kapatamayacak kadar sarsılmışım; kapıyı yarı açık bıraktım ve patikadan aşağı koştum, ancak geniş bir ağacın gölgesine saklandığımda, nefes nefese, titreyerek durdum.

Duncan geri gelene kadar ne kadar zaman geçti? Kabus'un polisi arayıp cinayet silahının Ford House'daki bir gardıropta saklı olduğunu söylemesine ne kadar vardı?

Şu anda bunu düşünemezdim. Sadece Virgil'i düşünebilirdim.

Bitti, Kabus'a ters ters baktım. Şimdi kardeşimi görmeme izin ver.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

B Ekranaya kaydettiğim video görüşmesini analiz etmeyi ve incelemeyi bitirdiğimde, bayılacak kadar bitkin düşmüştüm. Virgil yaşıyordu. Kendime onun hayatta olmasının önemli olmadığını söyledim.

Gözleri çökmüştü, kemikleri o kadar belirgindi ki ancak iskelet denebilirdi ya da sesi her gün çığlık atıyormuş gibi boğuk bir törpüydü. Dün gece Ölüm'ün bölgesinde, adamlarımın yanında mutlu bir şekilde uyurken, Virgil çığlık atıyordu.

Video görüşmesinin her açısını, her karesini inceledim, ayrıntılara yakınlaştım, nerede tutulduğuna dair herhangi bir ipucu aramaktan vazgeçmedim. Gece iki sularında telefonum göğsümde, başım garip bir açıda ve Duncan'ın odasına arbaleti yerleştirirken giydiğim kıyafetlerim değişmemiş halde sızmışım.

Uyandığimde, birkaç uzun, yapışkan saniye boyunca kafamı karıştıracak kadar karanlıktı ve bacaklarım çıplaktı, hava tüylerimi diken diken ediyordu. Hayır, onlar hava değildi, ellerdi.

Tor, dışarıdaki yumuşak rüzgâr kadar sessiz bir sesle, "Sadece benim, güzelim," dedi.

Yatağımın dibinde çömelmiş geniş şeklini seçene kadar gözlerimi ovuşturdum. Lambayı kapatmamıştım.

Uykuya daldığım için gözlerim odaklandığında gözlerindeki acemiliği, yüz ifadesindeki çaresizliği kaçırmak mümkün değildi.

"Neyin var?" diye sordum. Doğrulup yüzüne uzandım ve parmaklarımı elmacık kemiğinin keskin kenarında gezdirdim.

"Sana ihtiyacım var." Gözlerimle buluştum, sıcak kahverengide görmeye alışık olmadığım bir keskinlik vardı. "Sana ihtiyacım var, Cat."

Yutkundum, suçluluk duygusu boğazıma bir diken gibi batıyordu. "Sana hiçbir şey hissetmediğimi söylediğim halde mi?"

Gerçeğe en çok bu kadar yaklaştım. Ona sadece hiçbir şey hissetmediğimi söyledim. Bu asla doğru değildi.

O açık kahverengi gözler yumuşadı. Sıcak eller omuzlarımda gezinerek beni yastıklara geri itti. "Ciddi miydin?"

Ağzımı açtım ve kan tadı aldım. Eğer kafamı sallarsam, beni öldürür müydü?

Tor bacaklarımı ayırarak aralarına yerleşti, bedenimi onun sıcaklığı ve güvencesiyle sardı, ciğerlerimi amber ve sandal ağacıyla doldurdu.

"Yapmadığını biliyorum," diye mırıldandı, parmak uçları boğazımın sütununda gezinirken. "Yaralıydın, yas tutuyordun ve şoktaydın. Ama gözlerine baktığımda gerçeği görüyorum. O kadar çok duygu var ki saklayamıyorsun. O kadar çok sevgi ki, o güzel gri gözlerinde yanan bir yıldız gibi."

Öpücüğü ani bir şok yarattı, dişlerinin kıştırması dudaklarımı hızlı ve umutsuz bir öpücük için ayırdı.

"Ve dilinde kan tadı alıyorum," diye soludu, "ve bana söylemen yasak olan şeyi merak etmekten kendimi alamıyorum."

Panik göğsümü parçaladı, o kadar güçlüydü ki Tor bunu görmüş olmalıydı - çünkü beni bir öpücükle daha yatıştırdı, bu seferki tüy gibi hafifti.

"Sakın söyleme. Sana zarar gelmesini istemiyorum, Cat."

Suçluluk duygusu o kadar şiddetliydi ki ona bakamıyordum. Ona Kâbus'la ilgili her şeyi anlatmak istedim. Vir- gil'i bulmak için ondan yardım dilemek istedim. "I-"

"Onu bulup parçalara ayıracağım ve sonra bana anlatabilirsin." Tor kaşlarının arasındaki noktayı öptü. "Ama şu anda sana o kadar ihtiyacım var ki nefes alamıyorum."

Kaledeki masanın üzerinde beni becerdiğini hatırladım ve tüm sinirlerim ürperdi.

"Benim olmana ihtiyacım var. Sevmek için, korumak için, eziyet etmek için."

O tor- mentin üzerinde büyük T harfi olmadığını fark etmem, ne demek istediğini tahmin etmem bir anımı aldı ve içimden bir ürperti daha geçti, o kadar sertti ki vücudum titredi. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktum.

"Bana gitmemi söyle, gideyim," dedi göz teması kurarak. Gözlerinden karanlığın sudaki kan gibi akmasını izledim, ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki midem sinir ve heyecan karışımıyla çırpındı.

"Gitme," diye nefes aldım.

"O zaman uzan ve yatak başlığına tutun, güzelim. Ve ben söyleyene kadar kımıldama."

Vücudumdan kayarak siyah bir ip için gölgeli bir cebe uzanırken klitorisim çarpıyordu.

"Bağlanmaktan hoşlandığını biliyorum; Miz bana seni gölgelerine bağlarken ne kadar mükemmel geldiğini anlattı."

Ağzım kurudu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tenime değdiğini hissettim. Ellerimi yatak başlığının soğuk tahtasına doladım, Tor bir ip demeti daha çıkarırken başka tarafa bakamadım, sonra küçük ve gümüş bir şey çıkardı, ne olduğunu anlayamadım ve-

"Bunu Miz'den ödünç aldım. Sorun etmedi," dedi Tor, yüzünde hiç görmediğim kadar karanlık ve tehlikeli bir gülümsemeyle. Yüzündeki o güzelim yumuşaklık silinmiş, geriye sadece sertlik kalmıştı. Yatak başlığını bırakıp kaçmalıyım ama daha sıkı tutundum ve tırnaklarımı yumuşak dokuya geçirdim.

Elindeki vibratör çubuğuna baktım ve bana ne kadar kötü işkence edeceğini ve bunun beni neden bu kadar ıslattığını merak ettim, amımdan uyarılmanın damladığını hissettim. Sınırlarını bilmediğim halde bunu istediğim için çok kötüydüm.

Tor'un bakışları yavaş bir değerlendirmeye üzerimde gezindi, bu bakışta hem ateşli hem de klinik bir şey vardı, sanki bana nasıl acı çektireceğini değerlendiriyordu. Ama sonra, "Çok güzel," diye mırıldandı ve kalbim nasıl atacağını hatırladı. "Bana güveniyor musun, Cat?"

Başımı salladım. Gergin olabilirdim ama ona güvendiğime hiç şüphe yoktu.

"Kelimleri duymaya ihtiyacım var," dedi, hâlâ o değerlendirici bakışıyla beni izliyordu.

"Sana güveniyorum."

Gözlerim elindeki ipe gitti ve Tor gülümsedi, yanağına takılan tehlikeli bir şeydi bu. "Güvenli bir yere ihtiyacın olacak.

kelimeler, güzelim. Yavaşlamamı istersen ya da sana bir dakika sarılmamı istersen bana söyle Amber."

"Amber," diye tekrarladım.

"Ve eğer durmak istersen, bana kırmızı söyle ve hemen durayım."

Başımı salladım, kalbim daha sert çarpıyordu, amımdan bir titreme geçiyordu. "Peki yeşil ne için?"

Gözleri parladı. "Hayatını sikip atıyorum."

Oh. Tamam. Anladım.¹

Sarmal ipi çözdü, bakışlarımı yakaladı ve yatağa tırmanıp bileklerimi yatak başlığına sabitlerken göz temasını hiç kesmedi. "Şimdi rengin ne güzelim?"

"Parlak neon yeşili," diye cevap verdim nefes nefese, Tor öyle derin gülümsedi ki yanağında bir gamze gördüğüme yemin edebilirdim.

"Benim sapık küçük fahişem olduğunu biliyordum."

Tüm vücudum onun sözleriyle, *ses tonuyla* önce ısındı sonra soğudu. Klitorisim kabardı, dokunulmak için yanıp tutuşuyordu. Tor geniş bir dokunuşla göğsümden aşağı inip göğüslerimin arasından karnıma doğru süzülürken keskin bir zonklama hissetti. Gömleğim kayboldu, bir gölgeye dönüştü, böylece ruhlarımızı sadece çıplak ten ve ağrıyan kemik ayırdı.

Büyünün bu kadar rahat kullanılmasına ya da tenimde bıraktığı kadifemsi hisse asla alışamayacaktım. Bacaklarımı okşayıp kot pantolonumu da yok ederken tüylerim diken diken oldu ve sonra Tor'un ağzı ağzıma çarparken inlemeye başladım. Beni bir saldırı gibi, bir kelime oyunu gibi öptü ve kırlarda söylediklerimi unutmadığını biliyordum.

Seni ve Misery'yi sadece lanet yüzünden istedim ama Ölüm'le aramızdaki şey gerçek. Ölüm varken neden seni isteyeyim ki?

Kendini benden ayırdığında, giydiği dar siyah gömleğin altında göğsü kabaracak kadar sert nefes alıyordu, *hepsinin yalan olduğunu* söylemek için ağzımı açtım, *sen benim için hiçbir zaman hiçbir şey olmadın, sen her zaman her şeydin*. Acı boğazımı kesip geçti ve ağzımdan kan fışkırdı.

"Sana bu konuda konuşma demedim mi? Sana ihtiyacım olduğunu söylemedim mi?"

güvenli mi?"

Tor'un gözlerinde öfke parladı ve midem bulandı. Öne atılıp ağzımın kenarındaki kan damlasını yaladı, dilini tekrar içeri daldırdı ve o kadar yüksek sesle inledi ki kan damlası dilimden aşağı aktı. İncinmişliği, reddedilme korkumu öpüp yok etti ve ben kemiksiz ve uysal bir halde onun altında kalana kadar beni öpmeye devam etti.

"Sana kızgın değilim güzelim, sadece duruma kızgıyım," dedi nefes nefese kalarak. Bununla gurur duyuyordum, onu da beni yaptığı gibi nefessiz bıraktığım için gurur duyuyordum. "Kanının tadını seviyorum ama kanadığını görmekten nefret ediyorum. Ama merak etme kedicik, seni nasıl koruyacağımı biliyorum."

Elini ters çevirdi ve ölüm büyüsü havuzunda bir tıkaç oluştu. Boğazıma bir nefes takıldı, klitorisim deli gibi zonkluyordu.

"Ağzını aç güzelim," diye emretti, hem yumuşak hem de inatçı bir sesle. Üstümde bağlı oldukları yerde parmaklarımı esnettim, ipler yatak başlığına yaslandı ve Tor yüzüme uzanıp başparmağını öpücükle şişmiş alt dudağımda gezdirirken yine kelekler uçuştı içimde.

"İşte benim kızım," diye övdü ağzımı açtığımda, topu ağzıma yerleştirdiğinde sinirlerim karnıma dolandı. "Dilini topun altına sok, işte böyle, şimdi benim için öne eğil."

Daha önce hiç ağzım kapatılmamıştı, ama her zaman bu kontrolü bırakmanın, onay almadan konuşamayacak kadar tamamen hükmedilmenin ateşli olduğunu düşünmüştümdür. Kayışların başımın arkasında kilitlendiğini hissetmek amımın derinliklerine öyle bir spazm gönderdi ki nefesim kesildi.

Tor başımı yastığa yasladı ve yanağıma okşadı, gözlerinde muazzam bir zevk vardı. "Durmak istiyorsan ne diyorsun, Cat?"

Ne? Dişlerimin arasında çenemi geren kocaman bir top varken konuşamazdım.

Tor'un kaşları gözlerinin üzerine düştü ve reddedilmenin ilk paniği yerine şimdi hoşnutsuzluğunun beni kıvrandırması, meme uçlarımda sertleşmesi benim hakkımda bir şeyler söylüyordu. "Ağzın tıkalıyken bile seni duyabiliyorum. Şimdi söyle bana. Durmak için ne diyorsun?"

"Kırmızı" demek istemişim. *Wed* çıktı.

"Aferin kızım," diye övdü Tor, yüzümden boğazıma doğru okşayarak, başparmağıyla nabzımda daireler çizerek. "Peki yavaşlamaya ne dersin?"

Çıkan şey kehribar renginin yakınından bile geçmiyordu ama Tor'un gülümsemesini derinleştirdi, onun için bağlanmış ve ağzı tıkanmış olan bana bakarken başını yana eğdi.

"Güzel," diye mırıldandı, sıcak elleri vücudumda geziniyor, kahverengi gözlerini sadece önsezisi görünene kadar koyulaştıran yoğunluk ve saplantı. "İyi bir kız olacaksın ve sana verdiğim her şeyi alacaksın."

Bana istediği her şeyi yapabilirdi ve ben de ona teşekkür ederdim.

"Değil mi?" diye homurdandı, ben sadece nefes nefese kaldığımda vücudum o kadar sıcaktı ki buhar çıkarmadığıma şaşırdım.

Çabucak başımı salladım, sızlanmamı engelleyemedim.

"Ne kadar tatlı, itaatkâr bir kız. Sana işkencenin vücut bulmuş hali tarafından sevilmenin ne demek olduğunu göstereceğim."

Vücudumdan aşağıya ve yatağımın alt kısmına doğru kayarak başka bir ipi çözdü. Sol ayak bileğimi özenle ayaklıkların bir tarafına, diğerini de diğer ucuna bağlarken salyalarım akmaya başladı. Ne kadar esneme payı olduğunu kontrol etmek için bağlara doğru eğildim - kıvrınmama yetecek kadar, bana bir iki santim hareket sağlayacak kadar, ama daha fazlası değil. İçimden derin bir ürperti geçti.

"Umarım bununla başa çıkabilirsin," dedi Tor hazırlıksız bir şekilde. "Tüm dikkatim, tüm işkencem ve odağım senin üzerinde. Tüm cinsel arzularımı bu güzel küçük amcıktan çıkarıyorum."

İç çamaşırımın ince pamuğunun altında o küçük güzel amcığımı çılgınca zonkluyordu. Şimdiye kadar kumaşı sıırılsıklam ettiğimi biliyordum; Tor'un gözleri sürekli bacaklarımın arasındaki o yere dönüyordu.

"Bunu istiyor musun güzelim?" diye sordu yavaşça yatağın etrafında dönerek. Vibratörü takmak için, fark ettim. Oh, Tanrım. O şeyin geçen sefer bana ne yaptığını hatırladım. Aynı anda hem coşku, hem cennet, hem delilik, hem de işkence. Bu lanet şeyin elektrik prizine ihtiyaç duymasının bir nedeni vardı. *Seni mahvetmek için daha fazla güç, canım.* "Serbest bırakılmamı, insanlığın tüm maskelerinin sıyrılmasını, tüm vahşiliğimin ve acımasızlığımın senin için ve sadece senin için ortaya çıkmasını ister misin?"

Göğsümden aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı, kalçalarımı sallamaktan başka bir şey yapamayana kadar arzu arttı. Tekrar tekrar başımı salladım, asla al-

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Tor beni muhtaç ve sersemleten o sert sesiyle, "Biliyorum," diye onayladı. "İç çamaşırına sinmiş bu çaresizlik beni ne kadar çok istediğini gösteriyor. Ve ne yaptığım umurunda değil, değil mi?" Güldü, alçak sesle ve çiğ. "Sana istediğim her şeyi yapabilirim ve sen de bana izin verirsin, değil mi benim muhtaç küçük sürtüğüm?"

Sinirlerime elektrik yüklendi ve klitorisim ağrıyor, çarpıyor, yalvarıyordu. Değneğin beynimi pelteye çevirecek güce sahip olması klitorisimin umurunda değildi.

"Çok ürkek," diye güldü Tor, asanın başının karnımdan göğüslerime doğru okşandığını hissedince sıçradım. Açılmamıştı

bile. "Ama endişelenme Kedim, korkun hoşuma gidiyor. Ağzındaki tıkaçtan çığlıklarını duymak istiyorum. Ağlarken bile seni izlemek istiyorum.

Bedeniniz, ruhunuz ve her bir duygunuz bana ait olana dek benim için gelin."

Tüylerim diken diken oldu. Sinirlerimdeki hafif titreme içgüdüsel ve keskin bir şeye dönüştü. Her şeyi durdurmak için kullanmam gereken kelimeyi biliyordum ama yine de... Ve yine de merakım beni sessiz tuttu. Ağrıyan, çaresiz amcığım, uyarılma ve panik kokteyli beni titretene kadar korkunun önüne geçti.

"Çok güzel," diye mırıldandı Tor, şaşırtıcı derecede nazik bir başparmakla gözümün altındaki hassas deriyi okşayarak. "Korkun benim için çok güzel. Gözlerimin içine bak, görmeme izin ver."

Pantolonundaki şişkinliği sıkamak için elini yüzümden çekti, boğazının arkasından çıkan bir homurtu beni hem ürpertti hem de ateşlendirdi. Bu sesi tekrar duymak istedim. Kulaklarımda tekrar tekrar duymak istedim.

"Hayır," diye zalimce güldü Tor, gözlerimin onun sikiinde olduğunu görünce. "Sikimi istediğini biliyorum ama bu senin ne istediğinle ilgili değil, kedicik. Bu *benimle* ilgili ve senin parçalanmanı izlemek istiyorum. Seni ikiye bölmek ve içinden ne çıkacağını görmek istiyorum."

Sözleri bileklerimi bağlayan ipleri çekmeme neden oldu, uyarılma ve korkunun karışımı o kadar yoğunlu ki tadını alabiliyordum. Vücudumun üzerine eğildiğinde sıçradım ama ağzının meme uçlarımda etrafındaki sıcak, ıslak emişi inlememe neden oldu, ses tıkaçın etrafından kaçıyor. Kollarım üstümden çekildikleri için acımaya başlamıştı ama Tor göğsümü sert, güçlü çekişlerle emerken artık umursamıyordum. Aynı işlemi diğer meme ucum için de tekrarladığında gözlerim yarıya indi. Sıcak dudakları ıslak, ağzı açık öpücüklerini göğsümden boynuma doğru takip edip zayıf noktayı hatasız bir şekilde bulduğunda inledim ve gözlerim kapandı, bu his o kadar güzeldi ki sonsuza kadar böyle kalabilirdim.

Kabarcıklı titreşimler klitorisime çarptığında gözlerim açıldı ve aynı zamanda yüksek sesli uğultular odamı doldurdu. Oh-oh kahretsin.

"İç çamaşırını ıslattığını göreyim, kedicik. Bu kumaşın senin ihtiyacınla o kadar sıırıslık olmasını istiyorum ki üç ton daha koyu olsun."

Sistemime bir şok gibi çarpan şiddetli uyarım karşısında kıvrılarak inledim.

"Nefes al," diye emretti Tor, dudakları çok iyi hissettiren yere dönmeden önce dişleriyle boğazımı kazıyarak hipnotik darbeler halinde emdi.

Nefes üstüne nefes emdim ve değneğin şoku, tüm amımı sarsan ve beni her açıdan uyaran inanılmaz titreşimlere dönüştü. İnledim ve yatağa geri gömüldüm.

"Aferin kızıma, uzan ve al." Kalçalarım sarsıldı. Tor güldü.

Onun bu yönünü hiç tanımamıştım, içindeki zalimliği hiç görmemiştim bile ama yıllardır beslediğim tüm karanlık, gizli fantezilere uyuyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. Her kesici yorumu, her iğrenç ismi, her alçak kahkahayı istiyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum, rahat, ukala ve tamamen bana odaklanmıştı. Nefes alamıyordum.

Bir santim geriye yaslandığında Tor'un çenesi sıkıştı, gözlerindeki parıltıda tehlike vardı. "Sana nefes almanı söylediğimi sanıyordum."

Ben haykırana kadar değneğin açısını ayarladı, bir nefes almak zorunda kaldım, sonra bir tane daha. Ağzı göğsümden aşağı indiğinde nefesler inlemeye dönüştü, değneği doğrudan klitorisimin üzerine bastırırken dişleri meme uçlarımin etrafını kazıyordu. Sanki iç çamaşırımın içinden bile tam yerini biliyordu. Sırtım kamburlaştı, zevk içime işlerken inlemeler serbestçe akıyor, yapısal bir noktaya ulaşıyordu.

Ben boşalamadan titreşimleri söküp atmasını bekliyordum ama ben uçurumun kenarından düşüp titreyen, soluk soluğa binlerce parçaya ayrılırken Tor sadece gülümsedi. Asayı alıp götürdüğünde gözlerim kapandı ve beni artçı sarsıntılar arasında titremeye bıraktı. *Lanet olsun.*

Ağırlığı üzerimden kaydığında itiraz ettim, ama sadece birkaç dakika sonra geri döndü, bu yüzden gözlerimi açma zahmetine girmedim, sol meme ucumu sert bir noktaya çektiğinde amımı sallayan başka bir zevk parıltısı.

Çok rahatlamıştım, orgazmın verdiği güvenle uyuşmuştum. Soğuk, yakıcı bir his, hiçbir uyarıda bulunmadan göğüs ucumu ısırdı ve tüm sinirlerimi yırttı. Çığlık attım, çırpındım, bağlarımin her birini çektim. Çırpınışımı ve çığlıklarımı izleyen Torment'in sırtışını izlemek için gözlerim tam zamanında açıldı.

Daha önce gördüğüm gümüş parıltı lanet olası bir *göğüs ucu kelepçesiydi* ve şimdi dişleri göğüs ucuma kilitlenmişti, bir zincir karnımdan aşağı sarkıyordu. Hayatımda hiç daha az hassas göğüsler istememiştim ama şimdi onlara lanet ediyordum. Görüşüm gözyaşlarıyla dalgalandı.

"Durmak istiyorsan bana güvenli kelimeni söyle," dedi, ama alay eder gibi, bir meydan okuma gibi. Sessiz kaldığımda, sadece ağız tıkaçının etrafından salyalar akıttığımda güldü. "Canının yanmasını duramayacak kadar çok seviyorsun, değil mi benim hasta, güzel kızım?"

Hızlı hızlı nefes aldım, gözyaşlarımı geri kırptıyordum. "Hayır," dedim ağızımdaki tıkaçla. Bir kelepçe daha kaldırırken başımı salladım.

"Hayır mı?" Tor güldü, eli kalçamı sıyırdı ve beni zıplattı. Tanrım, dizimdeki eli bile vücudumu kıvılcımlandırıp canlandırmıştı ve meme ucum *çığlık atarken* bile iyi hissettirmesi deliceydi. "Bu senin sözün değil ve bunu sen de biliyorsun."

Diğer meme ucumun etrafındaki kısılcı kilitletiğinde sırtım kavislendi ve iplere karşı mücadele ettim, başım bir yandan diğer yana savruldu, tüm vücudum saldırıya karşı savaştı.

"Bunu sen istedin güzel kız," dedi çığlıklarımı ve kıvranışımı izlerken bariz bir zevkle. "Her şeyimin açığa çıkmasını istedin."

"Senden nefret ediyorum," demeye çalıştım, ona ters ters bakarak.

Kaşını kaldırdığında tüm vücudum elektriklendi, yüzündeki baskı ölümcüldü. Onu hemen şimdi içimde istiyordum. Zonkluyor, acıyor, yalvarıyordum.

Sıcak parmakları karnımı sıyırdı ve iç çamaşırımın kenarına dokunarak aşağı indi. "Seninle işi bitmiş bir adam gibi mi görünüyorum, güzelim? Sana işkence etmeye daha yeni başlamışken bana böyle bakmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağızımdaki tıkaçı ısırdım, kalçalarım tekmeleniyordu, çaresizlik içimde bir davul gibi çalıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

Kelebekler geri gelmişti.² Başımı salladım ve göğüs uçlarımdaki keskin acı diliminin hafıflediğini, yerini aşırı bir his yüküne bıraktığını fark ettim.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Hayır," diye kabul etti ve asaya uzanırken aynı anda iç çamaşırımın pamuklu kenarını fırçalayarak çözdü. "Tüm kumaşı ıslatmayı başaramadın, bu yüzden tüm yatağı ıslatmamız gerekecek."

Gözlerim onunkilere kaydı, panik gözlerimi genişletti. Tor'un kiler memnuniyetle keskinleşti. *Korkun benim için çok güzel. Gözlerimin içine bak, görmeme izin ver.* Daha da fazlasını gösterdim, paniğin gerçek, ilkel bir korkuya dönüşmesine izin verdim ve ikimiz de rol yaptığımızı bilmemize rağmen Tor ürperdi.

İç uyluğumu kavradı, sanki beni zapt etmesi gerekiyormuş gibi, sanki onun merhametine bağlı değilmişim gibi kas ve derimin derinliklerine bastırdı. Asa, iç çamaşırlarımın engelinin ortadan kalkmasıyla klitorisime geri döndü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Vücudum alevler içinde patladı, bana bakışı, benimle konuşması, beni idare edişiyle orgazm çok yakındı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, sinirlerimden fıskıran kıvılcımlarla gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Çok, *çok* iyiydi. "Dur. *Lütfen.*"

"Hayır," diye sertçe cevap verdi Tor, gözlerindeki karanlık beni o kadar uçurumun kenarına itti ki tüm vücudum yataktan fırladı, gözlerim geri yuvarlandı. "Ne zaman duracağıma ben karar veririm," dedi titreyerek ve gevşeyerek yatağa geri düştüğümde. "Senin her bir parçanın kontrolü bende."

Titreşimler devam ettiğinde dişlerim tıkacı ısırarak sadece mırıldanarak onaylayabildim. Midem çukurlaştı. Isı toplandı, kabardı, şiddetlendi. Tor zincirlerden birine uzandı, meme ucumdaki kısılcı hafifçe çekti ve ağzım açık kaldı, üçüncü kez paramparça olurken salyalarım çenemden aşağı süzüldü.

"Benim için boşaldığında çok güzel oluyorsun," dedi Tor, sesi soğuk kontrol ve şefkatin ürpertici bir karışımıydı. Değneği bir kenara bıraktı, titreşimler devam eden bir tehditti ve başparmağıyla amımı yukarı ve aşağı okşadı, geri döndüğümde kalçalarımın yavaş stimülasyonda bükülmesini sağladı. "Bir renge ihtiyacım olacak, Cat."

Gözlerim dalgalandı, pek çok his dikkatimi çekmek için savaşıyordu.

-Göğüs uçlarımın etrafındaki kısılcıklar, göğsüm her yükselip alçaldığında çektiyordu; başparmağının karıncalanan amımda yavaşça, lüks bir şekilde kayması; diğer elinin dizimin üzerinde durduğu yerdeki yakıcı sıcaklık.

Aklı başında her insan sarı derdi. Gerçekten dengeli bir insan kırmızı der ve bu işi bitirirdi. Ama ben ikisi de değildim. İyi hissettiren herhangi bir şey için çaresizdim, Tor için çaresizdim, daha fazlası için, sadece kaygı ve korkumu değil, beni korkutan şeylere dair tüm anılarımı da yok eden kavurucu zevk için. Zihnim sahte canavarlarla doluyken gerçek korkulara yer yoktu. Tor beni korkutmuyordu; derinlerde bir yerde güvende olduğumu biliyordum ve renklerle kontrol tamamen bende idi. Ama kontrol etmek istediğim tek şey buydu. Tor geri kalan her şeyi alabilirdi. Geriye kalan tek şey rahatlama ve zevk olana kadar her parçamı silebilirdi.

Keleleçelere, iplere ve kahverengi gözlerindeki karanlık bakışa

rağmen tereddüt etmedim. "Yeşil."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

KEDİ

H sırtışı hızlı ve tehlikeliydi. "İşte benim kızım." Boğazımı yalamak için öne doğru eğildi, beni sıvı ihtiyacına düşüren noktayı emmek için durakladı.

Dudaklarımı buldu, tıkaçın etrafından öptü, dilimin ucunu yaladı, alt dudağımı ağzına aldı, dişleriyle sıyırdı. "İşte benim mükemmel, berbat küçük sürtüğüm. Benim işkencemi örtbas etmek istemiyorsun. Bundan zevk almak istiyorsun."

Ona karşı doğruldum, tenimin tene değme hissi beni uyuşturdu. Her bir zinciri çekiştirip meme uçlarımla alay ettiğinde, ben sızlanana kadar çekmeyi tekrarladığında bir nefes tıkaça çarptı.

"Ah bebeğim," diye mırıldandı, gözlerimin içine bakabilmek için saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Ağrın var mı?"

Başımı salladım.

"Güzel." Sırıttı ve soldaki kelepçeyi öyle aniden çıkardı ki göğüs ucumda dayanılmaz bir his oluştu ve nefes nefese kalırken sırtım eğildi. Çıkartması ilk kelepçelemesinden daha kötüydü. Tanrım, çok daha kötüydü. Tor parmağıyla istismara uğramış meme ucuma hafifçe vurdu ve gözlerim sımsıkı kapandığında güldü ve acı hissi artana kadar acı çeken meme ucumu tıngırdattı.

Dayanamadım. Ciğerlerime yeterince hava alamıyordum. "Amber," diye mırıldandım.

Tor'un tavrı anında değişti, dokunuşu yumuşadı, sesi yumuşadı. Ağzımdaki tıkacı açmak için uzandı, parmakları yanaklarımda gezindi. "Seni yakaladım, güzelim. Beni çözmemi ister misin?"

Başımı salladım, gözlerim yaşardı. Kollarım yanıyordu ama bağlanmak hoşuma gidiyordu. "Meme ucum acıyor," dedim sefilce.

Tor vücudumdan aşağı kaymadan önce beni hızla öptü, ağzını zonklayan göğsümün etrafına sardı ve meme ucumun etrafında yavaş, yatıştırıcı daireler çizdi. Elleri yanlarımda aşağı yukarı hareket ederek bedenimi rahatlattı ve dayanılmaz acı azalırken rahatladım.

"Artık durabiliriz," dedi bana bakarak ve yüz ifademi tarayarak.

"Durmak istemiyorum."

"Suratını asman çok tatlı," diye alay etti, meme ucumun etrafındaki halkaları öptü, her bir dokunuşu işkence etmek yerine hafif, kışkırtıcıydı. Acının en kötüsü dayanabildiğim kadar azaldı.

"Beni parçalayacağına söz vermiştin," diye hatırlattım ona, kalbim küt küt atıyordu. Asa hâlâ yanımda güçlü bir şekilde titreşiyordu ve ben onun varlığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Daha fazla uyarılma beni korkutuyordu ama bunu *arzuluyordum*. Tor'un vaat ettiği şeyi istiyordum, onun sert muamelesinin sunduğu şeyi istiyordum: unutulmayı.

"Ne dilediğine dikkat et, güzel kızım," diye uyardı Tor, sırtışı yüzünü muzip ve o kadar yakışıklı bir şeye döndürmüştü ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kelebekler geri dönmüştü ve her zamankinden daha güçlüydü.

Dilini meme ucumun etrafında döndürdü ve geri çekildi, gözleri yüzümdeydi. "Benim için boşalmaya devam edebileceğini düşünüyor musun?"

Yutkundum, kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Kaç kere...?"

Tor'un gülümsemesi derinleşti, üzerimden kalkarken elleri vücudumu okşuyordu, başparmakları amımın iki yanında, beni bakışları için açıyordu. "Çok," diye cevap verdi sonunda, sesi daha derindi. Zonkluyordum ve o bunu gördü. Benden damlayan uyarılmayı da gördü. "Sanırım küçük gelinim benim için boşalmak istiyor. Bu muhtaç amcık kesinlikle istiyor."

İçime bir sıcaklık yayıldı, bir yangın gibi yavaş yavaş ve sonra birdenbire alevlendi. "Tor," diye nefes aldım, bir yalvarış.

Bana bakarken gözlerindeki o karanlık parıltı geri döndü. "Sanırım bu sefer ağzını tıkamayacağım. Çığlıklarını duymak istiyorum."

Ellerimi yatak başlığına dayadım, asayı tekrar eline aldığıında nefesim kesildi, zalimliği eski haline dönmüştü. "Hâlâ yeşil misin, benim açgözlü fahişem?"

Sızlanmamı yuttum ve başımı salladım.

"Uzun sürmeyecek," diye güldü, tehdit eder gibi, sanki kehribar dediğim anda durmamış gibi. Gülümsemeyi yüzümden uzak tutmak için mücadele ettim ama zahmet etmeme gerek yoktu. Asa giriş yerimden klitorisime doğru okşadığında ağzım açık kaldı, şişmiş sinirlerimin etrafında şiddetli daireler çizerek beni titretti, kalçalarım zıpladı, nefesim kesildi. Çok hızlı bir şekilde, ben kıvrana, yalvarana, adını inleyene kadar beni tekrar çalıştırdı.

"Gördün mü, korkmana gerek yok," diye yatıştırdı ama sesinde sadece sadizm vardı. "Bunu seviyorsun. Kukun asamın kölesi ve sen, güzel kız, *benimsin*. Elinde bile değil, değil mi? Bak, yine boşalıyorsun."

"Tanrım," diye boğuldum, başımı geriye attım, orgazmım beni mahvederken tepeden tırnağa içimden bir akım geçti. Çok iyiydi, çok iyiydi. Hem de *çok* iyi. "Çok fazla," diye nefes nefese kaldım.

"Hayır," diye karşı çıktı Tor. "Neyin çok fazla olduğuna ben karar veririm, unuttun mu? Beş orgazm beni tatmin etmek için yeterli değil. Kırılmanı istiyorum ve hâlâ konuşabildiğin sürece kırılmış sayılmazsın."

İçimden başka bir dalga geçerken vücudum sarsıldı. Klitorisim ağrıyor, zevk ya da acı olabilecek keskin bıçak darbeleriyle zonkluyordu. Parmakları şişmiş, hassas etimde gezinirken nefesimi tuttum, iki tanesi spazm geçiren amımın içine girene kadar karıncalanan her santimimi okşadı. Benimle işi bitmemişti. Hem de çok çok uzakta. Titremeye başladım, bunalmışım, ama amım bunu anlamadı, parmaklarının etrafında derin kenetlenmelerle kenetlendi.

"Pratikte benim için yalvarıyor," diye güldü Tor, yavaşça içeri ve dışarı okşayarak, asayı diğer eliyle amıma karşı tuttu, bir prens kadar kendini beğenmiş ve buyurgan. "Benim için çok güzel, itaatkâr bir oyuncak."

Bir iniltille boğuldum.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdandı ve asayı klitorisime öyle sert bastırdı ki bir çığlık koptu, o kadar yüksekti ki zapt edemedim.

sesi. "O inlemeler, ağlamalar ve sızlanmalar *benim* ve onları duymak istiyorum."

"Tor," diye soludum, parmakları beni onlarla becerene kadar daha hızlı, daha hızlı hareket ettiğinde gözlerim kesişti. "Oh, yapamam, yapamam-"

"Yapamaman umurunda değil," dedi yumuşak bir sesle. "*Yapacaksın.*"

Başımı bir o yana bir bu yana savurup nefeslerimi emiyordum, çünkü sıcaklık ve zevk karnımın alt kısmında bir fırtına gibi toplanmıştı, öyle güçlüydü ki bütün medeniyetleri yok edebilirdi. Parmakları daha hızlı hareket etti, kıvrıldı, değnek kaçamadığım titreşimlerle klitorisime saldırdı ve serbest bırakılmam içimde yırtılırken hıçkırdım, amım çok derinlerde zonkluyordu ve-

Tor'un her yerine fişkırttım.

Oh, Tanrım. Yüzüm yandı, delicesine iyi hissettirdiği için gözyaşlarım birikti ve bir sonraki zevk dalgası utancımı bastırdı. Parmakları hızlı tempolarını sürdürdü, ıslak sesler yüzüm yanana kadar odamı doldurdu.

"Daha fazla," diye hırladı.

"Yapamam-"

"*Daha fazla* sik dedim," diye *tersledi*, parmakları bulanıklaştı, ta ki gözlerim tamamen geriye yuvarlanana ve içimden sıkı bir sıcaklık akana kadar ve Tor'un onaylayan hırıltısı duyabildiğim tek şey olana kadar. Tekrar boşalırken ya da boşalmaya devam ederken ya da - bilmiyordum- sırtım kamburlaştı. Aklımdan geçen her şey uçup gitmişti. Zevk o kadar derindi, o kadar tüketiyordu ki, her yerde, vücudumun her yerinde hissediyordum.

"Uyuşturucu gibisin," diye inledi Tor, asayı kenara çekerek amımdaki sıvının her damlasını kucaklayabilsin diye. Tanrım, gerçekten fişkırttım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, nasıl bir his olduğunu hayal bile etmemiştim. Çılgınlık ve coşku gibi hissettirdi.

"Kahretsin, senin tadın..." Dili her yerimi yalıyor, beni karıncalandırıyor, zonklatıyor ve nefessiz bırakıyordu, o kadar hassastım ki.

"Tor," diye sızlandım.

"Hâlâ benimle misin güzelim? Bana bir renk ver."

Sarsıldım, kemiksiz vücudum titremeye başladı. Kelimeler tuhaf, yabancı şeylerdi. "Çok, çok iyi..."

Yumuşak bir kahkaha attı, klitorisime kondurduğu bir öpücük beni kendime getirdi. "Renk. *Şimdi.*"

"Delirmiş olmalıyım, çünkü yeşil."

Tor homurdanarak zavallı, istismar edilmiş sinir yığınının etrafında bir daire çizdi. "Deli, ama daha fazlası için açgözlü. Benim mükemmel, doyumsuz, güzel

kızım."

Bu övgü içimi çekene kadar beni eritti.

"Yoğunluğu azaltmamı ister misin, kedicik?"

"Mm." Bir mutluluk bulutunun üzerinde süzıldüm. "Yoğunluğunu seviyorum."

Bir sonraki öpücüğü karnımın şişliğini buldu. "Sen benim hayalimdeki kızsın. Bir gün seni gerçekten karım yapacağım."

Bağlı ellerimi ıçıptım. "Eğer hoşuna gittiyse yüzük takmalısın."

"Kahretsin, seni sanırsal bir duruma soktum."

Bu sefer yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek homurdandım. Çok tatmin olmuştum, tüm karanlık fantezilerim gerçekleşmişti. "Orgazm sarhoşu olabilirim ama hâlâ Beyoncé'den alıntı yapabilirim."

Tor hülyalı bir şekilde iç çekti. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum amına koyayım." Bunu söylemek, ona gerçeği söylemek hâlâ çok rahatlatıcıydı. "Seni ıslattığım için özür dilerim."

Tor hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bunun için asla özür dileme, Cat. *Asla*. Bir kez daha tatmak için ölürüm. Elimden gelse döllerinde boğulurdum." Neden gözlerim acıdı, sanki en romantik kelimelermiş gibi

Hiç duymuş muydum?

"Güzel kız," diye iç geçirdi Tor, amımın etrafındaki narin çerçeveyi öperken.

"Benimle mi konuşuyorsun yoksa amımla mı?" Günlerdir, haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissederek sordum. Gerçekten *iyi hissediyordum*. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

"İkisi de," dedi kararlı bir şekilde. "Bileklerin nasıl?" "Ağrıyor," diye itiraf ettim.

Tor klitorisimi tekrar öptü ve vücudumu yukarı kaldırarak bileklerimi yatak başlığına bağlayan düğümleri çözdü. Serbest kaldığımda, her bir bileğime bir öpücük kondurarak tenimdeki kırmızı izlere masaj yaptı.

"Peki ya ayak bileklerim?" Bileklerimi bırakıp tekrar bacaklarımın arasına yerleştiğinde, klitorisimin üzerine bir öpücük kondurduğunda sordum.

"Peki ya onlar?" diye sordu, bana keskin ve eğlenen bir bakış fırlatarak. "Hâlâ merhametime hapsolmana ihtiyacım var. Çok fazla olduğunda kaçmana izin veremem, değil mi?"

Vücudumdan bir önsezi ürpertisi geçti. Korkunun gözlerime akmasına izin verdim ve Tor'un gülümsemesi genişledi.

"Güzel, korkmalısın. Bu güzel vücudu parçalayacağıma söz

verdim ve henüz içinde ne yaşadığını görmedim. Sanırım," dedi.

yavaş bir gülümsemeyle, "içimde yaşayan canavar kadar sapkın" dedi.

Asasını kaldırıp, bir tehdit kadar yavaş olan yolunu görmeme izin verdiğinde bir lanet fısıldadım.

"İnlemelerinizi ve çığlıklarınızı duymak istiyorum. Tek bir tanesini bile benden saklamayın."

Değnek amımla buluştuğunda dudaklarımdan bir feryat koptu, titreşimler çok hassas tenimi titretiyor, beni yok edeceği klitorisime doğru yavaşça yol alıyordu.

"Lütfen," diye mırıldandım, o yavaş, yavaş süzülüş beni geriordu. "Yapma."

Tor güldü ve asayı klitorisime bastırdı ve ayarı yukarı ve yukarı çevirdiğinde sesim tavanda yankılandı.

"Yapamam, yapamam," diye bağırdım, daha hızlı nefes aldım, başımı bir o yana bir bu yana salladım, ellerim Tor'un omuzlarını kavrayıp kendimi yere bırakmak için aşağıya indi. Yapamıyordum ama Tanrım, yapmak istiyordum.

"Ya boşalırsın ya da beni memnun etmediğinde ne olacağını öğrenirsin," diye tehdit etti ve her şeyin içimde lezzetli bir şekilde gerilmesini sağladı. Kalçalarım sarsıldı. Elimde olmadan, asa beni bir kez daha doruğa çıkarana kadar bekledi ve sonra iki parmağını yanıma kaydırıp, ben zevkten tamamen mahvolmuş bir şekilde yüksek sesle inleyene kadar makasladı. Canım yanıyordu, aşırı hassaslaşmış sinirlerim beynime uyarı bıçakları gönderiyordu. Ellerim serbestken asayı klitorisimden koparabilirdim ama tırnaklarımı Tor'un omzuna geçirip gömleğini çekiştirdim.

"Lütfen, lütfen..."

"Seni gererken tişörtümü çıkaramam, güzelim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. Üçüncü bir parmak ekledi ve ben nefes nefese kaldım, ağır nefes alırken göğüslerim zıplıyor, sağ meme ucumdaki kiskacın zinciri dans ediyordu. Onun yanımda olması ihtimali beni parmaklarının etrafında çırpınmaya, onları uyarılmaya sürükledi. Onun parmaklarından daha fazlasıyla dolu olmaya ihtiyacım vardı; bunun için can atıyor, can atıyordum.

Kalçalarımı kekeleyerek daireler çizdim, hızlandıkça onun yavaş itişlerini karşıladım.

"Şu haline bak, çaresiz bir fahişe gibi parmaklarımdan üzerinde kendini beceriyorsun."

Asayı çıkarıp öne doğru eğilerek dişlerini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde kalbimin durduğuna yemin edebilirim. İnlemelerimi kontrol edemiyordum, parmakları girip çıktıkça sesler odayı dolduruyordu

O kadar ileri gitmemiş olsaydım yüzümü yakacak ıslak, gıcırtılı sesler çıkararak, akılsızca başka bir orgazmın peşinden koşuyordum.

Tor kalçalarını yatağa doğru ittiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Yetkinin sende olmaması çok kötü. Orada uzan ve tüm iškencelerimi kabul et ve bunu sevmiyormuş gibi davran."

Başımı salladım ve dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

"Hayır mı?" Tor güldü, parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi, uçlarını kıvırdı, ta ki beni aynı anda hem elektriklendiren hem üşüten hem de yakan o yeri yakalayana kadar. "Pekâlâ," diye kabul etti sırtarak. "Eğer bunu sevmiyorsan, gelme. Kolay, değil mi?"

Kıpırdandım, göğsümde bir inilti vardı.

"Tek yapman gereken boşalmamak." Dişleri klitorisimi tekrar kazıdı, bu sefer iki taraftan, parmakları beni kabaca beceriyordu.

O kadar sert boşaldım ki vücudumun patlamasını bekledim.

"Ah," dedi Tor sahte bir sempatiyle, parmakları hâlâ içimdeydi. "Elinde değil, değil mi benim hasta küçük sürtüğüm? Seni kullanma şeklimi seviyorsun, ne dersen de. Bu amcık yalan söylemez. Ve bak, beni yine ıslattın."

Gözlerimi kırıpıştırarak odaklandım, alt dudağındaki bir damlayı yalarken kalçalarım sarsıldı.

"Eğer bundan nefret ediyorsan, neden üzerime fişkırttın? Hm?" Yutkundum, başımı salladım.

"Bunu seviyorsun. *Söyle.*"

"Hayır," diye fısıldadım, karnım çırpınıyor, kalbim hızlanıyordu. Hiç orgazm olmamıştım ama hâlâ o kadar tahrik olmuştum ki canım yanıyordu. Boşalmaya devam edemiyordum. Klitorisim o kadar aşırı uyarılmıştı ki, her boşaldığımda keskin bir şikâyetle zonkluyordu ve bitkin düşmüştüm. Ama ağzından çıkan her kelimeyle, ben kıvranıp muhtaç hale gelene kadar beni tekrar çalıştırdı. Soğuk komutlar benim felaketim oldu.

Tor'un bakışları keskinleşti, yırtıcı ve ürpertici. Göğüs ucu kısıkcının zincirini parmağına doladı; içime bir soğukluk yayıldı. "Söyle."

Yutkundum. Başımı salladım. "Bundan nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum."

Tor alçak sesle ve gürleyerek güldü. "Kötü kızların yalan söyledikleri için ne aldıklarını biliyor musun?"

Alt dudağıma ıslattım. "Hayır," diye fısıldadım. "Cezalandırılıyorlar."

Yüzündeki ifade kalbimi yerinden oynattı.

"Tor..." Vibratörü tekrar eline aldığında nefes aldım, ama en düşük ayara geri getirdiğinde, dayanabileceğime karar verdim ve eğer-

Değneği girişime bastırdı, titreşimler parmaklarından amıma doğru titriyor ve klitorisimle alay ediyor, oraya ulaştığında ne kadar çılgın ve işkenceli hissedeceğini hatırlatıyordu. İnledim, parmakları içimi okşarken başım geriye düştü. Bacaklarımdan bir titreme geçti ve bunun nedeni sadece asanın bacaklarımda şiddetli dalgalanmalar yaratması değildi.

"Şu haline bak," diye mırıldandı Tor parmakları içimden çıkarken. "İyi bir sürtük gibi gerilmişsin."

"I-" Değnek zonklayan girişime bastırıp hissi daha derinlere gönderdiğinde gözlerim açıldı. "Tor..."

Beni öldürmeye çalışıyordu. Beni parçalamak konusunda ciddi olduğunu anlamalıydım. Dişlerimi alt dudağıma o kadar sert batırdım ki, asanın kocaman ucunun etrafına beni gererken kan geldi. Asayı daha derine sokarken gözlerim öyle bir kaydı ki, kalıcı olarak şaşı olacağımdan korktum.

"Bu-tanrım- yapamam-"

"Renk," diye tersledi Tor.

"Şimdi."

Titreşimler hayal bile edemeyeceğim kadar derinlere ulaşırken başım geriye düştü, boynum gerildi. Asa öne doğru sarsıldı, neredeyse içeri giriyordu. "Kapa çenenı."

Üzerime eğildi, eli boğazıma dolandı, parmakları iki yanıma bastırdı, ta ki ben hoş bir şekilde süzülene kadar. "Ben ciddiym, Cat. Bana lanet bir renk ver."

"Yeşil. Çok, çok yeşil."

Kesinlikle sarı-yeşildi, ama tanrım, başka bir doruk vaadini kaçıramazdım. Beni öldürse bile.

"İşte benim kızım," diye inledi, parmakları kısılcacın beni ısırdığı yerdeki göğüs uçlarını okşamak için aşağı indi. "Şimdi benim için çığlık at."

Kısılcacı çıkardığında çığlık atmaktan *başka* bir şey yapamadım, acı bir şimşek gibi içimi kesti, hemen ardından ağzının sıcak, yatıştırıcı emişi geldi.

Tüm alt tarafım ele geçirilmiş gibi titriyor, asa daha önce hiç böyle bir uyarım görmemiş yerlerimi titretiyordu. Konuşma, düşünme ve hareket etme gücümü kaybettiğimde ellerim Tor'un pazularına dolandı ve tırnaklarımla oyuklar açtı. I

inlemelerimi, asanın başı nihayet içime girdiğinde yüksek sesle çıkardığım zevk inlemelerimi kontrol edemedim ve-

Gitmiştim, öyle bir titriyordum ki tüm vücudum sarsılıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve zevk olduğum her şeyi yakıp kül ediyordu. Geriye kalan tek şey gözyaşları, nefes nefese kalma ve titreşimlerdi. O kadar büyük bir zevkti ki dayanamadım, ama ondan önceki tüm orgazmlardan daha derindi, bana vaat ettiği unutuluşu sunuyordu.

Dakikalar geçti. Belki de saatler. Asanın yavaşça benden uzaklaştığını uzaktan hissettim, Tor'un derin bir rahatlama iç çekişini duydum, sanki o da istediğini almış gibiydi. Sıcak eller ayak bileklerimi çözdü ve bacaklarıma masaj yaparak kanı geri verdi, sıcak ağız meme ucuma geri döndü, ben yatağın içinde eriyene, acı çekene kadar.

Bir süre sonra diğer duyularım geri geldi ve Tor'un benimle alçak, yatıştırıcı bir tonda konuştuğunu, beni tekrar tekrar övdüğünü fark ettim.

"Benim için çok mükemmel, Cat. Benim için geldiğinde çok ama çok güzelsin. İhtiyacım olan her şeysin, istediğim her şey ve daha fazlası. Benim güzel itaatkâr kedicğim."

Burnumdan bir kahkaha kaçtı. "Bu isim hâlâ çok saçma," diye mırıldandım ve Tor beni kollarının arasına alıp ellerimi tutturduğu yatak başlığına yaslanırken göğsüne b a s t ı r d ı ğ ı n d a iç geçirdim.

Bir elini saçlarıma gömdü, enseme masaj yaparken göğsü daha büyük nefeslerle genişledi. Bir öpücük yanak kemiğimi sıyırdı. "İyi misin güzelim?"

"Amım çırpınıyor. Sanırım tüm kaslarımı kıldın."

Homurdandı. "Seni kıracağıma söz verdim, değil mi?"

"Mm." Daha da sokuldum, kollarımı ona doladım, sıcaklığında lüks yaşadım. "İyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim," diye yanıtladı yavaş bir nefes vererek.

"Sana böyle ihtiyacım vardı, sadece benim canını yakabileceğim bir yerde."

Ona daha sıkı sarıldım. "Başka kimse bana zarar veremez." "Miz اساسını geri aldığında muhtemelen incitecek."

İnledim. Rahatsız edici vibratör artık kapalıydı. "O şeyin etkisinden kurtulmak için beş ila sekiz iş gününe ihtiyacım var."

Gülümsemesini alnımda hissettim. "Zihninin erimesini izledim. Büyüleyiciydi."

"Sik." Bir nefes daha aldım, ciğerlerimi doldurdum, onca orgazmdan sonra tekrar bedenime yerleştim. "Tor?"

"Evet, güzelim?"

"Bu gece kalabilir misin? İhtiyacım var... Gitmene izin vermeni istemiyorum."

Öpücüğü bu kez daha uzun süre kaldı, beni yatıştırdı. "Hiçbir yere gitmiyorum." Parmakları enseme bastırdı. "Bir saniye bile. Şimdi bana başka neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ben tamamen bakımdan yanayım, tatlım."

Başımı omzuna yasladım, hâlâ mutlu bir sakinlik içindeydim. "Sırtımı okşayabilir misin?"

"Benim için zevkti." Parmakları anında aşağı yukarı okşamaya başladı ve ben inleyerek onun içine gömüldüm.

Ama zevkten bahsetmişken... "Sen gelmedin."

"İhtiyacım olan her şeyi aldım, Cat. Bazı şeyler kurtuluş bulmaktan daha önemlidir. Bana verdiğin şey ruhumun derinliklerindeydi."

Hâlâ onu boşaltmak istiyordum ama belki de amımı hâlâ hissedebildiğim zaman daha iyi olabilirdi... O kadar çok boşalmıştım ki uyuşmuştum.

"Uyu," diye yatıştırdı, başımın üstünü öptü. "Ben yanıdayım."

Ona karşı koymadım ve uykunun yumuşak karanlığına kolayca daldım, güvenle sarıldım.

OTUZUNCU BÖLÜM

TOR

T kadını beni öldürmeye çalışıyordu. Dün gece ona verdiğim düzinelerce gazoz yetmezmiş gibi, beni amının sıcak emişiyle uyandırdı ve şaftıma battı ve

beni cennete gönderdi. Gözlerim geri yuvarlanana kadar durmadı ve o kadar sert boşaldım ki, her sabah yüzüne koymaya karar verdiğim, ona çok yakışan kendini beğenmiş bir ifade bıraktı.

"Hiç sanmıyorum," diye homurdandım o üzerimden kalkarken, kolumu beline doladım. "Sarılmadan ayrılmak yasadışıdır."

Cat güldü, gözleri yumuşak ve biraz pusluydu, sanki gerçeklik henüz ağırlığını hissettirmemişti. "Bu hangi ülkede yasadışı?"

"Benim," diye mırıldandım, yanıma döndüm ve onu tekrar içime çektim.

"Hâlâ içimdesin," diye işaret etti."

"Mm." Gözlerim çoktan kapanmaya başlamıştı. "Bana birkaç dakika ver ve neden hala içinde olduğumu göreceksin."

Etrafımda zonkluyordu. Kaslarının sikimin etrafında dalgalanması, boşalmamdan bu kadar kısa süre sonra tatlı bir işkence olsa bile sırtıttım.

"Gözlerin geri döndüğünde gerçekten çok güzel oluyorsun," dedi ve omzumu öpmek için başını çevirdi.

Bu iltifat, zifiri karanlık bir gecenin ardından gelen tereyağlı bir güneş ışığı gibi çarptı yüzüme. "Ben de sana, güzelim." Kıçını sığ itişlerle içime doğru döndürdüğünde bir elimle kalçasını kavradım. "Baştan çıkarıcı."

"Bana aynı nefeste güzel ve hoş dedin; senden daha fazlasını istediğim için beni suçlayabilir misin?"

Odasının küçük penceresinden süzülen güneş ışığına uyum sağlayarak bir gözümü araladım. Tüm oda seks kokuyordu ve dudaklarıma bir gülümseme getirdi. "Demek iltifatlar seni azdırıyor."

"Seninle ilgili her şey beni azdırıyor," dedi, biraz daha az nefes alarak. Benim doyumsuz kızım daha fazlasını istiyordu. Hayır, buna *ihtiyacı vardı*.

Elimi kalçasından uyluğuna doğru kaydırdım ve kavrayışımı sıkılaştırarak bacağını benimkinin üzerine çektim, onu bana açtım. Diğer elim her zamanki gibi göğsünü kavradı ama ben göğsüne doğru kayarak ilerledim ve gerginliğin onu sardığını hissettim. Elim boğazına kenetlediğimde küçük bir titremeye gevşedi, ayırık dudaklarından bir iç çekiş çıktı.

Kalçalarımı yavaş hareketlerle hareket ettirdim, aletimin ne kadar hassas olduğunu görünce dişlerim alt dudağımı ısırdı.

"Tor," dedi beni elmas kadar sertleştiren küçük bir mızıltıyla. Parmaklarımı boynunun her iki yanında sıktım ve başı omzuma yaslandı, gözleri ağır ağır kapandı, yüzündeki ifade şehvetli ve çok seksiydi.

Dün geceki vahşi ihtiyaç ve kontrol yarattığı evcilleştirilmişti ama Cat'in hem sert muameleyi hem de bu yavaş, yumuşak seksi sevdiğini bilmek memnuniyet vericiydi.

"Seni seviyorum," diye soluk soluğa bağırdı, ona sığ itişler yaptığımda kalçaları kekeliyordu, sikim onun derinliklerine gömülmüştü. Gözlerim yüzünden hiç ayrılmıyor, her dibe vuruşumda gözlerinin parlamışını izliyor, sesindeki tutukluktan, göğsünün zıplamasından, kıvranmaya başlamasından etkileniyordum.

"Seni çok seviyorum güzel kızım," dedim, yüzümü çevirip alnından öptüm ve boğazına daha fazla baskı uyguladığımda gözlerinin kapanışını izledim. Kızım nefes oyunlarını severdi; arkadaşına itiraf ettiği sapkınlıklarından biriydi, Ölüm'ün kulak misafiri olduğu ve Miz ile bana getirdiği liste. Onun için hayata geçirmekten mutluluk duyduğumuz bir dilek listesi.

Elleri çırpındı, biri kolumu buldu, beni çekmedi, sadece kendini sabitledi. Ya da bırakmadığımdan emin olmak için.

"Bahse girerim bu alet kafan havada daha da iyi hissettiriyordur," dedim, pozisyonumuzun izin verdiği kadar geri çekilirken kulak memesini dişlerimin arasında yakaladım, titreyip sızlanana kadar sikimi derine soktum. "Ne mükemmel bir eş, tanrının sikini almak, havanı ellerime vermek, *hayatını* ellerime vermek."

Kalçaları bana doğru tekmeledi, ağzı açık kaldı, hızlı ve çılgınca içime doğru hamle yaparken salyası parmak eklemlerimin üzerinden kayıyordu. Ellerimdeki tükürüğü yalamak istedim ama aç beni boşalttı. Ve onun sikimin etrafında sıkılaştığını, beni çırpınan, emen bir mükemmellikle sardığını hissettiğimde, durmaya cesaret edemedim.

Elimi boğazında tutmaya devam ettim, diğer elimi göğsüne sardım, avuç içim göğsünün mükemmel şeklini aldı, yüzgeçlerim meme uçlarını kopardı. Cat kıvranıyordu, hareketleri çaresizlikten sertleşmişti ve ben de kan akışını çok fazla keseceğimden endişelenerek boğazını kavrayışımı hafiflettim. Çılgınca bir sesle elimi kendi eliyle kapatıp daha da sert sıktı.

Mesaj alındı, güzelim. Baş dönene kadar parmaklarımı sıktım ve dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirdim.

"Sanırım bu mükemmel amcık sikimin her yerine boşalacak, değil mi?" Çekilmeden önce ucumu derine sürttüğümünden emin oldum, hala alçak ama her itişte daha hızlı. "Sikimi öyle tatlı kavırıyorsun ki, sana doyamıyorum. Hiç ayrılmak istemiyorum. Beni sarhoş ettin, bedenimi ve ruhumu." Amcığının etrafımda derin bir kasılmasıyla benden bir homurtu kopardı. "Siktir, Cat, aynen böyle. Tıpkı bunun gibi-"

Bir sonraki homurtum, şiddetli emme darbeleriyle shaftımın etrafına kenetlendiğinde boğuldu ve ben onun içinde patlayana kadar spermimi taşaklarımdan sağdı.

"Cat," diye inledim. "Benim Cat'im, benim kızım, benim gelinim."

Kalçaları tekrar benimkilere çarptı, tekrar tekrar kasılırken beni taşaklarımın derinliklerine götürdü, her kasılmaya şimdiye kadar duyduğum en seksi inilti eşlik etti.

Sikimi buruşuk bir kuru üzüme çevirmeden ya da beni öldürmeden önce içinden çıkmak zorundaydım. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde benden iki orgazm koparmıştı. Ağır ve sıcaktım ve o kadar tatmin olmuşum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum ama bir elimi

Muhteşem kıvrımlı bacakları ve klitorisini buldu, titremesi bitene kadar orgazmı boyunca onu okşadı.¹

Bir iniltiyle sırt üstü döndüm, onu yanıma çektim. Derin ve rahat nefes alıyordum, bedenim hoş bir şekilde ağırlaşmıştı. "Uyanmak için en iyi yol, güzelim. En iyi yol."

Çoktan sızmıştı, hafifçe horluyordu, sevgilime horladığını söyleyecek değildim ya. Sabahları üç orgazm bir kıza bunu yaptırırdı.

Bir gözümü kırarak açtım ve koridordaki karanlığa baktım. "Röntgenci," diye takıldım. "Buraya gel ve sarıl."

Misery gölgelerin arasından çıktı, yanaklarına renk gelmişti ve narin yüz hatlarını sıkılaştıran cılız bir ihtiyaç vardı. "Sence beni burada ister miydi-"

"Boş ver, yatağa gir ve ona sarıl. Seni seviyor, Miz. Uyandığında seni burada görünce çok sevinecek. Ayrıca, sana bir hediye bıraktım."

Onu nazikçe sırt üstü yatırdığımda Cat uykusunda ofladı, bacakları doğal olarak daha da açıldı. Miz, amındaki döl izlerini görünce bir iniltiyi bastırdı.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve yatağa tırmandı, gözleri yarıya kadar açıldı, onu uykusundan uyandırmamaya dikkat ederek amcığıyla ziyafet çekiyordu. Benim ve Cat'in her damlasını aldığına tatmin olana kadar durmadı. Sonra yanına uzanıp onu ikimizin arasına güvenli bir şekilde yerleştirirken bana somurtkan bir bakış attı.

"Yemeğinizi beğendiniz mi?" Sırıtarak sordum.

"Sen bir piçsin," diye mırıldandı Miz kaşlarını çatarak, Cat'in üzerine bir kol atarken gözleri kapandı ve sanki hiç ayrılmamışlar gibi doğal bir şekilde ona doğru yerleşti.

Cat'e sarıldım, kolumu Miz'inkiyle üst üste koydum ve memnun ve kendini beğenmiş bir şekilde uykuya daldım.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

KEDİ

I Derslere ve rutine geri dönmem gerektiğini biliyordum ama bir yanımda Tor, diğer yanımda Misery ile uyandığımda verecek tek bir sık bulamıyordum. Eğer erken kalkmak zorunda kalırsam

Asla geçemeyeceğimi bildiğim derslere gittiğimde, erkeklerimle barışmak için daha az zamanım olacaktı. Ve gökyüzündeki yıldızları yeniden düzenleyecek kadar iyi seks için daha az zaman ve bu bir trajediydi.

Evet, iyi niyetli profesörlerden ne kadar mesaj ya da ziyaret alırsam alayım, derslere dönmek için acele etmiyordum. Profesör Poppy neredeyse her gün beni kontrol ediyordu, neredeyse Wil ve Phil k a d a r ısrarcıydı. Yakında geri dönecektim. Henüz değil, ama yakında.

Sadece bu sabah kıyafet doldurma zahmetine katlandığım gardırobuma bakarken kaşlarımı çattım ve giymek istediğim bir şey bulmakta zorlandım. Kırmızı elbise bir kafede buluşmak için fazla gösterişliydi. Son üç haftada bütün tişörtlerimi giymiştim ve çamaşırhaneye gidecek ne isteğim ne de enerjim vardı; Profesör Lancashire bu işe nezaret etmeseydi onları çamaşırhaneye göndermek harika olurdu. Artık o ölmüştü.

Sonunda, sadece üç kez giydiğim kotumu aldım,¹ ve her zamanki tarzım olmayan ama kırmızı elbiseden daha iyi olan ipek bir halter yaka. Ayrıca, eğer tanrılarımın biri kahve dükkânının tuvaletinde bana tecavüz etmek isterse, bu, göğüslere kolay erişim sağlıyordu.

Grup sohbetini kontrol etmek için telefonumu elime aldığımın dün gece Honey'i eklemiştım - ve Virgil'in kaydını açık bıraktığımı gördüğümde baştan çıkarma konusundaki hayali fikirlerim durdu.

Sertçe yutkundum, suçluluk duygusu midemde hasta bir havuz oluşturdu. Kâbus kardeşimi kaçırmışken her şey normalmiş gibi arkadaşlarımla dışarı çıkarak ne yapıyordum? İki dakikalık görüşme boyunca on kelimeden fazla konuşmamıştı, boş gözlerle ekrana, bana bakıyordu. Onu hemen oradan çıkarmalıydım ama Justin Merchant'tan bu videonun izini sürmesini istediğim anda, tıpkı fotoğraf gibi kendi kendini deşifre edecekti. Daha akıllı olmam gerekiyordu. Sadece bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum.

Videoyu kapattım ve sohbet yerine telefon rehberimi açarak Misery'nin numarasını çevirdim. Bu yapabileceğim tek şeydi, kontrol edebileceğim tek kişiydi. Uyandıktan hemen sonra gitmişti, gözlerindeki bakış hem yumuşak hem de tereddütlüydü. Yaralarımızı iyileştirme konusunda kaydedeceğimiz ilerleme yavaş olacaktı ve bu benim için sorun değildi. Benim de bir sürü yaram vardı. Göğsünde bir delikle yere yığılan Byron'ın görüntüsünden kurtulmak için başımı fiziksel olarak sallamak zorunda kaldım.

Aramanın hiç bağlanmadığını fark etmem bir anımı aldı. Ekrana kaşlarımı çatarak baktım ve Tor'u denedim, bu arama da bağlanmayınca **s i n i r l e r i m** tepeme çıktı. Onu arabamdayken aramaya çalıştığımı ve hiç cevap vermediğini hatırladım. Kabus beni gerçekten yarı yolda bırakmıştı.

Yutkundum, Bal'a seslenirken boğazımın arkasında mide bulandırıcı bir tat vardı.

"Biliyorum, biliyorum, geç kaldım," diye homurdandı, sesinde canlılık yoktu. Byron'ın ölümü ona bunu yapmıştı. Kabus, Misery'nin eliyle ona bunu yapmıştı. Bir kez olsun bu düşünceye kusamayacak kadar rahatlamışım.

"Hayır, ben de geç kalıyorum," diye cevap verdim, normal olmaya çalışarak. "Üzerimde iğrenç bir folyo üst var, haberin olsun."

"Büyük Kuş'un leşini giyiyorum," dedi, hüzünlenmeye çalışarak. İkimiz de başarısız olduk ama denemiştik. "Eğer soran olursa, modayı biz icat ettik ve onlar gerçek sanatı anlayamayacak kadar aptallar."

"Düşünce tarzını seviyorum," dedim, tedirginliğimi yutarak çantamı aldım, koluma attım ve kapıya yöneldim. Yatağımın başucundaki masanın önünde durakladım ve haftalar önce kitapçıdan aldığım kitabı fark ettim. Kabus'un sisi etrafımı sarıp beni ölüm tanrılarımın kollarına doğru kovaladığında arabamda bıraktığım kitap. Ne o kitabı ne de arabamda bıraktığım kahve ve kekleri geri alabildim. Muhtemelen tamirci Edgar Doyle onları kendi cebine atmıştı. Belki de gündüzleri tamirci, geceleri kurt romantizmi meraklısıydı. Ve yine de... orada, küçük masamda duruyordu.

"Beş dakika sonra görüşür müyüz?" Honey gergin bir sesle sordu. İlk kez Byron olmayan, onun huysuz mizahı ve kesici alaylarıyla büyümemiş, onu acı çekmeden nefes alamayacak kadar özlemeyen arkadaşlarla aktif olarak sosyalleşıyorduk.

"Beş dakika sonra görüşürüz," diye fısıldayarak kabul ettim ve küçük masaya yaklaşırken aramayı sonlandırdım. Kalbim hızlanmıştı, kürek kemiklerimin arasında korku karıncalanıyordu. Kâbus kitabı alay etmek için mi bırakmıştı? Kitaba uzandığımda ensem bir ürpertiyle yandı.

Elimde çevirdiğimde kötü bir şey olmadı. Hiçbir lanet etrafımda dönmedi, hiçbir büyü beni zalim pençesine alıp hayatımı benden koparmadı. Kafamın içinde, Kâbus'un Mason, Orwell, Rone ve Milani'yi öldüren büyüünün gümbür gümbür atan kalp atışlarını duydum. Kapağı açtım, başlık sayfasına döndüm ve-

Bu birçok aşk kitabının ilki. Seksi kısımları not alın, güzelim, onları yeniden yaratacağız.

Tor

Bir anda söndüm, panik kaybolduğunda dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve hemen ardından bir sıcaklık dalgası geldi. Bir daha asla bir seks sahnesini aynı şekilde okuyamayacaktım. Tanrım, ya bu kitapta gerçekten sapıkça bir şey varsa?

"Sanki dün gece müstehcen değilmiş gibi," diye mırıldandım, kitabı komodinin üzerine geri koydum ve çantamı omzuma atıp kapıya yöneldim.

İyi bir dikkat dağıtıcıydı - seks, tanrılarım, hatta arkadaşlarımla olan bu kahve randevusu. Bunlar dikkat dağıtıcıydı ama Byron'ın öldüğü ve sırada Virgil'in olduğu gerçeğinden kaçış yoktu.

Ya da Kâbus onu kurtarmaya çalıştığımı, emirlerine itaat etmediğimi öğrenirse, sanırım sıradaki ben olurum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KEDİ

"W "Gümüş güller ve gözleri gibi koyu mavi kurdelelerle beyaz bir dekor düşünüyoruz," dedi Phil ağırbaşlı bir yumuşaklıkla, eli tik ağacından masanın üzerinde benimkinin üzerinde dururken

Ford'un Costa Coffee'sinin penceresinin yanında, dördümüzün etrafındaki oda alçak bir gürültüyle doluydu.

"Kulağa hoş geliyor," dedim dalgınca, soğuk, vıcık vıcık köpükten biraz daha fazlası olan kapuçinomu yudumlarken. Sosyal etkileşim sınıırma yirmi dakika önce ulaşmıştım.

Honey ve ben, her zamanki gibi atletik ve derli toplu olan, kahverengi saçları yüksek bir midillide toplanmış ve yanakları kızarmış Phil ile pembe file kollu, pilili siyah etekli, uzun kurukafa ve çapraz kemikli çoraplı ve üzerinde "DÜŞMANLARINIZIN KANINI KULLANABİLİRKEN DUDAK PARLATICISINA KİM İHTİYAÇ DUYAR?" yazan bir tişört giyen Wilfrith Riggs'in karşısına oturduk. Her yerdeki asi emo gençlerinin kışkandığı biriydi.

Her ikisinin de Ford'un etkinlik komitesinin bir parçası olduğu ve Byron'ın anma törenini planladıkları ortaya çıktı. Bu da en azından Byron'a neden diğerleri için bir anma töreni yapılmadığını açıklıyordu; o benim

Bu da onu *onların* dostu yaptı ve komiteden ayrıcalıklı muamele görmesini sağladı.

"Çok şık olacak," diye nazikçe güvence verdi Wil. "Byron tam olarak bunu hak ediyordu. Ama bilmemiz gereken bir şey var: Anma töreninde açık büfe olmasını sever miydi yoksa nefret mi ederdi?"

Bilmiyordum. Byron'ı artık çok az tanıyordum. İçini dışını bildiğim, Ford'a girebilmek için şantaj yapan ve bu sırrı örtbas etmek için insanları öldüren arkadaşım. Bildiğim tek şey onun öldürülmüş tavşan cesetlerini yediği ve gençlik ışıltısını korumak için kanla yıkandığıydı.

"Byron yemekleri severdi," dedi Honey eski hareketli tonundan daha tanıdık gelmeye başlayan düz sesiyle. Phil'in ona almakta ısrar ettiği matcha kaplı çöreği eline aldı. "Açık büfeye bayılırdı."

"Patlamış mısırla birlikte," diye ekledim bardağın soğuk kulpuna dokunarak. Sohbeta bir katkıda bulunursam, kimsenin benden tekrar konuşmamı beklemeden iki dakika geçirebileceğimi fark etmiştim. "Byron patlamış mısıra bayılır. Çok sever," diye ekledim garip bir sessizlikten sonra. Bu sessizlik omurgamdan aşağı sürünerek pençelerini geçirdi. Sırf bir şeyler yapmak için kendi kruvasanımın kalıntılarına uzandım.

"Patlamış mısır olsun," dedi Phil yumuşak bir gülümsemeyle, iri kahverengi gözleri anlayıştan başka bir şeyle dolu değildi. Gözlerinde bu sempati olduğuna göre o da birini kaybetmiş olmalıydı. "Düşünüyordum da, Byron için de biraz yiyecek bırakmalıyız, ona kendi küçük büfesini kurmalıyız. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama ben büyükannem ve kardeşim için de böyle yapmıştım. Öbür dünyaya giden yolu bulurken ruhlarını beslemek için. Ve hayatlarına duyduğum saygının bir göstergesi."

Boğazım şişti. Byron'ı Ölüm'ün bölgesinde hiç görmemiştim ama bu orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Kapılarından çoktan geçmiş miydi, yoksa ölümünün acısıyla buralarda mı takılıyordu?

"Bu fikir hoşuma gitti," dedim, duygularım kabarmıştı. Byron'ın burada, Gece Kısrağı tarafından şantaja uğradığı ve manipüle edildiği, öldürüldüğü yerde sıkışıp kalmasını istemiyordum. O gecedan beri kırlara geri dönmemiştim; ya hâlâ oradaysa? "Byron bunu hak ediyor."

Her şeyden sonra bile huzuru hak ediyordu. Öfkemin geçmesine izin veremiyordum ama bu benim sorunumdu, onun değil. Hayatta *ya da* ölümden acı çekmesini istemiyordum.

Honey yanımda burnunu çekti; kolumu ona doladım ve onu yanıma çektim. "Gerçekten çok nazıksın. Tüm bunları By için yapmak zorunda değildin, ama yaptığına sevindim."

Wil bir elini dağınık sarı saçlarında gezdirdi. "Onun vefatını kabul etmek için *bir şeyler* yapmalıyız. Hepimiz bunun tehlikeli bir büyü şovu olduğunu bildiğimiz halde herkes her şey normalmiş gibi davranmaya devam ediyor. Byron hâlâ bizimle olmalıydı."

"Yani anma töreni Byron'a bir övgü ama Night- mare'e de bir siktir git," diye fısıldadı Phil. Kahkahaların zihnimde dalgalanmasını bekledim, ama asla olmadı. Muhtemelen tanrıça, haftanın yedi günü yirmi dört saat boyunca canı ne zaman isterse dinleyebileceğini fark etmemi istemediği içindi.

Phil elimi sıktı ve bıraktı. "Bize bir kahve daha getireyim. Yas tutmana yardımcı olmaz ama canını da yakmaz. Yine mi aynı?"

Honey'e daha sıkı sarılarak dalgınca başımı salladım. Byron'ın cenazesinde yarı uyanıktım, tamamen otomatik pilottaydım ve tüm yol boyunca uyuşmuştum, ama bu anma töreni acıtacaktı.

Phil, elleri kahve fincanlarıyla dolu bir şekilde masanın yanında dururken, "Daha kolay olmuyor," dedi, "ve sana acının hiç dinmeyeceği palavrasını da atmayacağım. Ama onunla yaşamamanın bir yolunu bulursun. Keder bir top ve zincir gibidir; ne kadar hızlı *yürüyebileceğini* yavaşlatabilir, ama yine de yürüyebilirsin. Söz veriyorum."

Boğazım o kadar sıkılmıştı ki konuşamadım. Sadece başımı salladım, gözlerim bulanıklaştı. Daha az acımasını *istemiyordum*. Eğer acım durursa, onu unutabilirdim. Ama canım yansa bile, ne kadar yavaş olursa olsun yürüyebilirdim.

"Kahretsin, Phil," dedi Wil, iri gözlerinde hayranlık vardı. "Şair olmalısın."

"Zaten şair olmadığımı varsayman büyük cesaret," diye alay etti. "Ünlü bir şair olabilirim ve sen bunu asla bilemezsin."

Göz kırparak bize biraz daha kahve ısmarlamaya gitti ve ben böyle dostlarımın benimle ilgilenmesinin etkisini hem göğsüme inen bir tekme hem de sıcak bir kucaklaşma gibi hissettim.

"Canavarı duydun mu?" Wil konuyu değiştirerek sordu. Bize doğru eğilirken kaşlarının arasından bir piercing göz kırptı. "Bütün gazetelerin ön sayfalarında. Bazı internet siteleri bile yeni Loch Ness Canavarı olarak adlandırıyor. Görünüşe göre saldırıya uğrayan sadece Beaumont değilmiş."

Kanlı görüntüler zihnimde parladı ve irkildim. Bağırsaklar sökülmiş, kan kaldırıma saçılmış, çiçekler yere saçılmıştı.

"Canavar köyde iki kişiyi öldürdü," dedi Wil bize garip bir ciddiyet ve dedikodu karışımıyla. "Bu *da üç eder*. Ya Ford'da yeniden bir canavar var ya da elimizde bir seri katil var."

İki kişiyi. Yaratık *iki* kişiyi öldürdü. Ölüm'ün bölgesine kaçmamış olsaydım ikinci kişi ben mi olacaktım? Kollarımdan aşağı buz kaydı ve ürperdim.

"Endişelenmiyor musun?" Honey, huzursuz ellerinin parçaladığı çöreğinden vazgeçerek sordu. "Ford sokaklarında bir katilin dolaşması için can atıyor gibisin."

"Şaka mı yapıyorsun?" Wil gülerek sandalyesine geri oturdu. "Normal, sıradan bir cinayet iyi bir değişiklik olurdu, sence de öyle değil mi? Yirmi bin dolarına bahse girerim ki vahşi bir kurt ya da onun gibi bir şey çıkacaktır. Ford's End'in bir pagan bölgesi olduğu zamanlarda ormanda kurtlar vardı."

"Bir pagan sitesi," diye tekrarladım, sanki hepimiz bunun saçmalık olduğunu ve Kâbus'un burada tapılan tek tanrıça olduğunu bilmiyormuşuz gibi.

Wil kaşlarını yukarı kaldırdı. "Evet. *Pagan*," diye onayladı ve parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

Honey acı bir sesle, "Muhtemelen o," dedi, "kurda dönüşmek için berbat büyüsunü kullanıyor."

Wil'in gözlerine bir an için öfke girdi ve ben de kendi yüz ifademde bunun bir yankısını hissettim. O kaltak o kadar çok insanı öldürmüştü ki, artık her şey bitmişti. Beni parmağının altına almak istiyordu - Virgil'i bir sebepten dolayı almıştı. Bu sefer aklındaki korkunç planı ortaya çıkarması ne kadar sürecekti?

Son büyük planı sevdiğim adamları bana düşman etmiş, en iyi arkadaşımı öldürmüş, öldürdüğüm kadının bir hayalet olduğunu ortaya çıkarmış ve beni uşağı yapmıştı. O her şeyi harekete geçirmeden önce Virgil'i güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Onun gücünü ortadan kaldırmam, tanrılarına olan biten her şeyi anlatmam gerekiyordu. Onu aradıklarını, Ford's End'in her karanlık köşesinde tanrıçayı aradıklarını, onu öldürmenin, lanetlemenin ya da gücünü yok etmenin bir yolunu bulmaya çalıştıklarını biliyordum.

"Bir vanilyalı latte; bir büyük cappuccino; soya sütü, karamel şurubu, bir shot espresso ve peynir köpüğü içeren bir yaban mersinli baloncuk frappe; ve benim için mükemmel derecede akli başında bir buzlu americano."

"Hey, peynire laf etme," diye homurdandı Wil, içkisini bebeğiymiş gibi göğsüne bastırarak.

"Ben Koreliyim Wil; sadece Seul'de kaç tane peynir köpüğü soslu içecek satıldığını biliyor musun? Mesele bu değil. Yaban mersini, kahve ve karamel? *Tek bir* içekte mi? Boba ile mi?" Burnunu kırıstırarak içecekleri bana ve Honey'ye uzattı. "Tat alma duyunuzun yıllar önce köreldiğini tahmin edebiliyorum."

Göğsüm hâlâ canavarın ve Byron'ın yokluğunun ağırlığını taşıyordu ama Wil bu hakaret karşısında dramatik bir şekilde nefesini tuttuğunda onların maskaralıkları karşısında küçük bir gülümsemeyi başardım.

"Ne kadar da cüretkârsın," diye nefes aldı ve arkadaşına ihanetle baktı.

Honey bile homurdandı.

"Oh, ve Cat," dedi Phil arsız bir gülümsemeyle, "baristaya kahvenizin üzerine ekstra özel bir tasarım yaptırdım."

P a r ç a l a n m ı ş ve yenmiş bedenlerin görüntüleriyle dikkatim dağıldığı için fark etmemiştim bile ama elimdeki kahveye bir bakış attığımda içimden bir kahkaha patladı. O kadar gürültülüydü ki kahvenin etrafında yankılandı.

"Bu bir horoz."

"Evet," diye kabul etti Phil ışıltılı bir sırıtışla. "Köpüğümün içinde bir horoz var."

"Şanslı köpük," diye mırıldandı Wil, sorusundan sağlıklı bir yudum alarak-

içiyor ve çok lezzetliymiş gibi dudaklarını şapırdatıyordu.¹

"Benimkinde... o da ne?" Honey, altın sarısı saçlarının uçlarını neredeyse kahveye batırana kadar başını eğerek kaşlarının arasında bir kırıksıklık olduğunu söyledi.

"İki tavşan sikişiyor," diye bilgilendirdi Phil onu. "Sen ve erkek arkadaşın her zaman kalçalarınızdan yapışık olduğunuza göre, seksin ölçüsüz olduğunu varsaymak zorundayım."

Honey köklerine kadar kızardı.

Kahvemi içtim.² ve kaşlarımı çatmaya çalıştım. Wil bunu fark etti ve kaşlarını kaldırdı ama Honey neyse ki bunu yapmadı. O bana bakana kadar yüzümü daha nötr bir hale getirmeyi başardım, tüm yüzü pembeydi.

Phil'in söylemek üzere olduğu her şey, kafenin ağır cam işlemeli kapıları açılıp iki zabıta memuru içeri girdiğinde dudaklarında kayboldu; neon sarısı paltoları dışarıda yağın yağmurdan sırılsıklam olmuş, yüzleri siyah şapkalarının altında yarı yarıya gizlenmişti.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldı Wil.

Midem bir denizci düğümüne dönüştü; ilk düşüncem, yaratığın çiçekçiyi öldürdüğü gün orada olduğumu öğrenmiş olmalarıydı. *Başka kim olabilirdi?* Ben kaçtıktan sonra başka kimi katletmişti? Honey'e söylemeliydim. Hiç kimse olmasa bile, ona söylemeliydim. Şimdi benim sorgulanmak üzere götürülüşümü, okuldan kurbağa marifetiyle çıkarılışımı izlemek zorunda kalacaktı.

"Duncan Ford?" diye seslendi derin, hırçın bir ses ve rahatsızlığım daha da arttı. Ter boncuk boncuk olurken ellerimi kotuma sildim. Oh, Tanrım. Buraya benim için değil, *Duncan* için gelmişlerdi.

"Evet?" Duncan oturduğu küçük masadan kalkıp bir MacBook'un arkasına saklanarak sordu. Onu fark etmemiştim bile. "Sonunda kuzenimin cinayetini araştırmaya karar verdin, değil mi?"

Tabii ki yapmadılar. Kabus bunu asla yapamayacaklarını görecekti.

"Karakola gelmeniz gerekiyor," dedi huysuz adamın küçük ortağı, Duncan'a ciddi bir bakış atabilmek için şapkasını geriye iterek. "Cevaplamanız gereken bazı sorular var."

"Ne gibi?" Duncan omuzlarını dikleştirip çenesini dışarı çıkararak sordu. Meydan okuyan ve öfkeli, hepsi benim yüzümden. Midem daha da ekşidi.

"Gardırobunuzda neden bir cinayet silahı bulduğumuz gibi," diye cevap verdi sert memur, kafenin mutlak sessizliğine. Dumanı tüten sütün ve tıkırdayan tabak çanağın alçak tıslaması bile sessizleşmişti.

"Ne?" Duncan nefes nefese gülerek başını salladı. "Bu saçmalık. Gardırobumda hiçbir şey bulamadınız çünkü ben kimseyi öldürmedim."

Ben bile bunun doğru olmadığını biliyordum.

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyin," dedi ikinci memur. Boyu 1.80'den uzun olamazdı ama yüzündeki o ifadeyle onunla uğraşmazdım.

Ayağa kalktığımı fark edene kadar sandalyenin ayakları gıcırdadı. "Seninle geleceğim," diye teklif ettim Duncan'a.

Duncan başını salladı, kızgın ve yorgun görünüyordu ama kafası karışık değildi. Kanıtı benim yerleştirdiğimi biliyor muydu, yoksa bunun Kâbus'un işi olduğunu mu düşünüyordu? Kâbus'un işi olduğunu kendime hatırlattım. "Ben iyi olacağım, Cat. Kendini de bu polisler tarafından sorgulatma."

Kadının bakışları altında solmuştum, tüm içgüdülerim bana geri oturmam için bağıırıyordu. "Kimsin sen?"

"Bir arkadaş," diye cevap verdim, zorlukla yutkunarak.

"O zaman iyi bir arkadaş ol ve onu işbirliğine ikna et. Kimse senin buradan sürüklenerek çıkarıldığını görmek istemiyor evlat."

Duncan, "Peki," diye ısırdı ve dizüstü bilgisayarını kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırladı. "Ama avukatımı arayacağım."

"Misafirimiz olun," dedi huysuz memur, etli bir eliyle Duncan'ın pazusunu kelepçeleyerek.

Duncan ağır kapılardan çıkarılırken olduğum yerde donup kaldım. Herkes onu izliyordu; aşağılanacaktı. Gece Kısrağı'nı çağırmaktan suçlu olduğunu söyleyen herkes için bir intikam olacaktı. Ona tekrar düşman olacaktı.

"Otur, Lois Lane. Eminim Süpermen karakolda tek başına iyi olacaktır."

Wil'in açıklaması o kadar şaşırtıcıydı ki kaşlarımı çatarak ona baktım ve minderli sandalyeye geri döndüm. "Duncan ve ben bir şey değiliz. Zaten üç erkeğim var; dördüncüye ihtiyacım yok."

"Üç!" Phil ağzından kaçırdı ve benim kendi sözlerim tekrarlandı.

Kahretsin.

İnledim ve başımı masaya bıraktım. Will kafamı dürttü. "Bize *her şeyi* anlat."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I Ford's End polis karakolunu üç kez aramıştım ve şimdiye kadar aldığım cevap aynıydı. Duncan sorgulanıyordu ve kırk sekiz saat içinde serbest bırakılacaktı.

onu almaya gelecek. O zamana kadar onları taciz etmeyi bırak.

Onları taciz etmeyi bırakmadım. Tam istasyon kapanırken bir kez daha şans dilemek için aradım ve aynı bilgiyi aldım.

"Kahretsin," diye nefes aldım arama aniden sona erdiğinde. Duncan benim yüzümden geceyi karakolda geçiriyordu, çünkü Virgil'in güvenliğini onunkinden üstün tutmuştum. Beni daha da suçlu yapan şey, bunu tekrar yapacak olmamdı. Duncan'ı Jillian Pendleton'ın cinayetiyle suçlamak bana bir görüntülü arama getirmişti ve Virgil'in arkasında bir şey, bir ipucu bulacağıma inanıyordum. *Bir şeyler olmalıydı.*

Kaydı tekrar açtım, sanki Virgil'in nerede olduğunu söyleyeceklermiş gibi tuğlaları ve boruları yakınlaştırdım.

Borular... Ford'un etrafına döşenmiş boruların haritaları olmalıydı. Virgil'in yakınlarda tutulduğu hissinden kurtulamıyordum. Ya eski bir savaş sığınağı varsa? Çevresinde hissettiğim rutubetli, kapalı hissine uyardı. Bu bir sıçramaydı ama umurumda değildi. İhtiyacım olan

Bir şeyler yapmam gerekiyordu ve Ford's End'deki sığınakları araştırmak elimde tutabileceğim verimli bir şeydi.

Yarım saattir okulun herhangi bir planını ya da şemasını bulmaya çalışıyordum ki telefonum titredi. Yerimden sıçradım.

"Kahretsin."

n."

Tannie.

Bir elimi yüzümde gezdirdim, soğukkanlılığımı toparlamaya çalıştım ve sonra cevap verdim.

Telefonu açar açmaz "Virgil'den haber aldın mı?" diye sordu, her zamanki boğuk sesi yoktu. Onun yerini boğazımı düğümleyen keskin bir endişe almıştı.

Virgil'den haber almış mıydım? Ne diyebilirdim ki? Tannie paniğe kapılırsa, Kâbus'un ne yaptığını öğrenirse, Ford's End'e ulaşmaya çalışacaktı. Adaya ulaşamayınca da Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatacaktı. Kâbus kardeşim tarafından kışkırtılmadan da yeterince kötüydü zaten.

"Evet," dedim, sesimdeki yalpalamadan dolayı gözlerimi kapatarak. *Her şey yolunda, her şey normal, her şey yolunda.* "Geçen hafta Ford'a habersiz geldi. Görünüşe göre üniversiteden izin almış." Kulağıma saçmalık gibi geliyordu ama cesur kardeşimin gerçeği öğrenmesine izin veremezdim. Kâbus'un onu incitmesine de izin veremezdim.

Misery'yi şu anda çok iyi anlıyordum. Ailemi güvende tutmak için alabileceğim bir tonik varsa, ne kadar riskli olursa olsun, onu alırdım.

"Orada," diye tekrarladı Zoltan, sesi şaşkıncı. "Çalışkan, her zaman ciddi olan ağabeyimiz üniversiteden izinli olarak mı ayrıldı?"

"Ben de anlamıyorum," dedim, yalandan nefret ediyordum, ağzımdan çıkan her kelimeyle büyümesinden nefret ediyordum. "Neden gittiği hakkında konuşmuyor; sanırım biri kalbini kırdı."

"Telefonu ona ver," dedi Tannie öfkeyle. "Ben bu işi halledeceğim."

"Burada değil," dedim hızla, kalbim hızla çarpıyordu. Bir anksiyete atağı yükselip göğsümü sıkıştırırken odamın duvarları bulanıklaşmaya başladı.

"Az önce onun..." dedin.

"Burada adada, ama burada değil. Köyde pratisyen hekimlerden biriyle yerleştirme hakkında konuşuyor."

"Gece saat yedide mi?"

Oh, Tanrım. Yalan söylemekte çok kötüydüm. Yanıt vermek için çırpındım, göğsüm gittikçe daralıyordu. "Şimdiye kadar gidemezdi; bakmaları gereken hastalar vardı."

Tannie onaylar gibi bir ses çıkardı. "Haklısın. Ama bu adam çok suskun davranıyor. Geri döndüğünde beni aramasını söyle."

"Söyleyeceğim," diye yalan söyledim, yalanlarla işim bittiği için minnettardım. "Seni seviyorum, Tannie."

"Ben de seni seviyorum, sevgili kardeşim. Senin için okulu bırakmak ya da izin almak yok, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu.

"Sen halledersin," dedi bana, gözyaşlarını duymuş ama nedenini yanlış yorumlamıştı. "Bir bataklık canavarı ya da et yiyen salyangozlar olsa bile, sen halledersin."

"Ben hallederim," diye fısıldayarak tekrarladım.

"Sana bir sürü ilham verici mem göndermemi ister misin?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Evet," diye cevap verdim kısık bir sesle.

"Olmuş bilin. Çok fazla endişelenme. Virgil ile her şeyi halledeceğim."

Buna verecek bir cevabım yoktu. Aramayı sonlandırdım, kırmızı düğmeye basana kadar soluk soluğa, çaresiz nefeslerimi zar zor tuttum. Göğsümü tuttum, kendi nefesimle savaşıırken yatağa doğru eğildim.

Kendimi toparlamam, kontrolü ele almam gerekiyordu. Aramam gereken bir sığınak ve bulmam gereken bir kardeşim vardı. Ama her zamanki gibi endişe kazandı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

I Ford's End'in altındaki boruların haritasını ortaya çıkarmak ve bunu adanın kendi haritasıyla karşılaştırmak bütün gecemi aldı. Boru hatlarının çoğu Ford'a ya da köye bağlıydı, diğerleri ise izole ed çiftlik evleri ya da küçük malikâneler adanın dolambaçlı yollarına serpiştirilmişti. Adanın bugünkü düzeninde hiçbir anlam ifade etmeyen beş tane rastgele dal vardı. Boru şemalarının ekran görüntülerini aldım, harita uygulamamda her konumu sabitledim ve aceleyle giyindim.

Güneş doğmadan çok önce Ford'dan çıkmış ve dik, dolambaçlı bir yolda ilerliyordum. Kahve içmek için Ford's End'e uğramayı düşünürken, kafeyi işleten kibar kadının canavar tarafından parçalandığını hatırladım. Yaratık. Her neyse işte. Çiçekçinin yendiği görüntü zihnimde o kadar net canlandı ki irkildim ve ellerim direksiyonda sarsıldı.

Kaza yapmadım, hatta yoldan bile çıkmadım ama dikkatimin dağılmasının beni ne kadar kolay öldürebileceğinin aşırı derecede farkına vardım. Caroline Beaumont'u öldürülmüş olarak bulmuş ve bir haftadan kısa bir süre içinde başka bir kadının parçalara ayrıldığını görmüştüm; zihnim dikkat dağıtıcı şeylerden *başka* bir şeyle dolu değildi. Eğer onu bulacak kadar hızlı olmasaydım, Nightmare o yarattığı kardeşimin üzerine salar mıydı?

O mu? Ona cevap verdiğini biliyordum. Gizemli bir canavarın, planının bir sonraki aşamasının gerçekleşeceği konusunda uyardıktan haftalar sonra insanları öldürmeye başlamasına imkân yoktu.

Eğer canavarı bulur ve boğazını koparırsanız, başka kimseye zarar veremez. Başka bir ölüme şahit olmak zorunda kalmazsın. Sonsuza dek mutlu yaşarsınız.

Önümdeki yola bakarak başımı salladım. "Bugün olmaz. Bugün kardeşimi bulacağım."

Gösterge panelindeki telefonuma kısa bir süre baktım, daha önce hiç kullanmadığım yoldaki bir virajın etrafındaki küçük iğneyi takip ederek beni Ford'un karşı tarafına götürdü. Burada çimler yükseliyor, ağaçlar seyreliyor, toprak yolun yanındaki kayalık uçuruma doğru alçalıyordu. Eğer Kâbus ölmemi istiyorsa, beni bu yoldan çıkarmak bunu yapmak için iyi bir yol olurdu. Deniz aşağıda köpürüyordu, beni bütünüyle yutmaya hevesliydi.

"Az ileride," diye fısıldadım kendi kendime, terli ellerimle direksiyonu kavırken. "Hemen ileride."

Kırmızı rozet benim cankurtaran halatımdı, solumdaki tehlikeli düşüşten, sağımdaki ıssız bozkırdan kurtuluş vaat ediyordu. Biri beni öldürmeye karar verirse cinayetime tanıklık edecek kimse yoktu.

Cesaret edemezlerdi, karanlık kaynıyordu. Beyinlerindeki her kötücül düşünceyi on iki voltluk ölümcül elektrikle yakarsınız.

"Burada elektriği nereden bulabilirim ki?" Mırıldandım, bu terk edilmiş yolda ilerlediğim her dakika daha da soğuyordum.

Araba aküsü, benim karanlığım sağladı.

"Oh iyi," diye mırıldandım. "Bunu düşünmüşsün."

Şiddet arzusuyla, kanın tenime sıçramasını hissetmek için yanıp tutuşarak bana doğru kabardı ve ürperdim. İçimdeki karanlık tarafın bu kadar büyümesi, kendi aklına sahip olması, beni şiddete ve cinayete teşvik etmesi hoşuma gitmiyordu. Kimse bana zarar vermeden önce kan dökme fikri çok çekiciydi. Tor'un bana hediye ettiği bıçak kalın kışlık paltomun cebindeydi ve bir gecede ortaya çıkan küçük bir deri kılıfın içine saklanmıştı. Sanki bir gece dışarıda durduğunu fark etmişti.

beni görmeye geldi.¹

"Kimseye araba aküsüyle elektrik vermeyeceğim," dedim, gözlerim küçük kırmızı iğne ile daha geniş bir kavis çizerek düzleşen yol arasında gidip geliyordu. İlk boru anomalisi her neye bağlıysa, hemen ileride sağdaydı. Sol tarafımda hâlâ tehditkâr uçurumlar vardı. Harika. Onları geride bırakmayı umuyordum.

Yolun kenarına park edip elimde telefonumla dışarı çıktığımda karanlık hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen bilinçaltımın söyleyecek bir şey bulamayacak kadar gergin ve korkmuş olmamdan kaynaklanıyordu. Dibe kadar jilet gibi keskin kayalarla kaplı iki yüz metrelik bir düşüşün aşırı farkında olduğunuzda kana susamış hissetmek zordu.

Kırmızı iğneyi takip ederek kırları aşip uçurumun kenarından uzaklaşmak beni rahatlatmıştı ama havada bir kar kıvrımı sürüklenmeye başladığında ilk rahatlama umudum yerini korkuya bıraktı. Caroline'ı öldürülmüş olarak bulduğum gün kar yağıyordu. Telefonumu daha sıkı kavradım, korkuyla yavaşça nefes aldım.

"Başka kimse öldürülmeyecek," diye kendimi sakinleştirdim. "Her şey yoluna girecek."

Virgil'i tuttuğu yeri bulmam dışında, Kâbus'a karşı tek bir bıçağım vardı. Ne kadar aptalım. Bir silah almalıydım; Ford'da silah alabilecek birini tanıyan biri olmalıydı.

"Tamam," diye nefes aldım ve yüksek sesle konuşmanın paniğimin en keskin tarafını yatıştırdığını fark ettim. "Tamam, hemen şurada." Bir daire çizerek döndüm ve boş kırları taradım. Hiç ev yoktu, boru tesisatı için terk edilmiş bir kulübe de yoktu ama bu, burada bir şeylerin durmadığı ve onlarca yıl önce yıkılmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu aynı zamanda altımda bir sığınak olmadığı anlamına da gelmiyordu. Çimler kesinlikle bir sığınığın girişini gizleyecek kadar uzundu.

"Mantıklı düşün," dedim kendime, iğnenin tam üzerinde dururken. "Eğer burada bir şey varsa, onu bulacağım."

Sadece buranın her santimini kontrol ettiğimden emin olmalıydım. Bunu yapabilirdim. Biraz korku ve karın beni kardeşimi kurtarmaktan alıkoymasına izin veremezdim. Telefonumu şimdilik cebime koydum ve spiral çizen bir yolda yürümeye başladım, çimlerdeki ayak izlerimin oluşturduğu daire her geçişte daha da genişliyor, iğnenin bulunduğu yerden daha da uzaklaşıyordu. Gözlerimi yerden ayırmıyor, botlarımın burnuyla yeri eşelemeye dikkat ediyor, bir sığınığın girişi olan metalin çınlamasını arıyordum. Genişleyen araştırmam arabamın beklediği bozkırın kenarına ulaştığında kalbim sıkıştı. Bir zamanlar borulara ihtiyaç duyan her neyse, artık yoktu ve burada bir giriş de yoktu.

"Hayır," diye karşı çıktım, saçlarımdaki karı silkeleyerek. "Hayır, onu bulacağım. Sadece yeterince dikkatli bakmam gerek. O başka bir yerde."

Arabama geri döndüm ve bir sonraki iğneye ve bir sonrakine

gittim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Ford'dan birinin satın alabileceğim bir metal detektörü olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Bir sabahta bu kadar çok kilometre yürümek ciğerlerimi hırıldatıyor, bacaklarımı zonklatıyordu. Bir süredir

Haftalar, belki de aylar boyunca sabahları koşmamıştım. Ne yazık ki Tor, sabahın erken saatlerindeki huzuru benden çalmıştı ve kondisyonum açıkça yokuş aşağı gitmişti.

Çimenli bir tepenin yarısında durup yan tarafımı tuttum, ani bir acıyla kaslarımda bir sancı parladı.

"Orospu çocuğu-" Nefesimi tutarak soluk soluğa kaldım. "Lanet olası kurbağa."

Bugün kurbağaları pek sevmiyordum. Bir tanesi son bulunduğum yerden -eski bir çiftlik evinin kalıntılarının hala durduğu hafif bir vadiden- bana doğru sıçramış ve ödümü koparmıştı. Bacağıma kondu, *bana yapıştı* ve o kadar yüksek sesle çığlık attım ki yakındaki ağaçtan bir karga sürüsünü korkuttum. O zamandan beri beni takip ediyorlardı. Onlara bakmamaya çalışıyordum.

Geriye dönüp baktığımda, kurbağa konusunda aşırı tepki göstermişim ama arka beynim onun canavar olduğunu düşündü ve yüksek alarımda olan ikna edici içgüdülerim yoktu.

"İyisin, her şey yolunda, Virgil'i bulacaksın." Hâlâ kendi kendime konuşuyordum ama sığınak girişleri, rögar kapakları, gizli ızgaralar - herhangi bir şey- için aradığım her adımda konuşmam biraz daha denial bir hal alıyordu. Üç numaralı iğnedeydim ve kargalar ile bir kurbağadan başka bir şey bulamamıştım. Basmakalıp bir cadı olma yolunu yarılamıştım; sadece bir süpürgeye ve bir sigile ihtiyacım vardı.

burnumun ucunda.¹

Tepemdeki ağaca tüneyen bir karga yüksek sesle öttü. Tepeye tırmanırken çıkardığım hırıltıyı görmezden gelerek ona parmağımı uzattım. Lanet olsun, Ford'un spor salonuna gitmem gerekiyordu. Kardeşim kaçırılmışken ve bir yaratık insanları yerken formda kalmak pek de öncelikli değildi.

"İnsanların yenildiğini düşünme," diye kendi zihnime tısladım, kar yüzümü kamçılادığında titriyordum, rüzgâr Ford's End'de bir sığınak izi aramak için harcadığım her saatle birlikte daha da şiddetleniyordu. Virgil'in yeraltında olduğuna dair bir kanıtım bile yoktu, sadece hızla inancımı kaybetmeye başladığım bir önsezim vardı.

Havayı emerken kar yuttum, tepeye tırmanırken hızımı yavaşlatmak zorunda kaldım, telefon ekranımdaki kırmızı iğneyi takip ettim - tam tepenin üstünde, çünkü elbette öyleydi. Bu yoldan hiçbir yol geçmiyordu, arabamı getirebileceğim kadar büyük hiçbir yol yoktu. Tepeye aşınmış lanet bir patika bile yoktu. Zemin ayağımın altında pütürlü ve engebeliydi ve üzerinde yürümek işkence gibiydi.

"Virgil için," diye hırıldadım. Benimle ilgilenen kardeşim için.

Hayatım boyunca bana destek olmaktan başka bir şey yapmadılar.²

"Neredeyse varmış olmalıyım," diye nefes alarak kendimi cesaretlendirdim. Telefonuma baktığımda varış noktasına *0,5 km kaldığını* görünce çok acımasız bir inek izlenimi bıraktım. Tanrım, gerçekten o kadar uzak olamazdı, değil mi?

Etrafımdaki eğri büğrü tepeye tutunmuş ağaçlara konan dört karganın aynı anda gaklamasıyla yerimden sıçradım.

"Orospu çocukları," diye hırladım, dizlerimin üzerine sertçe çöktüm, kar bir bacağımda ıslak bir yama açtı. Harika, bu da başka bir çürük olacaktı. Alastor Carmichael'ın beni Rosalind Woods'ta yere sermesinin yaraları daha yeni iyileşmişti. "Hayvanlara şiddet uygulanmasını pek hoş karşılamam ama sanırım siz pislikler için bir istisna yapacağım."

Yaramaz, yaramaz, dedi Kâbus, sesi zihnimde yavaşça kayarak.

Sıcak, alaycı ses tonunda beni donduran bir şey vardı,

dizlerimdeki ıslak lekelerin yayıldığını umursamıyordum.

Nefes aldığımdan emin değildim.

Etrafta sinsice dolaştığını görüyorum, dehşetim.

Sadece Ford'u keşfediyorum, dedim hızlıca ama zihnimdeki ses bile nefes nefese ve korkuyla çıkıyordu. Bunun için Virgil'i öldürecek miydi? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Gözlerim yaşlarla doldu, acı ve sıcaktı.

Bana yalan söyleme! diye bağırdı ve ben sertçe irkildim, başım dönmeye başladı. *Dehşetimin ortaya çıkmasından hoşlanmıyorum, Cat. Davranışını düzeltmek için seni cezalandırmak zorundayım.*

Sen ne yaptın?

Hiçbir şey söylemeyince titredim, soğuk göğsüme yayıldı, panikle çivilendim.

"Ne yaptın sen?" Bağırdım, sesim tepelerde yankılandı ve kargaları ürkütüp havaya uçurdu.

Arabayı kontrol et, diye cevap verdi. *Ve eğer seni bir daha bana karşı hareket ederken görürsem, sonuçlarının daha kötü olacağını bil.*

Arabamı kontrol edeyim mi? Arabama ne yapmıştı?

Bu sözün ardından öyle derin bir rahatlama hissettim ki hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Arabama zarar vermişti, ama sadece arabama. Yarılmış lastiklerle, çizilmiş boyayla ve hatta kırılmış camlarla başa çıkabilirdim. Sadece bir arabaydı. Sevgiğim hiç kimse, hiç-

Bir kalp atışı kulaklarımda gümbürdedi, benimkiyle senkronize değildi, garip bir şekilde yavaştı. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim ve tepede Kâbus'u aradım, o gümbürtü tekrar geldiğinde zıpladım, inkar edilemez bir kalp atışı. Bu onun muydu? Beni kalp atışlarını duymaya zorlayarak delirtecek miydi? Boncuk gözlerle izleyen kargalara ait olamayacak kadar insancaydı, asla müdahale etmemeye mahkûm gözcüler gibi tünelerinden kıpırdamıyorlardı.

Yutkundum, ayağa kalkmaya çalıştım ve tepeye baktım. Virgil'in burada olmadığından emin olmak için onu aramam gerekiyordu ama kalp atışlarım daha da hızlandı, içime işledi, sinirlerimi tırmaladı.

Aramaya devam edersem, Kabus arabamı mahvetmekten çok daha kötüsünü yapacaktı.

"Lanet olsun!" Kendimi geri çekerek, tepeye tırmanmak yerine aşağı inmek için kendimi zorladım. Virgil yukarıda olabilirdi ama tek bir adım daha yaklaşırsam Kâbus'un ona küstahlığının bedelini ödeteceğini biliyordum.

Dayak sesi daha da yükseldi ve kollarımdan aşağı ürperti inene kadar benimle alay etti. Arabayı kontrol et, dedi Kâbus. O söylemedi

arabama *bir* şey yapmış olabilirdi. Ya duyabildiğim kalp atışları kardeşime aitse? Ya arka koltuğumda ölüyorsa?

Tehlikeli bir koşuya başladım, ayaklarım karla kayganlaşmış çimenlerde kayıyor, düz olmayan zeminde savrulup kayarken kalçalarım itiraz ediyordu, momentum beni tırmanmak için kıcımlı yırttığım tepeden aşağı çekerken daha hızlı ve **d a h a** hızlı.

Ya Virgil olmasaydı? Ya annemi de götürdüyse? Ya da oraya vardığımda Urus'un derisinde kanlar içinde yatan babam olsaydı? Gözlerimi kırıştırdım ve Tannie'nin gökkuşağı tırnaklarının koltuğa battığını, kan kaybından ölmek için pençelerini geçirdiğini, hem vücudundan hem de gözlerinden hayatın yavaşça aktığını gördüm.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, daha hızlı koşarken dizlerim titriyordu. Sert zemine iki kez çarptım ama kendimi geri çektim ve durmaya cesaret edemeyerek kıcımdaki ve dizlerimdeki keskin zonklamayı görmezden geldim. Etrafımda yankılanan kalp atışları, Kâbus'un Cadılar Bayramı partisinde öldürdüğü insanların hayatlarını emerek hapsediği yerden yeniden çıkabilmesi için çıkardığı gürültüyü hatırlatıyordu. Ölüm tanrılarım onu her nereye hapsetmişse.

Ba-bump, kalp atışı daha yüksek sesle devam etti, kafatasımda, vücudumda titreşimlerini *hissedene* kadar davul çaldı. Kabus beni delirtmek istiyordu, beni kırmak istiyordu ama ona izin veremezdim. Eğer kırılırsam, o kazanırdı. Hayatta olsam da olmasam da Ölüm'e karşı haçlı seferini durdurmayacaktı ama tüm bu savaş bir hiç uğruna olacaktı. Onun bedel ödemesini izlemek istedim, acı çektiğini görmek istedim, kanayan gözünü çıkarıp çizmelerimin altında ezmek istedim ve bu karanlıktan bile kaynaklanmıyordu.

Ba-bump. O kalbin her çarpışı bir alaydı, kimin kalp atışını duyduğumu bilmediğimi, Kâbus'un *kimi* incittiğini bilmediğimi hatırlatıyordu. Tanrım, ya Honey'yse? Ya en iyi iki arkadaşımın sadece birkaç hafta arayla ölmesini izlemek zorunda kalırsam?

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı, boğazım o kadar sıkıldı ki kapandı, ama daha hızlı koştum, yere her çarptığımda kendimi toparladım. Bu noktada kot pantolonum sıırıslam olmuştu, tüm vücudum protesto için ağrıyordu.

Neredeyse oldu, neredeyse oldu.

Ba-bump, ba-bump.

"Kapa çenenini," diye mırıldandım, gürültüyü kulaklarımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Ama her yerdeydi, etrafımda, kafamın içinde. Bunun gerçek olup olmadığını ya da Kâbus'un oyunlarından biri olup olmadığını merak etmeye başladım.

Sonunda son yokuştan aşağı kaydım ve yola çıktım. Arabama doğru tökezleyerek ilerlerken bacaklarım neredeyse yeniden iflas ediyordu; kireç yeşili boya, çimenlerin ve karın yeşim ve fildişi rengine, virajlı yolun aşınmış asfaltına karşı göze çarpıyordu. Yakınlarda bir yerde, okyanus uçurumları dövüyor, beni aşağı çekmek için çaresizliğini hiç bırakmıyordu.

"Bugün olmaz," diye homurdandım, yolun karşısına, arabamın bagajının açık olduğu yere doğru sendeleyerek ilerledim. "Bugün olmaz, bugün olmaz."

Deniz beni alamazdı. Kabus beni yıkamazdı.

Bagajımda, yedek lastiğimin yanında duran, sadece bir kitap alabilecek büyüklükte açık bir kutu gördüğümde kaşlarımı çattım. Ayaklarım sürüklendi, bedenim yorgun ama aynı zamanda isteksizdi, kutunun içinde ne olduğundan korkuyordum. Bunun sadece bir kitap olmadığını şüphesiz biliyordum.

Ba-bump, kalp atışları kulaklarımda gümbürdedi ve buz gibi bir şüphe içimden geçerken durdum. Cilalı maun bir kalbi taşıyacak kadar büyüktü. Elim ağzıma gitti, korku kontrolü ele geçirirken parmak uçlarım yanaklarımda titriyordu.

Arabama kadar son üç adımı nasıl attığımı bilmiyordum, gözyaşlarımla lekelenmiş gözlerimden tek bir bakışta koyu, koyu kırmızı bir leke gördüm. Gözümü bir kez kırpmam görüşümü netleştirmeye, kutunun içinde duran, tahtaya sıçramış kanla çevrili kalbi, tırtıklı bir bıçakla kesilmiş atardamarları ve toplardamarları göstermeye yetti.

"Tanrım," diye boğuldum, tek kelimem buydu, dehşet ve karanlık buz gibi korku zihnimi felç ediyordu.

Kalbe baktım, kanlı ve vahşi ve attığında bir çığlıkla geri çekildim. Ba-bump. Aman Tanrım, aman Tanrım. Kalp atıyordu. Birinin göğsünden kesilmiş, bulmam için bir kutuya bırakılmıştı ve hâlâ atıyordu.

Kimin?

Bilmem gerekiyordu, kalbi olmadan kanlar içinde yatan bedeni bulmam gerekiyordu, tanrılara ulaşmam gerekiyordu ki onlar da yaşam ve ölüm üzerindeki güçlerini kullanarak bu kalbi yerine koyabilsinler ve-

Kutuya uzanıp onu alana götürmek ve Kâbus'un bu sefer benden aldığı kişiyi kurtarmak isterken, kenarına takıldım ve kutu büyük bir gürültüyle kapandı. Sertçe irkildim. Vücudumdaki düşük seviyeli titreme, dişlerimi birbirine vurarak şiddetli korku kasılmalarına dönüştü.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Gözlerimdeki yaşları kırıştırdım ve yanılmış olmam için dua ettim. Ama orada, kutunun kapağına oyulmuş, atan bir kalp vardı,

tek bir
kelimeydi.
Sefalet.

BÖLÜM OTUZ ALTI

KEDİ

S Arabamın yanından hızla geçerken, ayakkabılarım eski asfaltı gümbürdetirken hava artık güneş ışığına dönmüştü. Ortaya çıktıkları anda kendimi kapılara attım, güneş ışınları metali ısıtarak

Avucum.

"Bırakın gireyim. *Beni içeri al.*"

Sıcak demiri çaresiz bir yumrukla kavradım, kapıları salladım ve açıldıklarında hıçkırarak ağladım. Kutuyu göğsüme yaslamıştım, titreyen kollarım kutunun etrafını sarmıştı. Misery'nin kalbinin etrafına.

"Miz," diye soluk soluğa bağırdım, onu bulmak, onu sağlıklı, kanlı canlı, göğsünde kalbin olması gereken yerde bir delik olmadan görmek için çıldırıyordum.

Kapıyı arkamdan kapattım, avludan şatoya doğru koşmadan önce kilitlendiğinden emin olacak kadar bile aklım yoktu. Karanlık köprüleri ve kuleleri, gotik pencereleri ve sivri çatılarıyla bu kez Ölüm'ün kalesi üzerimde yükseliyordu.

Ağır ön kapıdan geçerken kutuyu göğsüme bastırdım, zayıf bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyordu.

"Miz! *Misery!*"

Merdivenleri hızla çıktım, onu en son gördüğüm yatak odasına yöneldim, ellerim öyle titriyordu ki kalbin kutusunun içinde yuvarlandığını hissettim. *Sakın düşürme, sakın düşürmeye cüret etme, bu sevdiğin adamın kalbi.*

Merdivenlerin başında bir gölge belirdi ve nefesimi tuttum, dua ettim, dua ettim-

"Sorun nedir?" Misery, beyaz saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanarak merdivenlerden inerken, haftalardır görmediğim kadar kendine benziyordu. Siyah pantolonunun üzerine açık olarak giydiği uzun ipek cüppesi onu asil bir prens gibi gösteriyordu ama gözlerindeki karanlık parıltıyı gizlemek mümkün değildi. Eğer bir şeyin prensiyse, o da ölümün prensiydi.

"İyisin," diye hıçkırdım, dizlerimin bağı çözöldü. Merdivenlere zaten ağrıyan bedenimi sarsacak kadar sert çarptım, yüzüm buruştu. Kutuya sıkıca tutundum, gözlerimi kaplayan ani yaş perdesinin ardından Miz'i görebilmek için çıldırıyordum.

"İyiyim," diye söz verdi, yanımdaki basamakta diz çöktü, sıcak kolları anında bana sarıldı. "Ne oldu?"

Boğazım cevap veremeyecek kadar sıkıydı. Maun kutuyu üstümüzdeki basamağa koydum ve yazıyı okumasına izin verirken iki kolumu ona doladım ve sıkıca tuttum. Eli saçlarıma gömülmüştü, diğer eli kapağı kaldırırken bile başparmağı rahatlatıcı daireler çiziyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı ve kutuyu tekrar kapattı. "Kim-Kabus," diye homurdandı, kendi sorusuna cevap verirken. Sesi, beni korkutmak için takındığı mavi gözlü psikopatla özdeşleştirdiğim sertlikte soğuktu. "O benim değil, Cat. Kalp benim değil."

Gözyaşlarım yüzümü kaplarken yüzümü sıcak omzuna gömdüm, parmaklarım ipek bornozunun içinde kıvrıldı. "Düşündüm ki-"

Miz sağlam bir kolla etrafımı sararak beni kendine çekti. Dudakları yanağıma değerken şöyle mırıldandı: "Ben buradayım. Beni kaybetmedin."

Bir hıçkırık daha koptu, söylediği her rahatlatıcı kelimeyle birlikte daha da fazlası döküldü.

Bir süre sonra şakağımı öperek, "Gidip Ölüm ve Tor'u getireyim," dedi.

Ellerimi bornozuna kilitledim. "Hayır! Sana burada ihtiyacım var. Yakınımda olmana ihtiyacım var."

Misery geri çekildi, iki eliyle saçlarımı düzeltti ve bana bakabilmek için yüzümden uzaklaştırdı. Kim bilir ne gördü. Kırmızı, şiş gözler, lekeli yanaklar, titremesi durmayan ısırılmış dudaklar ve bütün gün tepelere tırmanmaktan yabanileşmiş saçlar.

"Bana daha yakın olmak ister misin, evrenim?"

Aldığım her nefeste boğuluyordum, bir başka gözyaşı dalgası gözlerimi yakıyordu. "Mümkün olduğunca yakın."

"Seni üzgün görmekten nefret ediyorum," diye fısıldadı, gözyaşlarımı yanaklarımdan öperek. "Sen incindiğinde, ben de inciniyorum."

Onun tatlılığı beni daha çok ağlattı ve beni tekrar kendine çekip başımın tepesine bir öpücük kondururken gözyaşlarım çıplak göğsünden aşağı yuvarlandı.

"İstedığın kadar ağlayabilirsin, Cat. Ben hep burada olacağım."

Tırnaklarımı derisine geçirdim, titriyordum, nefesim kesilmişti. Ölmemişti. Fildişi ve kar kokusu, ruhum sakinleşmeye başlayana kadar her kırık nefeste solunum yollarımı doldurdu. Ona ulaşamadı. O buradaydı, güvendeydi, zarar görmemişti. "İhtiyacım var..."

Bu yeterince yakın değildi. Derisinin içine girip ruhuna sarılmam gerekiyordu.

"Biliyorum," diye kabul etti, gözyaşlarımın izini takip ederek yüzümün yan tarafını öptü. "Kotunu çıkarmanı istiyorum, evrenim."

Kollarımı ondan ayırmak fiziksel olarak acı veriyordu ama onu yakınıma almaktan, hiçbir şeyin bizi ayıramayacağı bir şekilde yanıma almaktan başka bir şey düşünemiyordum. Kot pantolonumun düğmesini delikten çektim ve soyunmak için acele ederken neredeyse fermuarı yırtıyordum, kotu merdivenlerden aşağı fırlattım ve pantolonunu çoktan gölgelerin içine fırlattığı Miz'in üzerine oturdum, horozu kırmızı ve şişmiş, dikkatimi talep ediyordu.

Parmaklarım aletin etrafına dolandı, başparmağım bir damarın eğri yolunu okşarken onu girişime getirdim, hazır olmadığımı umursamıyordum.

"Cat," diye mırıldandı, altın sarısı gözleri yüzüme odaklanmıştı, yerçekiminin beni boylu boyunca aşağıya çekmesine izin verdiğimde endişe ağır gözlü bir zevke dönüştü. "Tanrım. Buraya gel."

Beni kollarının güvenliğine aldığı anda ciğerlerimden derin bir iç çekiş çıktı, göğsüm onunkiyle aynı hizadaydı, onun sıcaklığını ve katılığını içime çekerken kokusu ciğerlerimde yoğunlaştı. Yaşıyor. Un-

Acıdı. Sonunda yine benim. Başı omzuma düştü, derin nefesler alırken burnu boğazımın kenarını sıyırdı.

"Seni özledim," diye ağzımdan kaçırdım, aynı anda o da "Sensiz hayattan nefret ediyorum, Cat," dedi.

Omuzlarını sıkarak onu kendime yaklaştırdım ve kalçalarımı yavaş, sıkı daireler çizerek döndürmeye başladım. Onu içimde hissetmek, ona daha yakın olmak için duyduğum keskin, kesici ihtiyacı tatmin etti ve parmaklarımı boynunun arkasına ve saçlarına doğru takip ederek iç çektim.

"Bir daha asla ayrılmayalım," dedim, elleri sırtımı geniş, sıcak darbelerle keşfederken ciğerlerimden bir iç çekiş daha çıktı, dokunuşu aç bedenimi yatıştırdı. "Ne olursa olsun, aramıza kim girmeye çalışırsa çalışsın."

"Ne olursa olsun mu?" Kelimeleri boğazıma doğru söyledi ve ardından bir öpücük kondurdu.

"Ne olursa olsun," diye kabul ettim, parmak uçlarımı ensesine bastırarak sert daireler çizdim ve ondan bir inilti çıkardım.

"Olsa bile-"

Kalçalarımın bir sonraki dönüşünde onu kavrayarak iç kaslarımı sikinin etrafında sıktım ve göğsünün derinliklerinden bir homurtu geldi. "Olsa bile," diye kabul ettim, bir gülümsemeyi bastırarak - ta ki omurgamdan aşağıya inen nazik eller kıcımlı kavrayıp tırnakları yumuşak tenime bastırana kadar. Etrafında sertçe kenetlendim ve sikini tahrikle ıslattım.

"Seni çılgılık atmaktan sesini kaybedeceğin kadar sert becersem bile mi?" diye sordu, dişleri boğazımı kazıyarak.

"Evet," diye nefes aldım, sırtışımlı yüzümden düştü, kalp atışlarım daha ağır, daha derin.

Kıcımlı kavrayarak beni sikine bastırdı, nefesim kesilene kadar acıyı ayarladı ve sonra o zayıf noktayı defalarca taciz etti.

"Miz," diye nefes aldım, şikayet ettim, övdüm. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip boynunun dibine bir yumruk attım, vereceği tepkinin ne kadar seksi olacağına hazırlıksızdım. Bir ürperti onu bana karşı titretti, yüzü otomatik olarak yukarı eğildi, gözleri şehvetli ve yumuşaktı, güzel ağzı ayrıldı. Deneysel bir çekiştirme yaptım ve inledi, siki içimde zonkluyordu. Daha fazla ihtiyaçla kalçalarımın etrafında dönerek onu sıkıca kavradım.

"Kontrol için savaşmak mı istiyorsun, evrenim?" diye homurdandı, göz kapakları tembel ve düşüktü. "Kazanamayacaksın."

Sırıtişım yavaş bir gülümsemeyle yüzüme geri döndü. "Ben bir Wallison'ım. Her zaman kazanırım."

İnledi. "Seksi küçük baştan çıkarıcı. Boyun eğişini görmek için sabırsızlanıyorum."

Ona boyun eğme fikri tüm bedenimi sızlatsa da, "İstiyorsun," diye alay ettim.

Misery'nin kahkahası tehditkâr bir güzellikteydi. Boynumun arkasından, kışımı kavradığı omurganın dibine kadar tüylerimin diken diken olduğunu hissettim, aletini zayıf noktama sürüyor, neden anında teslim olmadığımı hatırlamakta zorlanıyordum.

Ama buna ihtiyacım vardı, kafamı dolduran her şeyden, o kutuda onun adını bulmanın kör paniğinden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ve merak ediyordum - Miz kışkırtıldığında ne yapardı? Daha önce lanet aklımı eritmişti ve o zaman da suçluluk duygumu yatıştırmaya çalışıyordu. Bu adam nezaket ya da şefkatle hareket etmediğinde ne yapabilirdi? Karanlık tarafını ortaya çıkardığında Miz nasıl biriydi?

"Bu tavrından pişman olacaksın, evrenim. Eğer benimle bu oyunu oynarsan, bir hafta boyunca beni düşünmeden oturamaz ya da yürüyemezsin." Durakladı, başını eğerek beni düşündü. "Belki haftalarca."

Homurdandım, avucumdaki saçı sıktım, onun üzerindeki büyüleyici etkisini izledim -gözler yarıda, kızarıklık boynundan aşağı iniyor, yüz zevkle gevşiyor. Teslimiyetle. "Kendini çok fazla önemsiyorsun, Misery. *Sana* boyun eğdirecek olan benim."

Gözlerindeki tembel zevk hemen keskinleşti ve ben kıpırdandım, amım onun sikini ıslatıyordu. Kalçalarımı dakikalardır hareket ettirmemiştım ve bunun onu çıldırtıyor olması gerektiğini biliyordum çünkü bende de aynı etkiyi yaratmıştı.

Şaplak uyarı vermeden geldi, kışımın yumuşak derisine çarptı, keskin, ısıricı acımı takip eden bir sıcaklık parlaması gibi. Gözlerim irileşti, gözlerim sulanırken dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Kendini tutmamıştı, nazıkçe başlamamıştı.

Tüm vücudum elektriklendi.

"Zavallı küçük kalles," diye alay etti, yüzünde midemi bulandıran kibirli bir sırıtış vardı. "Yetkinin kendisinde olduğunu sanıyor."

Avuç içi bir sonraki yanağıma, ilki kadar sert bir şekilde vurdu ve dudağımı ısırdım. Amım onun sikinin etrafında dalgalanıyordu, muhtaç ve acımasız.

Kaba sırtışı tüylerimi diken diken etti. "Amcığın kimin sözünün geçtiğini biliyor, çaresizce sikimi emiyor. Hareket etmeyi *çok* istiyor olmalısın." Sahte sempati benim zayıflığımdı. Kahretsin. "Vücudundaki her atom bana binmen için çılgılık atarken kıpırdamadan durmak *çok* zor olmalı."

"Hanımefendi," diye inledim. "Kapa şu lanet çeneni."

Peş peşe iki şaplak onun cevabıydı ve kalçalarım bu saldırı karşısında sarsıldı. Hareket o kadar iyi hissettirdi ki kendime engel olamadım, kalçalarımın etrafında dönerken tırnaklarımı kafa derisine ve omzuna geçirdim, hepsini içine almadan önce bir inç yukarı çektim, tekrar tekrar. Onun kazanmasından nefret ediyordum. Çok ama çok iyi hissettirmesinden nefret ediyordum.

Kontrolü ele geçirmek için umutsuz bir çabayla yumruğumu saçlarında sıktım ama başarısız oldum çünkü o bir efendiydi ve ben hakimiyet kurmaya çalışıyordum.

"Ne kadar iyi bir kızsın, saçımı istediğim gibi çekiyorsun. Tanrına çok iyi tapıyorsun."

Lütfen övgü yok. Lütfen, lütfen hayır.

Cildim o kadar hassaslaştı ki fırçaladığımız her yer karıncalandı. -Kalçalarım onunkilere değiyor, elleri kıcımlı okşuyor, göğsüm onunkilerin üzerinde kayıyor, çıplak omzunu kavradığım parmaklarım bile uğulduyor, bornoz dakikalar önce üzerimden kaymıştı. Ona her bindiğimde daha da yükseliyordum, aşağıya doğru uzun bir kayışta, ucunun yolda okşadığı her hassas noktada içimden bir inilti kopuyordu.

"Elinde değil, değil mi?" Güldü, dili zayıflığının üzerinde girdaplar çizerek boğazıma doğru yavaşça, tan- talayıcı bir yol yaladı. Kahretsin, direnmeyi bırakmıştım; onun ellerinde macundan başka bir şey değildim ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Bana itaat etmekten kendini alamazsın, çünkü bu amcığın bana ait olduğunu biliyorsun. Bu beden benim, bu ruh benim ve bu kalp benim."

"Anne," diye nefes aldım, her tarafım titriyordu, daha hızlı sürerken amım onu sıkıyordu, çaresizlik artıyordu. Dizlerimi tehdit eden halı yanığı ya da kalçalarımın sertleştiği, uyluklarımın aşırı yorulduğu gerçeği umurumda değildi. Devam etmezsem ölecektim.

"Her bir parçan benim emrimde ve inatçı zihninin bu küçük gerçeği unutsa bile klitoris her zaman hatırlıyor. Öyle değil mi?"

Başparmağının şişmiş sinirlerimin üzerindeki ilk fırçası ile yüzgeçlerim saçlarından kaydı, ona sarıldığımda başım omzuna düştü, dünya düşmenin eşliğindeydi.

Kalçalarım daha hızlı, daha hızlı dönerken, "İşte bu," diye teşvik etti. "Tanrına itaat et. Bu muhtaç amcığın sikimin her yerine boşalmasını sağla."

Yanıyordum. Boğuluyordum. Avuçları yankılanan bir çatırtıyla kıcımla buluştu, keskin sıcaklığın parıltısı klitorisimdeki başparmağıyla birleşerek doğanın bir gücü haline geldi. Ona itaat etmekten başka bir şey yapamıyordum, ona sarılmaktan ve boşalırken gözlerimi kapamaktan başka bir şey yapamıyordum.

Ona karşı titredim, iç kaslarım onu tekrar tekrar kavradı, her dalga stresi benden uzaklaştırdı, ta ki tek bir endişe bile düşünemez hale gelene kadar, kafam mutlu bir şekilde sessiz ve bedenim sakin, hareketsizdi.

Miz'in elleri kıcımda geziniyor, sıcak, zonklayan deriyi yatıştırıyor ya da sadece el işine hayran kalıyordu. Elleri sıkılaştığında ve ayağa kalktığında, sikini daha derine ittiğinde, şikayetle sızlandığım kadar hassas noktaları tırmıkladığında hoş bir şekilde yüzüyordum.

"Benim evrenim daha fazla orgazmı geri mi çeviriyor?" Miz homurdandı, sesi hâlâ zalim, kendini beğenmiş ve kötücül çıkıyordu. "Tuhaf. Senin gibi açgözlü bir fahişe genellikle alabildiği kadar çok orgazm ister. Ve az önce sikimi kapladığın tüm bu dölleri boşa harcamak utanç verici olurdu."

Sırtım soğuk ve sert bir şeye çarptı. Duvara. Bir ritmi bile kaçırmadan ya da benim girdimi beklemeden geri çekildi ve acımasız bir hamleyle eve geri döndü.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MİSERY

T Ya da Ölüm, kızımızı çıplak gören, hatta onu orgazm sancıları içinde gören herkesi öldürecek. Ben mi? Ona ne yaptığımı tüm dünyanın görmesini istedim.

Bu diyardaki son kişi onu ne kadar güzel, ne kadar titrek bir hale getirdiğimi görecek. Onu becerdiğim duvarın şehre bakan bir pencere olduğunu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Güç benden dalgalandı, onun or- gazmının gücüyle benden dışarı sürüklendi ve şimdiden ruhlar bunu hissetmek için akın ediyor, kalenin tabanının etrafında kalabalıklaşıyor, duvarlara bastırıyor, yukarı bakıyorlardı.

Onu cama yaslanmış, bacaklarını belime dolamış, amının mükemmelliğinin sikimi yuttuğunu görmeleri an meselesiydi. Uyarılmışlığının sikimde nasıl parladığını ya da amının sikime nasıl yapıştığını, yeni bir hamle için geri çekildiğimde bile bırakmayı reddettiğini göremeyeceklerdi. Tüm evrenimin etrafında döndüğü kadından daha yumuşak, nefes nefese inlemeler geliyordu.

Kalçalarımı onunkilere yasladım, ceketini, gömleğini çekiştirirken tek elimle onu tuttum, önümde güzelce çıplak kalana kadar rahatsız edici giysileri attım.

Sırtında soğuk bir şüphe vardı. Aletimin başını daireler çizerek ezdiğimden emin oldum ve ağzının açık kaldığını, pembe dudaklarının beni çağırdığını, derin bir öpücük için beni cezbettiğini gördüm. Onun tatlı tadı delilik ve kurtuluştı; ağzına daldığımda inledim, içim onun istekli, açgözlü tepkisi karşısında sıkıştı.

"İşte benim kızım," diye inledim ağzına karşı, avuçlarımı kıcıyla doldurdum, parmaklarımı tenine bastırdım ve çukurlaşma şeklini takıntı haline getirdim. "Aminla sikimi kavırıyorsun, iyi bir sürtük gibi tekrar boşalmaya hazırsın."

Sırtı kavislendi, meme uçları şefkat için yalvarıyordu. Ağzımı boğazına götürmeden önce dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırdım, şişmiş bir meme ucunu ağzıma çekmeden önce dişlerimle göğsünün kabarıklığını çizdim. Onu sert darbelerle emdim, kıcını pencereye sokan her itiş gücüne meme ucunda sert bir sürüklenmeyle eşleştirdim.

"Bu çok derin," diye soludu, tırnakları omuzlarımı tırmalıyordu.

"Bana daha derinde mi ihtiyacın var?" Masumca sordum, sikimi sonuna kadar içine gömerken meme ucunu dişlerimle yakaladım, bir çığlıkla içime doğru yükselirken sıkıca tuttum. Kokusu o kadar yoğun ki, şeftali, krema ve seks, görkemli bir parfüm gibiydi; y u t k u n d u m , ağzım sulandı, karnından aşağı damlıyordu. Islak izi dilimde yakalamak için meme ucunu bıraktım, karnından boğazına kadar yaladım, onu her şeyi yapmaya, her şey olmaya ikna edecek noktayı buldum-

Sadece beni mutlu etmek için.

"Seni öldüreceğim," diye soluk soluğa bağırdı, onu sert ve hızlı bir şekilde pencereye doğru becerirken nefes nefese sesi bir sızlanmaya dönüştü.

Kalçalarım kendiliğinden öne doğru tekmelendi, sıvı bir sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru hızla akarak taşaklarımda birikti. "Tanrım, beni tehdit etmene bayılıyorum. O güzel ellerini boğazıma dola."

Sorgusuz sualsiz itaat etti ya da belki de sadece beni şaşırtmak istedi. Kızım o kadar mükemmel derecede vahşi, o kadar güzel ve tatlıydı ki, tamamen bana aitti. Bir sonraki hamlede homurdandım ama çenemi sıktım ve burnumdan nefes alarak orgazmı uzaklaştırmaya çalıştım. *Henüz değil, henüz sikişmek yok.*

Etrafımda sıkılaştı, amı titriyordu. Ona şaplak atmak istiyordum ama onu düşürme riskini göze alamazdım. Pencereden dışarı hızlı bir bakış şüphelerimi doğruladı ve sikim onun içinde o kadar güçlü bir şekilde sarsıldı ki, neredeyse o anda yolda elli kişiyi görünce boşalacaktım.

Pencerenin altındaki patıkada, Cat'i pencereye dayayıp sikhmemi izliyordu.

"Ne kadar iyi bir kız," diye nefes nefese bağırdım, onu övdüğümde amcığının sikimin etrafındaki sıkı dalgalanmasını seviyordum. "Herkes izlerken boşalacak mısın?"

O kadar yakındı ki, otomatik tepkisi yumuşak bir sevinç çığığı oldu. Sarsılıp gözleri fal taşı gibi açıldığında içimde bir sıcaklık kaynadı. "Ne...?"

Kalçalarımı onunkilere bastırdım, tırnaklarımı kışına geçirdim, gözlerim pencereden dışarıdaki manzaradaydı. "O kadar çok insan seni iyi bir sürtük gibi sikimi ağzına alırken izliyor. Eminim boşalmayı ne kadar çok istediğini görebiliyorlardır; camdan aşağı damlıyorsun."

Tüm vücudu kaskatı kesildi, panik ve şok yüz hatlarında bir yıldız gibi parlıyordu. Oh, kahretsin, bu çok ateşliydi. Yeniden kiralamama karşı koydum ama bu gittikçe zorlaşıyordu.

Cat omzunun üzerinden görmeye çalışarak boynunu gerdi. "Bu bir win- dow. Tanrım, bu bir pencere."

"Ve tüm alemin seni becermemi izlemesi için sergileniyorsun."

Ürperdi.

Sırıttım, biraz zalimce. Bundan nefret ediyordu ve ben bunu seviyordum. Beni itip uzaklaştıramayacak kadar yakın, sikimden kurtulup kaçamayacak kadar muhtaç olmasını seviyordum.

Ondan damlayan sıcak, ıslak ihtiyaç izine sırtarak amından çekildim ve hala pencereye karşı becerilirken onu döndürdüm.

"İnsanların izlemesi konusunda şaka yaptığını sanıyordum," diye ciyakladı onu cama doğru bastırdığımda, mükemmel göğüsleri cama yaslanmıştı. Bahse girerim aşağıdaki sapıklardan bazıları kendilerine dokunuyorlardı. Ruhların gelip gelemeyeceğini merak etmeyi hiç düşünmemiştim ama şimdi merak ediyordum. "Tanrım, çok fazla insan var. Yapamayız-"

Aletimi içine soktum, dişlerim onu kavrarken alt dudağıma battı, kışının kızarmış pembesi kalçalarım bastırdı. "Çok güzelsin," diye nefes aldım, kelimeler ağzımdan kaçtı. "Şu haline bak."

"Herkes bakıyor," diye ısırdı, utançla keskin bir sesle.

İnledim, kolumu onunla cam arasında kaydardım, elim boğazına yerleşti, yüzünü yukarı kaldırdı, böylece onu kabaca, dağınık bir şekilde öpebildim. "Herkesin benim için boşalmanı izlemesini istiyorum. İstiyorum ki her

Güzelliğine ve ihtiyacına tanıklık edecek, bunu yaptığımda nasıl kıvrandığını görecektik tek bir kişi bile yok." Boğazını sıktım ve daha yükseğe çıktı, kıcı bana karşı kıpırdandı. "Mm. Eminim mükemmel göğüslerinin cama yapışmasını izlerken sıkleri elmas kadar sertleşmiştir. Benimkinin öyle olduğunu biliyorum."

Cat başını salladı, yüzü koyu pembenin muhteşem bir tonundaydı, gözleri kamaşmıştı. Beyaz ve pembe saçları ipeksi bir şelale gibi üzerime dökülüyor, dokusu beni çılgına çeviriyordu.

"Hayır mı? Hoşuna gitmiyorsa, söyleyeceğin kelimeleri hatırladığına eminim. Ama durmamı istemiyorsun, değil mi sürtük?"

Ses tonumun sertliğinden ya da belki de elimi kıcının mükemmel kabarıklığına indirmemden dolayı nefesi kesildi. Teninin kızarması homurdanmama neden oldu. Burun deliklerim alevlendi. Cat beni sertçe öptü, garip açığı umursamadan, sadece ağızlarımızın en yoğun ve acımasız şekilde buluşmasını önemseyerek.

Onu becerirken etrafımda sıkılaştığını hissettim, teninin koyu pembesi solmaya başladığında ona şaplak attım. Her vuruş, amcığının derin, ürpertici zonklamasıyla yankılanıyordu.

"Onlara bak," diye emrettim, sesime çakıl taşları girerken serbest bırakılmam için mücadele ettim. "Benim için gelmeni izleyecek olan şu insanlara bak."

Kedi ürperdi ve ben bunun tahrik mi yoksa tiksinti mi olduğunu anlayamadım. Boğazımda bir inilti oluştu. *Siktir. Oh, lanet olsun.* Dişlerini alt dudağıma geçirdi, kan gelene kadar gıcırdattı ve emrimi yerine getirip pencereden aşağı baktı. Titriyordum, nefesim kesilmişti.

Avucumu sağ kık yanağına indirdim, vücudu zıpladı, göğüsleri cama çarptı. "Sen ne kadar aşağılanırsan, Cat, ben de o kadar sert boşalıyorum."

"Sen bir pisliksin," diye ısırdı, vuruşlarım kontrollü hızını kaybettiğinde ve onu çaresizlikten doğan bir vahşilikle becerdiğimde ellerim pencereye doğru hizalandı. Serbest kalmak için uzun süre mücadele etmişim; şimdi onun içine girmeye, parçalanırken kaslarının etrafımdaki kutsanmış kenetlenmesini hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Bayılıyorsun," diye alay ettim, bir elimi uzun saçlarına doladım, başını güzel bir kavis çizerek şekilde geriye çektim, böylece dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirebildim. "Seni sınırlarına kadar zorladığımda, eskiden nefret ettiğin şeyleri sana sevdirdiğimde bunu seviyorsun. Pisliğin teki olabilirim ama başka hiç kimse seni daha fazla boşaltamaz."

Göz göze gelene kadar etrafımda sıkıştı. Kıçını mükemmel bir kiraz kırmızısı yapma arayışından vazgeçtim, her iki kolumu da etrafına sardım, kendimi daha hızlı ve daha hızlı gömerken vücudum onunkine karşı titriyor, tekrar tekrar nefes alıyor ve-

Geldiğimde bütün evrenler gözlerimin önünde yandı, yıldızlar var oldu, karanlık gezegenler kara delikler tarafından yutuldu, geriye kalan tek şey ışıktı, sonsuz ışık.

Boğazıma oturan bir elin ve sert bir komutun uzaktan farkındaydım. "Nefes al."

Umutsuzca bir yudum hava emdim, iki kolumu da kızımın etrafında sıktım, hala titriyordum, hala *geliyordum*, onu her son damla dölle dolduruyordum.

Nefes verişim bir iniltiydi. Alnımı omzuna koydum, nefes nefese kalmıştım, sanki yeniden kiralanmak içimi boşaltmış gibi vücudumdaki her şey garip bir şekilde hareketsizdi.

Boğazıma dolanan el çenemi okşadı, yüzgeçleri saçlarıma dolanabilsin diye yukarı doğru hareket etti. Bu kez inlemem daha derin, daha uzundu. Arkamızdaki merdivenlerde yaptığımız ilk hamle onu rahatlatmak içindi ama seks benim ruhumdaki ham ve incinmiş bir şeyi de iyileştirmişti.

"Lanet olsun, Cat," diye nefes aldım, titreyerek. "Arkanı dön, kızımı öpmem gerek."

Sikimi nazikçe amından kaydırды, iç uyluğundan aşağı damlayan döllere kaşlarını çatarak baktı. Dönüp yüzümü ellerinin arasına alıncaya kadar bu manzara karşısında büyülenmiş bir şekilde inledim. "Sen delisin," dedi, tüm yumuşaklığı ve sevgisiyle. "Ve ben az önce yaptığın sürpriz sergi yüzünden *günlerce* sana kızabilirim. Ama lanet olsun, seni seviyorum."

"Kahretsin, ben de seni seviyorum evrenim," diye iç geçirdim, vücudunu kendime doğru çektim ve dudaklarımızın her dokunuşuyla ağzıyla buluştum. Uzun, çok uzun dakikalar boyunca onu öpmeyi bırakmadım, nefes almaya zorlandığında boğazına kadar öpücükler gönderdim, derin öpücükler için geri döndüm, kendimi onun içinde boğdum.

"Hâlâ izliyorlar mı?" diye fısıldadı, dudakları çenemin alt tarafını buluyordu, vücudu benimki kadar rahatlamış ve iyice zevklenmişti.

Başımı kaldırdım, ona daha iyi bir erişim sağlarken aynı zamanda aşağıdaki şehre kendini beğenmiş bir bakış attım. "Eskisinden daha da büyük bir kalabalık var. Gösteri hakkında söylentiler yayılmış olmalı."

İnledi ve dişlerini içime geçirdi. Dakikalardır yarı sertleşmişim ama ısırık beni ikinci raunda hazır hale getirmişti. Alana, duvarlara yaslanmış ruhlara baktım, kızımı ya da beni bir an bile görmek için açgözlüydüm. Sırıttım.

"Dizlerinin üzerine çök evrenim," dedim parmaklarımı saçlarında düğümleyerek. "Hepsine sikimdeki dölleri ne kadar iyi temizlediğini göster."

Bana attığı bakış, kedi nanesi ile evcilleştirilebileceğini fark etmeyen inatçı bir kedi gibi saf bir inatçılıktı. Ve benim kızımın kedi nanesi horozdu. Gözlerinden geçen heyecan titreşimini gizleyemedi. Dünya etrafımda paramparça olduğu için orgazmını kaçırmış olabilirim, ama vücudunun ne kadar ağır ve yavaş olduğundan sert bir şekilde geldiğini biliyordum - aşağılanmanın güçlü bir afrodisyak olabileceğini fark etmişti. Teşhir edilmekten hoşlanmıyordu ama onunla işim bittiğinde tüm dünya sikimi alışını izleyecekti.

Önümde dizlerinin üzerine çökerken, güzel gri gözlerindeki cinayetle kaşlarını çatması, sikimin zıplamasına neden oldu, ucunda zaten döl öncesi bir boncuk vardı, uzunluğum birlikte serbest bırakılmamızla kayganlaştı.

Saçlarını sıkıca kavrayıp ağzını sikime doğru yönlendirdiğimde, "Senin kafanda bir şeyler var," diye mırıldandı.

"Kafandaki boktan şeye uyuyor," diye takıldım, sıcak ağzı aletimin alt tarafı boyunca kaydığında bir iniltiyle başımı geriye attım. Gözlerimi kalabalıktan ayırmadım, yüzümdeki gülümsemeyi korudum, böylece kızım her kafasını kaldırdığında onu görecekti. "Aletimde kendi tadını alabiliyor musun?"

Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Evet," diye mırıldandı, duraklayarak.

Saçlarını kavrayarak onu sikimin üzerinde kaydurdım ve döllерimizi güzel yüzüne bulaştırdım. "Ağzını aç. Boğazını siktiğimde ne kadar güzel kıvrandığını gösterelim."

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, alt dudağında bir damla döl vardı, sanki ciddi olamazmışım gibi.

Ölümcül derecede ciddiylim, evrenim.

Ölümcül.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

Misery beni o lanet olası kazanca karşı üç kez daha aldı, her seferinde daha sert, daha sert ve daha seksi. Beni koridordan yatağına kadar taşımak zorunda kaldı. yorganın altında. Kendi başıma yapamayacağıma emindim.

"Tanrım, evet, çarşaflarımın üzerine damlat," diye inledi, sanki onu büyülemişim gibi yayılmış bacaklarımın arasına bakıyordu. Tor ve Ölüm'ün diyarın sınırında, bir anomaliyi araştırdıkları ve beni temizleyemedikleri için bunu kendi başlarına yaptıklarıyla ilgili bir yorum yaptı. Diliyle. Girdaplar çizerek, derinlemesine okşayarak, her damlayı yakalayarak.

Orada öylece uzandım ve bacaklarımı kapatıp yanıma uzanarak beni güvenli bir yere çekene kadar ağzının yumuşak ilgisinin tadını çıkardım.

kollarında. Bir noktada güneş batmış, gün sekse yenik düşmüştü.¹

Yarın, Gece'yle başa çıkmak için yeni bir plan yapacaktım. kısırak, Tonight, adını bile hatırlayamadım.

"Benim güzel kızım, benim tüm evrenim," diye mırıldandı Miz boynuma doğru, öpücükler kondurarak. Bir duşa ihtiyacım vardı ama ta oradaydı ve hareket edemiyordum. En azından ikimiz de terli ve sıcaktık.

"Benim," diye mırıldandım, parmaklarımı karnımın üzerinde durdukları yerde onunkilerle birleştirdim.

"Zamanın sonuna kadar senin," diye yemin etti, boğazımda bıraktığı bir ısırığı, sonra omzumda emdiği izi, sonra çenemde oluşturduğu çürüğü öperek beni uyuyana kadar rahatlattı.

"BU ÇOK KABA," DIYE MIRILDANDIM, BİR GÖZÜMÜ AÇTIĞIMDA Yatağın sıcaklığından çıkarıldım ve soğuk havaya taşındım. Miz'in beni sikmek için bir balkon bulduğunu düşündüm ama duyularımı saran yanmış şekerdi ve Ölüm'ün kollarına sarılırken iç çekmeme neden oldu.

Beni duşa sokmaya çalıştığında inatla tutundum ve her yerimi ısıtan yumuşak bir kahkaha ile ödüllendirildim.

"Pekâlâ ufaklık," diye mırıldandı, dudakları şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seni yere yatırmadan yıkayabilirim."

"Uyanmayacağım," dedim somurtkan bir şekilde, gözlerimi kapalı tutarak, yüzümü omzunun eğimine bastırarak. Ilık su üzerimize püskürüyor, dün kim bilir kaç pozisyonda büküldükten sonra protesto eden kasları dövüyordu.

"Bu sabah çok huysuzsun," diye alay etti Ölüm, sesi bir kucaklama gibiydi, tembelleşene, rahatlayana ve mutlu olana kadar beni çevreledi. Elleri sırtımda, kollarımda, boynumda, sonra ona sardığım bacaklarımda gezinirken, ulaşabildiği her yere sabun sürerken, kollarımı ona dolayarak iç çektim. "Önünü bu şekilde yıkayamam, küçük gelin."

"Bana böyle hitap etmen hoşuma gidiyor," diye mırıldandım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"O zaman asla durmayacağım," diye cevap verdi, bir öpücük omzumu buldu, sonra Miz'in boğazımda bıraktığı ısırık izini. Bu hisle sıçradım, iz hassaslaşmıştı. "Sadece durdum çünkü-" Ölüm iç çekti. "Lanet ortadan kalktığına göre bu isimden rahatsız olursun diye düşündüm."

"Kaba," diye homurdandım ve onu güldürdüm.

"Rahatınızı düşünmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu. Bir pompa sesi duyuldu ve ardından elleri

şampuanı saç diplerime okşuyordu. Bir iniltiyi tutamadım, ses erotik ve yüksekti.

"Hâlâ gelinin olmak isteyip istemediğimi hiç sormadığın için," diye mırıldandım, yüzümü omzuna sakladım, kafa derime masaj yapmasının hissi o kadar iyiydi ki gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyordu.

Ölüm'ün parmakları durakladı. Yüzümde oluşmak isteyen somurtmayla savaştım. "Hâlâ gelinimiz olmak istiyor musun?" diye sordu, sesinde bir sessizlik vardı.

"Evet." Öfkelendim. "Sorma zahmetine bile girmedin."

Beni ılık spreyn altına götürdü, uzun saçlarımdaki köpükleri duruladı ve gözlerime sabun kaçmadığından emin oldu. "Sadece beni istediğini söyledin, Ölüm ve Tor'u değil, ben de-"

"Bana yalan söyledi ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye homurdandım, düşünmeden konuşuyordum. Bir an sonra acı kafatasımı çatlattı, beni susturduğu büyü intikamını alıyordu. Burnum acıyla patladı, kan alt dudağıma ılık ılık damlarken aynı anda ağzımda bakır tadı aldım.

"Cat," dedi Ölüm aceleyle, sesine paniğin çiğ bir kenarı girmişti. "Başka bir şey söyleme, sadece bana bak. Bana bak, gelinim."

Gözyaşlarım kabardı ve yanaklarımdan aşağı döküldü, ılık suyla yıkandı. Bulanık filmin ardından Ölüm'e baktım.

"Sorun yok, iyisin," diye yatıştırdı, elleri yüzümü kavradı, serin gölgeler etrafımı sardı. "Derin bir nefes al ve benim için tut, aynen böyle. Bana güveniyor musun?"

Başımı salladım, gözyaşlarımı bir kez daha serbest bıraktım. Acı, kafatasımı örse vurulan bir çekiç gibi dövüyor, burnumdan ve şüphelendiğim kadarıyla gözlerimden ve kulaklarımdan kan damlıyordu.

Hiçbir uyarı olmadan karanlık su gibi burnuma doldu. Sertçe sarsıldım, panik beni nefes almaya zorladı.

"Sakin ol, sadece benim, Cat. Seni iyileştireceğim, nefesini tut ufaklık."

Karanlığın akışını görmemek için gözlerimi kapattım ve burnumu, kulaklarımı istila eden ve yüzümü kaplayan büyü hissi çılgılık atma isteği uyandırır da nefesimi tuttum. Beş saniyeden az sürdü ve sonra Ölüm'ün emriyle havayı yutuyordum, acımasız bir kucaklamayla göğsüne bastırılmışım. Burnumun kanaması durdu, acının en keskin kısmı geçti ama kafatasımdaki künt ham- mer hiçbir yere gitmedi.

"Bir şeyin yok, gayet iyisin, yanıdayım." Ondan güvence üstüne güvence dökülüyordu ama elleri vücudumda titriyordu ve bu sözlerin benim için olduğu kadar kendisi için de olduğunu biliyordum. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, bu bloğu kaldırtacağım."

Ölüm'ün bedeninde aşağı doğru kıpırdandım, bacaklarımı onun etrafından çözdüm ve dudaklarından keskin bir nefes çıktı. Kolları sıkılaştı, gitmeme izin vermeyi reddediyordu.

"Sanırım... Ben iyiyim," dedim parmaklarımı uzun, ıslak örgülerinin arasında gezdirerek. "Ölüm, ben iyiyim."

"Güzel. Hâlâ bırakmıyorsun."

Başımı kalbinin üzerine koydum ve bana ne kadar ihtiyacı varsa o kadar sarılmasına izin verdim, şiddetli ağrıdan donuk, dayanılabilir ağrıya geçişe alışmaya çalıştım. Kıssadan hisse: Tamamen uyanmadan önce anlamlı konuşmalar yapmayın.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye mırıldandım, kendi huzursuzluğum geçene kadar ciğerlerimi onun yanık şeker kokusuyla doldurdum. "Söz veriyorum şimdi iyiyim. Ama sana telefonumdaki bir şeyi göstermek istiyorum."

Geri çekildi, elleri kalçalarımı buldu, benden ayrılmak istemiyordu. "Telefonunda mı?"

Başımı salladım ve Virgil'in Kâbus'un esiri olmasından, bir hayalet gibi, bir yabancı gibi görünecek kadar travmatize olmasından duyduğum acıyı görmesine izin verdim. "Sana anlatamam. Sadece kendin görmelisin."

Ölüm'ün ciğerlerinden sert bir nefes yükseldi ve ilk kez yarı çıplak olduğunu fark ettim, sadece bir çift kısa, dar boxer onun alçakgönüllülüğünü örtüyordu. Geri çekildiğinde gözlerimin vücudunun gergin, baştan çıkarıcı hatlarını takip etmesine engel olamadım.

"Tamam," dedi sonunda, kafasında tartarak. "Ama sadece sana zarar vermeyecekse. Ve önce geri kalanınızı temizleyeceğim."

"Sadece bunları ellerine almak istiyorsun," dedim, göğüslerimin bir yandan diğer yana sallanması için küçük bir salınım yaptım. Yarı gülerek homurdandı ve ben de gerginliği kırdığım için zihinsel olarak sırtımı sıvazladım.

"Seni temin ederim ki bu niyetimde küçük bir rol oynuyor," diye cevap verdi, önümü sabunlarken hala gülümsüyordu, boğazıma baktı, sonra kollarımı, göğsümü, karnımı ve bacaklarımı süpürdü. Kemiklerim eriyip duvara yaslanana kadar kalçalarıma masaj yapıyor için acele etmedi ve vücudumda gezdirdiği yavaş bakışlar içimi sızlattı.

"Ölüm," diye nefes aldım, bir yalvarış.

Cevap olarak ıslak bezi yere attı ve sol bacağını omzuna çekti. Dili, içimdeki fırına kıyasla serindi. Ellerimi uzun saçlarına daldırdım, örgüleri yüzünden geriye doğru taradım, böylece onu görebildim, sert, güzel ve o kadar mükemmel bir şekilde nazikti ki kalbim tekledi.

Dili telaşsız geçişler yapıyor, göğsümün klitorisim kadar kötü bir şekilde ağrmasına neden olan bir hassasiyetle beni yerken sallanmamı önlemek için ellerim uyluklarımı hafifçe sıkıyordu.

"Seni tatmaktan asla bıkmayacağım," diye mırıldandı, tüm ağzıyla şapırdatarak, sesler müstehcen ve o kadar sıcaktı ki, sıcaklık haşlanmış yanaklarımdan ayak parmaklarıma doğru aktı. "Ama seni boşaltırken içinde olmalıyım."

"O zaman buraya gel," diye homurdandım, saçlarını çekiştirerek.

"Sabahları çok talepkâr oluyorsun," diye alay etti, ayağını tekrar yere koyup ayağa kalkarak vücudumu kendine doğru çekerken gözlerinde bir zevk parıltısı vardı. Dudaklarıma karşı "Zavallı ufaklık," dedi, kalçalarımın kıcıma doğru okşayıp beni kaldırırken gözleri arzuyla parlıyordu. Bacaklarımı beline doladım, bu pozisyon eve dönüş gibiydi ve benimle alay ettiği öpücüğü çaldım. İnleyip teslim olana kadar dilini dişlerimin arasına aldım, beni o kadar tutkuyla öptü ki dilinin her yuvarlanışını, kıvrılışını ve emişini klitorisimde hissedebiliyordum.

İkimiz de boxer'ına uzandık, ellerimiz birbirine çarparken öpücükler arasında gülümsedik.

"Ellerini omuzlarıma koy," diye usulca emretti, "düşmeni istemiyorum."

Düzgün bir şekilde tutunduğum anda içime kaydı, yavaş vuruşu mükemmeldi. İniltimi bir öpücükle yuttu, yavaş ve hayranlık uyandıran bir tempo tuttururken çıkardığım her sesin tadına baktı, kalçaları her içime girdiğinde nefesimi kesecek şekilde dalgalanıyordu.

"Omzundaki bu güzel izi seviyorum," dedi bir inilti bizi ayırmaya zorladığında, her vuruşta daha da derine inerken boğazımı yakarak. "Ama bence senin de bir eşine ihtiyacın var."

Karşılık olarak ona doğru yükseldim, ürpertici ihtiyaç arttıkça kalçalarımı yuvarladım.

"Hayır," dedi sertçe, beni kaygan duş duvarına sabitleyip hareketlerimi kısıtlarken kıcımı sıkı. "Düşme riskini almayacağım-

ing, Cat. Tüm işi babanın yapmasına izin ver, sadece bana tutun ve neyin iyi hissettirdiğini söyle."

"Her şey," diye nefes nefese kaldım, bu seks Miz'le dün paylaştığımız çılgınlıktan çok farklıydı ama en az onun kadar güçlüydü. Yavaş ve duygusaldı, tek bir kelime bile etmeden aramızdan aşk ilanları geçiyordu, dudakları benimkilerden hiç uzaklaşmıyordu.

Ölüm'ün ağzı sol omzuma yapışıp derin, uzun çekişlerle emerek tenimde iz bıraktığında titremeye başladım, çaresiz sıcaklık gittikçe daha sıkı sarılıyordu.

"Ölüm," diye soludum, spazmlarım düzensizdi, güçlü bir şeye dönüşüyordu.

Dişleriyle izi kazıdı ve kalçalarım sarsıldı. "Tekrar dene ufaklık."

Sakin emri, sesindeki güven... Dayanamadım. Ayak parmaklarım kıvrıldı, ayak bileklerim arkasına kilitlendi.

"Baba, lütfen daha hızlı," diye çılgınca bir telaşla haykırdım, o da hemen karşılık verince başımı omzuna attım. O mükemmel açı hiç değişmedi, içimi aydınlattı ve hızlanan tempoyla birlikte... İçimdeki kli-maks patlarken dişlerimi omzuna gömerek bir çığlığı bastırdım.

"İşte bu, işte benim kızım," dedi Ölüm gergin bir sesle, nefesi daha hızlı, daha sertti. "Çok iyi, çok mükemmel geliyor, babasının sikini sağlıyor."

Zevk o kadar yoğunlaştı ki gözlerim büyüdü. Ölüm aramıza uzandı, başparmağıyla klitorisimin etrafında dolaştı, beni horozunun etrafında daha sert sıktı.

"İşte bu!" diye iç geçirdi, daha da derine indi. Aleti içimde zonklarken, beni sıcaklık ve mutlulukla doldururken ondan gırtlaktan, seksi bir inilti döküldü. "Beni çok iyi hissettiriyorsun. Çok iyi," diye nefes aldı, alını omzuma yaslanmıştı.

Övgü son gerginliğimi de alıp götürdü ve ben de onun içinde eridim; aramızdaki bağı, sıcaklığı ve içimde hissettiklerini sevdim.

"Benim küçük gelinim," diye nefes aldı, öpücükleri omzumda, boynumda, çenemde, yanağımda dalgalanıyordu.

"Küçük gelinimiz," dedi Tor'un sesi cam paravanın diğer tarafındaki banyodan, tahrik olmuş bir şekilde huysuzca geldi. Onun normal huysuzluğu, sinirli huysuzluğu ve *içinde olma ihtiyacı duyan* huysuzluğu arasındaki farkı bildiğimi fark ettim için mutluydum.

"Mola verdim-

Çabuk ol, alt kat soğuyor. Küçük, ateşli karımıza taşaklarını sokacağını bilmeliydim."

Ohhh. Sırtım kamburlaştı, kaslarımda derin bir ürperti oluştu.

"Bu kelime ölümcül," diye nefes nefese söyledim, Tor ekranın etrafından bakarken ona tembelce bir bakış attım, siyah deri ve-"Bu bir önlük mü?" içinde tehlikeli ve seksi görünüyordu.

"Evet."

"Çok şirin," diye karar verdim. Pembe ve fırfırlıydı, üzerinde kalpler ve çizgi film çayır köpekleri vardı. "Miz'in mi?"

"Miz'in," diye onayladı, gözleri Ölüm'e kaydı. "Aletini kızımızdan çıkar da onu kucaklayabileyim."

Ölüm homurdandı ama sonunda beni bırakmadan önce bana uzun, sevgi dolu bir öpücük vererek dikkatle itaat etti. Bacaklarım biraz sallanıyordu ama yer karolarını yemeden yürüyebiliyordum, bu da dün geceye göre güzel bir gelişmeydi. Tor duşa uzanıp beni hiçbir ağırlığım yokmuş, sıırılsıklam değilmişim gibi dışarı çıkardığında kollarımı kaldırmaya başlamıştım bile.

"Kahvaltıda ne var?" Onlara videoyu göstermem gerektiğinin giderek daha fazla farkına vararak ama bu düşünceyi birkaç dakika daha erteleyerek sordum.

Tor beni etrafına sarmış, kaba ellerini kığımın altına sokmuş, çenesini sıkmış bir halde banyodan çıktı. Muhtemelen benim attığı her adımda göğüsleri sallanıyordu.²

Tor beni odasındaki yatağa fırlattığında irkildim, sırtım şilteye çarptı ve beni birkaç santim havaya sıçrattı.

"Amcık," diye homurdandı ve yüzünü bacaklarımin arasına gömerken beni sıkıştırdı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDİ

Tya da kahvaltı için her şeyi hazırlayan bir ev tanrısıydı. Söylediği gibi, teklif ettiği sadece am değildi. Ama ben ambrosia'yımışım ve o da bir tanrıymış gibi bana ziyafet çekiyordu.

Tıka basa doluyken,¹ Sandalyeye geri oturdum, sırtım Ölüm'ün göğsüne dönüktü. Tor ve Miz beni izlediler ve Ölüm'ün bir şekilde kanama, ağrı ve bahsettiğim video hakkında onları bilgilendirdiğini söylediler.

"Sana bu konuda hiçbir şey *söyleyemem*," dedim tabağımdaki çilek lekelerine bakarak. "Kanama olmadan izlemeni isteyebileceğimden bile emin değilim. Sadece-şifrem 1402. Film rulomda var."

Telefonumu masanın üzerine bıraktım, Tor onu özenle eline alıp şifremi girerken omuzlarım kamburlaştı. Bulmak zor olmadı. Geçen hafta neredeyse yüzlerce fotoğraf çekmişim; boru hatlarının dört ekran görüntüsü ve ardından ekran kaydı vardı. Tanıdık ses çaldığında irkildim, Virgil'le konuşurken kendi sesim boş ve tizdi, her şeyin yoluna gireceğine, onu oradan çıkaracağıma söz veriyordum.

Ölüm elini başımın arkasına doladı, yüzümü omzuna bastırdı, başımın tepesine yüzlerce öpücük kondurdu. "Çok üzgünüm küçüğüm."

Gözlerimi sıkarak kapattım, videonun her dakikasında, Virgil'in seyrek yanıtlarının boş törpüsüyle irkildim. Telefon tam üç dakika sonra, kardeşime verdiğim bir sözün tam ortasında kesilmişti.

Merak etme şair, seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım-

"Siktir," dedi Tor bittiğinde, sesi gırtlaktan geliyordu.

Misery bir saniye içinde yanımdaydı, Ölüm'ün sandalyesinin yanında diz çökmüş, ellerimi iki elinin arasına almış, parmak eklemlerimi öpücüklerle boğmuştu. "Acını dindirmemi ister misin?"

Yutkundum, cazibesi çoktan başımı sallamaya başlamıştı. Ama içimi çektim, "Hayır. Acıya ihtiyacım var. Onun yaptıklarını unutmak istemiyorum. Buna tutunmam gerek."

"Onu bulacağız," dedi Tor, sesi öfkeyle sertleşmişti. "Bunu biliyorsun, değil mi Cat? Onu bulacağız. Yemin ederim."

Yemini kalbimi acıttı. Sadece başımı sallayabildim, daha fazla gözyaşı gözlerimi yakarak aktı ve çenemin ucundan damladı.

"Onu da kaybedemem," dedim boğuk bir sesle. "Byron ve siz üçünüzden sonra olmaz."

"Bizi hiç kaybetmediniz," diye cevap vermekte gecikmedi Ölüm, güçlü kolları etrafımda sıkılaştı. "Yolumuzu biraz kaybettik ama her zaman olmamız gereken yere geri döndük."

"Ben asla-" diye başladım ama Ölüm beni bir öpücükle susturdu, parmakları çenemi sıkıca kavrayarak yüzümü yukarı kaldırdı.

"O cümleyi bitirme," dedi dudaklarıma karşı, yoğunluğu kalbimin çarpmasına neden oldu. "Öyle demek istemediğini biliyoruz. Sözlerin sana ait olmadığını biliyoruz."

"Bunu daha önce anlamalıydım," diye mırıldandı Misery, parmak eklemlerimi bir öpücük daha sıyırarak. "Yaratığın ilk saldırısından sonra seni gördüğümüzde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Bir şey yaptığını biliyordum. Parçaları haftalar önce birleştirmeliydim; lanet bizi sevmeni engellemiş olabilir ama birlikte geçirdiğimiz zamanı, paylaştığımız sırları, sana yaşattığım orgazmları silmedi."

"Çok fazla," dedim gülerek, ağlamamı durduramıyordum. "Çok, çok fazla."

Miz'e ters ters bakmaya çalıştım ama o önümde diz çökmüş, endişeli, buruşuk ve mükemmel bir şekilde bakarken bunu başaramadım.

Onu asla bırakmak istemediğim kadar tatlıydı. Yine de o adam tehlikeliydi - bir an bir sapkınlıktan tamamen güvenden, bir sonraki düşünebildiğiniz tek şey o oluyor.

"Öyle olmadı, biliyorsun," diye nefes aldım, üzerimize yeniden kasvetli bir hava çöktüğünde. "Seni sevmeme engel olmadı. Asla olmadı."

Tor sandalyesini geriye atıp masanın etrafında dolanırken Wood çılgılık attı. "Senden bu kadar uzakta olmaya dayanamıyorum." Sağ elimi yakaladı, dudaklarımı tüy gibi hafif bir öpücükle kavrarken sıkıca kavradı. "Ve tüm bu orgazmlara alışsan iyi olur güzelim, çünkü seni bir daha asla bırakmayacağım ve bu piçlerin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

"Yaşam, ölüm ve aradaki her şey için sen bizimsin," diye kabul etti Ölüm. "Sonsuza dek gelinimisin."

"Seni her zaman izliyor olacağım," diye mırıldandı Miz, başını elime yaslayıp bana sevgiyle bakarak. Beni takip edeceğine mi söz veriyor?

"Ah, teşekkürler," diye cevap verdim, *her zaman* demek istemediğinden emindim. Miz bir tanrıydı ve hayatımın geri kalanında beni takip etmekten daha önemli işleri vardı.

Hayatım - kahretsin, eğer bunu gerçekten yaparsak, yaşlanmamı ve sonra ölmemi izlemek zorunda kalacaklar.

"Virgil'i bulacağız," diye söz verdi Tor sarsılmaz bir güvenle, üzüntümü yanlış yorumlayarak.

"Denedim," dedim, boğazım camla kaplıydı, yakınlıkları beni rahatlatmaya yetiyordu ama Kâbus'un şu anda kardeşime yapıyor olabileceği şeyden duyduğum dehşeti asla yok edemiyordu. "Görüntüleri izlemeyi ve adada yeraltı odaları aramayı denedim ama hiçbir şey bulamadım." Şişen boğazıma rağmen burnumu çektim. "Ford'da bir yerde olduğunu biliyorum, onu kurtaramadığımda daha çok acı çeksin diye yakınında tuttuğunu biliyorum."

Tor yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi, yanağımı öpmek için yaklaştı ve ben tekrar nefes alana kadar yanağımdan ayrılmadı.

"Onu bulacağız. Artık arkanda üç tanrı var, güzelim. Biz-"

ABBA'nın "Honey Honey" şarkısı masanın ortasından son ses patladığında hepimiz sıçradık, karanlık gotik yemek odasıyla, etrafımızdaki ağır acı ve keder bulutuyla o kadar uyumsuzdu ki, bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

"Bu o mu?" Misery dişlerini göstererek tısladı ve bana doğru yaklaştı. Elimi ölümüne kavramıştı ve bunun beni mi yoksa kendisini mi güvende tutmak için olduğunu bilmiyordum.

"Sadece tatlım," diye yatıştırdım, parmaklarını sıktım ve kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Tor, onu bana uzatabilir misin?"

Tor sakince, "Elbette, kedicik," diyerek elimi bıraktı. Miz'in benim elimi bırakmaktansa onun elini kaybetmeyi tercih edeceğini biliyordum; tek seçenek Tor'du.

"Hey, sen," dedim telefona cevap verirken, zaten onun sesini duymak için sabırsızlanıyordum ama onun yerine Kâbus'un alaylarını duymaktan korkuyordum. Ya Honey'i de alsaydı? Ya o-

"En iyi arkadaşının anma töreninde ne giyeceksin? *Harper's Bazaar*'da buna yer vermiyorlar," diye ağzından kaçırdı Honey, belli ki tam bir panik modundaydı. "Siyah bir elbise çok mu kasvetli olur? *Fırfırlı* siyah bir elbiseye ne dersiniz? Sonra, yırtık pırtık bir kot pantolonum ve Byron'ın her zaman çalmaya çalıştığı dinozor tişörtüm var, ama belki de kot pantolon çok sıradan? Bir de Byron'ın böylesine ciddi bir durumda bayılacağı parlak pembe bir "fuck-you" elbisesi var."

Hay sikeyim. Anma töreni *bugün müydü*? Başımı Ölüm'ün omzuna yasladım ve kalan tüm enerjimi kaybettim. Cenaze yeterince kötüydü ama küçük ve samimiydi, Ford öğrencilerinin çoğu uzak durmuştu. Ama *herkes* anma töreninde olacaktı. Bugün sosyal bir bataryam yoktu. Sadece adamlarımın kollarına kıvrılmak ve dünyadan saklanmak istiyordum. Ama Honey'i sahte keder ve iyi niyetli yorumların girdabına terk edemezdim.

Boğazımdaki düğümü yutarak, "Eğer parlak pembe bir sıkık elbise giyersen, ben de giyerim," diye teklif ettim. Haklıydı; siyah bizim Byron için fazla klişeydi. "Çivili takılarım ve arkasında SİKTİR G İ T , NE DERSEN YAPARIM yazan ceketim de var."

"Byron o ceketini çok severdi," diye hıçkırdı Honey, manik hali anında gözyaşlarına dönüştü. "Ceketini ona vermezsen altıncı sınıfta içtiğimiz esrarı aileme anlatmakla tehdit etmedi mi?"

"Evet ve ertesi hafta sonu onu geri çaldım," diye kabul ettim, gülümserken bile göğsümde bir acı hissediyordum.

Honey uzun bir süre sessiz kaldı. "Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim, acıyınca gözlerimi kapattım. "Hiç hatırlayacağımı sanmıyorum. Hâlâ burada olmalıydı." Eğer Kâbus olmasaydı

Ona şantaj yapsaydım, gitmezdi.

Benden uzaklaşmaya çalıştığında parmaklarımı Miz'in parmaklarına doladım. By-ron'un ölümünün tüm sorumluluğunu üstlenmesine izin veremezdim. Başından beri *onun* emriydi, *onun* bıçağıydı, *onun* planıydı.

"Bunun neden olduğunu anlamıyorum," dedi Honey, acısı öfkeye dönüşürken. "Kabus neden Byron'ı hedef aldı?"

İrkildim. Daha önce Kâbus'u Byron'ın ölümüyle hiç ilişkilendirmemişti. "Bizi parçalamak istiyor," dedim sessiz, ölü bir sesle. "Her birimizin."

"Canavar saldırıları da onun, değil mi?"

Yüzümün yan tarafını Ölüm'ün göğsüne bastırdım, gözlerim yanıyordu. "Sanırım öyle."

Manik bir kahkaha onu terk etti. "O hiç gitmedi. Normale dönmüş olsak da, artık bir kedi olmasam da, o asla gitmedi. Ondan asla kaçamayacağız."

"İyi olacağız," diye yalan söyledim. "O kazanamayacak. Byron'dan sonra asla. Biz hayatta kalacağız ve o kaltak ölecek."

Honey yine güldü, neşesiz bir sesle. "Elbette, bir tanrıçayı alt edeceğiz. Sanki bu terk edilmiş adadaki her birimizi katletmeyecekmiş gibi."

Şimdi sesi Byron gibi çıkıyordu ve bu beni daha çok ağlattı. "Vazgeçme," diye yalvardım. "Vazgeçme, tatlım."

İç çekti. "Byron'ın ölüm nedeni hâlâ dışarıdayken onun için bir anma töreni yapmanın ne anlamı var? Yapmamız gereken şey bir av partisi kurup onu öldürmek."

Bu soğuk ve hesaplı planın, her daim zeki ve iyimser papazın kızı olan en iyi arkadaşım Honey'den geldiğini duymak sarsıcıydı.

"Bensiz bir şey yapma," dedim boğazımı temizleyerek. "Tamam mı?"

Eğer Kâbus'a karşı hareket ederse, tanrıça onu anında öldürürdü. Honey "Tamam" diye iç çekene kadar nefes almadım.

"Pembe elbiseyi giy," diye mırıldandım. "Birazdan orada olacağım."

Bugünü nasıl atlatacağımı bilmiyordum ama tırnaklarımla kendimi sürüklemem gerekse bile bunu başaracaktım.

Telefonumu indirdiğimde öylece bakakaldım, arama sona ermişti. Başım korkunç derecede sessizdi, göğsüm acıyla doluydu. Bu konuda konuşmak, Honey'nin ipuçlarını bir araya getirdiğini duymak, onun da Byron gibi Kâbus tarafından tuzağa düşürüldüğünü düşünmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Bu sadece

Tek bir varış noktası vardı, burada, Ölüm'ün bölgesinde. By-ron'un ruhunu hâlâ bulamamıştım. Burada olup olmadığını sormaya cesaretim yoktu ama içten içe bunun cevabını biliyordum. Kâbus diğer pek çok ruhu çaldığı gibi onun ruhunu da çalmıştı; buraya hiç gelmemişti. Onu bir daha asla göremeyecektim, hayalet olarak bile.

Midem bulandı, kahvaltım birdenbire içimde kararsızlaştı. Anma törenine gitmek istemiyordum. Çığlık atmak, ağlamak ve boşluğa bakmak dışında hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Biz de seninle geleceğiz," diye nazikçe teklif etti Ölüm.

Başımı salladım, iliklerime kadar bitkin düşmüştüm. "İyi olacağım." "Seninle geleceğiz," diye kararlı bir şekilde tekrarladı ve başımın üst kısmını öptü.

Kafa.

Tartışacak enerjim yoktu.

KIRKINCI BÖLÜM

MİSERY

I Ford'da Cat'in odasına girdiğim anda ürperdim ve girişini engellemek için kolumu uzattım. Her ne kadar iyi bir ruh halinde olsam da -çoğunlukla kız arkadaşımın çizik izleri hızlı ve acımasız bir ölüme maruz kaldı.

"Hanım?" Kaşlarını çattı, kardeşiyle görüntülü konuşmayı izlediğimizden beri olduğu gibi halsiz ve üzgündü.

"Burada kal," dedim, koluna hızlıca dokunarak ve ben tüylerimi diken diken eden imzayı incelerken onu koridordan uzak tutmak için Ölüm ve Tor'a hızlıca bir bakış attım. Gece kırsığı buradaydı, Cat'in eşyalarına dokunmuştu, başka bir mahremiyet ihlali.

Odayı tararken kalbim daha hızlı atıyordu, yerinde olmayan bir şey arıyordum, ince bir karanlık tülü gönderiyordum - elimde kalan tek sihir parçası-

Pencere pervazından geri çekildim, gücüm bana o kadar sert bir şekilde geri döndü ki sanki gerilmiş bir lastik bantla vurulmuş gibiydim. Dişlerimi sıktım, soluk soluğaydım.

"Miz?" Tor alçak sesle ve sanki bana zarar veren her neyse onu öldürmeyi planlıyormuş gibi hırıltılı bir sesle sordu.

"Ben iyiyim," diye ısırđım, acıyla nefes alarak bir adım daha ilerledim. Gözlerim Cat'in pencere pervazının tam ortasındaki parlak boyalı matruşka bebeğe takıldı ve içimden bir ürperti daha geçti, o kadar güçlüydü ki neredeyse kusacaktım. "Bu senin değil, değil mi Cat?" Rahatsız edici bebeği göstererek sordum.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı. "Hayır. Ben ayrıldığımda orada değildi."

Başımı salladım, uzun atkuyruğum sırtımı okşuyor ve ortadan kaldırmam gereken bir tehditmiş gibi seğirmeme neden oluyordu. Kabus'un imzası buradaydı, Cat'in odasındaydı, ona bir 'hediye' bırakmıştı ama artık beni bir silaha dönüştüremiyordu. Gücümü kesmiştim. Elimde sadece tortular kalmıştı. Aramızdaki çarpık, parazit bağlantıyı artık kullanamazdı.

Rus bebek tıpkı yıllar önce olduğu gibi Kâbus gibiydi; güzel ve çekiciydi. Beni kendine çekmeye, gülümsetmeye yetiyordu. Ford's End'in sahibi olan zengin üst sınıfın arasından sıyrılmanımızla ilgili şakalar ve zekice anekdotlarla beni büyülemişti. Ortak tuhaflığımızla birbirimize bağlanmıştık ama **b a ş k a** ortak noktalarımız da vardı: sanat ve müzik sevgisi, güzel kadınları takdir etme, şarap ve yemek konusunda ince bir zevk, ama beni bağlayan ortak hayvan sevgimizdi. Hızla ve bir anda arkadaş olduk. İki hafta sonra her gün saatlerce konuşuyorduk, platonik ama derin bir bağ oluşmuştu. Ona Tor ve Ölüm'den ve onları ne kadar çok sevdiğimden bahsettim. O da bana yıllar önce kaybettiği ve bir daha asla toparlayamadığı aşkından bahsetti.

Bu arkadaşlık çok güzel bir şeydi ve o da bunu Altındaki iğrençliği gizlemek için. Ölüm'den intikam almak için *beni* kullandı. Tek tesellim başarısız olmasıydı.

Cat'in pencere pervazına doğru kararlı adımlarla ilerledim, parlak kış güneşi tahta bebeğin canlı renkleri üzerinde parlıyordu. Bir baş boyundaydı ve güzel bir kadın yüzüyle boyanmıştı - koyu renk saçlar, zümrüt yeşili gözler, nezaket ve memnuniyet yayan sabırlı bir gülümseme. Ellerim titredi. Ölüm kollarını arkamdan bana doladığında sıçradım, omzuma bir öpücük kondurdu.

Keşke bebeğin üzerindeki Kabus'un yüzü olsaydı, keşke Guinevere Ford'unki olmasaydı. Bana biyolojik annemden daha çok annelik yapan, kendi zihnimde bile kendimi yabancı hissettiğimde bana sevildiğimi, güvende olduğumu ve hoş karşılandığımı hissettiren kadın, Keder o kadar güçlüydü ki neredeyse ona yenik düşecektim.

"Guinevere," diye mırıldandım, kaburgalarımın arkasında acı vardı.

İlk ölen oydu. Baldric onu yatağında buldu, gözleri süt gibiydi, tavana bakıyordu, vücudu kaskatı kesilmişti. Doktor kalbinin durduğunu söyledi. Doğal bir ölüm. Gecenin içinde büyüün güçlü gümbürtüsünü kimse duymamış.

"Bekle," diye atıldı Ölüm, ben bebeğe uzandığımda. Bebeğe benden önce dokunduğu için ellerinden gölgeler akıyordu, gücü benimkinden çok daha güçlüydü, nefesimi kesecek kadar güçlüydü. "Herhangi bir bubi tuzağı bulamadım ama dikkatli ol."

Başımı salladım, sağımdan ve solumdan hareket gelince irkildim -Tor ve Cat iki yanımızda duruyor.

"Hanımefendi?" diye fısıldadı. "İyi misiniz?"

"Olmaya çalışıyorum," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeyle, elimden gelenin en iyisini yaparak. Gözleri, sanki kendi zihinsel durumuna ses vermişim gibi, anlayışın yumuşak ışığıyla doldu. Deniyordu - o bir savaşçıydı ve benden bile vazgeçmeyi reddediyordu, affedilmesini hak etmesem bile.

Bir hafta önce pes etmeye, güçsüzlüğe ve depresyona yenik düşmeye hazırdım. Ama ben de savaşıyordum. Henüz pes etmeye hazır değildim. Hâlâ uğruna savaşmam gereken insanlar vardı, yaşamaya değer insanlar. Hâlâ kendimi affetmeye hazır değildim ve gücüm kısıtlı olsa bile etrafta olmanın güvenli olmadığını biliyordum ama deniyordum. Savaşıyordum, tıpkı Kedim gibi.

Rus bebeğine uzandım, boyalı ahşap parmak uçlarımda soğuktu. Üçü de etrafımda kaskatı kesilmişti, kötü bir şey olursa o şeyi ellerimden almaya hazırdılar ama Ölüm'ün dediği gibi ne tuzak ne de büyü vardı.

"Bu sadece bir oyuncak bebek," diye mırıldandım, iki yarısını çevirerek açtım ve Guinevere'in yüzünün mükemmel benzerliğini görmezden geldim. Keder kalbimi hızlandırdı, acısı hiç dinmeyen bir yaraydı, ama Ölüm, Tor ve Kedi'den güç aldım ve içinde daha fazla kalp ağrısı olduğunu bilmeme rağmen bir sonraki bebeği ortaya çıkardım.

Konrad, ikinci ölen. Midem bulandı. İnsanlar bunun bir tesadüf olduğunu söylemişti. Zavallı adam çok sevdiği karısını kaybettikten sonra kalp kırıklığından ölmüştü. Güldüğümüz, dans ettiğimiz ve birbirimize takıldığımız balo salonundaki avizeye asılmıştı. Guinevere'in ölümünden iki gün sonra. Sinsi gülümlü kızıl saçlı kadınla ilk tanıştığım yemekten iki hafta sonra.

O zamanlar Kâbus adını kullanmamıştı, avının kan için bekleyen bir avcının etrafta dolaştığını bilmesini istememişti. Onun anısını

Guine- vere'in bebeğinin üst parçasını bir kenara bırakıp Konrad'inkine uzanırken dudağımı alaycı bir gülümseme kapladı.

Kan ve soğuk yapışkan et parmaklarımla buluştu ve irkildim.

"Siktir!" Cat tısladı, ne yaptığımı görünce bir ürperti onu sarstı parçalanmış bir parmağa dokundu. "Kimin?" Panik sesini keskin ve gergin hale getirdi. "Kimin parmağı o?"

Nefesim kesilmeye başladı, parmaklarım kana bulandı, o soğuk parmağın hissi hâlâ tenime gömülüydü. Kusacaktım, çığlık atacaktım ya da-

Sıkı sıkı sarıldım ve adamların yerine *Cat'in* bana sarıldığını görünce o kadar şaşırdım ki, paniğimi yarıda kesti.

"Şuradaki tahta kutuda mendiller var, çerçevesinin etrafında sarmaşıklar olan," dedi, sesi aynı anda hem yatıştırıcı hem de güçlüydü. İkisi de eşit derecede güven vericiydi.

"Ben bakarım," dedi Ölüm aynı tonda ve bunu ondan mı öğrendiğini merak ettim. Omuzlarım düştü, dar göğsümden bir iç çekiş çıktı ama parmaklarım parmağa dokunduğum yerde yandı. Gözlerimi kapattım ve Konrad'ın avizeden sallanan bedenini gördüm, gözleri açık ve perişandı, sanki günü ofisinde geçirecekmiş gibi takım elbisesini giymişti.

Tor, Konrad'ın bebeğinin üstünü açtığına sıçradım, ahşap bir çığlıkla itiraz etti. Yüzler o kadar kusursuzdu ki, ancak onları tanıyan biri tarafından boyanmış olabilirlerdi. Kabus tarafından.

"Oh, ne güzel," diye mırıldandı. "Bu bir yapboz gibi. Parça parça kendi cesedinizi inşa edin."

Cat'in pencere pervazına bir parmağını daha uzattı ve ona özür dileyen bir bakış attı. "Bunu temizleyeceğim."

"Yani," dedi sakın bir sesle, şaşkınlık sınırına ulaşmış gibi. "Her bebeğin içinde bir parmak olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Al aşkım," dedi Ölüm en nazik sesiyle, kanlı elimi yakaladı ve her lekeyi ve damlayı titizlikle temizledi. Mendili attı ve başımın arkasından tutarak beni Cat'ten ayırmadan göğsüne doğru çekti. "Bu senin suçun değil."

Sözcükler içimden su gibi akıp gidiyor, içimin en karanlık kısımlarına asla dokunmuyordu. Onlara inanmadım.

"Bu sefer ayak parmağı," diye bilgilendirdi Tor bizi, ucu kesilmiş gibi kanlı ve yırtık olan şık bir ayak parmağını uzatarak. "Bunu bir mon- sterin yaptığını sanmıyorum, çok hassas bir iş."

Cat gerildiğimi hissedince sırtımı okşadı. Midem düğümlendi. Üçüncü bebek, kalın kaşlarının arasındaki çatıklığa ve mavi gözlerindeki alaycı bakışa kadar Baldric'e tıpatıp benziyordu. Acı kalbime bir tirbuşon gibi saplandı ve başımı eğdim, bir damla gözyaşı burnumun kenarından aşağı yuvarlandı.

Rosalind ve ben yemeği on dakikalığına bırakmıştık, hepsi bu kadardı. Üç kardeşi öldürmek için on dakika. Joanna merdivenlerde ağlıyordu, feryatları Guinevere ve Konrad olmadan bomboş hisseden eve kadar ulaşıyordu. Joanna sakinleşene kadar onunla oturduk, huzursuz bir uykuya daldı ve yemek masasına geri döndüğümüzde üç adam da çorba kaselerine yığılmıştı.

Baldric. Percival. Theodore.

Kardeşlerim.

Hepsi zehirlenmiş, hepsi *öldürülmüştü*, biz ise iki kat yukarıda, habersizdik. Joanna'nın çığlıkları onların yardım çığlıklarını örtmüştü.

Bir an öylece onlara baktım, titriyordum, içimdeki her şey çok qui- et.

Rosalind'in omuzlarını çekiştirerek, uyanmaları için yalvararak ve isimlerini haykırarak attığı çığlıklar zihnimdeki sessizliği bozmuştu. Bunu kimin yaptığını bilmiyordum ama o zaman Ford'ların teker teker öldürüldüğünü anlamıştım. Bir düşmanımız olduğunu biliyordum ama kim olduğunu bilmiyordum.

"Gitmemiz gerek," dedim, sesim boş çıkıyordu. "Joanna'yı alıp *kaçmalısınız* Rosalind. Burada güvende değiliz."

Bana öylece baktı, elleri titriyordu.

Onu kendime doğru çektim, koruyuculuk göğüs kafesimi yakıyordu. "Eğer kaçmazsak, sıradaki biz olacağız."

"Bunu kim yapar?" diye fısıldadı, ses tonunda sıcaklık yoktu, acı veren boşluktan başka bir şey yoktu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım aynı tonda.

Bilmiyordum; yalan söylememiştim. Gece Kısrağı'yla birlikte hikâyeler anlatıp kahkahalar atarak vakit geçirirken, onun bir parazit gibi ruhuma işlediğini, her gülümseyişinde ve kahkahasında içime zehir damlattığını bilmiyordum. Ford's End'de başka bir tanrı bulmayı beklemiyordum; ona karşı korunmamıştım.

Katilin ben olduğumu bilmiyordum.

Tor pencere kenarına bir ayak parmağı ve bir dil daha koyup bir sonraki bebeğe uzandığında, "Yapma," diye boğuldum. Zorlukla dayanabildim

Rosalind'in yüzüne baktım. Gözlerimi sıkarak kapattım, *onun* ses kafamı doldurdu.

Onları sen öldürdün, Misery. Her biri senin ellerinde öldü. Bayan Ford'u öldürdün, Bay Ford'u astın ve oğullarını zehirledin. Şimdi Rosalind'i alıp göle atacaksın; sana karşı koymayacak, gönüllü bir kurban olacağından eminim.

Ama ağlamıştı. İkimiz de gölün buzlarına gömülmeye zorlandığımızda bile Rosalind ağlamıştı. Gözlerinde ihanetle öldü, benim Kâbus'la ondan daha fazla savaşamayacağımı anlayamadı. Onların arasına bilerek, hepsini öldürme niyetiyle sızdığımı düşünerek öldü.

Kâbus zihnime ulaşmış ve son ana kadar onları öldürdüğüme dair tüm anılarımı özenle yok etmişti. Karanlıkta gizlice odamdan çıktığımı, yastığı Guinevere'in yüzüne bastırdığımı hatırlamıyordum. Konrad'la boğuştuğumu, boynuna bir ilmik geçirip tavana astığımı ya da altında durup gözlerinden akan hayatı izlediğimi hatırlamıyordum. Kardeşlerimin kadehlerine zehir koyduğumu hatırlamıyordum. Joanna'ya ne yaptığımı hatırlamıyordum, sadece onun cansız bedenini malikânenin bahçesinde bulduğumu, gözlerinin görmediğini ve boş olduğunu. Sıradakinin ben olacağıma, katilin benim için geleceğine o kadar inanmıştım ki Joanna'nın soğukta bırakılmış minik bedenini bulmayı hiç beklemiyordum.

Ben de öyle yaptım.

"Tanrım," diye tısladı Tor ve beni karanlık anılarımdan uyandırdı. Cat sırtımı okşadı, şefkati suçluluk duygusuyla dolu ruhumu aşındırıyordu. Hepsini ben öldürdüm. Kâbus beni büyüyle sardı, zehirledi, kontrol etti ve ailemi öldürmeye zorladı.

"Ne oldu?" Cat yanımda sertleşerek aceleyle sordu.

"Bir kalp," diye tısladı Tor, başını sallayarak. "Bu, son bir günde gördüğüm en berbat şey."

"Sadece bir gün mü?" Ölüm, Tor'un omzunun üzerinden bakarak sordu.

Omuz silkti. "Bir sürü boktan şey oldu. Ben bir şey hissedemiyorum. Ya sen?"

"Kimin ruhuna ait olduğuna dair bir ipucu bile yok," diye onayladı Ölüm, ağzı ince bir şekilde bastırılmıştı.

Cat bana yaklaşarak, "Benimle alay ediyor," diye mırıldandı. "Ya da bu bir tehdit."

"Büyük olasılıkla birincisi," diye mırıldandım, kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. Küçük bir ses onun yakınlığını hak etmediğimi ve Ford'ları öldürttüğüm gibi onu da öldürteceğimi tıslasa da yakınlık göğsümden bir iç çekiş çıkardı.

Onlara hiç yaklaşmamış olsaydım, dolu dolu bir hayat yaşayacaklardı. "Son bebeğin içinde ne var?" Boğazımda bir düğümle sordum.

Pencere kenarındaki bebek kafalarının yanına dizilmiş tüm vücut parçalarına bakarken. Guinevere ve Konrad, Percival ve Baldric, Theodore ve Rosalind. Göğsüm titredi, nefesim ürperdi.

"Bu son bebek," dedi Ölüm dirseğimi sıkarak.

Kaşlarımı çattım ama Kâbus'un Joanna'nın yüzüyle bana eziyet etmediği için rahatlamıştım. Çok gençti, güvende olmalıydı ama Kâbus'un geçemeyeceği hiçbir çizgi yoktu. Gözlerimi kapattığımda onun yuvarlak yüzünü, gözlerindeki sinsi parıltıyı, saçlarını her zaman ördüğü tacını gördüm. Gözlerinde kararlılık ve elinde bir hindi budu ile ziyafet salonundan bana doğru fırladığını gördüm.

"Aptal olma," demişti bana Ros- alind'in sesinin muhteşem bir yorumuyla. "Ye, Cai."

Hindi budunu bana doğru itti ve ben bir ısırik alana kadar terlikli ayağını yere vurarak öylece durdu. Memnun bir şekilde masadaki yerine döndü ve Theodore'a onu bir kraliçe gibi uzun koltuğa oturtmasını emretti.

Yaşamalıydı. Yaşamamış olması beni öldürdü.

"Bu... parçalar kimin?" Cat beni biraz daha sıkı kavrayarak sordu. Gözleri çeşitli vücut parçalarında gezindi, kaçınılmaz olarak pervazda kan lekeleri bıraktıkları yere geri çekildi.

"Bunu temizlemeliyiz," dedim sesimin gırtlaktan çıkmasına aldırmadan. "Kurban er ya da geç ortaya çıkacaktır. Hep öyle olur."

Cat'in tüm bu insanları öldürenin Kâbus olduğunu bilmesinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. Kâbus'un zihnime taktığı kancalar yüzünden tüm şüphelerim silinip gitmişti. Beni kontrol etme gücüne nasıl sahip olduğunu hâlâ bilmiyordum. O bir tanrıydı ama ben de öyleydim, güvende olmalıydım.

Artık güvendeyim, bağlıyken sihriime ulaşamaz.

"Bundan sonra bir anma törenine nasıl gidebilirim ki?" Cat başını omzuma yaslayarak iç geçirdi. "Nasıl her şey normalmiş gibi davranabilirim?"

"Sen cevap verdi senin kendi Soru, güzel," Tor
cevap verdi. "Numara yap."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Pembe bir 'siktir git' elbisesi bulamadım ama yeni odama taşındığımdan beri açmaya üşendiğim çantamdan cıfcaflı kırmızı bir elbise çıkardım ve üzerine deri ceketimi geçirdim. Ayaklarımı ağır deri çizmelerin içine sokuyorum. Byron, anma töreninde tahmin edilebileceği gibi siyah giymememizden hoşlanırdı. Ölüme verdiğimiz orta parmak hoşuna giderdi.

Ölümün kendisi kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri boynumdaydı. "Gerdanlığın var mı, küçük gelin?"

Şimdi kaşlarımı çatıyordum. "Muhtemelen, neden?"

"Taktığın kolye çok güzel ama herkesin görmesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

Kaşlarım çatıldı. Bir-oh giymiyordum. Oh, kahretsin.

Aceleyle odayı geçtim, görebilmek için tuvalet masasının üzerine çıktım -evet, boynumda bir çürük halkası vardı. Misery'ye karanlık bir bakış attım, o da pişmanlık duymadan omuz silkti.

"Omuzlarımı ve boynumun arkasını morarttın, bu yüzden bu adil." İpeksi saçlarını kaldırdı, böylece boynunun arkasında çürükler ve çizikler olduğunu görebildim. Oops.

"Bunu hak ettin," diye mırıldandım, makyaj masasının önüne oturup zahmet edip yapabildiğim makyajı yaptım. Kapaticıdan sonra enerjimi kaybettim, bu yüzden dudaklarıma merhem sürdüm ve günü sonlandırdım. Honey'nin saçlarını kıvıracak enerjim yoktu ama söz sözdür, bu yüzden asayı aldım ve birkaç koridor aşağıya odasına gittim, adamlarım cenazeye uygun siyah kıyafetlerle beni takip ediyorlardı.

Takım elbise içinde ne kadar iyi göründüklerini görmezden geliyordum, özellikle de ceket giymekten vazgeçen ve siyah gömleğini ön kollarına kadar kıvrarak dövmelelerini sergileyen Tor'u. Miz'in saçları şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, özel dikim ceketine karşı bembeyazdı ve parmaklarımı saçlarında gezdirmeye teşvik ediyordu. Ölüm'e bakmıyordum. *Hem de hiç*. Onu göz ucuyla görebiliyordum ve o adam şu anda çok iyi görünüyordu. Yumruklarımı onun saç örgüleriyle doldurmak ve ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyordum ve bu sıcaklık kederim ve kaybımla kafa karıştırıcı bir şekilde çelişiyordu.

"Alastor nerede?" Parlak pembe *fuck you* elbisesiyle kapıyı açtığı anda Honey'e sordum, yüz ifadesinde pek bir değişiklik olmadan ona uzattığım çivili takıları kabul etti.

"Kim bilir," diye mırıldandı.

Öfke kaburgalarımın arkasını yaktı. Honey'nin ona ihtiyacı olduğunda Alastor burada olmalıydı. Onun yerine muhtemelen başka bir kurbanı korkutmaya gitmişti. İstesem Alastor'u halledip halletmeyeceğini merak ederek Ölüm'e bakma hatasını yaptım, ama bakışlarım takım elbisesinin omuzlarına yapışan siyah kumaşına takıldı, aniden ellerimi sarmak istediğim pazularını kucakladı. Ve Tanrım, o yüz. Böyle bir çene hattına, mükemmel biçimlendirilmiş dudaklara, içine düşmemi sağlayacak kadar büyüleyici gözlere sahip bir tanrı olmasına şaşmamalıydı.

"Her şey yoluna girecek," diye beni yatıştırdı, dikkatimi yanlış anlamıştı. Kolumu okşadığında, daha önemli olana odaklanmak için uyarılmışlığımdan sıyrılarak dokunuşa doğru eğildim: Honey'nin bugünü atlatmasına yardım etmek ve anma töreninde kendi yolumu çizmek.

"Tamam," dedim boğazımı temizleyerek. "Saçlarını kıvırma zamanı geldi."

"Bunları emo dönemimden buldum," diye cevap verdi, sesi hâlâ boştu ama gözlerinde meydan okuyan bir şey vardı, orta parmakları yukarı dönük iki iskelet eli tokasını havaya kaldırırken.

"Mükemmel," dedim, Byron'ın sırtışını hayal ettiğimde acımı yutkunarak. Huysuz, çatık kaşlı en iyi arkadaşımız, sahte sempati ve

abartılı yas tutmaya orta parmakla karşılık vermemize bayılırdı. Ben
yeniden

Rone Honey'ye lanetini anlattığında yaptığı atıp tutmayı hatırladı - siyah saç *çok güzeldi* ve bu *kadar gotik bir şey yapabilmeyi* diliyordu.

Sanki iltifatları alaycı değildi.

Şimdi ikisi de ölmüştü, Rone ve Byron Kâbus tarafından bizden çalınmıştı. Öldürdüğü tüm insanları sevmiyor olabilirdim ama açgözlülük ve güç uğruna hayatlarının kısa kesilmesine hâlâ öfke duyuyordum.

Kabus sonsuza kadar acı çekecek. Bundan emin olacağız.

"Cat?" Tor koluma dokunarak mırıldandı.

Tor'un Ölüm'le hızlı bir bakış alışverişinde bulunduğunu görmek için başımı kaldırdım ve kaşlarımı çattım. Ama sonra Honey saç maşasını fişe takmak için elimden aldı ve ben de yavaş, metodik bir şekilde saçlarını şekillendirme işlemine daldım.

Byron burada olmalıydı, çok uzun sürdüğümüzden şikayet etmeli, her bir telin kıvrılmasına *gerçekten* ihtiyacımız olup olmadığını sormalı, geç kalacağımız için inlemeliydi.

Byron burada olmalıydı, nokta.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KEDİ

I Dior bilekliğindeki tılsımı kaybeden kızın adını öğrendi. Miroslava Kuzmin. Arkadaşları ona Mirka derdi. Adını biliyordum çünkü ölmüştü ve en iyi arkadaşı

Uzun boylu, mükemmel dişlere, şık bir sarı at kuyruğuna ve soluk mavi gözlere sahip bir kız olan arkadaşım, Milton Hall'un genellikle bağışçıların etkinlikleri için ayrılan bir kanadında, anma töreninin yapıldığı Old Ford House'un kapısının önünde çılglık atıyordu. Etkinlik komitesinin dekan vekilini Byron'ın anma töreni için burayı kullanmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyordum. Alastor bile lanetli galası için burayı almayı başaramamıştı.

"İptal et!" diye bağırdı at kuyruklu sarışın, kanadın girişinde duran Wil'e. Lacivert takım elbisesini giymiş, kumral saçlarını yüzünden geriye atmış, tek bir tutamı yorgunluktan çoktan sarkmış kahverengi gözlerine düşmüştü. "Bu saçmalık! En iyi arkadaşım daha yeni *öldürüldü* ve sen bunun normal olduğunu düşünüyorsun-"

"Ölen tek kişi o değil, Rita," diye içini çekti Wil ve geçebilmemiz için yer açmak üzere avucunun içiyle onu itti. Alastor hâlâ kız arkadaşını desteklemek için gelmemişti. Onun yerine Hon-ey, Phil ve ben arkamızda adamlarımla birlikte birleşik bir cephe oluşturduk.

"Mirka da bir anma törenini hak ediyor," diye yakındı Rita, çığlıkları hıçkırıklara yaklaşıyordu. Bu duyguyu biliyordum - histeri, panik, acı. Ezici, her şeyi tüketen ve kaçınılmazdı. Byron'ın anıtının önünde olay çıkardığı için Rita'ya kızmadım. Zaten bunların hepsi saçmalıktı; cenazeyi zaten yapmıştık ve kapıların ardındaki balo salonu Byron'ı neredeyse hiç tanımayan insanlarla dolu olacaktı.

Phil sakince, "Yarın bir nöbet tutacağız," dedi ve elini omzuma koydu. Adamlarımdan biri, muhtemelen arkadaşımın elini koparırlarsa ne kadar sinirleneceğimi hesaplayarak alçak sesle, bastırmadan bir ses çıkardı. "Hem Mirka hem de Caroline için. Tamam mı?"

Rita güldü, mükemmel dişlerini göstererek başını salladı. *"Hiçbir şey tamamdır."*

Bu hissi biliyordum. Haftalardır hissetmeyi bırakmamıştım. Rita'nın bakışlarından kaçındım, gözlerimi eski ahşap döşemeden ayırmadım ve arkadaşının parçalarıyla doldurulmuş matruşka bebekleri düşünmemek için kendimi zor tuttum.

Mirka'nın Rus olmasının tesadüf olduğunu düşünmemiştim. Night Mare, kurbanının kültürünü onurlandırmanın şiirsel olduğunu düşünecek kadar kafayı yemişti. Yaraya tuz basmış gibi hissettim ve kızı çok az tanıyordum.

Wil, Old Ford House'un ağır kapılarını açarken bakışlarımı yerde tuttum ve sonra içeri girdik, Rita'dan ve onun gürültülü, çiğ kayıp markasından uzaklaştık ve farklı bir tür kayıpla çevrelendik. Byron'ın bu teatral hüznün havasından nasıl *nefret edeceğini* düşündüğümde boğazımdaki yumruyu yutarak kaskatı kesildim.

Gerçek keder, bir anma töreni değil de bir fotoğraf çekimi gibi, zevkli çiçekler ve peri ışıklarından oluşan garajın önünde Instagram için fotoğraf çektilmedi. Gerçek keder, Premier Lig'de hangi maç varsa onu oynayan bir telefonun etrafında kalabalıklaşan açık büfe masasına yaslanmadı. Gerçek keder, Honey ve beni kan aramak için etrafta dolaşan köpekbalıkları gibi görüp elimi sıkmak için yanıma koşmadı. *Bryan'a olanları duyunca çok üzüldüm, konuştuğumuzda her zaman çok iyi biriydi.*

"Pekâlâ, zavallı kızları kalabalıklaştırmayalım, olur mu? Bu bir anma toplantısı, tanışma ve selamlaşma değil." Başımı kaldırıp baktığımda, Carmilla Poppy'nin küçücük halinin beyaz etekli takım elbisesi, yakasındaki imzalı haşhaş iğnesi ve burnunun üzerine yerleştirdiği kıpkırmızı gözlükleriyle bize doğru hışımla geldiğini gördüm.

Sözde yas tutanlar tekrar kalabalığın arasına karıştığında

Carmilla'nın yüz ifadesi gerçek bir üzüntüye dönüştü. "Nasılsınız?

Siz kızlar ne yapıyorsunuz? Aslında buna cevap verme, ne aptalca bir soru. Sadece hepimizin sizin için burada olduğunu ve bazılarımızın desteklerini canlı yayınlamadığını bilin."

"Kim?" Phil, tam boyuna doğru doğruldu ve sanki hepsiyle savaşılmaya hazırmış gibi toplanan insanlara dik dik bakarak sordu.

"Harmony Madigan," diye iç geçirdi Carmilla, başını sallayarak. Kızıl kahverengi saçları saç spreyiyle o kadar doluydu ki kıpırdamıyordu.

"Hiç *sanmıyorum*," diye hırladı Phil, görevdeki bir kadın gibi yanımdan geçip giderken kolumu sıktı.

Carmilla gülümseyerek onun gidişini izledi, sonra bize döndü. "Bir molaya ihtiyacınız olursa gizlice kaçmaktan korkmayın. Kimse sizi yargılamayacaktır."

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Şu anda kaçıp gitmek istiyordum. Ölüm'ün eli sırtımın alt kısmına yerleşerek bana destek oldu ve ben de kendimi biraz daha yukarı kaldırmayı başardım.

Sadece bir geceydi. Bir geceyi atlatabilirdim.

Carmilla hüzünlü bir gülümsemeyle, "Pekâlâ, artık sizi rahatsız etmeyeceğim," dedi; gözleri Honey ve benim üzerimdeydi, sonra arkamızdaki üç adama baktı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni bulun kızlar."

O gittiğinde nefes alabildim - en azından bir sonraki yas tutucu bize yaklaşıma kadar. Şimdilik, ne kadar geçici olursa olsun, huzurun avantajını kullanacaktım.

İtiraf etmeliyim ki komite çok güzel bir iş çıkarmıştı. Eski taş duvarlar beyaz şeffaf kumaşlar ve mavi kadifelerle kaplanmıştı, etraflarına parıldayan ışıklar sarılmıştı ve ortaçağdan kalma mekânı daha yumuşak bir şeye dönüştürüyordu. Aynı renkler masalarda, odanın dış kenarlarına dizilmiş tek tük koltuklarda ve konuşma yapmamın beklenmediğini umduğum sahne alanında da yankılanıyordu.

Sahnenin yanında Byron'ın çatık kaşlı yüzünün kocaman bir resmi vardı ve altında bir tabak yemek ikramı vardı ve gözlerim yaşarırken bile yüzüme bir gülümseme getirdi.

Tor yanağıma uzun bir öpücük kondurmak için yanıma yaklaşarak, "Sana bir içki getireyim," dedi. "Tatlım, bir şey ister misin?"

"Byron'ı geri istiyorum," diye kesin bir dille cevap verdi.

"Eğer bunu gerçekleştirebilseydim, yapardım," dedi Tor, sesinde sempati vardı. Arkadaşıma gösterdiği nezaket ona olan aşkımı daha da derinleştirdi. "Beyaz şarap spritzer'a ne dersin?"

Başıyla onayladı. "Teşekkürler."

Kolumu onunkine doladım, keşke teselli edecek bir şeyler söyleyebilseydim. Bunun yerine, sadece yakın durdum ve varlığımın onunki kadar güven verici olmasını umdum.

Misery'nin geri çekilmek üzere olduğunu hissettim, kendinden nefret ediyordu, bu yüzden uzandım ve boştaki elimle bileğini yakaladım, onu yakın tuttum. Gözlerine baktım ve söyleyemediğim her şeyi ona anlattım.

Bu senin suçun değil. Hepsi Kabus'un suçu. Senin seçimin olmadığı halde suçlanamazsın. Senden nefret etmiyorum. Ben de oradaydım, ben de öldürdüm, senden asla nefret edemem.

Ama sadece bileğini sıktım, başparmağımı nabzında gezdirdim, o düzensiz nabzında - ölü bir adamın nabzında.

Tor içeceklerle döndüğünde, sadece beni kafamdan uzaklaştıracak bir şey için bile sevinmişim. Honey bardağını iki eliyle kavradı, Wil iç çekerek kapıdan içeri girdiğinde sıçradı, Rita'nın kederinin yükünü taşıdıktan sonra yorgun düşmüştü.

"İyi misin?" Bana attığı bakış özür ve kederle boğulduğunda göğsüm sıkışarak sordum.

"Ben iyi miyim? Kederli olan sensin." Adamlarımın yanında bir uzvunu kaybetme riskini göze alarak beni uzun ve sıkıcı bir kucaklamanın içine çekti. "Sen iyi bir arkadaşınsın, Cat. Gerçekten iyi bir arkadaş. Kötü bir şeyi hak etmiyorsun. Byron'ın ölümü için çok üzgünüm."

Tek kolumla ona sarıldım ve neredeyse içkimi Wil'in takım elbise ceketinin arkasına dökerek olsam bile Miz'i bırakmayı reddettim. "Bütün gece duyduğum tek gerçek şey buydu."

Wil yüzünü buruşturarak geri çekildi ve siyah kravat modası ve şık saç modelleriyle dolu ışıltılı odaya bir göz attı. "O kadar kötü mü?"

"Daha kötüsü."

Adamlarımın yüzüne bir an baktı ve bir adım geri çekildi. "İzin ver de bu dikkatin bir kısmını senden uzaklaştırayım. Phil nereye gitti? Giriş konuşmasını benimle birlikte yapması gerekiyordu."

Hon- ey sesinde bitkinlikle, "Bir serserinin anma törenini canlı yayınlamasını engelliyor," dedi. "Çünkü görünüşe göre bu sosyal bir olay."

Wil şaşırılmış görünmüyordu. "Bu akbabalar için endişelenme, sadece Byron'ı hatırlamaya odaklan. Geri kalan her şeyi biz halledeceğiz."

Başını salladı, ona doğru bakıyordu.

"Seni sonra kontrol etmeye gelirim," dedi ve ezilmiş kadife ve ham ipek kalabalığının arasından başını kaldırarak

Phil'i arıyordum. Onu da bulamadım ama Ford'daki neredeyse tüm öğrenciler bu gece gelmişti, bu yüzden salon tıklım tıklımdı. Nedenini Tanrı bilir; lanetlenmiş, musallat olmuş ve şantaja uğramıştık. Çoğumuzun odalarımızda güvende kalacağımızı düşünürdünüz ama sanırım alışkanlıkları kırmak zordu. Eğer bir suare, gala ya da bağış gecesi varsa, gidilirdi. Gitmemek sosyal bir intihardı; insanlar fısıldardı, fısıltılar söylentilere dönüşürdü ve söylentiler hisse fiyatlarının düşmesine neden olurdu. Bu bilinçli bir şey bile değildi. Eğer bir parti varsa, işler ne kadar karanlıklaşırsa kar-şılaşsın, görünüşünüzü korurdunuz.

Sıcak bir el omzumu okşayınca sıçradım, sonra Tor beni kendine doğru çekince ona doğru eğildim, kolu Miz'in omzunu kavrayacak şekilde uzandı.

"Derin nefes al, güzelim. Bunu da atlatacağız."

Gözlerim sürekli Byron'ın fotoğrafına dönüyor, kalbim sıkıştıyordu. Siyah bir elbise giymediğime sevinmişim ve deri ceketini giydiğime daha da sevinmişim.

Seni özledim, By.

Ve her geçen gün, öfkem azalmaya başlıyor, geriye sadece kaybın esneyen çukuru kalıyordu.

Misery başparmağıyla yanağımdan bir damla gözyaşını sildi, gözlerinde kaybın yankısı vardı. Benim kederim ona kendi kederini mi hatırlatıyordu? Onu yanına alan, burada, bu binada yaşayan ailesinin hepsi ölmüştü. Buraya gelmek kolay olmamıştır ama o bana destek olmak için yanımdaydı.

Sessiz bir teşekkürle bileğini sıktım, Wil sahne alanına doğru yürüyüp bir çatalı şampanya bardağının kenarına vurduğunda boğazımdaki düğümü yuttum. Ailemle birlikte katıldığım bir düzine farklı davete geri döndüm, Byron ve Honey bunların birkaçından daha fazlasına katılmıştı. Bir damla gözyaşı daha serbest kaldı.

Her yerde anılar vardı, kaçınılmazdı. Sadece Byron'un değil, Virgil'in de. Bir dahaki sefere onun cenazesine katılacak mıydım?

"Öncelikle, bu gece Byron'ı anmaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Wil, toplanan insanların üzerine sessiz bir sessizlik çöktüğünde. Birisi hâlâ telefonundaydı; video üzerine video kaydırırken sıçrayan sesleri duyabiliyordum. Öfkem acımla birleşti ve dişlerimi gıcırdattım.

O lanet şeyi ellerinden alın ve boğazlarına sokun.

Bu düşüncüyü kafamdan attım. Polis tarafından tutuklanmadan önce bu sadece geçici bir tatmin olacaktı. Duncan gibi. Oh Tanrım, ben

bugün onu kontrol etmek için karakolu aramamıştı. Ya onu suçladılarsa?

Wil'in konuşmasının ilk yarısını kaçırmıştım, kelimeler çok az anlam ifade eden bir hece karmaşasına dönüşmüştü. Sesine tekrar odaklandığımda, Byron'ın Ford'dan önce gittiği okul üzerindeki etkisinden bahsetmesini dinlerken tüylerim diken diken oldu. Byron'ın Ford üzerinde bir etkisi olmamıştı; burada yeterince uzun süre kalmamıştı. Kabus ondan bu umudu söküp almıştı.

Gözlerimin arkasını daha fazla yaş yakıyor, kırıştırdığımda görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Byron'ın çok fazla hayali vardı," diyordu Wil, sesi hem neşeli hem de hüzünlüydü. Sahneye çıkıp avazım çıktığı kadar Byron'ın hâlâ burada olması gerektiğini ve Ford'daki pek çok insanın onun tarafından öldürüldüğü gibi onu da Kâbus'un öldürdüğünü haykırmak istedim. Ama sanki durağanlık içindeydik, hiçbirimiz onun hakkında konuşmaya ya da Duncan'ın o gün karda söylediği gibi Cadılar Bayramı'ndan bahsetmeye bile cesaret edemiyorduk.

Eğer insanlar artık her şeyin normale döneceğini düşünüyorlarsa, hayal görüyorlar demektir. Bu adanın Ford'lara değil, her zaman ona ait olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Burası onun avlanma alanı, ayın alanı, yıllar önce tüm Ford ailesini öldürdüğü yerd.

Ama... Ford'ların hepsi öldüyse Duncan nasıl buradaydı? Kabus onu öldürmeden önce Orwell nasıl buradaydı? Aile öldürüldüğünde adaya miras kalan kuzenler olmalı. Belli ki acı çekerken Miz'e ailesi hakkında sorular sorarak onu üzmemek istemedim.

Wil, sesi odanın diğer tarafına taşarken, "Kaybımızıölçecek kelime yok," diye devam etti, "ve bu her birimizi etkiledi. Kaybettiğimiz herkesi anmak için bir dakikalık saygı duruşunda bulunmamızı istiyorum-"

Tepemdeki ışıklar titredi ve irkildim. Adamlarım etrafımda koruyucu bir yığın oluşturdu, sanki arızalı elektrikler yumruklar ve sihirle savaşmak için bir tehditmiş gibi. Beni kendine çekerken Ölüm'ün elinin etrafında gölgeler dönüyordu ve o ölümcül büyüye bu kadar yakın olmak beni endişelendirmeliydi ama o bana asla zarar vermezdi.

Işıklar tekrar titrediğinde *kalbim* yerinden fırlayacak gibi oldu ve bir an için Byron'ın ruhunun gelip herkese, çoğu onunla hiç tanışmamışken ve onu görmezden gelenlere kederlerinin ne kadar sahte olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Ama sesi hiç duyulmadı ve

hayalet hiç oluşmadı ve bir sonraki titreşimde ışıklar tamamen söndü.

Odayı dolduran panik çılgınlıkları ve alçak sesle mırıldanmalar kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Tatlım?" Karanlığın içinden ona doğru uzanarak sordum. Peri ışıkları bile sönmüş, bizi gerçek, mürekkep karanlığında bırakmıştı ve kafamın arkasında bunun Gece Kısrağı'nın işi olduğunu söyleyen paranoyak sesi tam olarak görmezden gelemiyordum.

İnsanlar panik içinde arkadaşlarını ararken, ışıkların tekrar açılmasını talep ederken, telefonlarındaki meşalelerle taş zeminleri ve büfe masalarını aydınlatırken etrafımızda bir hareketlilik başladı.

"Tatlım?" Tekrar seslendim, daha yüksek sesle.

"Bu çok çılgınca," dedi tombul bir erkek sesi solumuzda bir yerde. "Şu katıldığım ölü adam anma gecesine bir bakın. Tamamen hayaletlerle ilgili bir bilinç kaybı. Eğer bu akışı asla bitiremezsem, bir poltergeist tarafından tamamen çılgınca bir şekilde öldürüldüm-"

Sesi aniden kesildi, kesik bir soluk onu terk etti. "Annemi özledim," diye ağzından kaçırdı, ifadenin saçmalığı ve mızımız sesi dudaklarımdan bir kahkaha çaldı. "Boşandığımızdan beri çok yalnızım."

"Tor," diye ısırdı Ölüm, zıplamama neden oldu ve sonra Tor'un o sik kafalı canlı yayıncıya mumya sorunlarını ortaya çıkarması için eziyet ettiğini yeniden anladığımda güldüm. "Bana o pisliği etkilemediğini söyle."

"Hiç de değil," diye cevap verdi Tor, kısık kahkahası içime işledi.

"Panik yapmayın," diye seslendi Wil kendinden emin bir şekilde sahnedi. Onun telaşlanmama yeteneğine imreniyordum. Sadece telefon ekranlarının aydınlattığı oda karanlıkta kaldıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Sadece bir elektrik kesintisi; eminim birkaç dakika içinde elektriği yeniden bağlayacaklar."

"Herkes dışarıda toplansın," diye bağırdı başka bir ses, gırtlaktan ve derinden. Adını bilmiyordum ama etkinlik komitesinden olduğunu tahmin ediyordum. "Parktaki projektörler farklı bir jeneratörle çalışıyor; anma törenini orada bitireceğiz."

"Gidelim küçük gelin," dedi Ölüm sakince, sırtımı okşayarak.

"Honey'i bulmanı istiyorum," diye cevap verdim, başımı sallayarak, giderek daha da zorlaşan nefesler alarak. *Honey de olmasın, lütfen Honey olmasın.* "Yapamam, onu bulmana ihtiyacım var, sihrini kullan, ne gerekiyorsa yap-"

"Şşş," diye yatıştırdı Ölüm, sıcak dudakları şakağıma bastırdı ve göğsümdeki kavramanın bir parça gevşemesine yetecek kadar uzun süre gerildi. "Sadece bir elektrik kesintisi, iyi olacak."

"Gidip onu bulayım," diye teklif etti Miz, çoktan uzaklaşmıştı.

Ölüm'ün kollarından kurtuldum ve Misery'ye doğru hamle yaptım, omuzlarını çürük parmaklarımla kavradım.

"Gitme hakkınız yok," dedim ısrarcı bir sesle. "Hiçbiriniz." Eğer giderlerse Kâbus onları yakalayacaktı.

"Onu bulacağım," dedi hoş bir ses ve ben de az ışıpta gözlerimi kısarak Phil'e baktım, yüzü kızarmış ve parlıyordu, saçları dağınıktı. "Onu bulduğumda sana mesaj atarım. Anma törenini düzenlemek için seçtiğimiz tek gecede lanet olası bir elektrik kesintisi olduğuna inanabiliyor musun?"

"Hayır," dedim ve ciddiydim. Bu bir tesadüf değildi. Artık tesadüflere inanmıyordum, sadece kana, cinayetlere ve bir başkasını kaybederken çığlık atmama neden olan huzursuz edici olaylara inanıyordum. Phil kalabalığın arasına dalıp insanları yolundan çekerken, "Virgil'i bulmamız gerek. Zamanımız tükeniyor."

Tor, bir eli omuzumda, diğer eli Miz'in omuzunda, "Sadece elektrik kesintisi," diye beni rahatlatı.

"Değil," diye mırıldandı Misery, başını sallayarak, bana tutunduğu yerde bir titreme başladı. "Bu bir elektrik kesintisi değil.

Hissedemiyor musun?" "Sadece korkun duyularını güçlendiriyor, Miz," dedi Ölüm nazikçe, birinin meşale ışığı yüzünden yansıyarak Gözlerinde acı veren bir hüznün. "Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım. Bu konuda Miz'e katılıyordum.

Tor, bizi kapıya doğru çevirirken sesi hiç değişmeden, "Haydi," diye ikna etti. "Dışarı çıkalım, Honey'i bulalım ve Virgil'in izlerini bulmak için adayı tarayalım. Death, sence diğerlerinden bazılarını da arama ekibine katabilir miyiz?"

"Acı, kesinlikle," diye onayladı Ölüm, kimsenin geride kalmadığından emin olmak için bir adım arkamızda yürürken. "Belki Delilik bile olabilir. Şiddet herhangi bir kurtarma girişimini sabote eder, bu yüzden o bir seçenek değil. Cruelty'ye de güvenmezdim; kardeşinin yaptığı her şeyi yapar."

Bu kadar çok tanrıdan öylesine bahsedince başım döndü. Kaç tane ölüm tanrısı vardı? Ürperdim ve karanlığım kabardı, titreyen ruhuma sürtündü.

Hiçbir ölüm tanrısı senin için bir tehdit değildir. Saçının tek teline bile dokunamadan onları çıplak ellerinle parçalara ayıracaksın.

Güzel bir duyguydu ama içimden bir ses bir tanrıyı öldürmenin çıplak ellerimden biraz daha fazlasını gerektirdiğini söylüyordu.

"Tatlım?" Eski Ford Evi'nden çıkıp soğuk taş koridora girdiğimizde seslendim, kalabalık bir taraftan diğerine sıkışmış, sardalye gibi tıkmıştı. "Tatlım!"

O da karşılık vermedi. Midem bulandı. Onu da kaybedecektim. Nefes alışım kısaldı, keskinleşti. Bir kez başladığında spirali durduramadım. Bu bir elektrik kesintisi değildi; Kâbus tarafından hesaplanmış bir hamleydi ve en iyi arkadaşımı ve kardeşimi bir hamlede benden koparacaktı ve-

Panik içinde boğulurken can simidim olan telefonum deri ceketimin cebinde titriyordu. Ellerim o kadar çok titriyordu ki Miz telefonu cebimden çıkarıp önümde tuttu.

"Parolanız nedir, evrenim?" "1402,"

diye yanıtladı Tor benden önce.

"Hatırladın," dedim gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde.

"Kişisel bilgilerinizi her zaman hatırlayacağım," diyerek alнімdan öptü ve çıkışa doğru bir yol açmak için önümüzü işaret etti, sihirle insanları yoldan itti. Duvarlar boyunca uzanan apliklerdeki mumlar titreyerek içimi ürpertti. Kâbus'un Ford'u ilk avladığı zamana geri dönmüş gibi hissediyordum.

"Phil adında biri Honey'i bulmuş," dedi Miz bana. "Kütüphanenin yakınında olduğunu söylüyor."

"O." Kaşlarımı çattım. Honey'nin parkın diğer tarafında ne işi vardı? Ama o kadar rahatlamıştım ki onu sorgulamak için bekleyebilirdim; ona öyle sıkı sarılmalıydım ki kimse ona zarar veremesin.

Koridorun sonundaki ağır kapılar açıldığında mumlar neredeyse gıcırdıyordu, gıcırdayan ses sinirlerimi zedeledi ve soğukkanlılığım neredeyse yok oldu. Ama neredeyse dışarı çıkmıştık ve Honey'i nerede bulacağımı biliyordum ve Phil'in yanında güvendeydi.

Güvendeydi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEDİ

A Havada ince gümüş rengi bir sis vardı, sağ tarafımızdaki parkın projektörleri yolumuzu hayalet gölgelerine büründürürken kütüphane binasına doğru aceleyle ilerliyorduk. Tüylerim diken diken olmuştu.

Deri ceketim, ölüm tanrılarımın rahatlatıcı varlığı kemiklerime yerleşen soğuğu engellemek için hiçbir şey yapmıyordu.

O buradaydı. Kabus gibi. Onu hissedebiliyordum.

"Gitmemiz gerek," diye tısladı Miz, doğrulurken bile korkusunu gizleyememişti, çenesi sıkılmıştı ve tüm cehennemi serbest bırakmaya hazır görünüyordu. Parktan geçerken Tor ona "*Sen bir ölüm tanrısısın, hiçbir şey sana zarar veremez*" diye moral konuşması yapmıştı ve işe yaradığını görmek beni memnun etmişti.

"Honey'i bulduğumuzda gideceğiz," dedim, Ford'un üzerinde asılı duran sessizlikte sesim yıpratıcıydı. Parkın içinden gelen seslerin uğultusu bile kesilmişti, sanki tüm kampüs bir yırtıcının dikkatini çekmemek için olabildiğince sessiz ve hareketsiz kalan bir av hayvanıydı. Ama artık çok geçti ve o zaten buradaydı. Sadece nerede olduğu önemliydi.

Lawrence House'un, Fashion Magazine'in ve eski komşumun yanından kıvrıla kıvrıla geçerken gözlerini üzerimizde hissettim.

Kapı aralığında, aleller hakkında bir anlaşmazlık içindeydiler. Onların bakışlarından kaçındım ama gözlerin adamlarımın üzerinde olduğunu hissettim, onların varlığı heybetliydi ve tanrı olduklarını bilmeseniz bile görmezden gelmeniz imkânsızdı.

Konuşmaları kesildiğinde benden bahsettiklerini anladım ama endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Ensemdeki sızıya aldırmadım ve blok halindeki kütüphane binası görüldüğünde hızlandım. İki katlı pencereleri karanlıktı, camlar ay ışığını yakalıyor ama içerideki odaları aydınlatmıyordu.

Phil kütüphanenin dışındaki küçük çim tepesiğinde volta atıyor, tül gibi bir ışık huzmesinin içine girip çıkıyordu, saçları eskisi kadar düzgün değildi ve kolunda bir çamur izi vardı.

"İşte buradasın," diye bağırdı beni gördüğünde, rahatladığı her halinden belliydi. "Bir arama ekibi çağırmak üzereydim," diye bitirdi, yanımdaki üç adamı fark ettiğinde temkinli olmaya başladı, her biri kendi içinde ürkekti ama Ölüm'ün boyu ve geniş omuzları en çok dikkat çekeniydi. Ona onun en tatlısı olduğunu ve Tor'un ateşli öfkesi ile Miz'in buz gibi öfkesine karşı dikkatli olmasının daha iyi olacağını söyleyebilirdim ama buna vaktim yoktu.

"Honey nerede?"

"Onu içeri girerken gördüm," dedi Phil gözlerini kocaman açarak, davetkâr olmayan binaya bakarken boğazı düğümleniyordu. "Karanlık bir binaya tek başıma giremeyecek kadar gergindim, o yüzden seni bekledim."

"Honey'nin bu saatte kütüphanede tek başına ne işi var?" Mırıldandım ama cevap çok kolay geldi. Soğuk bir önsezi omurgamdan aşağı kaydı. Miz'le bakıştık, paranoyalarımız tam olarak örtüşüyordu.

"Kâbus onu ele geçirdi," diye fısıldadı, elimi tutup parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü, içime uyuşmuş bir öfke yayılırken öpücüğü zar zor kaydedildi. Uyuşukluk geri gelmişti, göğsümün içini oyuyor, kafamın içinde parazitler yaratıyordu. Kâbus Honey'i ele geçirmişti.

"Miz, benimle gel," dedi Ölüm sakince, başımın üstüne bir öpücük bırakırken omzunu sıktı. "Onu yakalayacağız. Tor, sen Cat ve Phil'le kal."

Tor'un bebek bakıcılığı görevinden şikâyet etmesini bekliyordum ama o ciddiyetle başını salladı ve bana yaklaştı. Phil kollarını kendine doladı, gözlerinde ilk kez gerçek bir korku vardı. Nedenini biliyordum-

Karanlık, yavaşça ilerleyen sis, arkamızdaki ürkütücü sessizlikteki kütüphane... korku filmlerini aratmıyordu.

Sessizliği kederli bir uluma böldü ve hepimiz sıçradık, Tor beni korumacı bir tavırla daha sıkı yanına çekti.

Phil'in nefesi kesildi. "*O da* ne? O tarafta bir bina yok, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, onun görüş açısını takip ettim, soğuk ceketimin altından süzülüyor ve ürperene kadar tenime sürtünüyordu. Ne demek istediğini anladım - kır yolunun Ford'a bağlandığı karanlıkta, gecenin zifiri karanlığına karşı kehribar rengi bir ışık parlıyordu. Orada hiçbir bina yoktu, fark ettiğim bir kulübe bile yoktu. Ama ışık inkar edilemezdi.

Gözlerim Tor'a kaydı. "Ya orada bir şey varsa?" Titreyen ellerimle pazularını kavrayarak fısıldadım. "Ya Virgil'i orada tutuyorsa? Yakınlarda olması gerektiğini biliyorum. O bina uzakta olamaz; Ford arazisi içinde bile olabilir."

Tor beni kendine doğru çekti, sanki kaçmamı engelleyebilecekmış gibi sıktı. Ama ışığı takip etme dürtüsü derimin altını kaşındırıyor, kanımı kaynatıyor, karanlık içimden gergin olmayan bir neşeyle akıyordu. Virgil oradaydı; bunu biliyordum. Bunun doğruluğu içimde titreşen bir ışık gibiydi, her saniye daha hızlı yanıp sönüyordu.

"Gitmeliyiz-" Ben başladım.

"Hayır," diye hırlayarak kesti. "Kafandaki tek bir saç telini bile riske atmayacağım."

Şimdi benim karanlığım gibi konuşuyordu. Sırf beni tehlikeye attıkları için insanların derilerini yüzmeme ve tırnaklarını sökmeme söylemeye başlasaydı, biraz huzursuz olurum.

Phil huzursuzdu, ağırlığını bir ayağından diğerine atıyordu, yüzü solgundu. "Garip bir şeyler oluyor. Önce Honey zifiri karanlıkta libraryaya giriyor ve şimdi de bina olmadığına yemin edebileceğim bir yerden ışık geliyor."

Sarsıldım. "Ya eskiden orada bir tane varsa?" Tor'a fısıldadım: "Miz'e sormalıyız; sihirle gizlediği eski bir bina olabilir."

"Senin yanından ayrılmayacağım," diye gürledi.

Phil hüzünle gülümsedi. "Bu kadar büyük ve koruyucu birine sahip olmak güzel olmalı."

"Öyle," diye onayladım, huzursuzluk kanımı hızlandırıyor. "Ve sinir bozucu. Tor, gidip şu ışığı kontrol etmeliyiz. Hemen."

"Hayır."

"Eğer benimle gelmezsen, yalnız gitmenin bir yolunu bulurum." Kardeşim tehlikedeydi ve elektriklerin kesilmesinden bu yana geçen her dakika içimi bir önsezi duygusu sarıyordu.

Tor bir elini yüzünde gezdirerek başını salladı. "Sana söylediğim her şeyi yapıyorsun, Cactus. *Her şeyi.*"

Dudaklarında tam ismimi duyduğumda midem titrerken bile kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sinirlerim uyuşukluk içinde dalgalandı. Çabucak başımı salladım. "Seninle tartışmayacağım. Teşekkür ederim."

Tor homurdandı, belli ki mutsuzdu ama ışığa doğru döndü. "Miz ve Ölüm'e geri döndüklerinde neden burada olmadığımızı açıklamak zorunda olan sensin."

Yutkundum, ikisini de strese soktuğumu düşününce göğsümde bir sızı hissettim ama kehribar rengi ışık tekrar gözüme çarptı ve içime bir heyecan çöktü. Kâbus bu sefer hangi tuzağı kurduysa onu ortaya çıkarmadan önce Virgil'e ulaşmalıydım. Başka birini kaybetmeyi reddediyordum. Ne Honey'i ne Virgil'i ne de bir başkasını.

Üçümüzü de saran gerginlikle yürümeye başladığımızda Phil'i "Yakınımda dur," diye uyardım. "Burası güvenli değil."

"Ben de öyle hissediyorum," diye kabul etti, alt dudağını çiğneyerek. "Belki de bu iyi bir fikir değildir. Virgil kim bu arada?"

Panik beni pençeledi, karanlığımı öfkeliendirdi. Konuşmadı, dehşet verici önerilerde bulunmadı, sadece ruhumda kabardı, düşmanlarımın üzerine salmaya hazırdı. Neden yalan söylediğimi bilmiyordum. "Sadece bir arkadaş," diye cevap verdim bir süre sonra, "ama onu günlerdir görmedim."

Phil dudağını o kadar sert ısırды ki kan çekti. "Geçen ay kaybolan diğerleri gibi," diye mırıldandı, gözleri kısılmıştı. Kimi öldürmek için yaratıldığını merak ettim. Bacaklarının çöküşünde, çenesinin sıkılışında suçluluk duygusu vardı.

Patika birkaç adım sonra sona erdi, ışığın parıltısı bizi uzun ağaçların kararttığı çimenli tepelere götürdü. Karanlık, bölgenin sahip olabileceği ayırt edici özellikleri gizliyordu. Kapılara yakın mıydık? Bilemiyordum, hiçbir şeyi tanıyamıyordum.

Bir uluma sesi daha duyuldu, öncekinden çok daha yakındı. Soğuk yanıma hücum ederken ürperdim ve Tor'a yaklaştım.

Çıkıntılı bir ağaç köküne takıldım, arkama dönüp bakarken dikkatsizdim, gölgelerde Tor'u arıyordum. Tor neredeydi? O

Yanımdaydı, beni güvende tutmaya kararlıydı. Beni asla öylece bırakmazdı.

Kalbim hızlandı. Panik, uyuşukluğumu örümcek ağlarının ince iplikleri gibi parçaladı ve daha sert titredim, olduğum yerde döndüm, karanlıkta ondan bir iz aradım.

Telefonumu almak için cebime uzandım, Tor'un nereye gittiğini bulmak için feneri kullanmak niyetindeydim ama kafamın arkasına bir şey çarptı, o kadar sertti ki vi- siyonumda havai fişekler patladı. Dudaklarımdan bir acı çığlığı koptu, el fenerim unutuldu.

Ne olduğunu anlayamadan düşüyordum, karanlık etrafımı sarmıştı. Bunu anlamak için yeterli ışık yoktu ama soğuk zeminde yayılırken, sis kıyafetlerimi ıslatırken görüşümün dalgalandığını düşündüm. Acı ateşten bir nehir gibiydi, kafatasımı ve boynumu kavuruyordu, soğukla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Ayağa kalk, karanlığım ruhumu sıkarak beni çağırdı. Bıçağını al ve o seni öldürmeden sen onu öldür.

Kimi öldüreceksin?

Katil içgüdülerim belli ki parçalanmış beynimden daha hızlı çalışıyordu, çünkü kafama kimin vurduğunu çoktan çözmüşlerdi. Phil yanımda diz çöküp hızlı hızlı nefes alana kadar bana kimin vurduğunu fark etmemiştim.

"Çok üzgünüm Cat," dedi gerçek bir pişmanlıkla ve sonra bana tekrar vurdu.

Ondan sonra gerçek karanlık hüküm sürdü.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TOR

O Bir an kızımın yanında yürüyor, karanlığı bir büyü perdesiyle tarıyor, tehditlere karşı tetikte bekliyordum ve bir sonraki dişlerim bileğime dolandı ve beni ondan uzaklaştırdı.

O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki ona bağırmadım bile, çok geç olana ve çok uzaklaşana kadar bir uyarıda bulunmadım. Beynim kafatasımın etrafında takırdamayı bıraktığı anda ne olduğunu anladım. Dişlerini bileğime geçirmiş olan her neyse, sonunda beni çamurlu çimenlerin arasında sürüklemeyi bıraktı.

Canavar beni yakalamıştı.

Kâbus'un bir ağacın gölgesinden sıyrılmasını, böbürlenen sesinin havayı doldurmasını bekledim ama onun yerine sadece yaratığın gürültülü nefes alışları vardı. Hayal kırıklığı kalbimi sıkıştırdı. O kaltağın kafasını omuzlarından ayırmayı her şeyden çok istiyordum.

"Defol git," diye bağırđım ve elimi üzerimde beliren yaratığa doğru savurdum. Öfkeme -ve Cat ile arkadaşının onları koruyacak kimse olmadan yalnız kalacağı düşüncesiyle giderek daha da alevlenen korkuma- tepki olarak içimden büyü aktı ve karanlık, kürklü canavara çarptı. Karanlığım onunla çarpıştığında inledi ve tökezledi.

kan fışkırarak bacağımyı serbest bıraktı. Ugh, harika. Şimdi günlerce topallayacaktım.

"Şerefsiz," diye terslendim, dengesiz bir şekilde ayağı kalktım, ağırlığımyı sağlam bacağıma verdim ve yaratığın parlak gözlerini her zaman görüş alanımda tuttum. Onun tarafından tekrar hazırlıksız yakalanmayı reddediyordum. "Bana ihtiyacı varken beni kızımından ayırdın. Umarım bu yaptığının yanına kâr kalacağını düşünmüyorsundur."

En azından yaratık buradaydı. En azından bana ve Cat'e aynı anda saldıramazdı. Kütüphanenin dışındaki yerimizden kımıldamamamız gerektiğini biliyordum. O lanet ışığı takip etmenin kötü bir fikir olduğunu *biliyordum* ama onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim. Eğer onun için bu kadar zayıf olmasaydım, o güvende olurdu ve benim de bacağımda bir düzine sızıntı deliğı olmazdı.

Bir adım atarken dişlerimi sıktım ve yaratığı başka bir büyü akımıyla geri püskürtmek için kolumu havada savurdum. Yaratık bir boyun eğme gösterisiyle başını eğerek sızlandı. Bu şey beni Cat'ten uzaklaştırmışken işe yaramaz bir duygu olan sempati göğsümde çiçek açarken kaşlarımı çattım. Ama yaratığın gözlerindeki ifadenin ne kadar tanıdık olduğunu ya da kendi başına hareket etmek yerine Night-mare'in komutlarına cevap verdiğini görmek hoşuma gitmedi.

"Sadece ailemden uzak dur, sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandım, geriye doğru bir adım atarak kendimi kaçmaya hazırladım.

Hayvanın ısıltılı gözleri arkamdaki bir şeye kayınca kalbim dondu. İçgüdüsel olarak döndüm, büyü karanlıkta zar zor görülebilen gölge şeritleri gibi üzerimden akıyordu. İşkencenin tüm gücünü uygulamak, en kötü anıları gözlerinin önünde kristalleşirken bana yaklaşılabileceklerini düşünenlerin *çığlık* atmasını sağlamak istedim.

Büyüm beklediğim gibi Kâbus'a ya da başka birine bile isabet etmedi. Büyünün yayı arkamdakine benzeyen bir yaratığa çarpıp onu hayvandan insana dönüşen bir çığlıkla yere serdiğinde dehşet nefeslerimi hızlandırdı.

"Ne oluyor lan?" Tısladım, gözlerim ilk yaratıktan bu yaratığa kaydı ve sonra kahretsin. Karanlıktan daha fazlası çıktı, durduğum çamurlu çimenlere yaklaştılar, gözleri farlar kadar parlaktı.

Çabucak saydım. Yirmi üç tane. Tanrım, Night-mare bu şeylerden *yirmi üçünü* nerede bulmuştu? Ve bunlar *neydi*? Her siluet eşit büyüklükteydi ama bazılarının boynuzları vardı, bazılarının sırtında sivri uçlar vardı ve hatta ikisinin lanet olası kanatları vardı.

Bu soru, bir tanrıçayı devirecek kadar büyü yaptığım yaratık en travmatik anılarının işkencesiyle daha yüksek sesle çığlık attığında ve onun bir erkek olduğunu gördüğümde cevaplandı. Cat'in kardeşini öldürdüğüm için kalbim bir an paniğe kapıldı ama bu otuzlu yaşlarında, soluk gözlü, bronz tenli ve uzun saçlı bir adamdı.

"Sen de kimsin be?" diye bağırdım ama bu aptalca bir hareketti. Sesim sadece diğer yaratıkları harekete geçirmeyi başardı. Karanlığın içinden bana doğru sıçradılar, parıldayan gözlerinden anlaşılıyordu, o kadar büyüklerdi ki beni cüceleştiriyorlardı. Sayıca çok üstündüm ve yaralıydım.

Ve etrafı canavarlarla çevrili.

Lanet olsun.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ÖLÜM

Tüphane o kadar karanlıktı ki Miz'le birlikte ana odada sessizce ilerlerken görebilmek için gözlerimi sihirli bir film tabakasıyla kırıştırmam gerekti. Masif meşe kitap rafları Tavana kadar deri ciltli klasikler, modaya uygun basılı kitaplar ve muhtemelen silah olarak da kullanılabilecek ağır referans kitaplarıyla dolu.

Derimin altı kaşınıyor, ait olduğum yere, güvende olduğundan emin olabileceğim Cat'in yanına dönmek istiyordum. Ama arkadaşı tehlikedeydi ve eğer Kâbus bu gece gerçekten korkunç bir plan hazırlıyorsa, bunun Honey'i içermesine izin veremezdim. Cat zaten yeterince şey kaybetmişti. Honey'i de kaybetmesine izin veremezdim.

"Tamam mı?" Yanımda sessiz duran Miz'e fısıldadım. Ondan yayılan gerginliği hissediyordum ve eğer sihrini bağlamamış olsaydı, parmak uçlarından acı dalgalarının yayılacağını biliyordum.

Büyüsünün bağlanmasının ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum, sadece Miz'in büyüleri bir saldırıya karşı kendini savunamaması için değil, ama bağlama geçmişte sadece iki kez başarıyla yapılmıştı. Diğer her seferinde tanrı ölmüştü. Şu anda sağlıklı görünebilir ama her an ölebilir. Varlığımız-

dünyaya verdiğimiz zararlara bağılıydı. Dünyaya sefalet ekme gücü olmadan, onu gerçek ölümden koruyan büyü azalacaktı. Başka bir sefalet seçilecekti.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi, etrafımızdaki kitaplık koridorlarını tararken sesi alçaktı, başını geriye eğip pervazlı tavana baktı.

"Hala Kabus'u hissediyor musun?"

Vücudunu bir irkilmeye karşı kilitledi ve ben kendimi tekmeleyebilirdim. Parmaklarımı bileğine doladım ve özür dilemek için nabzını okşadım. "Burası daha zayıf," diye cevap verdi. "Buzun tenimde gezinme hissi."

"Bu iyi," diye belirttim. "Gitti."

Ağzı ince bir çizgi halinde, kaşları sert bir V şeklinde. "O kadın söz konusu olduğunda hiçbir şey iyi olmaz."

"Geçen seferki gibi olmayacak," dedim nazıkçe, başımı çevirip geçtiğimiz koridorları tararken, eski kitapların ve taze mürekkebin yoğun kokusu Honey'nin kokusuna dair bulabildiğim her izi örtüyordu. Bu taraftan geldiğinden bile emin değildim; merdivenlerden yukarı çıkmış olabilirdi. Ama neden buraya gelmişti ki? Bir şeyden mi kaçıyordu?

"Tıpkı geçen seferki gibi olacak," diye cevap verdi Miz alçak ve çarpık bir kahkahayla. "Benimle alay ediyor; o bebekleri gördün. Her biri Ford'lara, aileme benziyordu ve ben-"

Başını ani bir şekilde sallayarak sözünü kesti, sesi gergindi. Bizi çalışma alanının ortasında durdurdum ve bir an için onu kollarıma çektim. Burada kitap rafları daha kısaydı, masalar binanın arka tarafındaki yüksek pencerelerin önündeki alana yayılmıştı, bu yüzden daha az saklanma yeri vardı. Honey'nin saklanması konusunda endişelenmiyordum ama Kâbus ve müritleri her yerde pusuya yatmış olabilirdi.

"Artık ben varım, Tor ve Cat de var. Senin yanından ayrılmayacağız."

"Ben de bundan endişeleniyorum," diye mırıldandı ama yanağını omzuma yasladı. "Bana yakın durursan ölürsün."

Dilimi ısırđım, yakın durmamızın *onu* güvende tutacağını söylemek istiyordum ama gücünün bağılı olmasıyla zaten güvende olduğuna inandığını biliyordum. Sadece Kâbus'un onu büyüleriyle kontrol ettiğinden nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordum; Kâbus'un etkisi her zaman zihinsel olmuştu, tıpkı zihninde yavaşça ilerleyen bir zehir gibi. Her ne kadar onun kontrolünün ötesinde olduğuna inanmak istesem de, gardımı i n d i r e m e z d i m .

Miz'in vicdanı başka birine zarar vermeye dayanamazdı. By-ron'u öldürmek onu neredeyse kırıyordu. Onu neredeyse kaybediyorduk. Sadece Cat'in terapistinin öldürülmesinden sonra bizi araması onu geri getirmişti, fırtınada bir can simidi gibi.

Şakağına sert bir öpücük kondurdum. Tek ihtiyacım olan Kâbus'la birkaç dakika yalnız kalmaktı ve onu daha önce yaptığım gibi parçalara ayırabilirdim. Ama bu sefer ondan geriye dirilecek kadar bir şey kalmadığından emin olacaktım.

Ve onu geri getireni elime geçirdiğimde, ölmüş olmayı dileyceklerdi.

"Tor'un sana verdiği bıçak yanında mı?" Yüzgeçlerimi Miz'in uzun saçlarında gezdirerek sordum.

Başını salladı. "Cebimde."

"Güzel. Bana yakın dur." Onu çabucak öptüm ve bıraktım. "Honey'yi bulup Tor ve Cat'in yanına dönmeliyiz."

"Onlardan bu kadar uzun süre ayrı kalmak hoşuma gitmiyor," diye kabul etti, çalışma masalarının altını kontrol ederken bana ayak uydurdu.

"Ben de öyle," diye mırıldandım, içimi bir tedirginlik kapladı. Cat bir sorun olsa yapacağı gibi adımı söylememişti ama yine de içimdeki huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum. Honey'yi ne kadar çabuk bulur ve anıttan neden kaybolduğunu öğrenirsek, Cat ve Tor'a o kadar çabuk dönebilirdik.

Miz açık bir hayal kırıklığıyla, "Burada değil," dedi. "Yukarıda olmalı."

"Anlaştık."

Onu ürkütmek *ya da* üst katta gizleniyorsa Kâbus'u uyarmak istemediğim için adını çağırma isteğimi bastırdım. Merdivenleri özenli bir sessizlikle çıktık, tedirginliğim arttıkça ayaklarımın etrafına karanlık bir örtü yayılıyordu. Ama bununla birlikte heyecan, Kâbus'u gölgelerden oluşan bir topuzla dövüp parçalara ayırma hevesi de geldi.

Tepeye yaklaştığımızda Miz bana "Sakin ol," diye tısladı. "Ben sakinim."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzden titriyorsun."

O haklıydı. Öfke, gücüyle sarsılana kadar içimi doldurmuştu, ayaklarımın etrafında daha fazla karanlık toplanıyor, içimden dökülüyordu, onunla saldırdığım herkes için bir ölüm cezasıydı.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Miz'e sessiz olmasını işaret ettim; ikinci katta eğimli bir çatı, alçak kitaplıklar ve boş alanlara tek tük yerleştirilmiş masalar vardı. Bir tanesinde

Honey o masalarda elleri arkadan bağlı, ağzı koli bandıyla bantlanmış, gözünde ve yanağında siyaha dönecek kırmızı bir morlukla oturuyordu.

"Kahretsin," diye tısladı Miz, ben odayı tarayıp ölüm büyüü dalgaları gönderirken elinde bıçağıyla ona doğru koştı. Burada başka biri olsaydı çığlık atarak öldürdü ama biz yalnızdık. Nefes alışım hızlandı, şiddet ihtiyacı kulaklarıma kan hücum etmesine neden oldu.

"Sakin ol," diye yatıştırdı Miz, "Sadece ipleri keseceğim. Sana zarar vermem; sen Cat'sin."

Yalnız kaldığımızdan emin olunca onlara döndüm ve Honey'nin yüzündeki çürüğe bakarak irkildim. "Çok kötü görünüyor," diye mırıldandım, daha yakından bakarak. Yine de kan ya da kırık deri yoktu. Birkaç hafta içinde iyileşirdi. İletişim kurmaya çalıştıkça gözlerindeki acelecilik daha da artıyordu.

"Şimdiden özür dilerim," dedim ve ağzındaki bandı söktüm.

"Siktir!" diye bağırdı, gözlerinden yaşlar süzöldü ve morarmış yanaklarından aşığı dököldü. "Bu Brezilyalı olmaktan daha kötü."

"Ve bu tamamen çok fazla bilgi," dedim, ellerim titrerken bile kana susamışlığımı bastırmaya çalışarak. Büyümü Honey'ye dokunmayacak kadar geri çektim ama tamamen de bastıramadım.

"Bunu kim yaptı?" Miz talep etti, altın rengi gözleri keskin.

"Phil," diye cevap verdi Honey, nefes nefese ayağa kalkıp masaya yaslanırken. "Deli bir kadın gibi üzerime geldi ve beni kütüphaneye sürükledi. Karşı koymaya çalıştım ama göröndüğünden daha güçlüydü."

"Phil," diye tekrarladım kaşlarıımı çatarak. "Cat'in arkadaşı mı?"

Ama bizi buraya, Honey'e getirdi. Bu hiç mantıklı değildi. Başımı salladım, bir şeyleri kaçıırıyordum. "Neden seni bulmamızı istedi?"

"Bizi ayırmak için," dedi Miz, darbe almış gibi sarsılarak. Elinde bıçakla döndü ve kendini merdivene attı.

"Siktir," diye homurdandım içimden, tüm içgüdülerim onu hemen takip etmem için bağıırıyordu. Ama Honey'i bırakamazdım. "Hadi, merdivenlerden inmene yardım edeyim." Kolumu bir teklif olarak uzattım.

"İyi olacağım," diye karşı çıktı, bir adım attı ve dizi büköldüğünde koluma yapıştı. "Tamam, belki de iyi olmayacağım."

Merdivenlere doğru olabildiğince hızlı bir şekilde ilerlerken bana geniş gözlerle baktı, ki bu işkence gibi yavaştı. "Cat yalnız değil, değil mi?" "Hayır," diye cevap verdim. "O iyi olacak. Tor onunla birlikte, hepsi bekliyor.

Dışarıda. Phil de."

Honey'nin kaşları çatıldı. "Bunu neden yapıyor?" Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Kabus onu da etkiledi." İçinden bir ürperti geçti. Sadece küçük pencerelerden giren ay ışığının aydınlattığı karanlık merdivenlerden dikkatle indik.

"Öyle görünüyor," diye sakince kabul ettim, her ne kadar kulaklarımda kan uğuldası ve Honey'i burada bırakıp her biri gözümün önünde olana kadar kaçmak istesem de -Tor, Cat ve Miz, hepsi güvende, korunuyor.

Merdivenleri henüz yarılamiştık ki Miz ön kapıdan içeri daldı ve kapıyı açık bıraktı. "Gitmişler," diye ağzından kaçırdı.

"Tanrım," diye nefes aldı Honey, yanımda kaskatı kesilmişti.

"Hanım, Honey'i odasına geri götür ve kimsenin ona zarar vermediğinden emin ol."

Miz'in yüzü solgun, gözleri iriydi. "Güvenebileceğinden emin misin?"

."

"Evet," diye ısırdım, sabrım içimde uğuldayan şiddetle savaşını kaybediyordu. "İyi olacaksın." Gece Kısrağı'nın onun kontrolünü ele geçirmeyeceğine dair hiçbir garantim yoktu ama tanrıçanın kendisine götürülmeleri acı verici bir ihtimalken, Miz'i Tor ve Cat'i bulması için yanıma almamın hiçbir yolu yoktu.

Başka bir ay ışığı randevusu. Başka bir tuzak. Ama bu sefer kurban kim olacaktı?

KIRK ALTINCI BÖLÜM

KEDİ

"Y Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun, Cat," dedi Phil sıkıntıyla karışık bir sesle ve beni uykumdan uyandırdı. Başım hızla çarpmaya başladı ama yüzümü sabit tutarak onu dinledim.

konuştu. "Bir şey istediğinde korkutucu oluyor. Takındığı yüz tamamen sahte, ama söz veriyorum hiçbir şeyde numara yapmadım. Sana yalan söylemek, seni uzaklaştırmak beni öldürdü. Gerçekten arkadaşın olmak istedim ama hayır kurumunun banka hesabından aldığım parayı biliyor ve herkese söylemekle tehdit etti. Ciddi olduğunu biliyorum. Çok özür dilerim, lütfen benden nefret etme. O kadar da kötü değil, değil mi?"

Başım her iki saniyede bir örsle vurulmuş gibi acıyordu, omuzlarım bilinmeyen bir jüri yüzünden çığlık atıyordu ve arkadaşımın kafama vurduğunu bilerek yaşamak zorundaydım. Yani evet, çok kötüydü.

Phil'in bahsettiği *adam* kimdi? Tanıdığım başka biri mi? Tanrım, Phil'e güvenmiştim. Neşeli, tatlı ve gerçekten şefkatli biriydi ve beni bu şekilde incitmesi kalbime saplanmış bir kazık gibiydi.

"Bana söylediklerini yapmak zorundayım," diye devam etti Phil. Sesinde gözyaşları var gibiydi. "Özür dilerim. Umarım beni affedebilirsiniz."

Nazik parmaklar yüzümdeki bir tutam saç ıttığında donup kaldım. "Gitmek zorundayım. Çok üzgünüm ama talimatlarım var. Ama o ne planladıysa üstesinden gelebilirsin; sen bir savaşçısın."

Ve benim için ölmüştü. Eğer beni *o* her kimse, o *adamın* eline bırakacaksa, hiç de dostum sayılmazdı. Aklıma Alastor'un bana zarar vermesi, beni uyutması ve bana ne planladıysa yapması için beni burada bırakması için ona şantaj yapan kişi olabileceği geldi.

Omurgamdan aşağı soğuk damlıyordu. O gelmeden önce buradan çıkmalıyım.

Phil geri çekildiğinde, ayak sesleri yeri tırmalıyordu, gözlerimi açtım ve beni bıraktığı yeri hızla inceledim. Soğuk beton bir zeminde yatıyordum, duvarlar aynı gri ve sert malzemeden yapılmıştı ve iskelet halindeki metal raflarda kavanozlar, şişeler ve tanımlamayı tercih etmediğim şeylerin şişeleri duruyordu. Omurgamdan aşağı buz damlıyordu. Çılgın bir bilim adamının laboratuvarına atıldığım hissine kapıldım.

Aylar önce Ford's End'e giden feribota bindiğimizde Dr. Moreau adası hakkında yaptığım şaka aklıma geldi. Phil'in ayak sesleri beni donmuş korkumdan kurtardı ve ayağa fırlayarak çizikler, ezikler ve Bunsen brülörleriyle kaplı ahşap bir masadan sağlam bir metal test tüpü sehpası aldım. Tereddüt etmeme izin vermedim; metal parçasını savurarak kendimi ona doğru fırlattım.

Metalin etle buluştuğu o donuk gümbürtü, bana yaptıklarına karşılık tatmin edici bir intikamdı. "Beni burada bırakıp gidebileceğini mi sanıyorsun?" Beni terk eden kahkahayı tanıyamadım ama karanlığım yükselirken ruhumdaki şiddet akışını ve telaşını tanıdım.

Çılgılık attır. Yalvart.

Üzerinde çalışıyorum, diye cevap verdim, gerçekten delirip delirmediğimi merak etmeye ara vermeden. Eğer sesler duymak deliliğin ilk belirtisiyse, onlara cevap vermek neydi?

"Özür dilerim," diye bağırdı Phil, sendeleyerek geri çekildi ve başını tuttu

Metal parçasını ona çarptığım yerde.¹

"Yeterince iyi değil," diye hırladım, karanlığım daha hızlı akıyor, daha uzağa ulaşıyordu. Elimi tekrar kaldırdığımda test tüpü sehpasının üzerinde sabit duruyordu; Phil irkilerek geri çekildi. "Yaralı ve baygın bir halde yerde yatarken başıma neler gelebileceğine dair bir fikrin var mı? Tecavüze uğrayabilirim. Öldürülebilirim."

Phil tekrar geri çekildi, sırtı kavanoz ve şişelerle dolu uzun raflardan birine çarptı. Bazıları farklı renklerde sıvılar içeriyordu.

Bazılarında

başka şeyler içeriyordu. Organ olarak tanımak istemediğim yüzen, opak şekiller. Phil akciğer ve karaciğer kavanozlarının ona dokunmasını umursamıyor gibiydi. Bronzlaşmış yüzündeki tek şey korku ve özürdü. İkincisini görmezden geldim, kalbimi sertleştirdim.

"Başka seçeneğim yok," diye nefes aldı, gözyaşları yanaklarını çiziyordu. Parlak kahverengi saçları dağılmış, yanaklarına renk sıçramıştı. Güzel. Korkması gerekirdi.

İçimden bir kahkaha daha yükseldi, öncekinden daha karanlıktı. "Bunu daha önce de duymuştum. Sana şantaj yapıldı, başka seçeneğin yoktu, sırrın sızdırılacaktı. Son dakika haberi; bir seçeneğin vardı ve sen kendini koruyup beni ölüme terk etmeyi seçtin. Biz arkadaş değiliz, Phil. Düşman bile değiliz. Sen benim için öldün."

Sanki ona tekrar vurmuşum gibi irkildi ve onun korkusunu görmek kalbimin daha hızlı atmasına, göğüs kafesimin içinde sekerek çarpmasına neden oldu. Phil'in korkmaya ne hakkı vardı? Kafasına vurduğu ve boktan bir laboratuvarı yere attığı kurban bendim.

Raflardaki kavanozların kenarlarının bulanıklaşmasını, odanın sallanmaya başlamasını görmezden geldim. Muhtemelen kafamın arkasındaki delikten.

"Sen miydin?" Bir adım ileri atarak talep ettim. Phil geri çekildi, organ rafından karanlık bir koridorun açık ağzına doğru tökezleyerek uzaklaştı. "Gece Kısrağı'nı çağıran sen miydin? O gece Cadılar Bayramı kostümünü bir cüppeyle değiştirip o berbat ayinle onu sen mi çağırdın? Ma- son, Rone, Orwell ve Milani'nin ölmesinin sebebi sen misin?"

"Hayır!" Phil'in gözleri panik ve şokla açılmıştı, elimdeki ağır metal parçasıyla ilerlediğimde kendini benden korumak için ellerini kaldırdı. Askıya onun kanı bulaşmıştı ve daha fazlasına aç olduğunu hayal ettim. "Hayır, yemin ederim. Bununla hiçbir ilgim yok; ben de senin gibi lanetlendim!"

Başımı tiksintiyle salladım. "Onu diriltmemiş olabilirsin ama beni kaçırmasına yardım ettin. Bana ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Beni Ölüm'e, Miz'e ve Tor'a karşı kullan. Zihnimi kırılanda kadar, kurtarılamayana kadar bükün. Sonra da muhtemelen yavaşça çürümem için beni göle atın.

"Hayır, *Kâbus* için çalışmıyorum," dedi Phil, sesi gıcırtılıydı. "Yemin ederim Cat, o *Kâbus* değil. Onu daha önce hiç görmedim bile.

."

Başımı salladım, gözümü devirmem kafatasının arkasındaki düşük seviyeli baş ağrısının şiddetli bir şekilde alevlenmesine neden oldu. Kahretsin, bunu yapmamalıydım. "Gerçekten bu kadar aptal mısın? Kâbus'un senin emirlerini yerine getirmemiş olması, bunların onun emirleri olmadığı anlamına gelmez. Sen sadece aracıyla uğraştın."

Phil'in yüzündeki tüm kan çekilmişti. Koridora doğru iki adım daha geri gitti; ben de ona izin verdim. "Hayır, bu çaldığım parayla ilgili. Bu Kabus'la ilgili değil."

"Sırları biriktiriyor, Phil," dedim, küçümseme dolu bir sesle, ig-Phil'in her zamanki iki gözünün arasında üçüncü bir gözü daha vardı.² "Onları iyi insanlara şantaj yapmak için kullanıyor. Byron gibi. Ama Byron beni asla bayılıp ölüme terk etmezdi."

Hayır, o sadece Erika'yı öldürdü ve Dean Fairchild'ı ölüme götürdü. Sertçe yutkundum, boğazım ağrıyordu. Ağrımayan çok az yerim vardı. Omzum fena halde zonkluyordu ve eski ayak bileği sakatlığım çirkin yüzünü göstermişti. Künt kuvvet travması için yürüyen bir posterdim.

Phil kısık bir sesle, "Özür dilerim," dedi, bahane üretmiyordu, sadece olması gerektiği gibi suçu üstleniyordu.

"Kardeşim nerede?" Yorgunca sordum, öfkem azalıyordu. Öfkem geri geldiğinde kafatasının derisini yüzme isteyeceğimi biliyordum ama şimdilik sadece bitkin düşmüştüm ve tekrar tekrar ihanete uğramaktan yorulmuştum. *Kimseye* güvenemiyordum ve bu da bunu kanıtlıyordu. En yakın arkadaşlarım bile sırlarını saklamak için beni satabilirdi ve herkes saklamak için cinayet işleyebileceği bir sır saklıyordu.

"Senin... kardeşin mi?"

Hırıltılı bir nefes verdim. "Evet, kardeşim. Gece kısırağının kaçırdığı. Onu öldürmeden önce bulmaya çalıştığım kişi, muhtemelen bu yüzden kafama vurup beni buraya getirdi. Nerede? Nerede? Nerede?"

Phil bir adım daha attı ve bu sefer ben de ona uydum, başım baş döndürücü bir hızla dönerken bile omuzlarım diken diken olmuştu. "Kardeşini tanımıyorum bile. Yemin ederim Cat, nerede olduğunu bilmiyorum-"

"Yanlışı cevap." O kadar hızlı ileri atıldım ki oda gri bir lekeye dönüştü ve test tüpü rafını kafatasının yan tarafına o kadar sert çarptım ki tek bir darbeye bayıldı. Beton zemine yığılışını izledim ve nabzını kontrol etme zahmetine girmedim. Eğer yaşarsa, onunla tanrılarının ilgilenmesine izin verecektim.

Ağır rafı yere bırakarak ahşap masaya doğru tökezledim ve oda etrafımda dönüp bulanıklaşırken ona yaslandım. Işıltılı sıvı kavanozları ve karanlık substans şişeleri bulanık bir mercekten bakıldığında daha da rahatsız ediciydi. Baş dönmesi nöbetleri arasındaki netlik anlarında, masanın şaşırtıcı derecede temiz olduğunu, üzerindeki damıtma ekipmanının düzgün ve düzenli olduğunu, rafların ve rafların iyi organize edildiğini gördüm. Belli ki birileri bu alanı kullanıyordu ve düzenli tutmaktan gurur duyuyorlardı.

"Kahretsin," diye homurdandım, başımın arkasındaki sıcak ve şiddetli ağrıya geçici olarak uzandım. Evet. Parmaklarım yapışkan kanla kaplanmıştı. "Umarım fakülteden biri kafamdaki yarayı nasıl tedavi edeceğimi biliyordur."

Profesörlere de güvenemiyordum. Kimseye güvenemezdim. Güvenebileceğim arkadaş çevrem Bal'a kadar daralmıştı. Huysuz, sevimli Wil'e bile güvenemezdim. Bu düşünce kalbimi acıttı. Phil'in yerde buruşmuş haline baktığımda göğsümden keskin bir acı geçti.

Öfkem azalmıştı. Sırf ona bağıırıp burnunu kırabilmek için yaşamasını umuyordum.

Bileğimin bile neden ağrıdığını merak ederek yanağımdan bir damla yaş sildim. Cevap, ileriye doğru deneysel bir adım attığımda ve acı bileğimden bacağıma doğru parladığında geldi. Doğru ya. Phil beni bir şekilde bu binaya getirmişti ve içimden bir ses onun omzuna asılı olmadığımı söylüyordu.

"Pekala. Artık ormanda sürüklenmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum." İşte böyle bir şeydi. Masanın etrafında dolaşıp kardeşime dair bir ipucu ararken bir soluk koptu. Ayak bileğimden gelen acı ani bir havai fişek patlamasına benziyordu ama bu hiç hoş değildi. Keskin, çirkin bir şeydi ve odanın içinde topallayarak ilerlemek zorunda kaldım, başım dönerek gözlerimi kısarak baktım ve insan olmayan organlarla dolu bir rafın yanında duvara yerleştirilmiş bir kapı buldum. Yakındaki bir çiftlikte birkaç canlı hayvanın kayıp olup olmadığını merak ettim. Ama koyu sıvı içinde yüzen kalplerden biri bir ineğe bile ait olamayacak kadar büyüktü.

"Bunu düşünme," diye fısıldadım kendi kendime, kapıya doğru yavaş ve acılı bir şekilde ilerlerken. "Sadece bunu düşünme."

Kâbus'un neden insan ve hayvan parçalarına ihtiyaç duyduğunu bilmek istemedim. Korkunç kanıtlar bekleyebilirdim-

Tıp fakültesine geldiğimde ameliyatlara ve diseksiyonlara yapıyordum ama bu bambaşka bir şeydi.

Kapı, kırılğan sinirlerimi sarsan bir gıcırtyla açıldı ve ben de sıçrayarak içerideki odaya baktım. İlk odayla benzer büyüklükteydi ama floresan beyaz yerine yeşil ışıkla aydınlatılmıştı ve kocaman bir ahşap masa yerine iki metal ameliyat masası vardı. Sağ taraftaki uzun duvar ilk odada olduğu gibi raflarla doluydu ama her raf kan dışında bir şey olduğuna inanmak istediğim koyu kırmızı sıvıyla dolu test tüplerinin ağırlığı altında sarkıyordu. Bunlardan iki yüz tane olmalıydı.

Yutkundum ve içime derin bir ürperti salan metal masaların üzerinden geçerek başka bir tarafa baktım ve koridordaki küçük masaya kaşlarımı çatarak baktım; Mac ve son teknoloji santrifüj masanın üzerinde uyumsuz bir şekilde duruyordu

Victor Frankenstein'in laboratuvar estetiği ile. Bu beni daha da yakınlaştırdı.³ Şaşkınlıkla santrifüje yerleştirilmiş üç şişeye baktım; her biri koyu kırmızı bir maddeyle doluydu. Şişelerden birini kaldırıp cam tüpün üzerindeki etikete bakarken odaklanmalarını sağlamak için gözlerimi kısıtım, ismi tanıdığım da kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Orwell Ford.

Kâbus'un ölü bir adamın kan örneklerini içeren berbat bir laboratuvar da ne işi vardı? Ve daha da önemlisi, kanın geri kalanı kime aitti?

Topallayarak kapıya geri döndüm, hatırladıklarımı doğrulayan ilk odadaki büyük masaya kaşlarımı çatarak baktım. Bir brülörün üzerine bir damıtma şişesi yerleştirilmişti, sıvı uzun bir cam kondansatörden geçerek bir behere damlıyordu. Kâbus bu ekipmana neden ihtiyaç duymuştu ki? Ne damıtıyordu? Her bir şişedeki sıvıya baktım; pembe kırmızı başlayıp parlak sarıya dönüşüyordu. Buna bir anlam veremiyordum. Kâbus tehdit ve güçle uğraşırdı, bilimle değil.

Şaşkınlıkla başımı salladım ve kapı pervazına doğru sallandığımda keşke sallamasaydım dedim. "Şerefsiz!"

"Kedi?" diye seslendi uzaklardan bir ses - erkek ve tanıdık. Başım çarptı ve sonra sıçradı.

Virgil.

O buradaydı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

KEDİ

I kapıdan yeterince hızlı uzaklaşamadı, metal sedyeyi kavradı ve Virgil'in uzaktan gelen sesinin nereden gelebileceğine dair herhangi bir ipucu için yeşil ışıklı odayı taradı. "Cat? Lütfen bana bunun sen olmadığını söyle."

Kötü fikir, dişi aslan, karanlığım uyardı. Laboratuvarı yok edin, Kabus'un üzerinde çalıştığı her şeyi paramparça edin ve kocalarınızı bekleyin.

Sesi duymazdan geldim, kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar göğsümde şişen umutla. Başarmıştım. Sonunda Virgil'i bulmuştum. Belki de Phil kardeşimin nerede olduğunu bilmediği konusunda yalan söylüyordu, çünkü beni doğruca ona götürmüştü. Bu bir tuzak olsa bile umurumda değildi. Bundan nasıl kurtulacağımızı birlikte bulacaktık, çünkü önemli olan tek şey buydu - sonunda tekrar birlikte olmak. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Cesur, nazik, inatçı ağabeyimi kimsenin incitmesine izin veremezdim.

"Virgil?" Seslendim, başımdaki çarpıntı daha da arttığında acı dolu bir iniltiyi bastırdım, kendi sesimin yüksekliğiyle acı daha da derinleşti.

"Defol buradan, Cat," diye hırladı, sesi hatırladığımdan daha derin, daha hırçındı. Bir an durakladım, görüntülü konuşma sırasında nasıl görüldüğü zihnimde çok netti. Kendimi bulmak istedim.

Kardeşim bir ay önceki gibiydi, çatık kaşlı, neşeli ve *sağlıklıydı* ama kendimi Kâbus'un onu dönüştürdüğü şeye hazırlamam gerekiyordu.

Virgil'in sesini uzak duvara doğru takip ettim, bir giriş, bir kapı, bir havalandırma -herhangi bir şey- aradım. Duvar gri tuğladandı, deri ciltli ciltler, tanımadığım insanların küçük mermer bştleri, porselen bir frenoloji kafası ve eski mikroskoplarla dolu bir kitaplık dışında çıplaktı. Tereddüt ettim, içimde bir buz damlası dolaşıyordu. Hiçbir yolu yoktu...

"Virgil?" Kitaplığa yaklaşarak seslendim, rafların içindekileri tararken bile parmak uçlarım kenarlarda geziniyordu.

"Burada olamazsın, Cat. Defol git buradan!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşı çıktım, kitaplığın arkasından bakarken. Beton duvarla aynı hizadaydı, bu da yardımcı olmadı.

Yapacak başka bir şey yoktu. Bir baş dönmesi patlamasına karşı dişlerimi sıktım ve bştleri en yakın metal gur- neye taşımaya başladım, yanlarına kucak dolusu kitap atarak dağ gibi bir karmaşayla kaplanmalarını sağladım. Onları yere atacaktım ama bştlere zarar vermeyi kendime yediremedim; yüzlerce yıllık görünüyorlardı.

"Burası senin için güvenli değil," diye karşı ıktı Virgil, boğuk ve hırılıtlı ama inkar edilemez bir şekilde o. Rahatlama göğsümü ezen bir ağırlıktı. "Git yardım edecek başka birini bul."

Eğer yardım için koşarsam, Kâbus onu gtrr ve kardeşimi bir daha asla gremezdim. Bunu bana söyleyen sadece paranoya değildi; sağduyu idi. Phil'i ve muhtemelen Alastor'u kullanarak beni buraya getirdi. Virgil'i bulmamı istiyordu ama aslında onunla birlikte olmamı istemiyordu. Sadece onu kurtarmaya ne kadar yakın olduğumu söyleyerek bana işkence etmek istedi. Kardeşimle birlikte bu çantanın arkasında bekleme ihtimali olduğunu biliyordum. Bu gece yaptığım her hareketi planlamış olma ihtimali olduğunu biliyordum ama Virgil bu kadar yakinken vazgeemezdim.

Kitapları ve gereçleri raflardan koparmaya devam ettim, frenoloji kafasına uzandığımda ve kafa raftan ellerime kaymak yerine sağa doğru eğildiğinde keskin bir patlamayla beni terk eden bir hava pufu.

Bir macera filminden fırlamış gibi, kitaplık uzun bir koridorda açıldı.

Kalbim küt küt atıyordu. Virgil buradaydı, bu karanlık koridorun aşağısında bir yerde. Kâbus da buradaydı. Onu her zamanki gibi hissedemiyordum -omurgamın tepesinde tiksinti ve korku ürpertisi, kan dolaşımında yavaş bir panik damlası ve bacaklarımdaki her kası sıkıştıran koşma ihtiyacı- ama burada olduğunu biliyordum. Yoksa neden beni buraya getirsin ki? Phil'in Virgil'i kurtarabilmem için beni uyuttuğu yanılsamasına kapılmamıştım; korkusu açıkça gerçektir ve amacında iyilik yoktu. Benim yerime kendini seçti. Ama Phil'e şantaj yapan vekil aracılığıyla onun iplerini elinde tutan kişi Kâbus'tu.

Bu da beni *neden sorusuna* geri getirdi. Neden beni buraya getirdin?

Etrafta bir silah aradım ve metal bir tabaktan bir neşter aldım, bir neşterin bir tanrıçayı tehdit edeceği gibi karanlığa doğru ilerlerken önümde tuttum.

Bunun bir koridor ya da Phil'in beni getirdiği binanın bir uzantısı olmadığını anlamam üç adımımı aldı; topraktan yontulmuş ve kaba tuğlalarla kaplı bir tüneldi. Titreyinceye kadar üzerime bastırdı, ağrıyan omzumda acı parladı. Virgil'e tekrar seslenmedim, bunun kesilecek bir kuzu gibi içine girdiğim bir tuzak olduğunun çok farkındaydım. Ona saldırmadan önce Kâbus'a yerimi tespit etme şansı vermeyecektim. Sürpriz unsuru sahip olduğum tek avantajdı.

Hayır, bu doğru değildi. Bende Ölüm'ün adı da vardı. Ama Kâbus'un yaptığı her şey Ölüm'le olan kavgası içindi; her şey onu öldürme amacına yardım ediyordu. Onun adını söylemenin hiçbir rahatlığı yoktu. Onu da tehlikeye sürüklerdim.

Tünelde yavaş ve ölçülü adımlarla ilerlerken kulaklarımı zorladım, ayakkabılarımda altında sert toprak vardı. Kollarımın deri ceketime sürtündüğünü fark ettiğimde, ceketimi dikkatlice omuzlarımdan indirip yere bıraktım ve sessizce ilerlemeye başladım. Kalbim o kadar sert atıyordu ki kaburgalarımın çarptığını hissettim ve ileride bir şey ışığı yakaladığında daha hızlı çarpmaya başladı - yerden tavana kadar uzanan uzun çelik parmaklıklar. Bir hücre.

Midem düğümlendi. Korku bedenimi o kadar uyuşturmuştu ki ayak bileğimdeki sızıyı ya da omzumdaki zonklamayı ancak hissedebiliyordum. Baş dönmem devam ediyordu ve başım hâlâ çarpıyordu ama duyularımın üzerine bulanık bir perde inmiş gibi her şey donuklaşmıştı. Virgil parmaklıkların arkasındaydı. Kafese kapatılmıştı. Onu göremiyordum ama o hücrenin içinde olduğunu biliyordum.

Tünelde bir uluma yankılandığında sıçradım ve içgüdüsel olarak kendimi duvara yasladım, üst dudağımda boncuk boncuk ter vardı. Ama uluma dışarıdan geliyordu; bir havalandırma deliğinden tünele ulaşmış olmalıydı. Nefes alış verişlerimin düzenli bir şekilde devam etmesi için mücadele ettim ve birkaç adım daha attığımda bile zar zor nefes alabildim. Aldığım havanın tadı kir, çürüyen şeyler ve asidik ve kimyasal bir şeydi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Virgil'in adını söylemek istedim ama Kâbus'a herhangi bir uyarıda bulunamazdım. Sessizlik içinde, yaratık dışarıda her uluduğunda nefes almayı unutarak tünelde dikkatlice ilerledim. En azından mon-ster burada benimle birlikte kapana kısılmamıştı. Bunu kabul etmek bile istemiyordum ama parmaklıkları gördüğümde aklıma gelen ilk şey canavarın buraya hapsedilmiş olmasıydı.

İyisin, iyisin, dedim kendi kendime, ama bu kalp atışlarımı yavaşlatacak kadar güven verici değildi.

Şimdi geri dön, karanlığım uyardı.

İçgüdülerimin uyarılarını görmezden gelerek, ihtiyacım olduğunda şiddetli teşviklerinin geri döneceğini umarak titreyen bir nefes emdim ve ilerledim.

Parmaklıklar artık arkasındaki hücrenin boş olduğunu görebileceğim kadar yakındı. Rahat bir nefes aldım ve ciğerlerimi doldurarak daha derin bir nefes almayı başardım. Virgil burada değildi. Belki de bu tünelin sonundaki bir odada kilitliydi, kafeslerden birinde değil. Belki de-

Sonuna ulaştım ve kalbim sıkıştı. Tünel boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş acil durum ışıkları sayesinde görebileceğim kadar ışık vardı. Sadece bir hücre değildi; karanlığın içinde sağa sola dağılan bir dizi hücre vardı. O kadar çoklardı ki sayamadım.

Kabus'un neden bu kadar çok kafese ihtiyacı vardı?

Kaç, diye homurdandı
karanlığım. *Şimdi. Virgil*
olmadan olmaz.

Çekingen bir adım attım, ellerim iki yanımda titriyordu, yumuşak ışık parmaklarımdaki neşterden yansıyor.

"Gelmemeliydin," dedi Virgil, beni şaşırtarak, beklediğimden çok daha yakındı.

Solumdaki hücrenin karanlığından çıktığında midem ayakkabılarıma çarptı, bitkin ve pejmürdeydi, saçları dağınıktı ve

daha uzun, gözleri çökük ve umutsuzdu. Kendimi aramızdaki son boşluğa attım ve ona uzandım. Elleri parmaklıkların etrafında kıvrılmıştı; sol elini kendi elimle kapattığım anda boğazından vahşi bir hıçkırık koptu.

"Seni çıkaracağım," diye söz verdim, içimdeki tüm acı ve korkuyu güvenle maskeleyerek. "Seni bulacağımı söylemiştim, değil mi? Sana iyi olacağını söylemiştim."

Virgil'in elini sıktım ve hücrenin parmaklıklarını düşünerek bıraktım. "Bu şey nerede kilitleniyor?"

"Güvenli değil," diye mırıldandı, sesi duygusallıkla boğulmuştu.

"Kapa çeneni. Nerede kilitleniyor?" Her çubuğa bastım, her saniye daha da çılgına dönüyordum. Bir çubuğa basitçe bastırdığımda bütün bir bölüm kapı gibi açıldığında nefesim kesildi.

Virgil yarı hıçkırıklarla, "Kilitli değil," dedi. Yüzünü ovaladı. "Sanırım seni öldüreceğimi umuyor."

Midem düğümlendi. O kadar üzgündü ki bunu hissedebilmek için Misery olmama gerek yoktu.

"Beni öldürmezsin," dedim zoraki bir alaycılıkla. Virgil'i tanırdım; özünde insanlarla ilgilenmeyi severdi. Kimseye zarar verecek biri değildi.

Ama Kâbus birinin zihnine girebilir, onu karıştırabilir ve onu şiddet için yaşayan birine dönüştürebilirdi. Byron'ı öldürdüğünde Miz'e yaptıklarını ona da yapabilirdi. İçime bir soğukluk yayıldı; Virgil'in korkumu görmesini istemediğim için titremeye karşı koydum.

"İkimiz de iyi olacağız."

Boğazı sallanıyordu, teni kirliydi ve kir bulaşmıştı. Kıyafetleri de daha iyi değildi; kirli ve koyu renkliydi ve üniversitenin kürek amblemini tanımama rağmen omuzlarından bir beden büyükmüş gibi sarkıyordu.

Elimi ona uzattım ama Virgil olduğu yerde kaldı, acil durum ışıklarının loş ışığında gözleri acıdan parlıyordu. "Ne yaptığı ya da sana ne yaptırdığı önemli değil. Ne olursa olsun seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi Virgil?"

Boğazı tekrar düğümlendi, bir damla gözyaşı yüzündeki kiri çizdi. "Biliyorum, Dikenli."

Kalbim acırken, keder ve acıyla kıvrılırken bile gülümsedim. Virgil'i kaybetmemiştim, yaşıyordu, buradaydı. Ama travma geçirmiş ve acı çekiyordu ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ama düzeltmem *gerekiyordu*. Onu acı içinde görmeye dayanamıyordum.

"Sana istemediğin şeyler mi yaptırdı?" Parmaklarım soğuk parmaklıkların etrafında kıvrılmış bir şekilde sordum.

Hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı, gözlerini benden öteye dikti.

"Durduramadım. Denedim." "Ben de denedim."

Gözleri benimkilere dikildi, ruhuma işledi. "Sana ne yaptı?" Kelimeler tanımadığım derin, gırtlaktan gelen bir hırıltıydı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Eğer kaçmazsan, öleceksin.

Virgil'in sorusuna cevap verirken sesin etkisinden kurtuldum, midem düğüm düğüm oldu. "Beni kontrol altına aldı. Arkadaşım Darya'yı bıçaklamamı sağladı." Kendimi onun kasvetli gözleriyle buluşmaya zorladım. "Onu ben öldürdüm."

Şok onu daha genç gösteriyordu. "Lanet olsun."

"Evet," diye katıla katıla güldüm. "Şimdi dışarı çıkacak mısın? Lütfen."

Virgil'in gülümsemesi acınasıydı. "Burası benim için en iyi yer, Cat.

Beni bırakmalısın."

"Siktir et," diye tersledim. "Seni Kabus'un merhametine terk etmek için bulmadım. Siktir et. Siktir et."

"Beni nasıl buldun?"

Hücrenin kapısını araladım, içeri girmeye ve gerekirse onu sürükleyerek dışarı çıkarmaya niyetliydim. "Arkadaşım olduğunu sandığım bir kadın kafama vurdu ve beni buraya sürükledi."

"Ne?" Virgil'in sesi yine derin ve hayvaniydi. "Onu öldüreceğim."

"Kafatasına bir deney tüpü rafıyla vurdum; çoktan ölmüş olabilir." İçimdeki panik sesini görmezden geldim. Phil bana ihanet etmiş ve gerçek bir dost olmadığını kanıtlamıştı. "Hadi, gidelim."

Bir adım atmak için ayağımı kaldırdım ve aynı anda üç şey oldu. Virgil'in gözleri arkamdaki bir şeye takıldı. Bir vücut benimkine çarparak beni yere düşürdü. Ve neşter parmaklarımdan düştü.

Kabus diye düşündüm. Sonunda yüzünü gösterdi.

Ama beni yere çivileyen, yüzüme hırlarken dişlerini gösteren kadını tanımam biraz zaman aldı.

Elaina Jackson. Ford'un yöneticisi.

Bana dişlerini gösterdiğinde çenesini iki elimle kavradım, ona bakarken kalbim hızla çarpıyordu - yeşil gözlerindeki vahşilik, yüz hatlarının zayıflığı, ağzının gerilmesi... ve gerilmesi. Midem altüst oldu. Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Kabus'un Elaina'nın odasına götürmemi istediği hediye sepetini hatırladım. Caroline öldürülmeden ve parkta parçalara ayrılmadan günler önce.

Elaina şimdi bana saldırdı, insan olamayacak kadar keskin dişlerinden damlayan tükürük yüzüme çarptığında yanıyordu. Nefesi sıcak ve iğrençti, tüm duyularımı istila ediyordu.

Tam üstümdeydi, çok yakındı. Acı yaralı omzumu parçaladığında bir çığlığa karşı dişlerimi sıktım, kollarım dişleri yüzümden uzak tutmak için kilitlendi. Kuyruk sokumumda yere çarptığım yerde bir acı vardı, dikkatimi dağıtan bir ağrı ama bunun beni zayıflatmasına izin veremezdim.

Ağzı daha büyük dişler için esnediğinde dirseklerim büküldü, çenesi büyüdükçe çatırdadı, kolları yuvalarından fırladı ve aman tanrım...

Sessiz, ufak tefek yönetici bir canavara dönüşürken kaçmaya çalıştım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEDİ

M Canavarın tükürüğünün üzerime damladığı yanağım yandı. Birkaç saniye öncesine kadar okul yöneticimiz olan canavar. Her şey o kadar hızlı oldu ki

Elaina'nın altından, devasa çenesini benden uzak tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım. Ama zayıflıyordum. Ormanda sürüklenmek bana o devasa dişleri uzun süre uzak tutamayacağım kadar çok ağrı ve acı vermişti ve her saniye daha da yaklaşıyorlardı.

"Kardeşimin üstünden siktir git," diye homurdandı Virgil, sadece bu iki kelime yüzünden tanınabiliyordu -*kız* kardeşim. Sesi bozuk ve derindi. Hücreden çıkıp çıkmadığını görmek istedim ama gözlerimi Elaina'dan ayırmaya cesaret edemedim çünkü göğsü hırıltıyla titriyordu ve bana doğru yaklaştı, öyle ki kokuşmuş nefesi yüzümdeki tüyleri diken diken etti.

Gözleri safir mavisi parlıyordu, beni görüş alanına hapsederken neredeyse parlıyordu ve canavarın gözleri kehribar rengi değil miydi? Ölüm'ün alanına açılan kapıdan onun gözlerine baktığımı hatırlıyordum. Hafızama kazınmıştı. O büyük gözler, aynı anda hem duygulu hem de tehditkâr.

Virgil kendini Elaina'nın karanlık, tüylü tarafına atıp onu duvara çarptığında düşüncelerimden sıyrıldım. Ayağa kalkmaya çalıştım, bacaklarım jöle gibiydi, adrenalin içinde yükselirken ellerim titriyordu. Tek alabildiğim koku canavarın kokuşmuş nefesiydi.

Elleri yumruk olmuş ve tüm vücudu titreyerek geriye sıçradığında gözlerim Virgil'e kaydı. Elaina kürkünü silkeledi ve dört ayağa yükseldi, o kadar büyüktü ki üzerimde yükseldi, neredeyse bu küçük tünel için fazla büyüktü. Şimdi onu iyice görebiliyordum, kürkü siyah değil, çok koyu bir griydi ve boynuzlarının koç boynuzları gibi kıvrıldığını hatırladığım yerde, bunlar bir noktaya kadar düz bir şekilde spiral çiziyordu. Korku görüşümü keskinleştirdi ve geri çekilirken en küçük ayrıntıyı bile görebildim. Virgil bir adım daha geri çekildi.

Yutkundum, bana bakarken elleri daha da titriyordu. "Bir açıklık bulduğunuzda, tünelden aşağı koşmanızı istiyorum. Geldiğin ilk odada, üzerinde hilal olan ağır bir tahta kutu var. İçinden iki şırınga alıp buraya getirmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin, Prickly?"

"Ne?" Nefes aldım, Elaina başını yere eğdiğinde sıçradım, kocaman dişleri gürleyen bir hırıltıyla açıldı.

"Ne dediğimi duydun mu?" Virgil yumruklarını önünde kaldırıarak talep etti. Elaina'nın saldırısını bekliyordu. *Canavarın* saldırısını.

"Duydum," diye titreyerek onayladım, Elaina aniden Virgil'in üzerine atladığında hücresinin metal parmaklıklarına doğru irkildim. "Seni bırakamam!"

"Yapmazsan ölürsün," diye tersledi. "Benim için endişelenme, bu kadından daha kötülerıyla dövüştüm."

Panik göğsümü tırmalıyor, uyuşukluk bir anda geçerken başım çarpıyordu. "Virgil, yapamam-"

Elaina bana doğru sarsıldı, kafası bir diğeriyle boynuz tokuşturmak üzere olan bir keçi gibi eğilmişti. Jilet gibi keskin boynuzlarıyla karnımı yarmak istiyordu. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarım duydu. İçgüdüsel olarak kendimi kenara attım ve düşmemek için yan hücrenin parmaklıklarına tutundum. Virgil'inki hariç diğer tüm kafesler boştu. Ama Kâbus'un neden bu kadar çok kişiye ihtiyacı vardı?

"Virgil!" Devasa canavarın üzerine atlayıp boynuzlarını yakaladığında ve ayakları yüzüne çarpacak şekilde vücudunu savurduğunda çılgılık attım. Duvara doğru tökezledi ve bana tünelde açık bir kapı bıraktı.

"Git!" diye emretti, gırtlaktan ve yüksek sesle. Tüylerim diken diken oldu. "Eğer beni ne olursa olsun sevmek konusunda

söylediklerinde ciddiysen,

Git, Cat!"

Midem bulandı ama kendimi hücrelerden uzaklaşmak için zorladım. Titriyordum, her içgüdüm Virgil'in yanında kalmam için bağıırıyordu, onu kaybedeceğim konusunda uyarıyordu ama tünelin ağzına ulaşana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koydum.

"Seni gerçekten seviyorum Virgil," dedim, Elaina'nın bedeninden aşağı atlayıp titreyen yumruğunu boğazına indirdiğini gördüğümde midem bulandı. Kardeşim böyle dövüşmeyi nereden öğrenmişti?

"Git!" diye kükredi, sesi tavanda yankılandı ve beni tekrar harekete geçirdi.

Tünelde hızla ilerledim, acil durum ışıkları kendi gölgemi tehditkâr gösteriyordu. Arkamda canavardan korkutucu bir kükreme geldi ve nefesim kesilerek daha hızlı koşmaya başladım. Ya Virgil'e geri döndüğümde çiçekçi gibi kaldırım taşlarına bulaşmış olsaydı? Ya Elaina onu parçalara ayırıdıysa?

Neden bir şırıngaya yanında olmama ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı? Koştukça başım daha çok ağrıyordu ama sedyelerin olduğu yeşilimsi odaya girene kadar durmadım. Bu sorunun cevabını biliyordum; mantıklı olan tek bir cevap vardı. Bu şırınga her ne içeriyorsa, Elaina'yı sakinleştirebilmeliydi. Canavarı sakinleştirmeli.

Kadından hayvana dönüştüğünü gördükten sonra ona canavar demek hoşuma gitmiyordu. Yanlış geliyordu, özellikle de bunu ona Kâbus'un yaptığını bilmek. Bir yaratık olması Elaina'nın suçu değildi. Ama Caroline'ın parkta yatışını ya da yaratığın çiçekçinin üzerine çömelip onu *yiyeşini* hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Elaina'ya duyduğum sempati bir tuğla duvara çarptı.

"Ahşap kutu," diye nefes nefese kaldım, odanın içinde tökezleyerek dolaştım, her yüzeyi ve rafı taradım, vücudumun izin verdiğinden daha hızlı hareket etmeye çalışırken metal masalara çarptım. *Çok yavaş, çok yavaş, çok yavaş*, zihnim panikledi, bilgisayar masasını ararken kelimeler çılgınca bir kalp atışıydı, kağıtları ve kayıtları kaldırırken ellerim titriyor, geçen her saniye daha da çaresizleşiyordu.

Ya çok uzun sürdüyse? Ya Virgil ben buradayken, onu kurtaramayacak kadar uzaktayken, istediği kutuyu bulamadan öldürüldüyse? Kandan başka bir şey diyemediğim koyu renkli sıvı şişeleriyle dolu raflara döndüm, rafların arkasına baktım, en alt sırayı aramak için çömeldim, parmak uçlarıma basarak yukarı baktım ve ayak bileğimdeki acıdan dolayı çılgılığımı geri çekerek-

Onu buldum. Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak nefes verdim ve maun kutuyu almak için uzandım, kan gelene kadar ağzımın içini ısırdım, omzum ani bir acıyla parladı. Kutu elimde, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken onu göğsüme tutarak geriye doğru tökezledim. *Kahretsin, canım* yanıyordu. Yere kıvrılıp ağlamak istedim ama Virgil'in bana ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratabazdım. Sonunda onu bulmuşken kaybetmek istemedim.

Kutuyu bir rafın kenarına dayadım, üstünü açtım, hilal kutunun geri kalanından daha koyu bir tonda tepeye yakılmıştı. Virgil'in söz verdiği gibi içinde iki düzine şırınga dolusu ışıldayan sarı bir çözelti vardı. Loş yeşil ışıktaki neredeyse altın rengindeydi. Güvende olmak için üç tanesini aldım, ağır kutuyu arkamdaki masaya bıraktım ve gördüğüm bir şey nihayet bilinçli zihnime kaydedilirken durakladım.

Elimde şırıngalar, raflara döndüğümde içimi bir tedirginlik dalgası kapladı. Umarım yanılmışımıdır. Şişenin etiketini yanlış okuduğumu umuyordum. Ama hayır, işte oradaydı-WALLISON, CAC- TUS, 2024.

Kabus kanımı aldı. Bilinmeyen bir sıvıyı damıtarak tamamen farklı renkte bir şeye dönüştüren bir laboratuarda. Bu şırıngaların içindeki şeyle aynı renkte. Elaina'yı canavarlaştıran şeyin panzehiri mi, yoksa daha kötü bir şey mi? Adımın yazılı olduğu şişeye bakarken nabzımın boğazımda iki katına çıktığını hissettim.

O benim kanımı taşıyordu. Kabus benim kanımı taşıyordu. Gerçek canavar, Byron'ı bir katile dönüştüren ve Miz'e en iyi arkadaşımı öldürten tanrıça. *Benim kanımı taşıyordu.*

Gürültü kulaklarımda çınladı. Bir elimle şırıngaları ayarladım ve kan şişemi raftan indirdim.

"Siktir git," diye fısıldadım ve cam şişeyi ayaklarımdan dibinde parçaladım, cam ve kanın taş üzerinde patlaması son derece tatmin ediciydi. İntikam duygusu nefes alışımı hızlandırdı. Bu şişelerin her birini paramparça etmek istiyordum ama Virgil'in bana ihtiyacı vardı. Geri dönecektim. Elaina zapt edildiğinde, güvende olduğumuzda geri dönecektim.

Bir adım atmak için ağırlığımı kaydırdım ama yere sıçrayan kanın *tüttüğünü* görünce durakladım.

"Tanrım," diye fısıldadım, bir adım geri çekildim ama kanımın yere çarptığı yerden kıvrılan sarı dumanın görüntüsü beni büyüledi. Korku beni yerimde tuttu. Kanım neden tütüyordu?

Yerden yükselen kan akıntıları, sanki dumanın kendisiymiş gibi iki büklüm olunca donakaldım ve sonunda bir adım daha geri attım. Ama kan daha da yükseldi, havada canlı bir şey gibi dans ediyordu, koyu kızılın içinde sarı parıltılar vardı. Ateşim yükseldi, oda nemlendi.

Kabus burada her ne madde damıtıyorsa, kanıma karışmıştı. Bulaştırıyordu. Büküyordu. Korkunç bir şeye dönüştürüyordu.

Bir adım daha geri çekildim, ellerim şırıngaların etrafında terlemişti, içindeki sarı sıvı bir anda dakikalar öncesine göre çok daha tehlikeli hale gelmişti. Elaina'yı bir canavara, bir gece kısırağına dönüştüren şey bu muydu?

Eğer bu şey canavarlar yaratıyorsa, Virgil neden beni onu almam için gönderdi?

-

"Oh, Tanrım." Eğer kanımda varsa, her bir şişede de vardı. Bu raflarda. Yüzlerce, yüzlerce. *Neden?* Kabus ne kazanacaktı? Anlamıyordum ve bu bende çılgılık atma isteği uyandırdı. Ve sonra bir damla kan elime değdiğinde gerçekten çılgılık attım, sadece parmaklarımın arkasını yakmakla kalmadı, *haşladı* da.

Kandan uzaklaşmak için çabaladım, sıvı çok canlıydı, sihirle doluydu. Kokusu her yerdeydi, kaçınılmazdı; bakır, demir ve acılık. Üst dudağımdan ter damlıyordu. Ayağım masanın ayağına takıldı, panik beni sakarlaştırdı ve dizlerimin üzerinde yere öyle hızlı çarptım ki düşüşüm bir bulanıklıktı.

Başımın taş zemine çarpmasını engellemek için elimi uzattım, bu hareket tamamen içgüdüsel oldu ve hiç düşünmemiştim. Elim doğrudan kaygan ve sıcak kanın içine indiğinde tüylerim diken diken oldu. Daha fazla kan yüzüme, sonra zonklayan omzuma ve çıplak kollarıma çarptı. Elbise dayanıksız bir korumaydı ve *her yer* kan içindeydi.

Dokunduğu her yer asitle ıslatılmışım gibi yandı.

O kadar gırtlaktan ve çığ bir çılgılık attım ki kendimi tanıyamadım. Gözyaşları görüşümü engelledi. Düşünemiyor, hissedemiyor ya da nefes alamıyordum. Kan beni yaktı ve dağladı.

Koş, karanlığım bana uludu. Kalk ve koş ve bu lanetli bina arkanda kalana kadar koşmayı bırakma. Yürü, dişi aslan!

Acı doruğa ulaştığında daha yüksek sesle çılgılık attım, yanıma yığılıp sığ nefesler alırken şırıngalar ellerimden düştü. Derimi kavuran acı gibi görüşüm de kırmızının tonlarında dönüyordu. Göğsüm bir şenlik ateşi gibiydi, her nefes ciğerlerimi yerle bir ediyordu ve

Boğazım. Başımdaki ve ayak bileğimdeki acıyı artık hissedemiyordum çünkü protesto ve işkenceyle ılık *atmayan* hiçbir parçam *kalmamıştı*.

Şişedeki kanda bir sorun vardı. Ellerimdeki ilk kan değildi ve daha önce hiç böyle yanmamıştı, hiç-

Sırt üstü yere düştüm, acı arttıkça omurgam yere doğru eğildi, damarlarımı yaktı, her hücremde yırtıldı. Hasta olmalıydım, enfeksiyon kapmış olmalıydım. Zihnimde daha karanlık bir düşünceye yer vermeyecektim, sarı maddeyi ya da artık bir canavar olan yöneticiyi düşünmeyecektim.

Çıkın oradan. Koşun, sürünün ya da tırnaklarınızla kendinizi sürükleyin - ne gerekiyorsa yapın, defolun gidin.

"Yapamam," diye hıçkırdım, tüm görüşüm geri geldi.

Geliyorlar, dayan.

Denedim, gerçekten denedim. Ama bir dahaki sefere sırtım kamburlaştı, kemiklerim kırıldı ve acıdan bayıldım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

MİSERY

W Ölüm'e yetiştiğimde ortalık karışmıştı. Honey'e odasının kapısını kilitleyeceğine ve biz dönene kadar orada kalacağına dair yemin ettirdim, ama orada onunla oturamazdım ve

Cat, Death ve Tor'dan haber beklemek. Onlara yardım etmem, onlarla birlikte savaşmam gerekiyordu.

Phil'in karşı koymasını bekliyordum ama sonunda Ölüm'ün izini bulduğumda, o ve Tor hilekâr bir gençle değil, devasa, kıllı yaratıklarla savaşıyorlardı. Ağaçlığın kenarında donup kaldım, kara büyü'nün havada süzülüşünü, saf ölümün yaratık üstüne yaratık mızraklayışını izledim. Öldürdükleri her yaratık için gölgelerden bir başkası çıkıyor gibiydi.

Yaratıkların hepsi aynı boydaydı, hepsi yaklaşık bir metre boyunda ve güçlü kaslara sahipti, hepsi kürkle kaplıydı ama renkleri siyah, gri, bordo ve kahverengi arasında değişiyordu; bazılarının boynuzları vardı, bazılarının sırtında dikenler vardı ve bazılarının da koyu renkli, kösele gibi kanatları vardı. Tek bir tanesi bile doğal olmayan, esrarengiz hayvanlardan oluşan ürkütücü bir hayvanat bahçesi.

Kabus'un imzasının her yerde olmasını bekliyordum ama onu hissedemedim. Bu pek de rahatlatıcı değildi. Hiçbir tesadüf yoktu-

dence Ford, planının ikinci aşamasını başlatmakla övündükten sadece birkaç hafta sonra aniden canavarların istilasına uğradı.

Kaosu ve yakın dövüşü değerlendirirken, kavgaya katılmak için bir açıklık ararken, Ölüm ve Tor'u tararken ve Ölüm'ün sırtında bir kan lekesi gördüğümde sarsılırken havada yoğun bir büyü vardı. Takım elbisesinin ceketi çoktan gitmiş, gömleği arkadan kesilmiş ve kıpkırmızı olmuştu. *Nasıl olmuştu?* Öfke göğsümde alev alev yanıyor, Kâbus'a karşı duyduğum korkuyu tam bir nefes alana kadar kül ediyordu. O burada değildi.

Ama Ölüm'ün sırtındaki kana baktığımda, Rosalind'le birlikte göle girmemi, kız kardeşimi buz gibi suyun altına sürüklememi ve nefesi kesilene kadar orada tutmamı emretmesinden birkaç dakika sonra, kendini beğenmiş ve kibirli sözleri zihnimde yankılandı.

"Ölümü çağır," diye emretti ve kafatasım acıyla inleyene kadar pençelerini zihnimin derinliklerine batırdı. Ama ben hâlâ kurbandaydım, hâlâ Rosalind'in cansız bedenine sarılıyordum, hâlâ uyanması ve tüm bunların bir oyun ya da illüzyon olması için dua ediyordum; onun ölü bedenine sarılmanın acısı beni Kâbus'un komutlarına karşı uyuşturmuştu.

"*Ara onu,*" diye tısladı, sahip olduğu tüm güzelliğin yerini çirkin bir açlık almıştı. Acı çekmemi, *kırılmamı* istiyordu. Hepsi ölmüştü.

Küçük Joanna bile. Gözlerim yanıyordu. Başımı eğip Rosalind'in alnının soğuk tenine bastırdım. "Ara onu yoksa nefesin kesilene kadar *seni* suyun altında yürütürüm." Uyuşukluk içinde, bunun asla benimle ilgili olmadığını anlamıştım, ve her zaman Ölüm'le ilgiliydi. Ona ulaşmak için beni kullandı, yavaş yavaş zehrini içime damlattı, ta ki ben onun emrine girene kadar, hepsi bu an içindi - her ne amaçla olursa olsun Ölüm'ü ona teslim edeceğim yer.

"Hayır," dedim boş bir sesle, gözyaşlarım Rosalind'in soğuk yüzüne düşerken. Kız kardeşim ölmüştü. Kardeşlerim. Konrad ve Guinevere. Joanna. Hepsi gitmişti. Bu iğrenç canavar tarafından *öldürüldüler* ve gölün kıyısında süslü kırmızı bir elbisenin içinde ciddi bir kraliçe gibi durdular. Onun emri altında değildim. Artık değildim. Rosalind'in ölümü onun üzerimdeki etkisini kırdı ve geriye kalan her şey beni terk eden her kırık dökük hıçkırıkla birlikte yırtıldı.

"Ona zarar veremezsin," diye mırıldandım. "O Ölüm."

Kâbus güldü, sesi ağaçların arasından taşıyordu, iki gün önce güzel olduğunu düşündüğüm bir çan sesi. Ailemi öldürenin o olduğunu fark etmeden önce. Onunla yüzleşmeden ve onun izni olmadan nefes almadığımı ya da kıcımlı silmediğimi ortaya

çıkarmadan önce.

"Ölüm'ün kendisine bile zarar verilebilir," diyordu Kâbus bana büyük bir rica ile. "Sadece yaşam ve ölüm arasında doğru dengeyi bulmalı, doğru zayıflığa doğru baskıyı uygulamalısın. Eğer onun tüm diyarlardan silinemeyeceğini düşünüyorsan Caishen, üzülerək söylüyorum ki fena halde yanılıyorsun."

Bana hiçbir şey söylemekten pişmanlık duymadı. Ben orada durmuş Rosalind'in cesedini kucaklarken yüzündeki gülümseme bir mil genişliğindeydi, gözleri neşeyle parlıyordu.

"Ölüm'ün yanına bile yaklaşmayacaksın," diye mırıldanarak gölün kıyısına doğru bir adım attım. Rosalind'in cesediyle ne yapacağımı bilmiyordum, sevdiğim başka bir insanı nasıl gömmem gerektiğini bilmiyordum.

"Ara onu," diye homurdandı, sesi derinleşti ve yanıldığımı, uyuşukluğun bile beni korumadığını anladım, çünkü söyledikleri zihnimde bir kırbaç gibi şakladı. Ağzım rızam olmadan açıldı. Adı ağzımdan döküldü, tehlikede olduğum anlamına geldiğinde asla görmezden gelemeyeceği bir çağrı.

"Yapma," diye boğulmaya çalıştım, onu uyarmaya çalıştım, ama sonra gölgeler havada uçtu ve işte oradaydı, Kâbus'a çok yakın kıyılara adım atıyordu. Onu son haftalarda kullandığım ismiyle düşünemezdim, olduğu şeyden başka bir şey olarak kabul edemezdim. O benim arkadaşım değildi, yakın bir ruh değildi, sadece bağlantı ve akrabalık arzulayan nazik, komik, zeki bir kadın değildi. O kumda sinsice ilerleyen bir akrepti, çok geç olana ve beni zehriyle sokana kadar zararsızmış gibi davranıyordu. Bir akrebinki gibi, Kâbus'un iğnesi de bedenimi kapatmış, zar zor nefes alana, zar zor var olana kadar her parçamda yavaşça ilerlemişti.

"Git," diye zorladım uyuşmuş dudaklarımı, kollarım Rosalind'in soğuk bedeninin etrafında titriyordu, elbisesi ağır ve sırlıskılandı. Gözlerimi Ölüm ve Kâbus arasındaki küçük mesafeden ayıramıyordum. Kâbus saldırmadan önce "Tuzak," diye boğulmayı başardım.

Bana asla fiziksel olarak saldırmamıştı, sadece kötülüğünü aklıma sokmuş ve beni bir kukla haline getirmişti, ama şimdi kendini Ölüm'ün üzerine atmış, çıplak elleriyle zarar vermek istiyordu. Yüzünde kişisel ve derin bir nefret vardı.

"İstirabını onun üzerinde kullan," diye emretti, sesi bana vuran bir kırbaç gibiydi ve irkilmeme neden oldu.

Rosalind ellerimi kaldırdığımda ellerimden düştü, güçsüz ve yardımsızdı. Büyü benden akarak Ölüm'le çarpıştı ve onu bir adım geriye savurdu. Nefesi kesildi, acı çekerken gözleri genişledi. Kusmuk boğazımın arkasına vurdu.

Kâbus ellerini Ölüm'ün boğazına kilitlediğinde, o zayıfken, büyüünün onun üzerinde hiçbir etkisi yokken, korkuyla göğsümü kaplayarak suyun içinde ilerledim. Başka biri olsa anında ölürdü; en güçlü ölümlü bile gerçek ve tam bir ıstırap içinde çılgılık atarak yere yığılırdı. Ama o irkilmedi bile. Hayır, irkilerek geri çekilen Ölüm'dü, tırnaklarını boğazına geçirdiğinde ondan acı dolu bir çılgılık koptu.

Bir adım ileri atıldım ve bana çok yakın olan ormanda bir hırıltı duyunca sendeleyerek gerçekliğe geri döndüm. Gözlerimi kırıştıtararak geçmişini unuttum ve koyu gri kürkü kabaran, derimsi kanatları uçları koluma değecek kadar uzanan bir dev yanımdan uçarak geçtiğinde nefesim kesildi.

Ölüm büyüü yaratığı tam göğsünden vurmuştu; gücün gri kürk üzerinde dallar halinde yayılışını, deriye batışını ve canavarın kalbini bulmasını izledim. Ölüm büyüünün derimin üzerindeki fırçası güven vericiydi. Ona doğru eğildim ve Ölüm'ün gözlerini berraklığın içinde buldum. O iyiydi. Ama kanaması vardı ve Kâbus burada bile değildi ama yine de onun kibirli sesini duyabiliyordum.

Ölümün kendisi bile zarar görebilir. Sadece yaşam ve ölüm arasında doğru dengeyi bulmanız, doğru zayıflığa doğru baskıyı uygulamanız gerekir.

Başka bir boynuzlu, hırlayan yaratıkla yüzleşmek için bakışlarını benden ayırmak zorunda kaldığında, serçe parmağımdaki yüzüğe uzandım, başparmağımı çukurların ve keskin kenarların üzerinde gezdirdim. Cat'in bana yüzüğünü verdiğini hatırlamıyorum ama bağlayıcı iksiri aldıktan sonraki gün uyandığımda yüzüğü orada buldum, çıkarmaktansa ölmeyi tercih edeceğim kalıcı bir demirbaş.

Omurgamı dikleştirdim, omuzlarımı geriye attım ve elimde kalan büyü kırıntılarına uzandım. Örümecek ağları, sahip olduğum tek şey buydu. İki düzine hırlayan, kana aç yaratıkla savaşmak için yeterli değildi. Kâbus neredeydi? Yakınlarda bir yerde olmalıydı, bu oyuncaklarının yavrusu. Bunun onun işi olduğundan hiç şüphem yoktu; yoksa neden bu kadar çok canavar Cat'in okulunda aniden ortaya çıksındı ki? Uzun zaman önce yaşadığım evde, ailemin yaşadığı ve öldüğü yerde.

Keder göğsümü deldi ama öfke de hemen ardından geldi. Onları benden aldı. Başka kimseyi alamazdı. Ne Cat'i, ne Ölüm'ü, ne de Tor'u. Elimde kalan tek şey onlardı. Onlar her şeyimdi.

Kürk ve büyüünün çatışmasını taradım, kızımı arıyordum. Neredeydi? Tekrar tekrar aradım, kör bir adım attım, kalbim daha hızlı çarpıyordu. Cat neredeydi? Tor'la birlikteydi. Belki o da ağaçların arasına saklanmıştı. Belki de güvendeydi.

Yaptığım şey bu muydu? Saklanmak mı? Misery ne zamandan beri saklanıyor?

Korkumu yuttum, büyüümün sadece kırıntılarına sahip olmanın verdiği savunmasız hissi bastırdım ve gölge cebimden bir kılıç çektim. Sihrim olmayabilirdi ama yine de savaşabilirdim. Hala-

Havadaki karışıklığı hissederek içgüdüsel olarak kenara sıçradım ve Ölüm'ün az önce vurduğu boynuzlu, kanatlı yaratığın kürkünü silkeleyip ayağa kalkışını izlerken nefesim ciğerlerimde boğuldu.

"İmkansız..."

Gri kafası bana doğru savruldu, yeşil gözleri parlaktı ve kurda benzeyen yüzünde parıldıyordu. Kalbim yerinden fırladı. Ölümün gücü her şeyi öldürür. Kelimenin tam anlamıyla yaşamı söndürüyordu, tıpkı enfiye çekilmiş bir mum gibi. *Hiçbir şey* bundan kurtulamazdı, hiçbir insan ya da yaratık, hatta bizimle bir anlaşma yapıp insandan daha fazlası olan nadir ölümlüler bile. Tanrılar bile Ölüm tarafından öldürülebilirdi. Ama bu hayvanın yere çakılışını, göğsüne aldığı doğrudan darbeyi ve ardından görünürde hiçbir yara almadan ayağa kalkışını izlemiştim.

"Kahretsin," diye fısıldadım, nefesim kesilmişti. Kılıcımı önümde tutuyordum, yaratığın ağırlığını değiştirdiğini gördüğüm anda harekete geçmeye hazırdım. Ölüm ve Tor'un bu şeylerle sonsuz sayıda savaşmasına şaşmamalı; ne zaman birini öldürseler, ikinci raunt için geri dönüyordu. "Kedi nerede?" Sırtımı bir ağaca dayayarak bağırdım, böylece hiçbir şey beni süründürebilir.

"Ayrıldık," diye bağırdı Tor, elini karanlık güçle sardı ve bir yaratığın kafatasına yumruk attı. Beyin parçalarını ve kanı kolundan aşağı akıttı. "Ben daha yakına geleceğim. Telefonumu al; onu bulmak için kullanabilirsin."

Parmaklarımı kılıcın kabzasına doladım, gözlerim beni izleyen, bekleyen, değerlendiren gri yaratıktaydı. "Nasıl?"

"Telefonunda bir takip cihazı var. CAT adlı uygulamayı açın ve GPS işaretini takip edin."

Benim gibi teknolojiye yeni başlayan biri için bile kulağa yeterince kolay geliyordu. Tor'un nerede olduğunu görmek için başımı çevirdim ve olduğu gibi

Açılmayı bekleyecek kadar zeki olan wolven canavarı üzerime atladı.

Yaratığın açık ağzının yaklaştığını, yaklaştığını, bir ölüm tanrısı ve sefaletin yarı canlı bir örneği olmasaydım beni sinirlendirebilecek bir hırıltıyla ayrıldığını izlerken tüm paniğimi bir kenara iterek topraklayıcı bir nefes aldım.

"Kötü hamle," diye canavarı bilgilendirdim ve kılıcımı ağzına sokarak boğazının arkasına sapladım. Lanet olsun. Beynini hedeflemiştim. Kılıcı serbest bırakıp yukarı doğru sürdüğümde dünya yavaşlıyor gibiydi, ikinci atışta hedefime gömdüm.

Hemen arkamda Tor yüksek sesle homurdandı. Onun acı sesiyle sakinliğim bozuldu ve kolumu kurt yaratığın dişlerinin keskin kenarına çarptım.

"Siktir," diye tısladım, kılıcımı beyninden çekmek için çizmelerimi göğsüne dayadım. Uzun, yapışkan saniyeler boyunca yerinden çıkmayı reddetti; sonunda serbest kaldığında geri çekildim, dengemi bulana kadar göğsüm kapandı ve ormanın içinden Tor'a doğru hamle yaptım.

Etrafında döndüğü kahverengi tüylü yaratığın omzunun üzerinden beni gördü, bir elinde kara duman, diğer eli telefonuna sarılmıştı. "Koş ve kızımızı bulana kadar arkana bakma. Ölüm ve benim için endişelenme; biz hallederiz."

"Ölmeyecekler Tor," diye soludum, şakağımda boncuk boncuk ter vardı. Daha ne kadar savaşabilirlerdi? Canavarlar onları alt edene kadar ne kadar?

"Bunu biz hallederiz," diye ısırdı ve ayı olmaya pek de uygun olmayan yaratığa karanlık, sarmal bir büyü fırlattı. Aynı boyutta ve renkteydi ama şekli garipti, a d ı m l a r ı dengesizdi ve başını çevirdiğinde ağzından devasa mors dişleri çıkıyordu, burnunun iki yanında uzun bıyıklar vardı. "Yakala."

Kılıcımı sol elime aldım ve Tor'dan beş adım ötede duraksayarak telefonu havada yakaladım. Tam güce sahipti ve neler yapabileceğini biliyordum, ama yine de havada asılı kaldım, gözlerim ondan Ölüm'e gitti.

"*Git,*" diye bağırdı Tor, avuçlarını güçlü bir hareketle birbirinden ayırarak. Ayı, karanlık ve uğultulu bir gücün bıçakları tarafından kesilerek beş farklı parçaya ayrıldı. "Cat'in sana ihtiyacı var."

Kahretsin, haklıydı. "Bundan nefret ediyorum," diye hırladım.

"Sakın ölme." Gözlerini devirecek kadar küstahtı.

İçimi bir korku kapladı ama kendimi ağaçların gölgesine çekilmeye zorladım ve her gün girmesini izlediğim kodla telefonunun kilidini açtım. CAT adlı küçük pembe kareyi bulmak biraz çaba gerektirdi. Pembeye karşı siyah bir kedi profili vardı; parmağımı içine soktum ve uygulama anında açıldığında rahatlayarak nefes verdim.

Hırıltı ve hırıltı seslerini, adamlarımın savaşırken ve yaralanırken çıkardıkları homurtuları duymamak için kendimi zor tuttum.

Ölümün kendisi bile zarar görebilir. Sadece yaşam ve ölüm arasında doğru dengeyi bulmanız gerekir.

Bunu yıllar önce planlamıştı ve Tor gelip dengeyi bize doğru çevirmeseydi o zaman da bu planı uygulamaya koyacaktı. Beni büyüyle sardı, ellerim Ölüm'e tekrar zarar veremeyeyim diye yanlarımda hapsoldü ve aynı hareketle Kâbus'u bir tanrıyı devirecek kadar işkenceyle mızrakladı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, Ölüm çürümeden bir bıçak yaptı ve yüzüne saplayarak gözüne gömdü. Gölde sürünerek çıkmaya ancak gücüm yetmişti.

Altı yüz yıl önce kendi başlarının çaresine bakmışlardı ve şimdi de bakabileceklerini kabul etmek zorundaydım. Ama Cat savunmasızdı, güçsüzdü.

Onları geride bıraktığım için yaşadığım paniği yuttum ve hızla uzaklaştım. Kız kardeşimin adını taşıyan ormanın karanlığına karışarak, uygulamanın parlak sarı okunu dolambaçlı yollardan ve çalılarla kaplı düzensiz yokuşlardan takip ettim. Yüzümde boncuk boncuk ter vardı; yüzlerce yıl önce ölmüş olmama rağmen hâlâ yaşıyor olmanın can sıkıcı bir sonucuydu bu. Ormandan geçerken tişörtümü kararttı ve Cat'in yerini gösteren iğneye giderek daha da yaklaştım.

Tor'un onu takip etmesi beni şaşırtmadı; o da Cat'e en az benim kadar takıntılıydı. Kızıma onu hissedebilecek kadar yaklaştığımda onun bu titizliğine sevindim. Telefonu bir kenara bıraktım, göğsümdeki çekimi takip ettim, büyüm onun yaşam akışını tanıdı. Adrenalin salgıladım ve daha hızlı koşarak kendimi acı verici bir yorgunluğa ittim.

Kulübe, gecenin kumaşından kesilmiş gibi karanlığın içinden yükseliyor, ben yaklaştıkça tek bir pencereden sızan kehribar rengi ışık yolumu aydınlatıyordu. Bu binayı tanıyordum - yıllar önce bir ahırdı, çiftlik arazisinde dolaşan inekler için bir barınaktı. Orman yüzyıllar boyunca kendi sınırlarından kaçmış, Rosalind'in hatıraları birkaç hektarla sınırlı kalmayı reddetmişti.

Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme belirdi. Sonunda benden nefret mi etmişti yoksa beni affetmiş miydi bilmiyordum. Umarım bunun benim seçimim olmadığını biliyordur. *Bu senin seçimin değildi ve senin hatan da değildi.* Rosalind'in kendi ölümü için de aynı şeyi hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordum. Onun cinayeti.

Ön basamağı oluşturan sert taş bloğa yaklaşırken ışık üzerime düştü. Kulübenin hiçbir işareti, numarası ya da adı yoktu, sadece karanlık kapının üzerinde yanan bir güneş ya da kıpkırmızı bir çiçek gibi kırmızı bir boya lekesi vardı. Kapı yarı açıktı, sanki biri kapatmayı unutmuş gibi menteşelerinde sallanıyordu. Cat buraya kaçarken kaçıyor muydu? Sığınak sunmak için karanlıktan mı yükselmişti? Yoksa-

Lentoda kan vardı.

Hayır. Benim kedim değil.

Kapıyı çarparak açtım ve küçük bir ön odaya daldım. Dört kan lekesi, taş üzerinde sürüklenen parmakların belirgin şekliyle soluk duvarları lekeliyordu. Nasıl nefes alacağımı unutmuştum. Kızım yaralanmıştı. Güvenliği için buraya koşmuştu çünkü kanaması vardı ve bize ihtiyacı vardı.

Ötesindeki odada bilimsel gereçlerle dolu ağır ahşap bir masa, uğursuz kavanozların bulunduğu kitap rafları ve daha fazla kanın metalik kokusu görülüyordu. Girişin yanında yerde pıhtılaşmıştı ama binanın içine doğru ilerlemiyordu. Kahretsin, Cat çoktan kaçtıysa onu nasıl bulacaktım?

Hayır, GPS buraya yönlendirdi. O buradaydı.

"Kedi?" Bağırdım, aceleyle odayı geçtim ve öfkeli bir hırıltı bana cevap verdiğinde donakaldım, gırtlaktan ve derinden geliyordu ve açıkça başka bir canavarın çığlığıydı.

Kahretsin, daha da fazlası vardı.

İlk odadan çıkıp zehirli yeşilin tonlarıyla aydınlatılmış bir kâbusun içine dalarken kılıcımı önüme kaldırarak tekrar o donmuş sakinliğe büründüm. Bitkin bir adam bir köşeye sıkıştırılmıştı, bir sedye acı içinde karnına bastırılmıştı ve ellerini iki metre boyundaki bir canavarın devasa dişlerinden korunmak için önüne kaldırmıştı.

Gece yarısı siyahı kürkü, yere yayılmış kocaman pençeleri ve serbestçe parlayan pençeleriyle steroid almış bir panter gibiydi. Ama yüzüme bakmak için döndüğünde, bana bakan bir jaguarın değil, şık bir tavşanın yüzüydü. Odanın içinde hızlı ve etkili adımlarla ilerlerken, yan yatmış bir masanın yanından geçerken, kitapların ve insana benzeyen mermer parçalarının üzerine dökülürken, boba incisi gibi, korkuyla parlayan gözler beni takip etti.

"Yapma!" diye yalvardı bitkin adam, sesi güçlü ama solgundu. Kat kat kir içindeydi, giysileri de aynı derecede kirliydi, yer yer yırtılmıştı. "Ona saldırmayın, ne yaptığını bilmiyor."

Yine de kılıcımı daha yukarı kaldırdım. Bu canavarlar her yerdeydi, Ford's End'in başına bela olmuşlardı. Onlar Kabus'un yavru hayvanlarıydı. Öldürülebilseler bile dünya onları özlemezdi.

"Lütfen," diye mırıldandı adam, ben yaklaşırken kendini kurtarmak için masayı kenara itmeye çalışıyordu. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı, aklımın bir köşesini tırmalıyordu ama savaşmaya, hayatta kalmaya ve kızımı bulmaya o kadar odaklanmışım ki bu düşünce oluşamadı. "Sana her şeyi veririm, bundan sonra Kâbus ne isterse yaparım, yeter ki ona zarar verme. *Lütfen.*"

Bu isim karşısında donakaldım, buzdan örümcekler omurgamda gezinmeye başladı. "*Onun* için çalıştığımı düşünüyorsun."

Parlak gözler şaşkınlıkla titreşti. "Yoksa neden burada olasın ki?"

Çenemde bir kas tüylendi. Gözlerimi beni süzen, saldırmak için zayıf noktalar arayan ani-malden ayırmadım. "Karımı arıyorum."

"Karınız," diye nefes aldı adam, yüzündeki kirin altında dehşete benzer bir şey vardı. "Tanrım." Bir güç patlamasıyla masayı kenara itmeyi başardı ama belli ki bu ona pahalıya mal oldu; iki büküm oldu, elleri dizlerinin üzerindeydi. Kıyafetlerinde ve teninde kan gördüm. Belki de girişteki Cat'in kanı değildi. Belki de güvendeydi, yaralanmamıştı. "Elaina'nın kocası mı?"

Başımı eğip adamı ve canavarı değerlendirdim. Siyah, kadifemsi tavşanın kulaklarını daha önce fark etmemiştim; yaratığın kafasına doğru yassılaşımlardı ama beni izlerken yavaşça kalktılar ve pençelerini taş zeminde esnetmeye başladılar.

"Elaina'yı tanımıyorum. Cat için buradayım."

Adam gözlerini kırptırdı ve kırptırdı. "Sen... *ne?*" Omurgasını taş duvara dayamış, ağır ağır nefes alarak yaratığın yanından geçti. "*Evlendi mi?* Ne zaman evlendi? Hayır, lanet olsun, bu önemli değil. Olduğun yerde kal, kılını bile kıpırdatma yoksa saldırır."

Sözleri üzerine duraksayarak kılıcı kavrayışımı değiştirdim. "*Evlenmiş mi? Ne zaman?*" Kızımı tanıyordu. Eski bir sevgili mi, arkadaş mı, yoksa-

"Kahretsın," diye tısladım, sert bir nefes çıkardım. "Sen onun aradığı kardeşisin. Sen Virgil'sin."

Gözleri kapandı, görmemi istemediği duygularını saklıyordu. "Evet, ben Virgil." Sesi cızırtılı ve çiğdi. Bir adım öne kayınca sertleşti. "Sakin ona dokunma."

"Eğer izin veririm ikimizi de öldürür," diye belirttim.

Gözleri keskinleşti, çenesi sıkıştı. "O benim kız kardeşim. Görünüşe göre senin karın. Bu konu *Cat*."

Jaguar'a bakarken, o siyah boba gözleriyle karşılaştığımda donakaldım, kollarımdaki tüm güç gitti ve kalbim göğsümde buruştu. Benim güzel kızım, benim evrenim. *Sana ne yaptı?*

Kılıcın yere düşmesine izin verdim, göğsüme bir ağırlık çöktü.

Kedi saldırmak için o anı seçti, tavşan dişlerini göstermiş ve pençelerini çıkarmıştı. Saldırısı karşısında yerimden kıpırdamadım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

TOR

I Ölüm ve benim sırt sırta verip aynı anda ölüm büyüğü dalgası göndererek yaratıkların her birini yok etmemiz gerekti. Nefes nefese sol bacağıma yaslandım,

Sağ bacağıum uyluğumun arkasından kesilmişti ve şiddetli bir acıyla yanıyordu, bir başka nabız kafama çarpıyordu, onu vurduğum yerde hantal bir aslan yaratık tarafından yere serilmiştim.

"Onları iplere bağlayın," diye homurdandı Ölüm, her hızlı nefesinde sırtı benimkine sürtünüyordu. "Onları kalenin altındaki hücrelere taşıyacağız, sonra da Cat ve Miz'i bulacağız."

Tekrar birlikte olacağımız düşüncesiyle rahatlayarak inledim. Cat'i görmeye, Miz'e sarılmaya ve asla bırakmamaya ihtiyacım vardı. Endişe göğsümü içten dışa doğru deldi ama ellerimi havada savurarak yaratıkları bağlamak için kopmaz karanlıktan ipler çağırdım. Deneyimlerimize göre uzun süre dışarıda kalmayacaklardı ve geldiklerinde taş ve çelikle çevrili olduklarından emin olmamız gerekiyordu. Ne halt olduklarını, Gece Kısrağı'nın onları nasıl yarattığını ve onları nasıl kullanmayı planladığını anlayana kadar zindanlar onlar için en iyi yerdi.

"Üç deyince," diye soludu Ölüm, hepsi bağlandığında, sırtı hâlâ bana dönüktü. "Bir. İki. Üç."

Bu kadar çok yarattığı aynı anda taşımının verdiği eforla homurdandım, kanayan bedenim gücüne zarar veriyordu. Bu güçle bütün orduları paramparça etmiştim; bu şeylerin açtığı yaraların iyileşmesi yavaş oluyordu. Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydım. Hayır, en başta kanamamam gerekirdi.

Bunun için sonra endişelenirdim. Şimdi Ölüm'e ayak uyduruyor, kalemizin altındaki hücrelere yaratık üstüne yaratık fırlatıyordum, burnumun ucundan ter damlıyordu, tenim dokunulamayacak kadar sıcaktı.

"Bu sonuncusuydu," dedi iç çekerek, büyülerimiz son yarattığı hapsetmek için birlikte çalıştığında, boynuzlarının keskin kenarlarından kaçınarak.

"Çok şükür," diye inledim, bir an için hücreler arasındaki tuğla duvara yaslanıp nefesimi toplamaya çalıştım. "Bacağım çok kötü. Sırtın nasıl?"

"Pek iyi değil," diye itiraf etti, alnını bir saniyeliğine benimkine dayadı. "Pain'in muhtemelen bunun için bir toniği ya da merhemi vardır. Miz ve Cat'i geri aldığımızda onu görmeye gideceğiz."

Yavaş bir nefes aldım, kamburumdan doğruldum ve çekilmeden önce ağzına kısa bir öpücük kondurdum. "Cat ve Miz'i *hemen* geri istiyorum. Bizden uzakta olmalarından hoşlanmıyorum." Başımı ovuşturdum. "Telefonum olsaydı Cat'in izini sürebilirdim ama onu Miz'e verdim. Onları nasıl bulacağız?"

Ölüm kayıtsızca omuz silkti. "Bir yolu var."

Zayıflığı her halinden belli olan, karanlığın inceldiği bir cepten kendi telefonunu çıkardığında gözlerimi kıstım. "Hey, bu bendeki uygulamanın aynısı. Kimin telefonuna takip cihazı yerleştirdin?"

Ondan yorgun bir kahkaha yükseldi. "Senin."

Şaşkınlıkla geri çekildim, kızsam mı yoksa duygulansam mı bilemedim. İkisinde de karar kıldım ve omzuna hafif bir yumruk attım. "Tamam, telefonumu takip et seni psikopat."

Küçük ok yanıp sönmeye başladığında teklif ettiği eli kabul ettim ve sihir etrafımızda dalgalanarak bizi Ford's End'in karanlık ağaçlarına geri götürdü. Bizi canavarlarla savaştığımız yerden çok uzakta olmayan bir yere bıraktı. Çam ve kan kokusu burnumu doldurdu, Cat'in şeftali ve kremasından ya da Miz'in temiz, çiçeksi kokusundan eser yoktu.

"Bu taraftan," dedi Ölüm kendinden emin bir şekilde, kana bulanmış saç örgülerini yüzünden uzaklaştırarak. "Telefonunuz yaklaşık on iki dakika uzaklıkta."

"*Yaklaşık* on iki, sanki bu inanılmaz derecede spesifik değilmiş gibi," diye takıldım, panik etrafımda hızlı bir ağ ördüğü için kastettiğimden daha keskin bir şekilde. "Koşarsak beş dakikada varırız."

Biz de koştuk.

Her birkaç adımda bir bizi karanlık havuzların içine çekerek adımlarımızı hızlandırdım, Ölüm'ün telefonundaki işaret ikimizin de görüş alanına sabitlenmişti.

Neredeyse, neredeyse-

İleride bir yerde, uygulamanın iğnesine yeterince yakın bir yerde tahta kırıldı, içime öfke doldu ve yoluma çıkan her şeyi öldürmeye hazır bir şekilde avuç dolusu güce uzandım.

"Kedi!" Misery bağırdı, sesi ağaçların arasında yankılanarak kalbimin durmasına neden oldu. Bağırarak kadar iyiydi ve sesi büyük bir acı içinde gelmiyordu. O iyiydi. Peki ya kızımız?

Ölüm ve ben son mesafeyi de koşarak geçtik ve ağaçların arasından küçük, teneke çatılı bir kulübeye ulaştık. Tek bir pencereden ve menteşelerinden fırlamış bir kapıdan ışık sızıyordu. Kâbus'un yaratıklarından biri kapıdan içeri dalmıştı, güçlü kasları ve tavşan suratı üzerine koyu renk kürküyle şıktı. Yaratığı değerlendirdim ve nereye saldıracağımı planladım.

"Kaçmasına izin vermeyin!" Miz bizi fark ettiğinde bağırdı, sesi çiğ ve altın rengi gözleri periliydi. Köprücük kemiğindeki bir delikten damlayan kan göğsünü çiziyordu. "O bizim lanet olası karımız."

Bu- "*Ne?*" Önceki tüm planlarımı bir kenara bırakarak talep ettim. Yaratığın kadifemsi yüzüne baktım, gözleri iri ve parlaktı. "Güzelim, bu sen misin?"

"Bir panzehir var," dedi çiğ, hırıltılı bir ses ve zayıf bir adam ormana doğru tökezlerken kulübeye bir anlık bir bakış attım. Virgil, Cat'in kayıp kardeşi. Bok gibi görünüyordu. "Ona bunu enjekte etmelisin."

"Ona hiçbir şey enjekte etmiyoruz," diye gürledi Ölüm, öfkesinden yer sarsılıyordu.

"Anlamıyorsunuz," diye ağzından kaçırdı Virgil, bir adım öne doğru sendeleyerek. "Bu *onun* eski *haline dönmesini* sağlayacak ama *hayatının* geri *kalanında* haftada bir panzehire ihtiyacı olacak. Tıpkı benim gibi. O artık böyle biri."

"Ölüm," diye nefes aldı Miz, sesi küçük ve yıkılmıştı. "Gerçekten o."

Ölüm elini uzatarak, "Buraya gel," diye karşılık verdi.

Ağaçlara doğru ilerlerken gözlerimi kızımızdan ayırmadım,

hepimizi görüş alanında tutuyordu. Sanki tehditmişiz gibi. Sanki biz

onu yakalamak. "Nereye gittiğini sanıyorsun, kedicik? Buraya gel de görelim bakalım bu güzel yeni jaguarın mırıldanabiliyor mu?"

Miz, Ölüm'ün yanına ulaştığında bana inanmayan bir bakış attı, tepeden tırnağa titrediğini görebilecek kadar yakındı. Bakışa karşılık olarak omuz silktim. Eğer bu gerçekten Cat'se, o kürkün altında benim kızım vardı. Siğilleri ve kancalı bir burnu olması umurumda değildi; o benimdi ve onu seviyordum.

"Kaçacak," diye uyardı Virgil usulca. "Kaçmadan önce anti-dote'a ihtiyacı var, yoksa bu şekilde sıkışıp kalacak."

"Ona bilinmeyen bir madde enjekte etmeyeceğim," dedi Ölüm, bu konuda kıpırdamadan.

Virgil'in gözlerini tuttum, tüm karanlığımın ortaya çıkmasına izin verdim ve ayak bileğini sarması için bir büyü filizi gönderdim. "Doğruyu söyle yoksa seni burada ve şimdi öldürürüm, ikinci bir şans yok."

"Ciddiyim," diye tısladı, baldırını saran büyüyü fark edince daha hızlı nefes aldı. "Panzehir olmasaydı şu anda canavar formunda sıkışıp kalmış olurum. Omzumu iğneye sokmayı ve pistonu pençelerimle bastırmayı başardım. Ben... diğer formdayken bilincim yerinde ama Cat çok yeni, şu anda tamamen içgüdüsel. Buna *ihtiyacı var*." Şırıngayı uzattı, ay ışığı içindeki sarı sıvıyı parlatıyordu. "O benim kardeşim, onun sağlığıyla, *hayatıyla* oynamaya niyetim yok. Ama bu formda kalırsa birini öldürecek. Hepimiz eninde sonunda öldürürüz."

Cat, Darya'yı öldürdükten sonra zar zor iyileşmişti. Başka bir can daha almasına izin veremezdim.

Misery kaşlarını çatarak, "Bunun için elimizde sadece senin sözün var," dedi. "Bu yeterli değil. Biz-"

Cat şaşırtıcı bir hız ve enerji patlamasıyla ağaçlara doğru hamle yaptı. Kahretsin, kızım bu haliyle çok hızlıydı. Karanlığın altımda birikmesine izin verdim ve içine atladım, kendimi ormanın ötesine ve onun yoluna taşıdım.

"O taraftan değil, güzelim. Seni bu ormanda kaybedemeyiz." Kâbus bu olanları izlerken olmazdı. Cat'in yaratıklarından biri olmasını planlamış mıydı yoksa bu mutlu bir kaza mıydı? Aklımda milyonlarca soru vardı ama Cat'i koruyabileceğimiz bir yerde tutmak daha önemliydi.

Cat'in boğazı uyarıcı bir hırıltıyla titredi, bu ses şu anda kafamı koparmak istese bile çok sevimliydi. O

yakından daha uzundu, benim boyumdaydı, ama karşımda vahşi bir hayvan olduğunu bilsem bile, bu benim Kedim olduğunda korkmak zordu.

Elimi Virgil'e doğru uzattım ve Ölüm'ün alçak sesle, titreşerek yaptığı protestoyu duymazdan geldim.

"Tor," diye itiraz etti Misery.

"Kızımızın buna ihtiyacı var, Miz. Bu onu geri döndürecek, değil mi Virgil?"

Sesi tam arkamdaydı, temkinli ve hırıltılıydı. "Başka bir doza ihtiyaç duymadan önce bir hafta sürer."

Başımı salladım ve parmaklarımı elime tutuşturduğu şırınganın etrafına kapattım. Sadece iğnenin ucunda tıpa olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya baktım ama Cat'in öne doğru sıçradığı, sıcak nefesinin kafatasımın, yüzümün ve kolumun üzerinde dolaştığı bir saniyeydi.

"Tor!" Ölüm bağırdı.

Yolumdan çekilmedim ve kızımın etkileyici çenesini omzuma dolamasına izin verdim. Dişleri içimde gömülüken, her delinme yarasının yeri acıyla *çığlık* atarken, diğer elimi getirdim ve iğneyi yan tarafına gömdüm, boşalana kadar pistona bastım.

"Beni ısırırken bile çok tatlısın," dedim, sesim acıdan titriyordu. Islak burnuna vurdum, dişlerini çıkarırken parlak siyah gözlerine baktım, omzumdan kan fışkırıyordu.

"Tor," diye tersledi Miz, bana doğru koşarken ayak sesleri yeri dövüyordu, Ölüm de hemen peşindeydi.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama kız kardeşimi umursuyor gibisin," dedi Virgil, Cat tekrar ileri atıldığında beni geri çekmek için sağlam omzumdan tutarak, zarafet ve kedi gücüyle kıvrak, çok güzel. Eğer bu onu mutlu edecekse beni tekrar ısırmasına izin verirdim. "Ve seni kendi yarattığı deliklerle doldurmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Umarım yara izi kalır," dedim ve bunda ciddiydim.

"Seni deli orospu çocuğu," diye tersledi Misery, kolunu sırtıma atarak. Ona doğru eğildim, kızımız başını sallarken onu izledim, sonra tekrar ve tekrar. "Kedi?" diye sordu kısık bir sesle.

Virgil beni bırakarak, "Geri dönüyor," diye açıkladı. Etrafında berbat bir sidik ve pislik kokusu vardı; burnumu sıkmamaya çalıştım. "Bu kafa karıştırıcı olabilir. Bana ve kocasına ihtiyacı olacak."

"Kocalar," diye düzeltti Ölüm, sesinde hâlâ alçak bir uyarı tonu vardı.

"Kocalar," diye yineledi Virgil yüzünü ovuşturarak. "Birden fazla. Birden fazla koca. *Birden fazla* koca. Kocalar, çoğul. Siz ikiniz."

"Üç," diye düzelttim, omzumdaki ve sırtımdaki acı beni ısırdığı her yeri daha da yaktığında kaşlarımı çattım. Tıpkı uyluğumdaki yara gibi. Lanet olsun. Ölüm, Acı'nın bunu düzeltecek bir şeyi olduğu konusunda haklı olsa iyi olur; Kâbus pusuda beklerken zayıf olmayı göze alamazdım.

"Oh, güzel. Üç koca," diye nefes aldı Virgil, erimenin eşiğindeydi. "Üç."

Eğer Cat çığlık atıp onu yakalayamayacağımız kadar hızlı bir şekilde ormanın zeminine düşmeseydi, bu şekilde devam edeceğinden şüpheleniyorum. Ölüm onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, elleri koyu renkli kürkündeydi, görünmeyen bir acıyı yatıştırmak için okşuyordu.

"Buradayız ufaklık, buradayız, iyisin."

İnledi, sesi önce hayvandı ama sonra insana dönüştü. Küçük, korkmuş ve acı çekiyordu. Kalbimi bir yumruk sıktı. Onun incindiğini görmeye dayanamıyordum. Kemiklerin kırıldığı ilk an irkildim, ardından gelen her kırılma midemi bulandıran kadar devam etti.

"İşe yaradı," diye nefes aldı Miz, Cat'in, bizim Cat'imizin yerde sımsıkı bir top gibi kıvrılmasını, kırmızı elbisesinin yırtılıp parçalanmasını, vücudunun bir kez daha insanlaşmasını izlerken gömleğimin arkasını yumruklayarak. "Kahretsin, anti-dote işe yaradı."

"Laboratuvarda bir kutu şırınga var," dedi Virgil, kız kardeşinin yanına çömelirken sesinde bir gerginlik vardı, uyarı bakışlarımızı görmezden gelerek yüzündeki bir tutam beyaz saç taradı. "Ben... oraya geri dönmek istemiyorum."

"Orada ne kadar kaldın?" Misery ona doğru sallandığımda homurdanarak sordu. Lanet olsun, berbat durumdaydım. Kendimi toparlamam ve yaralarımı iyileştirmem gerekiyordu ama bedenim mücadele ediyordu ve büyümün hiçbir etkisi yoktu.

"Haftalar," dedi Virgil kesin bir ifadeyle. "Beş hafta. Vardiyaalarım ile takip ettim." Cat'in üzerine eğilirken sesini mırıltıya indirdi. "Ben Virgil, burada senin yanıdayım. Tamamen iyi olacaksın. Yolun her adımında sana yardım edeceğim. Yalnız değilsin."

Mızmızlandı, daha sıkı bir topun içine kıvrıldı, her tarafı titriyordu.

"Bu ormandan çıkmamız gerek," dedi Miz, acı dolu sesiyle

ikimiz de bir adım öne çıktık. Onu geride tutuyordum, zayıf

Kıçıyla onun yanında diz çökmesini engelledi. "Eve gidebiliriz ama -Virgil orada ölecek."

Ölüm büyüğü ya da küçük ölüm gelinimiz gibi bizimle bir bağı olmadığından, yaşamı azalacaktı.

"Cat'in yanından ayrılmayacağım," diye uyardı Virgil bizi, Cat'in üzerine koruyucu bir şekilde eğilerek. "Ve alınmayın ama hiçbirinizi tanımıyorum ve kız kardeşimi sizin ellerinize bırakmayacağım."

"Gidebileceğimiz bir yer biliyorum," dedi Miz isteksizce. "Adanın diğer tarafında terk edilmiş bir ev var. Yıllar önce orayı korumaya almıştım ve kalkanlar hâlâ duruyor. Eğer sen de büyüyle orayı korursan, içeri giremez."

Ölüm kararlı bir şekilde başını salladı. "Hadi gidelim." Cat'i kollarının arasına aldı, yüzünde işkence görmüş bir ifade vardı. Ağlamasını ya da sızlanmasını bekledim ama sustu. İçim sıkıştı. Sendeleyerek yaklaştım, yüzüne uzandım, parmak eklemlerimde nefesinin sıcaklığını hissettiğimde darmadağın olmuştum. Yaşıyordu, yaşıyordu.

Virgil, "Uyanacaktır," diye önerdi. "Vücudu çok fazla travma ve değişim geçiriyor. Ben de bunları yaşadım ve iyiydim."

Duraklama bana güven vermedi ama ayakta idi, yürüyordu ve en azından konuşabiliyordu. Ve Cat'in yanında ona bakacak hepimiz vardık. Virgil kime sahipti?

"Güzel, uzun bir sohbet yapacağız," diye uyardım onu, iki kafası olduğu ve ikisinin de kenarlarının bulanık olduğu gerçeğini görmezden gelerek. "Sorularımız var."

"Eminim," diye iç geçirdi yüzünü ovuşturarak. Misery ağır kıcımlı onun yanına yasladığında Virgil'in gözleri panik içinde açıldı. Harika, kendimi bile ayakta tutamıyordum. Yüzüstü yere kapaklanmamı engellemek için rastgele bir adama ihtiyacım vardı.

"Düşmesine izin verirsen derini yüzerim," diye tısladı Miz, altın rengi gözleri parlıyordu. "Canlı."

Bununla birlikte, kulübeye geri koştu ve birkaç dakika sonra o sarı şırıngalarla dolu tahta bir kutuyla çıktı. "Gidelim," diye bağırdı, yüzünün her yerini stres kaplamıştı. "Tor bayılmadan önce."

"Hey," diye yakındım, bir adım attım ve Virgil'e doğru sallandım. Sert. "Cat'i taşımak istiyorum."

"Olmaz," diye homurdandı Ölüm. Miz'le bakiştılar ve bir anda bacaklarım altımdan çekildi. Başım döndü. Kalçam ve omzum zonkluyordu, bir demir kadar sıcaktı.

"Tartışma," diye uyardı Misery, şikâyetimi tahmin ederek. Kolundaki yaraya dikkat ederek başımı omzuna yasladım. Kulübeyi arkamızda bırakıp Miz'in önderliğinde ormandan geçip diğer taraftan çıkarken gözlerim Ölüm'ün kollarında gevşek ve baygın duran Cat'e takıldı. Bizi taşımak için büyü kullanamayacak kadar güçsüzdük, bu yüzden güvenli eve doğru yürüyüşümüz, Ford's End'in uzak tarafındaki asfalt yola çıkan dar ve kıvrımlı bir patikayı takip ederek, gölgeli ormanda uzun bir yürüyüş oldu.

Her ayak sesi omzumu sarsıyordu, ta ki acı seslerimi bastırmak için çenemi sıkmak zorunda kalana dek. Görüşümün kenarlarında siyah noktalar belirdi ama onlarla savaştım ve gözlerimi Ölüm'ün kolunda sallanan Cat'in kafasından ayırmadım. Uyanmamıştı. Neden uyanmamıştı?

Miz keskin bir nefes aldı, o kadar ani durdu ki sıkılı dişlerimin arasından çıkan sesle haykırdım. *Orospu çocuğu*, vücudum acıyordu. Misery'nin nefes alış verişini kontrolden çıkmıştı, beni daha sıkı kavrarken kolları titriyordu. Kolunu sıkmak için elimi kaldırmaya çalıştım ama parmağımı bile kaldıramadım.

"Kaçış yok," diye nefes aldı Virgil, seslere bakılırsa o da hiperventilasyon geçiriyordu. Bize doğru yaklaştı, kolu ayaklarıma çarptı ve uyluğumdaki yarığa ateş gönderdi. Siyah noktalar yaklaştı, görüşümü bir vinyet gibi çerçeveledi.

Başımı biraz çevirdim, ay ışığıyla aydınlanmış çevremize baktım. Yolun sonunda, kumaşa dokunmuş kan gibi koyu kırmızı ipeğe bürünmüş bir figür vardı. Yolumuzun üzerinde duruyordu, o kadar uzaktaydı ki yüzüne odaklanabilmek için gözlerimi yarıklara kadar kısmak zorunda kaldım.

"Dehşetim için buradayım," dedi Kâbus yumuşak bir neşeyle, sesi ancak yolun karşısına geçebilecek kadar yüksekti.

Bu gece daha kötü olabilir miydi?

"Oh, siktir kapalı," I inledi, atma benim Kafa geri bıkkınlık içinde.

Ani hareket acının patlamasına neden oldu ve karanlık çenesini uyarıda bulunmadan etrafımda kırdı.

Tanrıçanın cevabını duyamadan bayılmışım.

UMARIM ALL HALLOWS GAME'I SEVMIŞSİNİZDİR! TÜM CADILAR BAYRAMI
Bir sonraki kitap All Hallows Trick'te Cat'in hareminin dördüncü
Üyesi.

Oh, bekle.

Onunla zaten tanıştın.

FACEBOOK'TAKI OKUYUCU GRUBUMA ADRESİNDEN KATILABİLİR VE
GÖRÜŞLERİNİZİ PAYLAŞABİLİRSİNİZ.

Gizemli adamın kim olduğunu tahmin edin - ipuçları her iki kitapta
da var, ama düşündüğünüz kişi olmayabilir...

All Hallows Trick şu anda ön siparişte ve birkaç ay içinde sizinle
olacak, bu yüzden çıkar çıkmaz akrabınıza ulaşmasını istiyorsanız
bağlantıya tıklayın.

BEKLERKEN YUTMAK İÇİN EKSİKSİZ BİR SERİYE İHTİYACINIZ VARSA, KISSED
BY

Brimstone yeni bitti ve kız arkadaşını için adam öldüren psikopatlarla,
iğneleme sıkıntısı çekmeyen sert bir kadın kahramanla, kapsayıcı bir
iyileşme hikâyesiyle ve bolca baharatla dolu.

Okuduğunuz için teşekkürler ve bir sonraki
kitapta görüşmek üzere, Sevgiler, Leigh x

THANK YOU FOR READING!

Bir sonraki kitaba hemen mi ihtiyacınız var? Bana haber verin - bir seri için ne kadar çok talep olursa, bir sonraki kitabı en üst sıraya çıkarma olasılığım o kadar artar.

liste! Sırada ne üzerinde çalıştığımdan haberdar olmak için Facebook'taki Paranormal Den'imde bana katılın veya iki haftada bir yayınladığım

Bülten! (Bağlantılar sonraki sayfalarda, bu yüzden okumaya devam edin, sevgiler.)

Eğer bu ilk Leigh Kelsey kitabınızsa, dişlerinizi geçirebileceğiniz daha pek çok kitabım ve tamamlanmış üç serim var. Elimde Vampirler, kurtlar, şekil değiştirenler, melekler ve iblisler - ve tabii ki trajik geçmişleri olan çok sayıda iri yarı alfa erkeği.

Eleştiriler dünyanın dönmesini sağlıyor - ya da en azından benim dünyamda öyle.

Eğer bu kitabı sevdiyseniz ve bir dakikanızı ayırabiliyorsanız, lütfen Amazon'da ya da yorum yapmaktan hoşlandığınız başka bir yerde yorum bırakın. En küçük, tek satırlık bir yorumun bile bir etkisi var ve sizin gibi harika insanlar gibi yeni okuyuculara ulaşmama yardımcı oluyor.

Şimdiye kadar yorum yapan herkese teşekkür ederim. Sözleriniz, sevdiğiniz kitapları yazmaya devam edebileceğim anlamına geliyor!

LEIGH KELSEY

WHERE THE MEN ARE *PSYCHO* BUT THE WOMEN ARE *WICKED*

SIGNED LEIGH KELSEY BOOKS!

Kenarları spreyli ve folyolu özel baskılar ilginizi çekiyorsa, lüks All Hallows Game karton kapaklı baskıya göz atın!

Mevcut tüm basılı kopyalarımı çevrimiçi kitap mağazamda, ayrıca ortak yazarlarımdan ve **takma** adlarımdan gelen kitapları ve **tüm imzalı siparişleri** bulabilirsiniz

hediye ve bendenizin ithafı ile geliyor.

MAĞAZAYI ZİYARET EDİN: <https://payhip.com/snarkystabbybooks>

FREE DARK ROMANCE NOVELLA!

Bu baharatlı hikâyede Alfa Şövalyeleri Motosiklet Kulübü ile tanışın.

Mercedes

Otuz bir yıl boyunca beta olduğumu düşündüm, ta ki bir gece Sıcaklık fırlıyor ve kayganlık içimi ısıtıyor. Beni sakinleştirecek tek şey bir alfa ve kader beni doğrudan Winner'a, beni korumaya yemin etmiş yaşlı bir motorcuya götürüyor.

Kazanan

Bana bir ruh eşi verileceğini hiç düşünmemiştim ama Mercedes yardım çılgılığıyla motorumun önüne koştuğunda hayatımdaki her şey değişti.

O sadece bir omega değil, eşim de kızgınlık döneminde.

Ona  iftleşme çılgınlığını atlatması için ihtiya ı olan her şeyi vereceğim: dokunuşum, kalbim ve kaldırabileceği kadar çok orgazm. Artık onu buldum, gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Alfa şövalyeleri MC, koruyucu alfa erkekleri, ateşli genç kızları ve eşit derecede tatlılık ve sıcaklık içeren romantizmi sevenler için mükemmeldir. Bu alfa motorcular kulüpleri ve omega kadınları için savaşacaklar ve ailelerini güvende tutmak için ellerini kirletmekten korkmuyorlar.

[ CRETS Z H KAYEN Z    N POSTA L STEME KATILIN](#)

COMPLETE TWISTED PARANORMAL RH SERIES

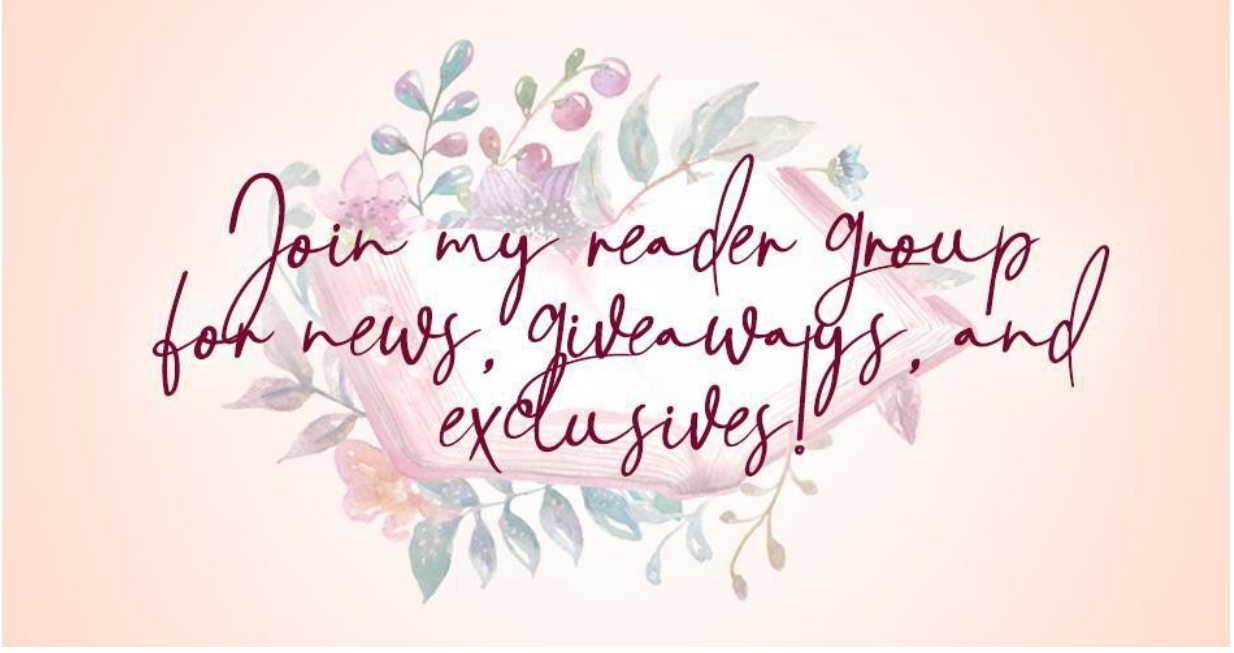

İşte size bir ipucu: yaşamak için insanları öldüren iblis kıza bulaşmayın.

Orkide Vadisi'nin kendini kral ilan eden dört kralı görünüşe göre bu notu hiç almamışlar ve şimdi benim kişisel bakım inzivam bir Kan banyosu.

[KINDLE UNLIMITED'TA ÜCRETSİZ OKUYUN](https://books2read.com/crazedcandy)

JOIN MY READER GROUP!

Yeni çıkacak kitaplarımla ilgili haberleri her yerden önce almak ve kitaplarıma erken erişim sağlamak için [Facebook'taki Leigh Kelsey's Paranormal Den grubuma katılın!](#)

ABOUT LEIGH KELSEY

Leigh Kelsey ahlaki değerleri sorgulanabilir psikopatlar ve parlak, bıçaklanabilir nesnelere bağımlılıkları hakkında yazıyor, ancak tamamen zararsız olduğuna yemin ediyor. İngiltere Yorkshire'da K-Pop dinlerken, seri katil belgeselleri izlerken ve bir günde yazabildiği kadar baharatlı paranormal romantizm yazarken bulunabilir.

LEIGH KELSEY

WHERE THE MEN ARE *PSYCHO* BUT THE WOMEN ARE *WICKED*

FIND THESE OTHER PSYCHOS BY LEIGH KELSEY!

Canavarların Korkusu: Tek başına, sapkın bir paranormal aşk romanı

Hasta ve Çarpık serisi

(Çarpık Ölüm Tanrıları

RH) Cadılar [Bayramı](#)

[Gecesi](#)

[Tüm Cadılar Bayramı Oyunu](#)

All Hallows Trick (çok yakında)

Katiller ve Krallar Serisi (Komple

Bükülmüş Paranormal İblis RH)

[Çılgın Şeker](#)

[Tatlı Şiddet](#)

[Şekere Hücum](#)

Kissed By Brimstone serisi

(Complete Twisted Paranormal Demon RH)

[Hellborn Angel](#)

[Midnight Descent](#)

[Eternal Night](#)

[Cursed Dawn](#)

[Shadow Fall:](#)

[Bölüm 1 Gölge](#)

[Düşüşü: Bölüm 2](#)

Asiler ve Psikopatlar Düeti

(Komple Çarpık Paranormal RH)

[Komple Seri Kutu Seti](#)

[Killer Crescent](#)

[Kan Kurdu](#)

Broken Alphas serisi

(Reddedilen Eşler Karanlık Paranormal RH'yi Tamamlayın)

[Komple Seri Kutu Seti](#)

[Omega'nın Kurtları](#)

[Omega'nın Eşleri](#)

NOTES

BÖLÜM 4

1 Bir tabak dolusu hamburgerle yalnız bırakılmış bir rakun kadar masum.

2 Ayrıca, yakası patlamıştı. Sadece dangalaklar yakalarını patlatır.

BÖLÜM 5

1 Eğer bir katil değilseniz. Tabii ben değilsen.

BÖLÜM 13

1 Bu benim en sevdiğim ceketimdi ve bir zamanlar Pepsi kutularından yapılmış bir gömlek giyen bir adam tarafından karalanmasına izin *veremezdim*. Tasarımcıysa ve yarım servet değerindeyse ne olmuş yani?

2 Çenemi oraya dayardım ama kısa adam sorunları...

BÖLÜM 15

1 Eski komşum sürprizlerle doluydu ama Kâbus sayesinde tüm dönem boka sarmışken sınav kâğıtları için dolaplara girdiği için onu yargılayacak değildim. Öğretim üyelerimizden ikisi ölmüştü.

2 Çünkü şirket, sabahın birinde neden birinin bilgisayar dosyalarına el attığını açıklamam anlamına gelirdi. Ne diyecektim ki? *Üzgünüm ama kaçırılan kardeşimi manyak bir tanrıçadan kurtarabilmek için birinin kayıtlarını silmem gerekiyor.* Tabii. Bu işe yarar.

3 Bu bir gözetleme değil, *araştırmaydı.*

BÖLÜM 17

1 Yine de sancılar burada kalmaya devam ediyordu. Zavallı, sikle istismar edilmiş amım.

2 Bu jargon muydu? *CSI: Cyber*'ın üç bölümünde gördüklerimi kopyalıyordum.

BÖLÜM 18

1 Ve amımın içinden, *teşekkürler Ölüm*.

BÖLÜM 24

1 Hayaletlerin biraya ne ihtiyacı vardı ki? Çakırkeyif *olmaları mümkün değildi, ölüydüler.*

2 Eski eş, ama belki gelecekteki kız arkadaş? İlişkimizin düzelebileceğine dair umudumu kaybetmemeliydim. Bu hayal beni ne kadar yanıltmış olursa olsun.

3 Adamın bir göz bandı ve sağ bacağının yerinde tahta bir protez vardı ve onu tanımam gerektiğinden yüzde doksan emindim. Ama Tor ünlü bir korsanla dövüşerek ne *yapıyordu?*

BÖLÜM 25

1 Sanrılı bilinçaltım, sanki bir duvak ve cüppe aramızdaki uçurumu kapatacakmış gibi, onlarla evlenerek bunun kolayca çözülebileceğini bana yardımsever bir şekilde hatırlatmaya devam etti. Belki onlarla birlikte ekstra seksi iç çamaşırları giyersem...

BÖLÜM 27

1 Buna rağmen, seksin nesi utanç vericiydi? İtibar saçmalıktı ve tanrılarla seks harikaydı. Ölümlülerle seks de iyiydi.

BÖLÜM 28

1 Karnımda kelebekler uçtu. Lütfen bana bunun normal bir tepki olduğunu söyleyin.

2 Kelebekler açıkça arızalıydı.

BÖLÜM 30

1 Ve eğer onu **bir** orgazm daha yaşaması için okşadıysam, bunun için suçlanamazdım. Amcığı beni büyülemişti.

BÖLÜM 31

1 Belki dört. Kesinlikle beşten fazla değil.

BÖLÜM 32

1 Genelde yargılayan biri değildim ama Wil'i yargılıyordum.

2 Cockee?

BÖLÜM 34

1 Beni görmeye *geldi* vurgusu

BÖLÜM 35

1 Eğer kurbağanın pisliği kot pantolonumdan derime bulaşırsa, dizimde bir siğil oluşabilir. Bu muhtemelen sayılır.

2 Tamam, çok sinir bozucuydu ve onu birkaç kez tükenmez kalemle gözünden bıçaklamakla tehdit etmiştım ve belki bir keresinde en sevdiğim kitapları atmıştı ve ben de onun titizlikle topladığı Em- inem CD'lerini çizerek misilleme yapmıştım ama o benim kardeşimdi.

BÖLÜM 38

1 Pişman olmalıydım. Her yere bakıyordum ama verecek tek bir sik bulamıyordum.

2 Bu konuda harikaydılar. Jiggling. Kusursuz form, harika uygulama, 10/10.

BÖLÜM 39

1 Krep ve meyve sosu. Aklını başına topla.

BÖLÜM 46

1 Aww, şimdi eşleştik. Bazı kızların arkadaşlık bileklikleri eşleşti; sanırım Phil ve benim kafalarımız yara oldu.

2 Yemin ederim cevapları almadan önce bayılsaydım çığlık atacaktım. Uykumda.

3 Saçlarımı yolmak istememe neden olan bir hızda topallayarak.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.